

Thánh Viện

Contents

Thánh Viện	2
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2: Tân Sinh Đãi Ngộ (một)	5
3. Chương 2: Tân Sinh Đãi Ngộ (hai)	10
4. Chương 3: Tân Sinh Đãi Ngộ (ba)	15
5. Chương 4: Tân Sinh Đãi Ngộ (bốn)	21
6. Chương 5: Tân Sinh Đãi Ngộ (năm)	29
7. Chương 6: Tân Sinh Đãi Ngộ (sáu)	34
8. Chương 7: Tân Sinh Đãi Ngộ (bảy)	41
9. Chương 8: Tân Sinh Đãi Ngộ (tám)	47
10. Chương 9: Tân Sinh Đãi Ngộ (chín)	53
11. Chương 10: Tân Sinh Đãi Ngộ (mười)	59
12. Chương 11: Quá Trình Thích Ứng (một)	65
13. Chương 12: Quá Trình Thích Ứng (hai)	71
14. Chương 13: Quá Trình Thích Ứng (ba)	75
15. Chương 14: Quá Trình Thích Ứng (bốn)	81
16. Chương 15: Quá Trình Thích Ứng (năm)	85
17. Chương 16: Quá Trình Thích Ứng (sáu)	91
18. Chương 17: Quá Trình Thích Ứng (bảy)	96
19. Chương 18: Quá Trình Thích Ứng (tám)	101
20. Chương 19: Quá Trình Thích Ứng (chín)	107
21. Chương 20: Phương Thức Dạy Học (một)	112
22. Chương 21: Phương Thức Dạy Học (hai)	118
23. Chương 22: Phương Thức Dạy Học (ba)	123
24. Chương 23: Phương Thức Dạy Học (bốn)	129
25. Chương 24: Phương Thức Dạy Học (năm)	135
26. Chương 25: Phương Thức Dạy Học (sáu)	141
27. Chương 26: Phương Thức Dạy Học (bảy)	147
28. Chương 27: Phương Thức Dạy Học (tám)	153
29. Chương 28: Phương Thức Dạy Học (chín)	159
30. Chương 29: Phương Pháp Dạy Học (mười)	164
31. Chương 30: Sơ Cấp Cuộc Thi (một)	170
32. Chương 31: Sơ Cấp Cuộc Thi (hai)	176
33. Chương 32: Sơ Cấp Cuộc Thi (ba)	182
34. Chương 33: Sơ Cấp Cuộc Thi (bốn)	188
35. Chương 34: Sơ Cấp Cuộc Thi (năm)	194
36. Chương 35: Sơ Cấp Cuộc Thi (sáu)	199
37. Chương 36: Sơ Cấp Cuộc Thi (bảy)	205
38. Chương 37: Sơ Cấp Cuộc Thi (tám)	210
39. Chương 38: Sơ Cấp Cuộc Thi (chín)	216
40. Chương 39: Sơ Cấp Cuộc Thi (mười)	221
41. Chương 40: Sơ Cấp Thi Lại (một)	227

42. Chương 41: Sơ Cấp Thi Lại (hai)	233
43. Chương 42: Sơ Cấp Thi Lại (ba)	239
44. Chương 43: Sơ Cấp Thi Lại (bốn)	245
45. Chương 44: Sơ Cấp Thi Lại (năm)	252
46. Chương 45: Sơ Cấp Thi Lại (sáu)	257
47. Chương 46	259
48. Chương 47: Sơ Cấp Thi Lại (bảy)	263
49. Chương 48: Sơ Cấp Thi Lại (tám)	269
50. Chương 49: Thi Lại Sơ Cấp (chín)	275
51. Chương 50: Thi Lại Sơ Cấp (mười)	283
52. Chương 51: Công Thành Đại Tái (một)	289
53. Chương 52: Công Thành Đại Tái (hai)	296
54. Chương 53: Công Thành Đại Tái (ba)	302
55. Chương 54: Công Thành Đại Tái (bốn)	307
56. Chương 55: Công Thành Đại Tái (năm)	314
57. Chương 56: Công Thành Đại Tái (sáu)	322
58. Chương 57: Công Thành Đại Tái (bảy)	332

Thánh Viện

Giới thiệu

Edit: Thủy Tinh Các Thể loại: Đam mỹ, hài, ma pháp, cung đình hậu tước, nhất công nhất thụ, nữ vương công x để vươ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-vien>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Thánh viện, tên đầy đủ St Paders ma pháp học viện.

Mặc dù hiện tại trên Mộng đại lục đã có hai nhà lấy bồi dưỡng kỳ sĩ là việc chính là Thánh Tác Duy Vinh Quang học viện cùng Thánh Dịch An Quang Huy học viện do Quang Minh thần hội sở mở, cũng vẫn như cũ không thể dao động vị trí cao cao tại thượng của thánh viện ở Mộng đại lục, là tồn tại độc nhất vô nhị.

Khác với hai nhà kia bị thao túng bởi hiệp hội kỳ sĩ cùng Giáo hoàng, lại cùng các quốc gia có thiên ti vạn lũ quan hệ (quan hệ rối rắm), học viện St Paders tựa như đóa hoa bách hợp tinh khiết sinh trưởng nơi vách núi đen. Nàng rời xa ma trảo của quyền lợi cùng dục vọng, tùy tâm sở dục làm điều mình muốn. Tỷ như ở thời điểm tiểu quốc nọ bị xâm lược thì vươn tay viện thủ, tỷ như thời khắc cái khu kia gặp phải tai ương thì tiến đến cứu viện.....

Địa vị của nàng cũng không phải do quân chủ các quốc gia ban cho, mà là được nhân dân của toàn bộ đại lục thật lòng truy tặng.

Cho nên, cứ mỗi lần đến cuộc chiêu sinh ba năm một lần, học sinh cả đại lục đều giống như cô gái đang yêu không thể tự kiềm chế.

Cho dù 30 năm trước, Thánh Tác Duy Vinh Quang học viện cùng Thánh Địch An Quang Huy học viện vì ghen tị lượng học sinh ghi danh St Paders học viện đã tuyên bố nếu đã tham gia cuộc thi chiêu sinh của St Paders học viện thì không được tái ghi danh ở hai học viện trên nữa, cũng vẫn như cũ không ngăn cản được cảnh tượng chiêu sinh 3 năm một lần hừng hực khí thế của thánh viện.

Nhưng mà hết thấy những điều tốt đẹp khiến người khác cảm động trên hiển nhiên không thể hòa tan phiền não trong lòng hiệu trưởng thánh viện Orosey.

Năm đó thành lập thánh viện, bốn vị hiền giả vì làm cho St Paders ma pháp học viện hoàn toàn toàn toàn thoát li khỏi bóng ma chính trị của các quốc gia đã cùng bọn họ ký kết hiệp nghị, đồng ý ở mỗi lần chiêu sinh sẽ miễn thi cho bảy vị con ông cháu cha, đương nhiên, điều kiện trao đổi là thánh viện có được một vùng đất đai độc lập không thể tranh chấp.

Vì thế bọn họ có được đất đai..... Cùng với phiền toái ba năm một lần.

Để cho các vương tử công chúa được kỳ vọng của các quốc gia đi vào học viện, muốn cho thánh viện tuyệt đối rời xa chính trị phân tranh liền thành không có khả năng.

Mà loại phân tranh này ngày càng có xu hướng xấu đi.

Đến từ hai quốc gia cường đại nhất đại lục —— hoàng tử Ciro của Khảm Đỉnh đế quốc cùng công chúa Joanne đến từ Sa Mạn Lí ở trong học viện công khai trình diễn tranh đoạt quyền lực chiến tranh. Một phần ba số đệ tử đều bị cuốn vào vòng tranh đấu này, học viện bị nháo đến gà bay chó sủa, ảnh hưởng cực kì không tốt.

Tuy rằng cuối cùng đã đem hai hai vị đó đưa trả về quốc gia đóng cửa kiểm điểm, nhưng hậu quả bọn họ để lại cùng vấn đề lộ ra lại khiến các sư phụ trong học viện nao núng.

Orosey cúi đầu xem danh sách trên tay mình.

Đây là tờ danh sách ý kiến nhận đệ tử các ban của các nhóm đạo sư. Do các nhóm đạo sư chuyên môn tìm đủ mọi loại cố trốn tránh, nếu trước khi các đệ tử quý tộc tới hần còn không tìm được đạo sư chuyên môn cho bọn họ thì hần đành phải tự mình đảm đương.

“Viện trưởng vĩ đại.” bí thư của hần Mysheros, nhìn ra được phiền não của ông lên tiếng nhắc nhở, “Cũng không phải tất cả đạo sư đều cự tuyệt, ít nhất còn có một vị”

Orosey ánh mắt sáng lên “Ai?”

Mysheros rút ra danh sách toàn thể đạo sư thánh viện, chỉ vào hàng dưới cùng, “Taji Aires giáo thụ, thập giai ma đạo sư. Ta tra qua, hần trên danh nghĩa còn chưa có đệ tử, hần có thể nhận mười đệ tử. bởi vì nguyên nhân thời gian dài đứng ở phòng thí nghiệm, cho nên lần này trưng cầu ý kiến giáo thụ không có

hỏi qua hần. Ta nghĩ ngài có thể thử.”

“Hydeine?” Orosey lộ ra biểu tình cực kỳ cổ quái.

Từ sơ cấp viện phái ra sáu vị ma đạo sư tinh anh đột phá ma pháp trận cực mạnh, rớt cuộc vào được cửa phòng thí nghiệm.

Là người đứng đầu các giáo thụ bậc sơ cấp, Mikris không thể không hi sinh thân mình, đi đến gõ cửa.

Ngay tại khoảnh khắc đầu ngón tay hần chạm vào, cánh cửa không hề báo trước mà mở ra.

Sau cửa hé ra gương mặt tái nhợt cực kỳ anh tuấn, đôi mắt màu lam nhạt khiến bọn họ trong lòng một trận hoảng hốt.

“Ai cho phép các người đến quấy rầy ta?” Hydeine mặt không chút thay đổi nhìn bọn họ.

Mikris vội ho một tiếng, dựng thẳng thất lưng nói: “Là như vậy. chúng ta là chịu sự ủy thác của viện trưởng Orosey vĩ đại, đến hỏi người nguyện ý nhận mấy đệ tử?”

“Đệ tử?” Hần cất tiếng nói trong sáng mang theo điểm ngọt nị, âm điệu vang lên có loại mờ ám không nói lên lời.

Những người khác đều khấn trương chờ hần trả lời.

“Ngô. Cũng tốt.” Hydeine đột nhiên chỉ chỉ phía sau, “Đây là thành quả nghiên cứu của ta trong năm năm. Các người giúp ta đưa đến đồ thư quán gian hồ sơ cơ mật khóa lại.”

Mikris ngăn người nói: “Chính là thành quả nghiên cứu phải được hội nghị học viện nhất trí thông qua đã, mới có thể quyết định là khóa tiến vào gian hồ sơ cơ mật, xem xem nên đưa vào giáo trình giảng dạy hay nơi nào khác.”

Hydeine hừ lạnh nói: “Người cảm thấy được các người có thể xem hiểu của ta đồ vật này nọ sao không?”

Sáu tinh anh hóa đá, cơ hồ mỗi người đều đang gào thét trong lòng: hần là Hydeine, hần là Hydeine, hần là Hydeine..... Cho nên loại thái độ này là bình thường chính là bình thường chính là bình thường..... Phải bình tĩnh phải bình tĩnh phải bình tĩnh.....

“Còn có, đệ tử của ta phải từ ta tự mình chọn lựa.” Hydeine ngạo mạn ngẩng đầu, trong mắt lóe ra ánh mắt hiểu rõ, “Ta cũng không phải là rác rưởi cũng thu dụng.”

“.....”

Nếu Orosey có thể biết trước kết quả, thà rằng chính mình mang đệ tử, cũng tuyệt đối sẽ không đem hắc thả ra đi?

Mikris cơ hồ đã muốn nhìn đến cảnh tượng Orosey đem chính mình nhốt tại văn phòng hung hăng dậm chân.

2. Chương 1-2: Tân Sinh Đãi Ngộ (một)

Thuyền ngừng ở ven hồ.

Theo bóng người không ngừng đi lại, trên thuyền đã có rất nhiều đệ tử.

Soso đứng ở trên sườn núi, một bên nghe cung đình lễ nghi sư không ngại phiền hà dậm dò mãi, một bên gắt gao nhìn chăm chăm phương hướng thuyền.

Dilin thấy tâm tư cậu đã muốn bay đi ra ngoài, giải vây nói: “Bill lão sư, ta tin tưởng Soso nhất định sẽ trở thành niềm kiêu hãnh của St Paders học viện cùng cộng đồng Đủ Lan vương quốc.”

Bill lúc này mới không cam lòng thở dài nói: “Ta không chút nghi ngờ điểm này. Nhưng đây là Soso vương tử lần đầu rời đi Đủ Lan, ta thật sự không yên lòng.”

Dilin nói: “Ta sẽ hảo hảo chiếu cố hắc.”

“Đó là đương nhiên.” Có hắc cam đoan, Bill sắc mặt rất cục dậu đi, “mẫu thân các ngươi là thân tỷ muội, mà các ngươi cảm tình luôn luôn so với thân huynh đệ còn thân thiết hơn.”

Dilin nhìn nhìn sắc trời nói: “Ta nghĩ chúng ta phải đi.”

“Tốt. Thỉnh ngàn vạn lần viết thư trở về.” Bill khom mình hành lễ.

Dilin gật gật đầu, lôi kéo Soso sớm đã không kiên nhẫn hướng thuyền đi đến “Vẫy tay với lão sư đi.” Chờ đến khi bọn họ đi được năm sáu thước, Dilin ở bên tai Soso nhẹ giọng nói.

Soso nghe lời quay đầu lại, dùng sức khua tay.

Bill cũng nâng tay lên nhẹ nhàng vẫy lại. Làm cung đình lễ nghi sư, ông luôn phải khắc chế lời nói và việc

làm của chính mình, cho dù nội tâm vô cùng kích động cũng không tha.

Soso đột nhiên nâng tay sờ túi không gian của mình, “A, ta nghĩ tái kiểm tra kiểm tra vé tàu của ta.” Vé tàu là cùng giấy báo trúng tuyển của thánh viện đặt trong cùng một phong thư giao cho từng tân sinh, là bằng chứng duy nhất để lên thuyền đến thánh viện.

Dilin bất đắc dĩ xòe bàn tay, “Vé tàu của người ở chỗ ta này.”

“Người cầm lúc nào?” Soso kinh ngạc nhìn hắn.

“Tối hôm qua Bill lão sư giao cho ta.” Dilin đột nhiên có loại dự cảm chính mình hội trở thành bảo mẫu.

Soso đưa tay nhéo hắn một chút.

Dilin rút lui cánh tay, “Người làm cái gì?”

“Ta chỉ là muốn chứng minh hiện tại không phải đang nằm mơ.” Soso lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

Dilin dương tay, “Ta có biện pháp xác minh rất hay, rất chính xác. Người muốn thử một chút xem không?”

Soso thè lưỡi, đột nhiên cất lực hướng thuyền chạy đi.

Dilin sợ cậu ngã sắp xuống, đành phải chạy chậm theo phía sau.

Mang tiếng là thuyền chuyên dụng của thánh viện, nhưng bề ngoài nhìn qua lại cùng thuyền đưa đồ của dân thường không khác nhau là mấy. Lầu một khoang thuyền thấp bé mà hẹp hòi, trái phải hai hàng ghế, mỗi chiếc ghế chỉ có thể ngồi ba người. Lầu hai là đài quan sát, không hề có người.

Soso cùng Dilin giao vé tàu, đi thẳng đến khoang thuyền lầu một tìm chỗ ngồi.

Trong khoang chỗ ngồi bị chiếm hơn phân nửa. Bọn họ thật vất vả mới ở mặt sau cùng tìm được một cái ghế không dài lắm.

Soso cùng Dilin xoay người ngồi xuống.

Bởi vì thời điểm hai người tiến vào, trên tay hành lý cái gì cũng không có, không khỏi khiến cho người khác chú mục.

Một thiếu niên tóc nâu ngồi phía trước bọn họ quay đầu lại, kinh ngạc nói: “Hành lý của các người đâu?”

Soso chớp chớp mắt, chỉ túi không gian của mình nói: “Đều ở trong này.”

“Nhỏ như vậy?” Thiếu niên tóc nâu con mắt tròn xoe.

“Đó là túi không gian, chỉ có quý tộc mới có dùng.” Phía sau hắn, một thiếu niên tóc đen mắt to lười biếng nói.

“Quý tộc a.” Ánh mắt thiếu niên tóc nâu nhìn bọn hắn nhất thời có điểm khác lạ.

Thiếu niên mắt to trào phúng nói: “Quý tộc là không cần tham gia cuộc thi cũng có thể nhập học a.”

Soso mếu máo, không biết làm sao nhìn về phía Dilin.

Dilin thần nhiên nói: “Tại hạ là Sa Mạn Lí Basai Ke công tước, Dilin Basai Ke, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.”

Khoang thuyền đột nhiên tĩnh lặng.

Những người khác đều kinh dị nhìn qua bọn họ.

Dù có là người cô lậu quả văn (thiếu hiểu biết) đến mấy, cũng sẽ không phải chưa từng nghe qua Sa Mạn Lí Basai Ke công tước. Đó là một gia tộc cường đại nắm giữ một nửa quân đội của Sa Mạn Lí, nghe nói bọn họ thậm chí có một chi ma pháp quân đoàn độc lập của gia tộc. Nói cách khác, thiếu niên quý tộc có ngoại hình còn xinh đẹp hơn con gái trước mắt này rất có thể đã từng học qua ma pháp.

Không khí trầm lặng cùng sự yên lặng làm cho Soso cảm thấy bất an.

Cậu lén lút lôi kéo tay áo Dilin.

Dilin nghiêng đầu, cho hắn một nụ cười trấn an.

Soso liền bình tĩnh lại. Ở bất cứ thời điểm nào, chỉ cần có thể nhìn đến nụ cười của Dilin, cậu liền cảm thấy được dù trời có sập xuống dưới cũng không có gì đáng sợ.

Lại có đệ tử mới lục tục lên thuyền.

Trên thuyền lại dần dần khôi phục sức sống —— trừ bỏ góc của Dilin cùng Soso.

Có lẽ bọn họ đều là người bề trên của vương quốc, bọn họ là quý tộc được người người nhìn lên tôn kính, nhưng là ở trong này, bọn họ lại chỉ là những thí sinh dựa vào sự bao che của gia tộc mà tiến vào thánh viện.

Vào lúc chạng vạng, thuyền rất cực chậm rãi rời bến.

Gió mát theo khoang thuyền hai bên không ngừng thổi đến, làm cho người ta buồn ngủ.

Hưng phấn của Soso bị vùi dập trong bầu không khí lạnh lùng, chỉ đành chán nản ghé vào vai Dilin gà gật ngủ.

Dilin cũng có chút mệt mỏi rồi, nhưng là từng ánh mắt bất thiện thi thoảng truyền đến trong khoang thuyền làm cho hắn không thể không nâng cao tinh thần cảnh giác.

Sắc trời dần ảm đạm, mà bốn phía quanh thuyền như cũ là biển nước mênh mang.

Càng lúc càng có nhiều người tiến đến.

Dilin nhin không được nhu nhu mắt.

“Thiết.” Phía trước có người phát ra tiếng cười nhạo.

Tuy rằng không có căn cứ chính xác, nhưng Dilin lại có thể cảm giác được tiếng cười nhạo này là nhắm vào mình. Nháy mắt dừng thẳng lại thất lực bởi có chút mỏi mà khom xuống.

Không biết qua bao lâu, có tiếng người hét to: “Xem, ngọn đèn!”

Khoang thuyền vốn tĩnh lặng bỗng bùng bùng sức sống. Ngay cả Soso vốn đang ngái ngủ cũng không nhin được rướn cổ lên nhìn.

Quả nhiên, phía trước thuyền lóe lên chút ánh sáng trắng khi sáng khi tắt chỉ dẫn phương hướng.

Trong thuyền liên tiếp vang lên tiếng hô hưng phấn.

Nhưng cũng lại lập tức chìm vào tĩnh lặng.

Nhưng lần này yên tĩnh cùng lần trước nguyên nhân bất đồng, lần này mỗi người đều là trợn trừng con mắt, nhìn thấy thuyền một chút lại một chút ịch nhích về phía trước quả thật hận đến ngứa răng mà. Thật hi vọng trong tay có ma pháp, họ nhất định sẽ ra sức giúp đỡ tăng tốc đưa thuyền cập bến.

Một tòa thành lớn dần hiện ra dưới ánh đèn, một vùng đất rộng lớn cũng theo đường bờ biển mà hiện ra.

Bởi vì là buổi tối, cho nên vùng đất tối đen như mực, giống như được bao trùm bởi một tầng rừng rậm thật dày.

Soso thấp giọng nói: “Giống như thực đáng sợ.”

Dilin vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Thiếu niên mắt to cười lạnh nói: ” Lúc trước thi vào thánh viện có một đề là hỏi vị trí địa lí của St Paders ma pháp học viện. Thánh viện có hai mặt là sa mạc, mặt phía bắc là rừng mọng yểm, mặt phía nam là hồ ảo ảnh, xung quanh trường là rừng rậm bao phủ.”

“Cám ơn.” Soso thực cảm kích nói.

Thiếu niên mắt to ngẩn người. Hắn nguyên ý là muốn hạ nhục bọn họ, không nghĩ thế mà lại nhận được một câu cảm ơn.

Soso nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định tự giải thích cho mình: “Kỳ thật cái đó ta cũng biết, chính là vừa rồi rất hưng phấn, mới liền quên hết.”

Thiếu niên mắt to môi giật giật, cuối cùng vẫn là không đáp lời.

Đầu thuyền có đệ tử kinh hô: “Tới rồi tới rồi.”

Quả nhiên, không bao lâu thuyền cập bến, một đám tân sinh hưng phấn kéo hành lí xếp hàng leo lên bờ.

Soso cùng Dilin đi theo cuối cùng.

“Hoan nghênh mọi người gia nhập St Paders ma pháp học viện.” Không đợi hai người bọn họ đứng vững, trước thuyền chợt vang lên một giọng nam trung hùng hậu.

Các tân sinh đồng loạt hít một ngụm lương khí.

Chỉ thấy ở phía trước bọn họ, một ma pháp sư mặc áo bào trắng tay cầm đèn lồng trôi nổi trong không trung, mỉm cười nhìn bọn họ., “Ta là đạo sư phụ trách của các người trong trường, thập giai ma đạo sư Mikris. Từ giờ cho tới khi các người tốt nghiệp, số phận chúng ta sẽ còn gắn bó với nhau nhiều. Đương nhiên, như thế cũng không có nghĩa là ta sẽ nghiêm khắc với các người, hoàn toàn ngược lại, ta cam đoan đại đa số thời điểm ta là một người hòa ái dễ gần. ”

..... Đại đa số thời điểm?

Câu này, hẳn là đang ra oai phủ đầu đi?

Các tân sinh oán thăm.

“Được rồi. Ta nghĩ tất cả các người hẳn đều đã mệt mỏi, trước tiên ta sẽ mang các người tới chỗ nghỉ ngơi.” Mikris ở giữa không trung lượn nửa vòng liền bay về phía trước.

Soso kéo Dilin, nhẹ giọng nói: “Vì cái gì ta lại cảm thấy hẳn rất giống u linh trong truyền thuyết?”

Dilin vội che miệng hẳn lại. Cảm giác về môi trường xung quanh của các ma pháp sư rất là minh mẫn.

Quả nhiên, Mikris đột nhiên quay đầu nhìn về phía bọn họ.

Dilin vẻ mặt trấn định.

Đi được khoảng nửa giờ, bọn họ rốt cuộc đi đến một bãi đất trống thì dừng lại, trên mặt đất đặt một cái bọc lớn.

Mikris nhìn vẻ mặt mờ mịt của các tân sinh, cười hòa ái: “Bên trong bọc có lều trại, các người đêm nay cứ nghỉ ngơi ngay tại đây. Việc khác ngày mai ta sẽ an bài sau.”

Chúng đệ tử: “.....”

Vẫn nghe nói St Paders ma pháp học viện tài chính cực kì khó khăn, nhưng không nghĩ tới thế nhưng khó khăn đến nước này!

3. Chương 2: Tân Sinh Đãi Ngộ (hai)

Hưng phấn khi tới đây dần qua đi, mệt mỏi cùng bóng tối vây quanh vô thanh vô tức xâm nhập vào mỗi người.

Đảo mắt nhìn quanh, toàn khu đất trống trải chỉ có vài ngọn đèn leo lét tương như sắp tắt.

Tất cả mọi người vùi đầu dựng lều trại.

Thanh âm sóng biển vỗ bờ tràn ngập bốn phía, đều đều êm ái tưởng như bài hát ru con. Không ít người đã muốn bỏ cuộc, coi lều trại như tấm đệm cứu mạng, ngã lên ngủ say.

Soso vừa mới bắt đầu còn hưng trí bừng bừng chạy đến hỗ trợ, bắt quá chưa kiên trì nổi ba phần chung đã bắt đầu ôm cái đệm ngồi ngáp.

Xuất thân là quý tộc hiển hách nhất của Mộng đại lục, Dilin nguyên bản cũng không hiểu phải dựng lều trại kiểu gì, may mắn lúc trước, đạo sư dạy ma pháp vỗ lòng cho hắn đã nhắc nhở cũng như tự mình dạy hắn cách làm. Có thể thấy được, ở St Paders học viện dựng lều trại là truyền thống quý giá nhất dành cho tân sinh.

Trong cảnh tối lửa tắt đèn, hắn ước chừng phải dùng một giờ mới dựng tốt lều trại. Lúc này, đại đa số người đã muốn tiến vào mộng đẹp. Dilin đem Soso đưa vào một bên lều trại, mới thở dài một hơi nằm xuống.

Rốt cục tới rồi.

Hắn nhắm mắt lại.

Chỉ có tự mình trải qua, mới biết được để đi đến bước này gian nan ra sao. Trên thực tế, nếu không phải cuối cùng công chúa Joanne bị đình chỉ học về nhà tự kiểm điểm thì có lẽ giờ này hắn đã đang nằm ở ký túc xá của Thánh Tác Duy Vinh Quang học viện. Thật khó có thể nói hết sự hưng phấn cùng kích động của hắn khi nghe phụ thân báo tin này. Tuy rằng học ở St Paders, thì chính là kỳ sĩ được mọi người tôn kính, nhưng mà đó cũng không hoàn toàn là lý do, kì thực hắn còn một tính toán nhỏ khác.

Hắn mong muốn trở thành đệ tử St Paders không chỉ bởi vì hắn muốn trở thành ma pháp sư, mà nguyên nhân lớn hơn là hắn có thể thoát li khỏi gia tộc, hoàng quyền. Mà điểm ấy, chỉ có St Paders học viện mới có thể làm được.

Bên cạnh Soso khẽ trở mình, hơi thở ấm áp không ngừng quanh quẩn nơi vành tai hắn.

Dilin từ trong túi không gian lấy ra một tấm thảm, nhẹ nhàng đắp lên hai người, sau đó xoay người ngủ.

Do độ mềm mại của lều trại là có hạn, cho nên khi trời còn mờ sáng, Dilin cùng Soso đã bị từng cơn đau nơi thắt lưng ép đến tỉnh ngủ. Hai người từ túi không gian của mình lấy ra nước súc miệng, sau đó dùng khăn mặt xoa xoa mặt.

Soso đột nhiên nói: “Chúng ta hiện tại là đang ở St Paders học viện đúng không? Không phải ta đang mơ một giấc mơ hoang đường đấy chứ? ”

Dilin đối với sự hưng phấn của cậu đã muốn trở lên vô cảm, thuận tay thu thập mấy thứ đồ linh tinh, mở cửa lều trại đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi lều trại, hắn liền ngậy dại.

Bởi vì Mikris tự mình mang theo một đám ma đạo sư đối với lều trại làm ký hiệu.

Tựa hồ cảm ứng được ánh mắt của hắn, Mikris quay đầu lại hướng hắn nhẹ răng cười.

Soso vừa lúc nhô đầu ra, nhìn đến tươi cười của Mikris đột nhiên hét rầm lên. Giọng hắn vốn cũng không nhỏ, hướng hồ còn là trong sự tĩnh lặng lúc sáng sớm. Nhất thời, tất cả đệ tử đều bị kinh động, hoang mang rối loạn vội vội chui ra khỏi lều, đề phòng nhìn thấy bốn phía.

Mikris tươi cười cứng đờ.

Nhóm ma đạo sư đi theo hắn đang bận rộn làm ký hiệu trên các lều cũng cứng đờ.

Dilin bất đắc dĩ day day cái trán, khăn cấp che lại cái miệng của Soso. Hắn cơ hồ có thể đoán trước, có Soso, kiếp sống tương lai ở sáu năm học tập này nhất định sẽ rất hưng phấn mà.

Mặc kệ nói như thế nào, Soso dù sao cũng đã hoàn thành nhiệm vụ đánh thức.

Mikris tự mình lại đây tỏ vẻ” Ân cần thăm hỏi”, “Ta đây quả thật vạn phần tò mò về nguyên nhân người thét chói tai. Nếu không ngại có thể hay không giải thích một chút?”

Soso rụt lui bả vai. Từ đêm qua sau khi nhìn đến Mikris lượn lơ tời lui trên trời, hắn liền có chút sợ hãi trong lòng.

Dilin từ tốn giải thích: “Hắn từ nhỏ chính là vô cùng sùng bái các hạ, cho nên khi thấy nụ cười của ngài mới trở lên kích động như thế.”

“Nga? Là như thế này sao?” Mikris hồ nghi nhìn Soso.

Soso cúi đầu.

Hành động này của hắn hiển nhiên bị hiểu lầm là đang thẹn thùng, sắc mặt Mikris cuối cùng đẹp một chút, “Được rồi. Hai người các người trước cứ ở trong, ta đi an bài các đệ tử khác đã.”

Kỳ thật cũng không cần đến phiên hắn an bài, nhóm ma đạo sư hắn mang đến đã muốn thu xếp xong xuôi cả rồi.

Soso thấy chính mình cùng Dilin bị bỏ lại một bên, bất an nói: “Chúng ta có thể hay không bị đuổi về?”

“Sẽ không.” Đối với điểm ấy, Dilin nhưng thật ra rất có tin tưởng. St Paders học viện thà rằng đem bọn họ nhét vào trong kho hàng niêm phong cất kỹ, cũng tuyệt đối sẽ không mạo hiểm trái với ước định năm xưa.

Mikris đem quyền hạn và danh ngạch ma đạo sư tùy tiện an bài cho mấy đệ tử còn lại, làm cho bọn họ dẫn người rời đi, sau đó quay trở về.

Soso thân thể dựng thẳng tắp.

Mikris vừa lòng địa gật gật đầu. Đối với người sùng bái chính mình, hắn chưa bao giờ keo kiệt biểu hiện ra vẻ mặt ôn nhu, “Lều trại kia là của các người hả? ”

Không đợi Dilin trả lời, Soso đã muốn giành nói: “Không phải!”

Mikris ngăn người nói: “Như vậy các người đây.....”

“Không phải của chúng ta.” Soso cắn môi, kiên định nói, “Đều là của học viện.”

“Nói thì đúng là như vậy.....” Mikris muốn tiến thêm một bước biểu đạt ý tứ của chính mình, chợt lại nghe Soso kích động nói, “Ta đã chuẩn bị tốt tùy thời vì học viện hi sinh!”

Mikris: “.....” Nếu hắn nhớ không lầm, bọn họ đây hẳn là trường học, không phải quân đội đi?

Dilin mỉm cười giải thích: “Chỉ cần là chuyện về ngài, hắn luôn đặc biệt dễ dàng kích động. Hơn nữa năm nay tên của ngài lại được bài danh thứ chín trên toàn thể ma pháp sư của Mộng đại lục.”

Nghiệp đoàn ma pháp sư cứ mỗi năm một lần sẽ tổ chức đô hội bài danh ma pháp sư, ám chỉ chính mình là mới tổ chức ma pháp sư lớn nhất. Đương nhiên, vì đề cao địa vị của ma pháp nghiệp đoàn, phương diện bài sẽ có chút ít mờ ám. Tỷ như, việc nhân đức không nhường ai, mỗi lần bài danh ba danh đầu chắc chắn là người nhà. Ở trong lòng đại đa số thánh viện ma đạo sư, cứ nghĩ đến cái gọi là đệ nhất đệ nhị đệ tam cao thủ thì căn bản là mỗi ngày đều cảm hận mà nghiêng rặng.

Mikris nhíu mày nói: “Ma pháp nghiệp đoàn lại làm bừa nữa sao?” Bất quá hắn không có tiếp tục truy cứu vấn đề này, mà là từ từ vật không gian lấy ra một chiếc bút lửa màu đỏ, đi đến lều trại cạnh bọn họ, vẽ một cái huy hiệu.

Ma pháp sư từng chế tạo ma pháp quyền trục thì đều là cao thủ vẽ tranh.

Soso trừng to mắt nhìn, nhỏ giọng nói: “Huy hiệu của tộc nhà ta không phải như thế.” Hắn dừng một chút, lại nói, “Ba tấc khoa gia tộc cũng không phải.”

Mikris nói: “Này đương nhiên không phải huy chương của gia tộc các người, đây là huy hiệu của thập giai chính ma đạo sư Hydeine Taji Aires.”

Dilin giật mình nói: “Hắn là đạo sư tương lai của chúng ta?”

“Đúng vậy.” Mikris nhìn hai khuôn mặt hưng phấn bừng bừng trước mắt, đột nhiên có chút không đành lòng, “Hydeine hẳn là một ma đạo sư vĩ đại. Cho dù trăm ngàn năm sau, cũng không ai có thể phủ nhận điểm này.”

Dilin cảm thấy giọng điệu của hắn có điểm kì quái.

Soso quả thật không có nghĩ nhiều như vậy, ánh mắt đơn thuần sáng lên: “A. Cho nên người không phải là đạo sư của chúng ta?”

Mikris thấy hắn hai mắt sáng trong suốt nhìn mình, còn tưởng rằng hắn vì thế mà cảm thấy khổ sở, trấn an nói: “Này còn không nói trước được. Còn phải xem Hydeine có nguyện ý nhận các người hay không.” Bởi vì Hydeine kiên trì phải tự mình chọn lựa đệ tử, cho nên học viện cuối cùng nghiên cứu quyết định, vạn nhất Hydeine đánh trượt đệ tử, như vậy hắn thân là người đứng đầu các giáo thụ bậc sơ cấp, phải cẩn rằng mà thu nhận bọn họ. Đối với quyết định mang tính nửa cưỡng ép này, hắn nguyên bản là rất kín đáo phê bình, nhưng sau khi nhìn đến ánh mắt hồn nhiên sáng ngời của Soso, hắn đột nhiên cải biến quyết định, “Cố gắng biểu hiện đi. Nếu thật sự không thể thông qua, ta sẽ nhận lấy các người.”

Soso không chút nghĩ ngợi nói: “Ta nhất định sẽ cố gắng thông qua!”

Mikris: “.....”

Dilin giải thích: “Vô luận như thế nào, hắn cũng sẽ không để mắt mặt trước ngài.”

Mikris hiền lành nhìn Soso vẻ mặt tràn ngập ý chí chiến đấu. Thật sự là hảo hán tử a.

Dilin nhìn huy chương của Hydeine ngẩn người.

Hắn rốt cục nghĩ tới, hắn tựa hồ từng từ đạo sư dạy ma pháp vỡ lòng nghe nói qua tên này.

Một cái..... Chính là một cái nhân vật không thể nào được hoan nghênh.

Mikris đưa cho hai người bọn họ một quyển sách nhỏ, bên trong miêu tả vị trí các khu của học viện St Paders. Nơi nhận đồ dùng hàng ngày, vị trí căng tin..... Sau đó, liền mặc bọn họ tự sinh tự diệt.

Soso ngủ trưa dậy, ngơ ngác nhìn lều trại trống không bốn phía, lo lắng hướng Dilin đang đọc sách dưới

tàng cây hỏi: “Chúng ta có thể bị vứt bỏ không ?”

Dilin đầu cũng không ngẩng lên nói: “Tân sinh báo danh tổng cộng có ba ngày, chúng ta tới quá sớm.”

Soso ai oán: “Chính là vì cái gì chỉ có đạo sư của chúng ta còn chưa đến?”

Cái loại cảm giác bị cho ra rìa này rất không xong a.

Dilin nghĩ tới đủ loại đồn đại về Hydeine, trong lòng cũng bịt kín một tầng bóng ma. Nếu đạo sư của họ thật sự là hắn thì.....

Phía đông nam đột nhiên nổi lên tiếng xé gió..

Soso cùng Dilin đồng thời đứng dậy, nghển cổ lên nhìn.

Chỉ chốc lát sau, bốn ma pháp sư liền xuất hiện trên bầu trời, bọn họ mỗi người đều cầm một cây gậy trúc. Nơi bốn cây gậy trúc giao nhau đặt một chiếc ghế dựa, trên ghế, một thanh niên mặc trang phục dạ hội cung đình rườm rà, vẻ mặt ngạo mạn. Bọn họ tựa hồ không biết phía dưới có người, cứ thẳng hướng học viện mà bay đi.

Bởi vì phản quang, khuôn mặt thanh niên thủy chung bị che trong một luồng ánh sáng mờ.

Nhưng Dilin đối với huy hiệu đầu chim ưng màu vàng trên ghế dựa lại quen thuộc đến không thể quen hơn——

Khảm đỉnh đế quốc hoàng thất.

4. Chương 3: Tân Sinh Đãi Ngộ (ba)

Soso thì thào: “Không biết lần này Khảm Đỉnh đế quốc phái ai tới. ”

Đủ Lan vương quốc của Soso và Dilin là minh hữu của đế quốc Sa Mạn Lí, bởi vậy đều là kẻ thù của Khảm Đỉnh đế quốc.

Dilin thu hồi ánh mắt, tiếp tục ngồi xuống đọc sách.

“Người không hiểu kỳ sao?” Soso nằm úp sấp bên người hắn, hai tay chống cằm, lo lắng nói, “Hy vọng

không phải là một nhân vật quá khó chơi.”

“Các lão sư mới là người phải lo lắng vấn đề đó.” Dilin nhún nhún vai. Hắn tin tưởng giáo sư huy hoàng của St Paders học viện tuyệt đối không phải do thói phồng mà có.

Soso quệt quệt miệng, xoay người gối đầu lên đùi Dilin, sau đó nhắm mắt lại.

Vì để cậu có thể nằm càng thêm thoải mái, Dilin lấy ra một chiếc ô lớn từ túi không gian giúp cậu che ánh mặt trời.

Soso thỏa mãn nhếch miệng, tiến vào giấc ngủ trưa thứ hai trong ngày.

Chờ hắn lần thứ hai tỉnh lại, mặt trời đã muốn xuống núi.

Dilin duỗi hai chân tê rần đứng dậy, quyết định đi tìm căng tin trên bản đồ.

Soso giơ cao hai tay tán thành. Tuy rằng có mang theo rất nhiều thực phẩm trong túi không gian, nhưng đã qua nhiều ngày, sớm đã không còn mới mẻ hấp dẫn nữa. Cậu hiện tại vô cùng hoài niệm hương vị của cacao nóng cùng thịt bò.

Hai người nhanh chóng dọn dẹp, liền cầm bản đồ bắt đầu mạo hiểm.

Bản đồ trong sách nhỏ quả thật rất đơn giản rõ ràng, chỉ gồm có mấy tuyến đường gấp khúc, bên cạnh ngay cả một chỉ dẫn nhỏ nhất cũng không có.

Dilin chỉ có thể từ tỉ lệ của lộ tuyến mà đoán ra đường đi.

Không biết đã đi bao lâu, sắc trời càng ngày càng u ám.

Soso nhin không được xuất ra bánh mì ăn cho đỡ đói.

Vẫn đi ở phía trước dẫn đường Dilin đột nhiên dừng lại cước bộ, “Ta giống như nghe được tiếng người.”

Soso gặm gặm bánh mì, nghiêng tai nghe ngóng một lát, “Ta nghe được chính là tiếng nước.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Thanh âm quả nhiên gần.

Đại khái qua hơn mười giây, bọn họ liền nhìn thấy một đội ngũ đông nghìn nghịt, đi ở trên cùng chính là người bọn họ vừa gặp sáng nay Mikris

“Các người như thế nào lại ở chỗ này?” Mikris cũng kinh ngạc chẳng kém.

Soso trước hết chú ý chính là hai chân hắc. Tuy rằng sắc trời có điểm ám, nhưng cậu rõ ràng thấy được hai chân hắc dán trên mặt đất.

“Chúng ta lạc đường.” Dilin thành thực nói.

Mikris nói: “Ta không phải đã cho các người bản đồ?”

Dilin vươn tay, bàn tay rõ ràng đang cầm tập bản đồ kia, “Ta chính là xem bản đồ nên mới bị lạc.”

Mikris nhú nhú mày, đột nhiên chỉ ra đằng sau mình nói: “Người có biết đây là hướng nào không?”

Dilin nghĩ nghĩ nói: “Phía đông?”

Mikris gật gật đầu nói: “Xem ra, bài học đầu tiên Hydeine phải dạy chính là cách phân biệt đông tây nam bắc rồi. Được rồi, hiện tại đi theo ta, ta mang bọn người trở về, thuận tiện an trí cho nhóm tân sinh hôm nay.”

Dilin thế mới biết thì ra phía sau chính là nhóm tân sinh hôm nay vừa đến. Nói vậy hướng hắc vừa rồi đi không phải hồ Áo Ảnh? Nay phương hướng hắc là phải..... Phía nam mới đúng.

Mặt hắc bắt tri bắt giác đỏ lên.

“Xin thứ cho sự mạo muội của ta. Xin hỏi các hạ có phải là Dilin · Basai Ke huân tước không?” Giọng nói thanh u như một dòng suối nhỏ lướt qua vành tai Dilin, hắc bỗng nhiên quay đầu, trước mắt là một thiếu niên tóc xám mắt khép hờ đang đi đến, khuôn mặt dưới ánh trăng nhìn qua có chút trắng bệch, ngũ quan nhu hòa mà bình dị dù đặt ở đâu cũng dễ dàng làm cho người ta xem nhẹ, nhưng đôi mắt đen nhánh tỏa sáng lại như có ma lực hấp dẫn tầm mắt đối phương.

“Đúng vậy. Xin hỏi ngài có phải.....” Dilin chần chờ hỏi.

“Tại hạ là Ningya • Particular, đến từ Lăng Tán.” Ningya mỉm cười, khép lại đôi mắt cười, khí thế sắc bén liền biến mất không còn chút nào.

Dilin nghĩ nghĩ, giật mình nói: “Tiểu vương tử Lăng Tán.”

“Đúng vậy. Ta từng có vinh hạnh gặp ngài tại bữa tiệc của công tước Basai Ke.” Ningya kính cẩn cúi đầu.

Tuy rằng ấn tượng của Dilin với vị tiểu vương tử của Lăng Tấn này chỉ còn mỗi cái tên, nhưng cũng không cản trở nội tâm hắn dâng lên sung sướng. Hắn tuy rằng không thể hiện ra sự buồn bực bị bài xích cô lập trên mặt như Soso, nhưng trên thực tế, đối với lòng tự trọng rất mạnh từ trước đến nay của hắn, sự miệt thị không tiếng động của các đệ tử khác khiến hắn vô cùng phẫn nộ. Chính là hắn không hề biểu hiện ra ngoài, so với việc mắng chửi phẫn nộ, hắn càng thích dùng hành động thực tế chứng minh.

Cho nên khi xuất hiện một quý tộc miễn thí đồng dạng là Ningya • particular, hắn theo bản năng xếp vào hàng ngũ phe mình.

“Thật vô cùng cao hứng khi được gặp ngài ở nơi này. ” Dilin chủ động vươn tay đến.

Ningya khiêm tốn nắm lấy.

Soso đi lên, cũng vươn tay nói: “Ta là Soso • Occurs Particular tiểu vương tử Đủ Lan.”

Ningya cung kính nắm lấy: “Ngưỡng mộ đại danh ngài đã lâu, nay được gặp quả thật vô cùng vinh hạnh.”

Soso kinh ngạc nhìn Dilin, “A, danh khí của ta rất lớn sao?”

Dilin miễn tuệ-sâu sắc cảm thấy lỗ tai Mikris đang thẳng tắp hướng sang bên này, nhân tiện nói: “Đương nhiên không thể sánh cùng Mikris lão sư mà người sùng bái.”

..... Cậu sùng bái Mikris?

Soso nhú mày nghĩ nghĩ. Cậu đích xác có sùng bái một người, hắn cũng đích xác nhận thức một người tên là Mikris. Chính là..... hai cái này không có giống nhau nha.

Đó là ai?

May mắn rất nhanh đã đi đến khu đất dựng lều trại, mới ngăn Soso đem vấn đề trên hỏi ra miệng.

Mikris đối xử với đám tân sinh này cùng bọn Dilin tối qua giống nhau, phân cho một đồng lều trại rồi tiêu sái rời đi.

Soso lôi kéo tay áo Dilin, hiếu kỳ nói: “A, bọn họ giống như còn chưa có trở về.”

Dilin thần nhiên nhìn lều trại không người, liền đi đến giúp Ningya dựng lều trại.

Bởi vì số lều trại còn nhiều hơn số tân sinh, cho nên Ningya cũng không có bạn cùng phòng

Chờ Dilin giúp hắn dựng tốt lều trại, ba người đang muốn từ biệt, chuẩn bị đi ngủ, chợt nghe xa xa có tiếng bước chân hỗn độn hướng bên này đi đến.

Dilin hỏi: “Đó là hướng nào?”

Ningya trả lời: “Hướng Tây bắc.”

Bởi vì tiếng động không nhỏ, xung quanh không ít đệ tử đã vào lều lại nhô đầu ra nhìn xung quanh.

Dilin cùng Ningya cũng không vội vã trở về ngủ.

Soso lại càng không vội, dù sao hắn cũng đã ngủ cả ngày hôm nay.

Chủ nhân tiếng bước chân rốt cuộc hiện ra từ trong rừng.

Soso nhận ra đi đầu đúng là thiếu niên mất to ngày hôm qua, không khỏi kinh hô: “A, bọn họ đã trở lại. Bất quá bọn họ nhìn qua giống như mới vừa tắm rửa một cái.”

Ningya cười nói: “Nếu nói là tắm rửa, chẳng thà bảo rằng bọn họ vừa ngã xuống hồ.”

Đích xác, bọn họ toàn thân đều ướt sũng, giống như mới vừa mới từ trong hồ nước đi ra.

“Các ngươi làm sao vậy?” có tân sinh mới đến không kiềm được hỏi.

Nhưng không ai trả lời.

Bọn họ giống như bị trúng lời nguyền câm lặng, một đám mệt mỏi kéo lê thân mình vào lều không trở ra nữa.

Dilin cảm thấy ánh mắt Ningya phiêu đến bên mình. Hắn cười khổ nói: “Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Ningya cười cảm thông: “Xem ra chúng ta cần tốn chút thời gian để thích ứng với cuộc sống trong học viện rồi.”

Giờ phút này, Dilin vô cùng cảm kích sự thấu hiểu của hắn.

“Thỉnh sớm một chút nghỉ ngơi, ngủ ngon.” Ningya nói xong, khom người đi vào lều trại.

Soso gặp Dilin ánh mắt vẫn còn đọng lại nơi Ningya vừa rời đi, không khỏi hiếu kỳ hỏi: “Người đang nhìn cái gì?”

Dilin ngẩn người, mới phát hiện chính mình vừa rời thể nhưng bởi vì tấm lưng mảnh khảnh của Ningya mà thất thần.

“Không có gì.” Hấn rất nhanh thu liễm nỗi lòng, sờ sờ đầu Soso nói, “Không còn sớm, nhanh lên đi ngủ đi.”

Soso đột nhiên chỉ lên không trung nói: “Đó là cái gì?”

Dilin theo hướng tay hấn chỉ nhìn lại, chỉ thấy phía đông bắc, một đoàn bóng đen đang bay tới.

Một màn khoa trương như vậy hiển nhiên kinh động mọi người, rất nhiều người lại từ lều trại đi ra tìm hiểu.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng kêu sợ hãi liên tiếp vang lên.

Dilin kín đáo liếc về phía lều của Ningya. Hấn quả nhiên cũng đi ra, trên người khoác một kiện áo choàng màu trắng, nhìn qua càng có vẻ dị thường gây yếu. Hấn kinh ngạc nhìn đoàn người đang đến nói: “Như thế nào lại là hấn?”

Đoàn người chậm rãi từ trên không trung hạ xuống, ánh lửa theo đó bùng lên soi sáng cả khu đất.

Một thanh niên khoác áo choàng đỏ tươi từ trên ghế chậm rãi đứng lên. Bốn ma pháp sư khoác áo choàng đen thủ hộ bên người hấn.

Soso thấp giọng kêu lên: “A, hấn là cái tên hồi trưa.”

Dilin mày nhíu lại.

Hấn chẳng những nhận ra cái tên quý tộc của Khảm Đình đế quốc ngồi trên ghế dựa bay qua lúc buổi trưa, mà hấn còn nhận ra thân phận của kẻ đó ——

Nhị thế tử Cass Darrow của Khảm Đình đế quốc, Ciro • Cass Darrow. Hấn chính là đầu sỏ khiến công chúa Joanne phải tạm nghỉ học về nhà tự kiểm điểm.

5. Chương 4: Tân Sinh Đãi Ngộ (bốn) . . .

Ngọn lửa hừng hực chiếu rọi khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của hắn, hai phiến môi mỏng gắt gao mím chặt, bước đến trước mặt Dilin.

Bốn phía tĩnh lặng.

Bình dân đệ tử tuy rằng không biết hắn, nhưng sự phô trương cũng đủ để chứng minh địa vị tôn quý của hắn.

Soso thấy hắn ngày càng đến gần, nhin không được núp sau Dilin, nhưng đôi mắt to tròn lại nhin không được tò mò nhìn xung quanh.

Ningya lặng lẽ lui nửa bước, lơ đãng giãn ra khoảng cách với Dilin.

Ciro rút cục đi đến trước mặt Dilin, chiếc cằm gầy yếu hơi hơi nâng lên, “Dilin · Basai Ke.”

Dilin tay phải ấn nhẹ ngực trái, xoay người ba mươi độ hành lễ nói: “Ciro điện hạ.”

Hai cái tên khiến cho khu trại nổi lên một trận xôn xao.

Toàn bộ đại lục đều biết hai quốc gia cường đại nhất đại lục—— Khảm Đỉnh đế quốc cùng Sa Mạn Lí là túc địch. Nhất là gần năm mươi năm qua, các loại tranh đấu công khai hay ngầm ngấm chưa từng gián đoạn. Tuy rằng còn chưa có tiến hành chiến tranh xâm lược lẫn nhau, nhưng là bọn hắn lại ở trên lãnh thổ đối phương lưu lại chiến tích của mình.

Ciro thần nhiên nhìn đỉnh đầu màu cam của Dilin, ” Phụ thân của ngươi, Andre · Basai Ke từng ở chiến dịch Nạp Ni mười lăm năm trước của mình, dùng năm vạn quân đội đả bại tám vạn quân đội của Khảm Đỉnh đế quốc ta.”

Dilin chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt xanh biếc bình tĩnh nhìn hắn. Không kiêu ngạo, cũng không kinh hoảng.

Ciro nói: “Ta không phải đang ca tụng chiến công của phụ thân ngươi.”

Dilin nói: “Hoàng tử của Khảm Đỉnh đế quốc sẽ không làm như vậy.”

“Sửa đúng, ” Giro lấy tay chỉ chỉ chóp mũi hắn, “Là vĩnh viễn sẽ không.”

Dilin nhìn chăm chăm ngón tay gài trong gang tấc, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Ta có thể đem nó hiểu thành tín hiệu khiêu chiến không?”

Ciro khước miệng khê loan, thu hồi ngón tay, “Có thể. Nhưng không phải hiện tại. Ta từ trước đến nay chỉ giết heo trưởng thành.”

Dilin nói: “Như tầm tuổi của hoàng tử?”

Ciro thu liễm tươi cười, trong mắt phụt ra quang mang bằng hàn rét lạnh.

Dilin bình tĩnh nhìn thẳng hấn.

Soso bất an địa hướng bên cạnh xê dịch, nhưng rất nhanh phát hiện như vậy là rụt rè, lại lén lút trở về.

“Soso · Occurs Particular?” Ciro không biết khi nào đem ánh mắt chuyển qua trên người cậu.

Soso khẩn trương nuốt nước miếng một cái, nhẹ nhàng mà gật đầu.

Ciro nói: “Nghe nói Đủ Lan vương cố ý cho người kế thừa vương vị, hy vọng sẽ không phải là một cái quyết định sai lầm.”

Dilin phản kích nói: “Đối với Khảm Đình đế quốc mà nói là sai lầm, còn với Đủ Lan cùng Sa Mạn Lí mà nói lại là một tin vui thật lớn.”

Ciro nâng lên bàn tay, một đóa hoa lửa thiêu đốt trong lòng bàn tay hấn, “Tự đáy lòng ta hy vọng thực lực của người có thể tốt bằng một nửa tài ăn nói.”

Dilin hạ thấp người nói: “Vạn phần vinh hạnh được thực hiện mong chờ của ngài.”

Ciro thu tay lại, ánh mắt đảo qua Ningya, lại không hề dừng lại, xoay người quay lại chỗ cũ.

Bốn ma đạo sư đi theo đã muốn giúp hấn dựng tốt lều trại, chờ sau khi Ciro đi vào lều trại, liền nâng lên cây gậy trúc cùng ghế dựa, một lần nữa bay lên không trung rồi đi.

Soso lúc này mới dám thở mạnh nói: “Hấn cũng muốn ở lại nơi này sao?”

Dilin cũng thập phần khó hiểu. Joanne công chúa sở dĩ bị tạm nghỉ học ở nhà kiểm điểm, chính là bởi vì cùng Ciro ở trong học viện tranh đấu ác liệt, kinh động đến viện trưởng Orosey. Nhưng hiện giờ xem ra, bị phạt tựa hồ chỉ có một phía Joanne?

Ningya ở bên nhẹ giọng nói: “Chỉ có sơ cấp tân sinh mới có thể ở lều trại dã ngoại.”

“Sơ cấp?” Soso kinh ngạc nói, “Chính là hấn nhìn qua một chút cũng không trẻ tuổi!”

Ningya nói: “Học viện không có quy định tuổi nhập học. Hơn nữa, Ciro điện hạ mới mười chín tuổi.”

Soso nhàm chán nói: “Trách không được. So với ta lớn hơn bốn tuổi a. Đúng rồi, hấn không phải ba năm trước đây đã nhập học sao? Vì cái gì còn tại sơ cấp?”

Dilin giật mình nói: “Hấn bị lưu ban?” Cái này có thể giải thích vì cái gì hấn lại xuất hiện ở trong này. Bởi vì hấn cải biến phương thức trừng phạt của học viện.

Ningya nhẹ nhàng lắc lắc đầu nói: “Có lẽ không phải như vậy.”

Dilin chờ hấn đưa ra phán đoán, nhưng hấn cũng không có nói nữa, mà xốc lại áo choàng nói: “Đêm đã khuya, chúng ta vẫn là sớm một chút nghỉ tạm đi.”

Hấn nếu không muốn nói, Dilin tự nhiên sẽ không cưỡng cầu, liền theo hấn chúc ngủ ngon, lôi kéo Soso đi vào lều trại.

Đại khái ban ngày ngủ nhiều quá, Soso một chút buồn ngủ đều không có, lăn qua lộn lại ngủ không được.

Dilin từ trước đến nay khó ngủ, đành phải theo cậu cùng nhau mất ngủ.

Hai người vẫn nháo đến nửa đêm mới ngủ.

Bối sáng hôm sau, Dilin đang ngủ say, nghe được có người không ngừng kêu to tên của hấn càng lúc càng lớn, đột nhiên bừng tỉnh dậy, mới phát hiện là Soso đang nói mớ. Hấn không nói gì ôm chần ngồi yên một lúc lâu, mới thân thủ giúp Soso chỉnh hảo chần, đi ra lều trại tìm địa phương rửa mặt.

Chờ hấn rửa mặt trở về, liền nhìn đến Ningya đứng ở ngoài lều trại, nghi hoặc nhìn Mikris mang theo một đám ma đạo sư làm kí hiệu.

Dilin đi qua giải thích nói: “Bọn họ đang chọn lựa đệ tử.”

“Có tiêu chuẩn đặc biệt không?” Ningya hiếu kỳ hỏi.

Dilin nhún vai nói: “Có lẽ là số chần lẻ?”

Nếu bọn họ giờ phút này đứng giữa đám ma đạo sư kia, sẽ nghe được bọn họ thỉnh thoảng lầm bầm lầu bầu ——

” Lều trại này dựng thật sự rắn chắc, có lực khí. Không tồi.”

“A, cái cột này phải cắt đứt mới đúng. Ở bên trong nhất định là một tên ngu ngốc, không muốn không muốn.”

“Thiên, chân hần cứ nhiên thò ra ngoài lều..... Nhiều lông chân như vậy, có thể dùng để đốt lửa, không tồi.”

“.....”

Nhóm ma đạo sư rất nhanh dựa theo yêu thích của bản thân mà chọn lựa đệ tử tốt, số còn lại bị Mikris giao cho những đạo sư không chiêu đủ đệ tử.

Nhìn thấy một đám đệ tử bị dựng dậy, theo đạo sư rời đi, Ningya nghi hoặc nói: “Chúng ta thì sao?”

Dilin nói: “Chúng ta là ngoại lệ.” Ánh mắt hần đảo qua lều trại của Ciro. Nếu chế độ của thánh viện là đạo sư đều mang theo đệ tử từ sơ cấp, như vậy ba năm trước đây khi nhập học Ciro hẳn là có đạo sư của chính mình đi? Cho nên, cho dù đều là sơ cấp, bọn họ có thể cũng không cùng một chỗ học?

Nói thật, hần trong lòng cũng không nguyện ý cùng Ciro phát sinh quá nhiều rắc rối.

Hần sợ dĩ đến St Paders học viện chính là để né tránh phân tranh, nhưng là đêm qua, hần thực buồn bực phát hiện chính mình tựa hồ chẳng những không có thoát đi, ngược lại còn tự đi vào một cái địa phương phân tranh ác liệt nhất.

Tuy rằng thế lực của các quốc gia không thể xâm nhập vào St Paders học viện, nhưng là bọn họ có thể thông qua đệ tử trong học viện, nhiều đó cũng đã đủ để tạo thành sóng gió rồi. Ciro cùng Joanne liên thủ đã chứng minh được điều này.

Dilin đã có chút thấu hiểu.

Tân sinh tới sau vừa rời đi không bao lâu, tân sinh đến hôm đầu tiên lại bị đạo sư của bọn họ mang đi. Trên khu đất rộng lớn, nhất thời chỉ còn lại có Dilin, Soso, Ningya cùng Ciro vẫn không ra khỏi lều trại.

“Ta đói bụng.” Soso vươn đầu ra từ trong lều.

Dilin một lần nữa xuất ra quyển sách nhỏ, quyết định thực hiện nốt thám hiểm ngày hôm còn chưa có hoàn thành.

Ningya cũng tiến vào gia nhập.

Ba người thu dọn đồ đạc, bắt đầu hành trình của bọn họ.

Trong tình huống ở những chỗ phát sinh nhằm hướng có Ningya ở bên chỉ lại, cả nhóm cuối cùng thuận lợi tìm được căng tin —— một tòa thành khí thể bằng bạc.

Có đại môn cao hai tầng rộng mở, mùi thức ăn mơ hồ phiêu tán ở không trung.

Soso cảm động chạy vọt vào, “A, đây là phòng ở!”

Dilin đi theo phía sau, trêu chọc nói: “Đủ Lan là tộc du mục sao?”

Soso oán giận nói: “Ở hai ngày liền ở lều trại, ta đã sớm quên bộ dáng của hoàng cung Đủ Lan rồi.”

Đại môn bên trong chặt kín bàn ghế, có thể tưởng tượng, cảnh tượng khi chúng được ngồi kín hoành tráng ra sao.

Cái bàn cuối xếp một loạt bát đĩa, phía sau bàn là một bãi đá. Phía sau bãi đá là một người khổng lồ cao hơn hai thước, hơn nửa khuôn mặt bị phủ kín bởi râu ria. Mùi thức ăn thơm ngào ngạt chính là từ mấy chiếc thùng phía sau hắn phát ra.

Soso nuốt nước miếng đi đến bên bàn, “Là ở nơi này dùng cơm sao?”

Người khổng lồ trừng mắt nhìn cậu, “Đúng vậy.”

“A, ta phải ăn hai tảng thịt bò!” Soso đưa tay làm thành thủ thế cái hai.

Người khổng lồ cầm lấy một cái muôi gỗ lớn cùng hình thể của hắn hoàn toàn tương xứng, chỉ chỉ lên đồng hồ treo tường, “Còn hai giờ nữa mới đến giờ ăn cơm.”

Soso suy sụp hạ mặt, “Chính là ta đã đói bụng.”

Người khổng lồ nhướng mày nói: “Vì cái gì không ăn bánh mì trong túi không gian của ngươi??”

Soso giật mình trừng mắt nhìn hắn, “Ngươi như thế nào biết trong túi không gian của ta có bánh mì? ”

Người khổng lồ chậm rãi loan hạ thắt lưng, giật giật hai cái lỗ mũi cực lớn của mình nói: “Là mùi hương bánh mì nói cho ta biết.”

Dilin âm thầm kinh hãi.

Theo lí mà nói, túi không gian là cách biệt với không gian bên ngoài, tuyệt đối không có khả năng có mùi bay ra. Nhưng xem bộ dáng người khổng lồ lại không giống như là nói bừa.

Hắn rất cục biết vì cái gì St Paders học viện vẫn luôn là học viện đứng đầu trên đại lục.

—— đây là cái nơi mà ngay cả đầu bếp đều thâm tàng bất lộ.

Bọn họ chọn một vị trí hẻo lánh của căn tin ngồi xuống.

Dilin đọc sách, Ningya cùng Soso vui vẻ tán gẫu về quốc gia nhau.

Thời gian trôi thật nhanh, mắt thấy sắp qua hai giờ, bên ngoài đột nhiên vang lên liên tiếp những tiếng bước chân trầm trọng.

Dilin ba người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn nhóm tân sinh buổi sáng hôm nay thần tình oai dũng rời đi bây giờ ướm sững cả đám mà chạy vào, phía sau là nhóm đạo sư đang hô quát.

Hỗn loạn thật lâu, bọn họ mới có thể an ổn ngồi xuống.

Người khổng lồ đứng ở đằng sau bãi đá, muôi gồ vung lên.

Vô số chén đĩa hướng không trung bay đi, sau đó có trật tự dừng ở trước mặt mỗi người.

Sau đó là thức ăn cùng dao nĩa.

Soso trừng lớn ánh mắt, cầm lấy dao nĩa tấn công tảng thịt bò trên đĩa, kinh hô: “Trời ạ! Đây là ma pháp?”

Dilin gật gật đầu, đem sách thu vào túi không gian, “Xem ra cuộc sống trong tương lai, ta phải từ bỏ thói quen ngạc nhiên rồi.”

Dùng xong cơm trưa, nhóm tân sinh lại bị nhóm đạo sư hô quát rời đi.

Dilin bọn họ bình tĩnh nhìn chén đĩa cùng dao nĩa tự động bay trở về bãi đá, một lần nữa tiếp tục chuyện tình buổi sáng bị ngắt quãng.

Dù sao trở về cũng không có việc gì, chẳng bằng ăn xong cơm chiều rồi về một thể.

Đương nhiên, trong đó nguyên nhân lớn nhất là ——

Thức ăn của St Paders học viện phi thường không tồi.

Chờ bọn hần cơm nước xong, cảm thấy mỹ mãn đón gió mát trong rừng, nhàn nhã trở về khu đất trống, nhóm tân sinh thứ ba đã muốn tới rồi.

Dilin kín đáo tìm kiếm thân ảnh Ciro.

Hắn quả nhiên đã ra khỏi lều trại, đang cùng một người nhỏ bé tóc nâu nói chuyện. Không, phải nói, tên tóc nâu thấp bé là đang liều mạng cùng hắn nói chuyện.. Ciro từ đầu tới đuôi đều là một bộ dáng hồ hững.

Soso ánh mắt quét tới quét lui trên đám người đang vật lộn với đồng lều trại, “Nhiều người như vậy, ai là đồng học của chúng ta?”

Ningya thấp giọng nói: ” Kể bên người Ciro hoàng tử.”

Dilin vênh tai.

“Hắn là cháu ngoại của hoàng đế Sánh Nhị Các, Ali Di • Popov.”

Soso hưng trí thuyên giảm. Sánh Nhị Các cùng Khảm Đình đế quốc quan hệ tựa như Đủ Lan cùng Sa Mạn Lí. Có liên quan đến nhau, Sánh Nhị Các cùng Sa Mạn Lí, Đủ Lan quan hệ cũng thập phần khẩn trương.

Dilin không để ý nữa, nói: “Tổng cộng bảy danh ngạch, còn lại ba.”

Ningya nói: “Có lẽ là hai cái.”

Dilin nhìn hắn.

Đại khái bị nhìn đến ngượng ngùng, Ningya không thể không đem suy đoán ngày hôm qua của mình ra nói nốt, “Thánh viện cũng có các điều lệ khắc nghiệt như luật pháp vậy, thông thường, là sẽ không dễ dàng thay đổi hình phạt với đệ tử.”

Dilin trong đầu linh quang chợt lóe, “Ý của ngươi là nói, Ciro sở dĩ xuất hiện ở trong này, là bởi vì vì hắn chiếm dụng danh ngạch năm nay của Khảm Đình đế quốc?” Trách không được đứng ở bên người Ciro là người đến từ Sánh Nhị Các Ali Di mà không phải người của Khảm Đình đế quốc.

Ningya ngượng ngùng nói: “Đây chính là phán đoán của ta.”

Dilin đối hấn thêm vài phần kính trọng. Xem ra, bên trong hấn cũng không bình thường như bề ngoài.

Đến tốt cùng ai là đồng học, ở buổi sáng ngày thứ tư Dilin đến thánh viện liền biết rất rõ ràng ——

Chính là những tân sinh còn lại hai mặt nhìn nhau.

Sau khi tự giới thiệu bản thân, Michel • Ruimeng đến từ Sâm Lí Tư Thêm đại diện gào lên suy nghĩ chung của mọi người:

“Chết tiệt! Đạo sư của chúng ta rốt cuộc ở nơi nào?”

Hết chương 4

Dưới đây là sự giới thiệu vắn tắt về các đồng học của Dilin:

Ba phái —— Khảm Đinh, Sa Mạn, trung lập.

Đầu tiên, phái Sa Mạn:

(cùng lục Tiểu Phượng giang sa mạn không quan hệ..... Bất quá nếu nhờ vậy mà hảo nhớ đến một chút, khụ khụ, có thể làm bộ có quan hệ.)

Sa Mạn Lí Dilin (công tước tay cầm quân quyền.)

Đủ Lan Soso (vương tử)

Cả hai là anh em bà con.

Tiếp theo, phái Khảm Đinh:

(thật sự cùng khảm nam đinh không quan hệ, này nhất định phải giải thích rõ ràng a. /(o)/~~)

Khảm Đinh đế quốc Ciro (hoàng tử, hơn nữa còn là cái loại dã tâm bừa bừa.)

Sánh Nhị Các Ali Di (Ali Ba Ba, Ali Di —— các người hiểu được chứ.)

Dưới đây là phái để cho có, không có tác dụng gì——phái trung lập.

Lăng Tán Ningya(hoàn toàn có thể được nhớ tên. Hơn nữa trải qua sự kiện eo nhỏ lúc trước, hẳn hẳn là phải có mục đích tồn tại.)

Sâm Lý Tư Thêm Michel (ở đoạn cuối của chương đã có cơ hội hét một câu.)

Tang Đồ Jeffrey (mọi người xem bản đồ thì biết vị trí của nước Tang Đồ này có bao nhiêu bí thức. Mà càng bí thức chính là, kiệt phát thụy đồng học rõ ràng là chương này đã muốn lên sân khấu nhưng là lại không có cơ hội được nhắc tới. (_) ai.)

6. Chương 5: Tân Sinh Đãi Ngộ (năm) . . .

Hydeine đang ngồi ở đồ thư quán lớn nhất của thánh viện—— đồ thư quán số 1 uống cà phê.

Ở trước mặt hẳn chính là toàn bộ nhân viên của đồ thư quán số 1 đang bận rộn qua lại.

Phụ trách của đồ thư quán số 1 chỉ huy bọn họ đem sổ tư liệu giảng dạy cuối cùng đặt đến một góc tối bí ẩn ở trên giá xong xuôi, xoa xoa cái trán dày đặc mồ hôi, hướng Hydeine nói: ” Taji Aires, như vậy có thể được sao?”

Hydeine vuốt cái mũi vì quá mức cao thẳng mà có vẻ cả vú lấp miệng của mình, chậm rãi nói: “Ta thủy chung có cảm giác, chúng nó hẳn là được trưng bày ở trong phòng hồ sơ cơ mật.”

Phụ trách suy sụp cúi đầu. Hẳn cũng không hy vọng tất cả cố gắng suốt ba ngày qua đều trở thành công cốc.” Taji Aires, người có biết quy củ của học viện. Trừ phi hội nghị đồng ý, bằng không ta không có quyền lên mở ra đại môn phòng hồ sơ cơ mật.”

Hydeine nheo lại ánh mắt, “Không có quyền?” Hẳn đặc biệt có, giọng hẳn mang theo một chút giọng mũi ngọt nị lộ ra tràn đầy ý khinh thường, “Cần ta kiểm nghiệm một chút số lần mở cửa của phòng hồ sơ cơ mật sao? Ta cam đoan so với số lần hiểm hoi mà hội nghị thông qua chênh lệch rất nhiều.”

Phụ trách cười gượng nói: “Ta là ngẫu nhiên đi vào quét tước quét tước.”

Hydeine tà tà liếc hẳn.

Phụ trách bị hẳn nhìn chăm chăm đến ăn không tiêu, xin khoan dung nói: “Được rồi được rồi, ta cam đoan lập tức giúp người hướng hội nghị xin tư cách đem thành quả thực nghiệm để vào phòng hồ sơ cơ mật. Một khi hội nghị thông qua, ta lập tức đưa chúng khóa tiến phòng hồ sơ cơ mật đi!”

“Tư cách?” Hydeine không hờn giận mà bĩu môi nói, “Thời điểm bọn họ thành lập hội nghị cũng không hướng ta xin tư cách.”

Phụ trách đã quen với việc hắt thường thường buông ra từ ngữ kiêu ngạo, đem ánh mắt chuyển hướng địa phương khác.

Trên đồng hồ treo tường, kim giờ và kim phút chỉ đúng chín giờ ba mươi phút.

Phụ trách vòng vo đảo mắt, kinh ngạc nói: “Ngày hôm qua không phải là ngày cuối cùng của tân sinh báo danh sao? Người vì cái gì còn ở nơi này?”

Hydeine hỏi: “Bằng không ta hẳn là ở nơi nào?”

Phụ trách nói: “Người hẳn là ở chỗ đệ tử của người mới phải.”

Hydeine nói: “Nếu ta không ở đó, bọn họ sẽ rời đi sao?”

“Sẽ không.” Không phải hắt tự biên tự diễn, thánh viện thành lập nhiều năm như vậy, còn chưa bao giờ thấy qua có người chủ động thôi học.

Hydeine khiêu mi nói: “Vậy ta đây gấp cái gì?”

Trước sự chú mục của phụ trách và nhân viên công tác, hắt chậm rãi dùng vài canh giờ uống xong cà phê, lại dưới sự “thịnh tình mời” của phụ trách, ăn xong cơm trưa, mới thi thi nhiên nhiên đi đến chỗ tân sinh.

Hiện tại đúng là thời gian cơm trưa, Dilin bọn họ đều đi căn tin, lều trại đều trống rỗng.

Hydeine dạo qua một vòng, ở trước cửa lều của Ciro thì dừng lại.

Cửa lều xốc mạnh lên, Ciro đi ra, khuôn mặt anh tuấn dưới ánh mặt trời rạng rỡ sáng sủa.” Tajiri Aires ma đạo sư?”

Hydeine liếc mắt cao thấp đánh giá hắt một chút, “Người lưu ban?”

Ciro hơi giật mình, “Nói như vậy..... Cũng được.” Chuyện hắt dùng danh ngạch tân sinh đi học trở lại là trải qua học viện hội nghị thảo luận thông qua, là đạo sư của hắt, Hydeine không lý gì lại không biết.

Hydeine bĩu môi, “Là học sinh đầu tiên từ khi thành lập St Paders học viện đến nay lưu ban, người hẳn là nên được làm thành tiêu bản đặt trong tủ kính triển lãm mới phải.”

Ciro mấp máy môi.

Hydeine từ trong lòng ngực lấy ra đồng hồ quả quýt, nhìn nhìn thời gian nói: “Hiện tại mười một giờ hai mươi phút, ta cho người thời gian mười phút, đem đám tiểu tử không biết tôn sư trọng đạo tự do tàn mạn kia lôi cổ về đây cho ta.”

Ciro nhú mào nói: “Mười phút?”

Hydeine nói: “Người muốn dùng mười phút của mình để cò kè mặc cả? ”

“Ta không có nghĩa vụ đi gọi bọn họ trở về.” Thái độ tùy tiện của Hydeine rất cực chộc giận hằn.

Hydeine nói: “Đương nhiên không phải nghĩa vụ, người có thể cự tuyệt. Có điều..... Người chắc không?”

Ciro đôi mắt trầm xuống.

Hydeine không để ý tới hằn, từ trong túi không gian xuất ra một chiếc ghế nằm, ngồi ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Ciro hít một hơi thật sâu, miệng thì thảo chú ngữ, thân thể chợt bị một trận gió thổi bay đi.

Chờ thời điểm đám người Dilin vội vàng trở về, kim trên đồng hồ quả quýt của Hydeine đã muốn chỉ đến bốn mươi phút

Ciro nhờ ma pháp, cho nên ở phút ba mươi đã trở lại tại chỗ.

Nhìn thấy Hydeine đang chậm rãi đứng lên, một bộ dáng sâu xa khó hiểu, Dilin cả đám có chút không yên. Tuy nói là bởi vì Hydeine đến muộn, cho nên bọn họ mới đi căn tin, nhưng là..... Bọn họ cũng không trông cậy vào Hydeine có thể tâm bình khí hòa cùng bọn họ thảo luận điều này.

Ngoài dự liệu, Hydeine cũng không có dây dưa ở vấn đề thời gian này, mà là hỏi thẳng: “Trừ bỏ vị lưu ban sinh này, còn có ai biết ma pháp?”

Dilin liếc mắt nhìn những người khác một cái, hướng phía trước bước một bước nhỏ.

Cùng đi ra với hằn, còn có Ali Di cùng Michel.

Hydeine lui ra phía sau nửa bước, “Biểu diễn chút coi.” Hằn dừng một chút, đối với liếc mắt cười nói, “Lưu ban sinh, người cũng đến.”

“Ta gọi là Ciro · Cass Darrow.” Ciro nói xong, vươn tay, một ngọn lửa đỏ rực bùng hực thiêu đốt trên tay hắn

Hydeine nhướng mày, bàn tay hướng lên trên khe lạt, nhất thời, một ngọn lửa hướng không trung bùng lên, đáng vẻ bề vẻ kiêu ngạo kia không khác gì chủ nhân của nó.

Ciro ý cười tắt ngúm, mím chặt môi. Thời điểm hắn khẩn trương cùng phần nội đều thích mím môi.

Hydeine thu hồi bàn tay, “Kẻ mà ngay cả loại trình độ thấp kém này cũng không đạt đến thì không có tư cách báo danh.”

Dilin đám người nhìn bóng dáng Ciro kiên định đến gần như quật cường, trong lòng đều sinh ra cảm giác thổ tử hồ bi.

“Kế tiếp là ai?” Ánh mắt của Hydeine đảo qua một loạt mọi người, dừng ở trên người Dilin, “Giờ vượt ra, múa may một chút đi.”

“.....”

Dilin bình tĩnh bước lên vài bước, nhắm mắt lại.

Andre · Basai Ke từng vì hắn mời đến người dạy ma pháp, nhưng là giáo sư cho rằng lấy xuất thân của hắn tương lai nhất định có thể tiến vào St Paders học viện tu luyện, cho nên chỉ dạy hắn trụ cột cơ bản của pháp môn, để tương lai có thể thích ứng đạo sư với thánh viện.

Hắn cảm thấy suy nghĩ đang dần dần bình tĩnh trở lại, thủy nguyên tố chậm rãi hiện lên trong đầu, trước kia bộ dáng cũng không rõ được như vậy.

Hắn kinh ngạc.

Từng tiểu cầu màu xanh biển giống như cá nhỏ chen chúc bơi lội, ánh sáng chói mắt. Hắn chưa bao giờ biết bộ dáng chân thật của chúng nó dĩ nhiên lại xinh đẹp như vậy.

Bất quá cảm ứng lực của hắn đối ma pháp vì cái gì đột nhiên trong lúc này lại đề cao nhiều như vậy?

..... Chẳng lẽ, này chính là ảo giác của hắn?

Cái trán đột nhiên bị búng một chút.

Dilin mở to mắt, đã thấy Hydeine đang híp mắt đánh giá mình.

Từ khoảng cách hai người mà xem xét, vừa rồi búng trán hấn xem ra không phải ai khác rồi.

“Ta cho phép người báo ra tên của mình.” Đôi mắt lam nhạt của Hydeine ả ả phát ra ánh sáng.

Dilin phát hiện Hydeine cùng Ciro có nhiều điểm tương đồng, tỷ như thời điểm nói chuyện đều thích cố ý vô tình hếch cằm lên. Hoặc là, đây là bệnh chung của tất cả những người ngạo mạn?

“Dilin · Basai Ke.” Hấn nghe được chính mình bình tĩnh hồi đáp.

Ngoại trừ Ciro, những người khác đều nghi hoặc nhìn bọn họ, tựa hồ không thể lý giải đến tột cùng là tại sao Dilin chỉ nhắm mắt đứng đó lại được Hydeine coi trọng.

Ciro nhìn về Dilin ánh mắt có thêm một phần kiêng kị. Tuy rằng hấn là một người tu luyện hỏa hệ, nhưng trong nháy mắt vừa rồi, hấn rõ ràng cảm thấy thủy nguyên tố bốn phía hưng phấn mà sinh động hơn hấn.

Đạo sư của hấn, Welfare Horizontal (đừng hỏi ta cái tên này ở đâu ra, ta chém đó) thập giai chính ma đạo sư từng nói qua, ma pháp sư chân chính cường cũng không phải nhờ chú ngữ phức tạp, cũng không phải này từ các thủ thế khó nhớ, mà là cùng nhóm nguyên tố cảm ứng, câu thông, đạt được sự yêu thích cùng tín nhiệm của chúng. Khi người có thể không gặp trắc trở câu thông tâm hồn cùng chúng, quên đi chú ngữ, quên đi thủ thế, thì người chính là ma pháp sư nguyên tố cường đại nhất thế giới!

Cho nên, con đường nhập học của Dilin ở phía trước còn có thể không rộng mở sao?

Ciro khẽ cau mày.

Kế tiếp lên sân khấu chính là Ali Di cùng Michel.

Ali Di tu luyện chính là mộc hệ ma pháp.

Trong số ma pháp sư tu luyện của bốn hệ, số lượng ma pháp sư tu luyện mộc hệ là ít nhất. Thậm chí rất nhiều ma pháp sư dù có thiên phú cực cao cũng lựa chọn từ bỏ thiên phú của mình mà chuyển sang tu luyện hệ khác. Bởi vì khác với tam hệ còn lại, mộc hệ có một yêu cầu hà khắc về địa hình—— nếu chỗ người đang đứng mà không có cây cối, thì người sẽ không thể thi triển ma pháp của mình.

Ali Di lựa chọn có ít nhiều năm ngoài dự kiến của Dilin.

Chỉ thấy Ali Di ngồi chồm hồm, đặt tay ở trên mặt đất, đôi môi càng không ngừng cao thấp run run.

Dilin cả bọn tròng lớn ánh mắt nhìn.

Ước chừng qua một phút đồng hồ, Ali Di đứng lên trong tình trạng kiệt sức, hướng Hydeine khom người thật sâu nói: “Xong.”

Dilin cả đám nhìn chăm chăm chỗ tay hắn vừa đặt, lại cùng không ngừng quay trái quay phải, cố gắng tìm hiểu xem hắn vừa giở trò gì. Michel vốn đang chuẩn bị thi thố tài năng thấy biểu hiện của mọi người, do dự chính mình có phải hay không cũng nên học tập Dilin cùng Ali Di giả thần giả quỷ. Dù sao kết quả của kẻ chân chính sử dụng ma pháp là Ciro cũng không đáng để học tập.

“Ngô.” Hydeine phiết khoe miệng, “Cây cỏ quả thật dài thêm một hào thước.”

“.....” cả đám Dilin khâm phục nhìn hắn, không nghĩ tới hắn cư nhiên ngay cả một hào thước đều nhìn ra được.

Ali Di cơ hồ lệ nóng doanh tròng.

Hắn biểu diễn nhiều thứ như vậy, rốt cục có người có thể chứng minh hắn không phải nói bừa!

Hydeine nhún vai nói: “Hỏa hệ tinh linh của ta nói cho ta biết.”

.....

Hỏa hệ tinh linh?

Hình thái cuối cùng của nguyên tố—— tinh linh?

Trừ bỏ Soso vẫn đang mơ màng, ánh mắt những người khác đều tròng đặc tròn xoe.

7. Chương 6: Tân Sinh Đãi Ngộ (sáu) . . .

Phải biết rằng, tinh linh chính là giác ngộ chung của tất cả ma pháp sư! Chỉ cần có thể cùng nguyên tố tinh linh câu thông, cho dù không học chú ngữ ma pháp dài dòng trong sách giáo khoa, cũng dễ dàng xuất ra ma pháp tương đương.

Nghe nói ngay cả bốn vị hiền giả thành lập học viện lúc trước cũng chỉ có hai vị là có được tinh linh.

Đối mặt các ánh mắt sùng bái, Hydeine khinh miêu đậm tả – nhẹ nhàng băng quơ nói: “Muốn trông thấy không?”

Michel cùng Ali Di vui vẻ hoan hô.

Hydeine nói: “Khi nào các người lợi hại như ta thì có thể thấy được.”

Tiếng hoan hô của Michel cùng Ali Di tắt ngúm.

Dilin cùng Ciro nhìn trời. Biết ngay là sẽ thế mà.

“Kế tiếp.” Hydeine nhìn về phía Michel.

Michel hít một hơi thật sâu, hai tay hợp thành chữ thập, trong miệng lẩm bẩm. Bên chân hấn bùn đất chậm rãi chuyển động, lấy hấn làm trung tâm, hướng xung quanh từ tốn tản ra. Hiện tượng này kéo dài ước chừng mười giây, Michel tinh bì lực tẫn mà buông tay.

Hydeine nhú mày nói: “Người dùng chính là chú ngữ, vì cái gì phải khép hai tay lại?”

Michel nâng lên cánh tay cứng ngắc, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, “Khẩn trương.”

Hydeine nghiêng đầu nói: “Ta hiểu kì, nếu đem tay người trói lại, người còn có thể khu động ma pháp không.”

Michel nói: “Này còn phải xem người đem tay ta trói ở đằng trước hay đằng sau.” Nếu trói ở phía trước, hấn vẫn là có thể hợp hai tay thành hình chữ thập.

Hydeine im lặng, quay đầu nhìn ba người còn lại bĩu môi, “Đứng ra, để cho ta xem tư chất của các người.”

Soso khiếp đảm nhìn về phía Dilin.

Dilin mỉm cười cổ vũ.

Soso lúc này mới đi theo Ningya cùng Jeffrey tiến lên.

Hydeine trước đưa tay đặt ở trên trán Ningya, “Nhắm mắt lại, thả lỏng hô hấp, dùng tâm hồn của người cảm nhận thế giới chung quanh.”

Ningya nghe lời nhắm hai mắt lại.

“Người thấy gì rồi?”

“Cái gì cũng chưa thấy.” Ningya thành thành thật thật nói.

“Thế còn cảm giác?”

“Dưới chân giống như có cái gì đó..... động đây?” Ningya không chắc chắn lắm.

Hydeine buông tay ra, “Cảm giác của người đối với thổ nguyên tố cao hơn nhiều so với tam hệ còn lại.”

Ningya kinh ngạc nói: “Thổ nguyên tố?”

“Trước mắt xem ra là đúng vậy. Nếu người nghĩ muốn lựa chọn nguyên tố khác cũng có thể, chính là kết quả tu luyện có thể không tốt bằng tu luyện thổ hệ. ” Hydeine tận lực hoàn thành nghĩa vụ của một đạo sư xác nhận, lại nói tiếp, “Tư chất của người tương đương bình thường.”

Ningya lơ đãng cười cười nói: “Đa tạ đạo sư.”

Hydeine nhìn về phía Soso, “Đến phiên người.”

Soso cứng ngắc gật gật đầu, chậm chạp nhắm mắt lại.

Hydeine đưa tay đặt lên trán cậu, lập tức nhú mào, từ lòng bàn tay đột nhiên phun ra một đóa hoa lửa.

Từ đầu tới đuôi vẫn chú ý Soso, Dilin không chút nghĩ ngợi lao qua đem Soso kéo vào trong lòng.

“Người làm cái gì?”

“Người làm cái gì?”

Hydeine cùng Dilin đồng thời cảm tức nhìn đối phương.

Soso mở to mắt, mờ mịt nhìn hai người đang giằng co.

Hydeine hừ lạnh nói: “Nếu ta muốn giết hần, người ngăn cản có tác dụng sao?”

Dilin vừa rồi hoàn toàn là xuất từ bản năng, chờ sau khi lý trí thu hồi, mới nghĩ đến lấy thực lực của Hydeine, hoàn toàn không cần thiết xuống tay với Soso. Ít nhất, hoàn toàn không cần phải hạ thủ với Soso trước mặt bọn họ.

Hắn thu liễm vẻ mặt, buông Soso ra, thành kính nói: “Ta thất lễ.”

Hydeine cũng không cảm kích, “Theo phản ứng giống như con thỏ của ngươi vừa rồi mà xét, ngươi hẳn là nên đến học ở bộ chó tràng Thánh Tác Duy mới phải.”

Soso trừng mắt: “Vì cái gì Thánh Tác Duy Quang Huy học viện là bộ chó tràng? Nó không phải là cái nơi đào tạo kỹ sư xuất sắc nhất toàn bộ đại lục sao?”

“Kỵ sĩ chẳng lẽ không phải bộ chó?” Hydeine đương nhiên hỏi lại.

Soso ngây người.

Dilin nói xin lỗi xong, ngẩng đầu, đúng lý hợp tình nói: “Ta tin tưởng mọi hành động của đạo sư là đều có nguyên nhân. Nhưng ta tự đáy lòng hy vọng ngài có thể giải thích về hành động vừa rồi của mình.”

Hydeine nheo lại ánh mắt, “Nếu ta không đáp ứng nguyện vọng của ngươi? ”

Dilin mặt không đổi sắc nói: “Ta chẳng có cách nào.”

Hydeine ánh mắt lạnh lùng địa từ trên mặt hắn xẹt qua, sau đó dừng ở trên người Soso, “Ngươi trên người bị hạ chú ngữ giam cầm.”

Soso biến sắc nói: ” Chú ngữ giam cầm? Sẽ chết sao?”

“Sẽ không chết.” Hydeine thấy hắn thoáng an tâm, lại”Hảo tâm” đưa lên một câu, “Nhưng là biến thành phế nhân.”

Dilin nhìn Soso sắc mặt tái nhợt, không đành lòng nói: “Ý đạo sư là nói thân thể hắn sẽ xảy ra chuyện?”

“Không phải thân thể xảy ra chuyện, mà là nói nếu hắn không thể giải khai được chú ngữ giam cầm, như vậy cả đời này hắn cũng không thể cảm ứng cùng tiếp xúc với nguyên tố.” Hydeine khóe miệng lộ ra một tia ý cười nghiền ngẫm, “Ta quả thật hiểu kì nguyên nhân bên trong.” Theo độ phù hợp của chú ngữ ở trên người hắn mà nói, hắn là đã tồn tại rất nhiều năm. Nhưng rất nhiều năm trước, thiếu niên này hẳn vẫn là một đứa nhỏ.....

Đối với một đứa nhỏ hạ chú ngữ giam cầm, ngăn cản hắn cùng nguyên tố tiếp xúc. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ

có hai loại khả năng. Một loại là bởi vì đối phương không muốn đứa nhỏ trở thành ma pháp sư. Một loại khác là bởi vì có lí do bất đắc dĩ phải ngăn cản đứa nhỏ cùng nguyên tố cảm ứng.

Dilin thử nói: “Đạo sư biết ai hạ chú ngữ chẳng?”

“Không biết.” Hydeine trả lời rõ ràng.

Dilin cùng Soso một trận thất vọng.

Nếu biết người kia là ai, có lẽ có thể cởi bỏ bí ẩn này.

Hydeine lại nói: “Nhưng là ta đại khái có thể đoán ra.”

Dilin nhân tình sáng lên, “Là ai?”

“Một lão già hồng bết rất thích vẽ tranh, lại luôn vẽ không được.” Hydeine bĩu môi, tựa hồ cũng không muốn tiếp tục thảo luận về điều này, “Hôm nay đến đây thôi. Danh sách những người đủ tư cách ngày mai ta sẽ công bố.”

Jefrey bị bỏ ở một bên đang muốn mở miệng, nhưng Dilin tốc độ nhanh hơn, bước nhanh tiến lên nói: “Đạo sư, như vậy Soso.....”

“Hắn bây giờ còn không phải đệ tử của ta.” Nói ngắn gọn, Hydeine liền giữ bỏ trách nhiệm của mình.

Dilin còn muốn nói cái gì, Hydeine đã tiêu thất tại chỗ.

Ningya đứng bên người Jeffrey, nhỏ giọng nói: “Người còn chưa có tiến hành thí nghiệm mà?”

Jefrey lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn nói: “Không sao cả. Cho dù không có thông qua thí nghiệm, học viện cũng sẽ phái đạo sư khác cho ta.”

Ningya đồng tình nhìn hắn.

Ngay cả cuộc thi đều không có tiến hành đã bị đánh trượt, chỉ sợ là ai cũng sẽ không cam tâm..

Dilin lúc này mới phản ứng lại, có chút áy náy nhìn hắn nói: “Có lẽ, ngày mai hắn sẽ cho ... người một cơ hội nữa.”

Nhiều người như vậy an ủi, Jeffrey ngược lại thụ hứng nhược kinh đứng lên, “Kỳ thật, cũng không sao. Đạo sư nào với ta mà nói đều giống nhau. Hơn nữa, ta cũng không phải lần đầu tiên bị bỏ qua.”

Một câu cuối cùng lẽ ra phải thực ai oán lại được hắn nói ra cực kỳ bình tĩnh cùng tự nhiên, có thể thấy được hai chữ bỏ qua này đã muốn xâm nhập đến sinh mệnh cùng cốt tủy của hắn, cũng đã không còn đau nữa rồi.

Dilin biết, vị trí địa lí của Tang Đồ phi thường xấu hổ, nằm ở chính giữa hai đế quốc cường đại nhất đại lục, nó thường xuyên trở thành vật hi sinh cho quan hệ ngoại giao của hai nước. Ở thánh trong viện cũng là như thế. Hơn nữa bởi vì Thánh Tác Duy Quang Huy học viện thiết lập ở cảnh nội của Tang Đồ, nhân dân càng thường thức kỳ sĩ, ma pháp sư cũng không thịnh hành.

Cho nên đối với quý tộc Tang Đồ mà nói, đến thánh viện đọc sách chẳng những không phải chuyện tốt, mà còn là một việc đau khổ.

Jeffrey bị đề cử tiến vào thánh viện, đã nói lên gia tộc của hắn ở Tang Đồ không đủ cường đại.

Michel thấy bọn họ đều không nói chuyện, không nín được nói: “Chúng ta đây hiện tại làm sao bây giờ?”

Soso đột nhiên hướng bên cạnh nhìn nhìn nói: “Ciro không thấy.”

Chẳng những Giro không thấy, ngay cả Ali Di cũng không thấy.

Dilin đối với việc này không có phản ứng. Với hắn mà nói, Giro không thấy mới tốt. Hắn hiện tại kỳ vọng Hydeine đem Giro kéo ra ngoài, để hắn có thể bình an, tập trung tinh thần tu luyện ma pháp ở trong học viện.

Ningya thấp giọng nói: “Nghe nói đạo sư của Giro hoàng tử là Welfare Horizontal Đại Ma Đạo Sư.”

Dilin cúi đầu nghĩ nghĩ nói: “Đại lục bài danh đệ tứ Welfare Horizontal?”

Ningya gật gật đầu.

Michel nói: “Xem ra Giro sẽ không cùng ma đạo sư với chúng ta. Không ai nguyện ý mất đi một đạo sư tốt như vậy.”

Bọn họ dự cảm thực linh nghiệm.

Buổi sáng ngày hôm sau, huy chương trên lều trại của Giro liền thay đổi, nhưng của Ali Di vẫn là như cũ.

Dilin cả nhóm ngồi ở bên cạnh lều trại, một bên chia xẻ thức ăn, một bên chờ Hydeine xuất hiện.

Michel nói: “Ta rất muốn biết, những tân sinh khác mỗi ngày đang làm cái gì.”

Soso phụ họa nói: “Thời điểm bọn họ trở về ngày hôm qua, trên quần áo đều là lỗ nhỏ do bị đốt.”

Dilin cùng Ningya đối với phương thức giáo dục của thánh viện có nghe được chút ít, nhưng đều không có lắm miệng.

Michel hạ giọng nói: “Người nói, thánh viện tuyển nhận tân sinh có thể hay không là nguy trang?”

“Kia bọn họ thực tế là làm cái gì?” Thanh âm mang theo giọng mũi thản nhiên hỏi.

Michel không hề phát hiện khác thường, tiếp tục nói: “Làm lao động khổ sai?”

Dilin bật dậy, cung kính nói: “Taiji Aires đạo sư.”

Michel quay đầu, nhìn thấy nam tử anh tuấn mặc ma pháp bào thùng thình màu đen đang tắm mình trong nắng sớm há hốc mồm.

.....

Vai diễn của bảy người trong lớp mẫu giáo bé——

Ciro: học trưởng học tập suất sắc nhưng ngoài ý muốn bị lưu ban.

Ali Di: người hầu của học trưởng.

Dilin: lớp trưởng có tinh thần trách nhiệm.

Ningya: lớp phó phụ trợ cho lớp trưởng.

Soso: đệ tử ngoan nghe lời.

Michel: quỷ gây sự có tâm lý phản nghịch rất nặng.

Jeffrey: một học sinh vô hình đáng thương.

8. Chương 7: Tân Sinh Đãi Ngộ (bảy) . . .

“Làm việc cực nhọc?” Hydeine hứng trí bồng bồng nhìn hấn, “Nếu đây là kỳ vọng của người, ta không ngại thành toàn.”

Michel vội vàng bật dậy, da mặt màu mạch lộ ra một tia đỏ ửng, “Đạo sư.”

Hydeine nhú mày, “Ta có nói qua sẽ nhận người sao?”

Khuôn mặt Michel lập tức từ đỏ chuyển sang trắng

Hydeine khước miệng chậm rãi nhắc lên, “Trở thành đệ tử của ta cũng không phải là một việc hạnh phúc gì.”

Tất cả mọi người ở đây đều đồng cảm.

“Có thể so với tưởng tượng của các người hiện tại còn muốn bất hạnh hơn một chút.” Hydeine cười đến tà ác.

Michel đã muốn phân không rõ ràng lắm chính mình rốt cuộc là hy vọng bị tuyển hay là không bị tuyển.

“Cho nên, nếu muốn từ bỏ, ” Hydeine thả chậm lời nói, ánh mắt xẹt qua trên mặt mỗi người, “Bây giờ còn chưa muộn.”

Ali Di môi giật giật.

Hấn là nghĩ muốn rời đi. Ở trong này, hấn chỉ có thể tín nhiệm cùng dựa vào Ciro đến từ Khảm Đỉnh đế quốc. Nhưng là thời điểm Ciro rời đi vẫn chưa cùng hấn chào hỏi, điều này làm cho hấn cực kỳ bị động.

Hấn nhìn nhìn vẻ mặt Hydeine, cuối cùng đem lời muốn nói nuốt xuống.

Dù sao hấn tu tập chính là một hệ ma pháp, gia tộc của hấn cũng không trông cậy vào hấn có thể trở thành một ma pháp sư lợi hại. Cho nên, đạo sư là ai, thành tích như thế nào, cũng không phải là chuyện rất trọng yếu.

Hấn tự an ủi chính mình.

“Thật sự không có sao?” Hydeine lại hỏi một lần.

Dilin đột nhiên cảm thấy được hấn là chờ mong có người rời đi, lấy tâm tính là một loại trò chơi.

“Nếu như vậy, ” Hydeine mỉm cười nói, “Như vậy ta tuyên bố danh sách.”

Tất cả mọi người trừng lớn ánh mắt nhìn hấn.

Mặc kệ hấn là một lão sư như thế nào, không ai thích bị xoát xuống dưới.

“Soso.” Hydeine ánh mắt nhìn thẳng hấn.

Khuôn mặt trắng nõn của Soso dưới ánh mắt hấn rất nhanh phiem hồng, hai mắt kích động nhìn hấn chằm chằm.

Hydeine tàn nhẫn phun ra ba chữ, “Người rời đi.”

Soso mặt trở nên càng thêm hồng, đôi mắt to tròn ngập nước tùy thời sẽ phát mưa rơi.

Dilin nắm tay căng thẳng, vừa lúc Hydeine nhìn qua, trong mắt tựa hồ hàm chứa một đóa hoa lửa công khai.

Loại này hoa lửa này Dilin gặp qua rất nhiều lần. Từ sau khi hấn trưởng thành, có không biết bao nhiêu quý tộc hướng hấn khiêu chiến, khi đó, trong mắt bọn họ cũng có một đóa hoa lửa như vậy.

Hấn cường ghênh đem lửa giận trong ngực áp chế xuống.

Hấn không nghĩ vừa mới tiến vào thánh viện liền gặp chuyện không may, lại càng không nghĩ đến kì vọng phía trước của Hydeine.

“Nếu ngài không ngại, có thể giải thích nguyên nhân vì sao không?” Dilin dùng ngữ khí khiêm cung hỏi.

“Một tên đệ tử không thể tiếp xúc với nguyên tố, ta cần hấn làm cái gì?” Hydeine không chút khách khí hỏi lại.

Dilin ghen hòng.

Vấn đề của Soso hấn không phải không nghĩ tới. Nhưng nơi này là St Paders ma pháp học viện, là nơi hội tụ của toàn bộ ma pháp sư cực mạnh của đại lục. Ở trong cảm nhận của hấn, vô luận Soso gặp phải cái vấn đề gì, thì đều có thể giải quyết được ở trong này. Hiện tại xem ra, này chính là hấn tự mình ảo tưởng rồi.

Soso vành mắt ẩm ướt, nhưng cố gắng không cho nước mắt rơi xuống, dùng thanh âm cực nhẹ hỏi: “Ta đây làm sao bây giờ?”

Tất cả ánh mắt xoát xoát dừng ở trên mặt Hydeine,

Hydeine ôm ngực, “Ta như thế nào biết?”

Dilin suy tư nói: “Ta nhớ rõ ngài đề cập qua, hạ chú ngữ chính là một vị tao lão giả thích vẽ tranh lại vẽ thực hồng bát.....”

“Tao lão nhân.” Hydeine sửa đúng hần.

Dilin nói: “Có thể hay không, cho biết thân phận của hần?”

Hydeine tựa tiểu phi tiểu nhìn hần, “Lý do?”

Michel nhin không được, nói thầm: “Người không phải ma đạo sư sao?”

“Ta chỉ phụ trách đệ tử của ta, hần không phải đệ tử của ta, ta vì cái gì phải phụ trách?” Hydeine nhìn chăm chăm Dilin, trong mắt hoa lửa tái hiện.

Dilin môi mím thành một đường thẳng.

“Nếu các người thực sự muốn biết, ” Hydeine đột nhiên nhả ra nói, “Cũng không phải là không thể.”

Dilin vẫn không nhúc nhích nhìn hần, chờ hần ra điều kiện.

Ali Di vui sướng khi người gặp họa. Hơn nữa cảm thấy may mắn vì Ciro không có mang theo mình rồi đi, bằng không hần sẽ không có thể nhìn đến cảnh tượng xui xẻo của hai tên đến từ Sa Mạn Lí cùng Đủ Lan.

“Sau khi nhập học ba mươi ngày, thánh viện sẽ có một trận đấu. Nếu các người có thể giành được sáu vị trí đầu, ta liền nói cho các người.” Hydeine dừng một chút, “Hơn nữa trong ba mươi ngày này, các người có thể đi chỗ khác làm dự thánh sinh.”

Michel hiểu kỳ nói: “Đấu cái gì?”

Dilin nhú mày. Nội dung tỷ thí hần từng nghe nói qua, nếu dùng bốn chữ để hình dung thì chính là —— cực kỳ biến thái.

Hydeine nói: “Học thuộc lòng.”

Michel trát trát nhãn tình, “Học thuộc lòng?” Nhiệt huyết vừa mới sôi trào vì trận đấu lại yên lặng xuống.

Hydeine mỉm cười nói: “Chẳng qua là các điều lệ chế độ của học viện thôi, không nhiều lắm.”

Michel cẩn thận hỏi han: “Không nhiều lắm là bao nhiêu?”

Hydeine phất phất tay, một đồng sách từ trong túi không gian của hắn rơi ra, rất nhanh xếp thành núi nhỏ, “Chỉ có một chút như vậy.”

“.....”

Một chút như vậy?

Này da mặt phải dày bao nhiêu mới có thể nói một núi sách như vậy là một chút a?!

Một trận gió cuốn qua.

Không khí thực tiêu điều.

Ali Di tăng thêm lá gan hỏi: “Sáu người ôm đồm sáu vị trí đầu, có phải hay không nếu có người rời khỏi, như vậy tính là bọn họ thua?” Hắn dùng “Bọn họ” hai chữ đem chính mình cách ly cùng những người khác.

Dilin lạnh lùng liếc hắn.

Michel ánh mắt cũng không nhiều thân mật.

Ali Di trong lòng run rẩy, nhưng ánh mắt vẫn thẳng tắp nhìn Hydeine.

Hydeine nhướn mày nói: “Đương nhiên. Nếu ngươi bỏ cuộc, điều kiện này liền không thể thành lập.”

Dilin khuôn mặt nhất thời căng thẳng.

Hydeine lại nói tiếp: “Ngươi có tự do lựa chọn.”

Ali Di bả vai buông lỏng.

Hydeine liếc hắt, “Nhưng ta có quyền lợi mất hổng.”

Ali Di thân thể cứng đờ.

“Sắc trời còn sớm, chúng ta đi dạo đi.” Hydeine nói xong, xoay người hướng cánh rừng phương bắc đi đến.

Những người khác hai mặt nhìn nhau.

Đi dạo, thật sự là hoạt động không tồi.

Nhưng vì cái gì theo miệng Hydeine nói ra, còn có loại cảm giác tương lai mù mịt?

Thời tiết hôm nay quả thật không tồi.

Trời xanh mây trắng, tán cây như ô, gió mát từng làn nhẹ nhàng thổi tới.

Dilin vài người theo sát ở phía sau Hydeine, vừa mới bắt đầu còn từ từ nhàn hạ, nhưng chậm rãi, Hydeine tăng tốc. Mặc dù tốc độ cùng khoảng cách bước đi của hắn không đổi, nhưng là Dilin miễn tuệ-sâu sắc nhận thấy được hai chân hắn kì thực cũng không có chạm đất. Nói cách khác, hắn căn bản chỉ dùng phong nguyên tố để di chuyển.

Nguyên bản làn gió mát lạnh dần dần biến thành gió nóng.

Trong không khí, hỏa nguyên tố cùng thủy nguyên tố song song tồn tại, mắt thường không thể nhận ra. Chúng đều có phương pháp để tự mình lưu động. Chính là hỏa nguyên tố truyền ra từng trận cảm giác ấm áp.

Ali Di cùng Soso bắt đầu chạy chậm, sau đó là Jeffrey, Ningya, Michel, Dilin.

Cước bộ càng dài, lại càng mệt mỏi.

Cuối cùng sáu người thành cùng chạy đi chạy như điên.

Dù vậy, thân ảnh Hydeine vẫn là ở xa xa ngoài tầm mắt.

Soso cầm lấy tay Dilin, “Chạy không kịp.”

Dilin đám người gặp dù sao cũng đuổi không kịp, rõ ràng thả chậm cước bộ, từ từ nhàn hạ đi về phía trước.

“Ai, phía trước có âm thanh gì?” Michel đột nhiên kêu lên.

Dilin cùng Ningya đều nghe được, chân không tự chủ được hướng nơi có tiếng nước đi đến.

Nếu đoán sai không, chỉ sợ phía trước chính là địa phương các tân sinh khác mỗi ngày đi học.

Tuy rằng Dilin cùng Ningya đại khái biết nội dung học của bọn họ, nhưng đều không có tận mắt nhìn thấy, trong lòng không khỏi cảm thấy hiếu kỳ. Những người khác lại càng không cần nói, vừa thấy bọn họ chuyển hướng, một đám đều đi lên theo.

Càng đi về phía trước, tiếng nước càng lớn, cơ hồ là vạn sông chảy về.

Trong đầu mỗi người đều hiện lên hình ảnh một cái thác nước thật lớn, nhưng là khi tới hai đầu bờ ruộng, bọn họ đều mở to mắt lấp bắp kinh hãi.

Trước mặt làm gì có cái thác nước nào?

Chỉ có một quả cầu nước thật lớn, dòng nước không ngừng mà vòng quanh tâm cầu nước, bọt nước thỉnh thoảng từ trên cầu nước vẩy ra xuống dưới.

Soso kinh ngạc mở lớn miệng, “Làm thế nào mà được như vậy?”

Dilin chỉ tay về phía dưới quả cầu nước.

Một ma pháp sư đang đứng ở giữa, trong tay nắm ma pháp trượng. Bên cạnh là một vòng lại một vòng đệ tử, một đám nhắm mắt lại, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Michel nói: “Ta cược rằng, trong số bọn họ ít nhất có một nửa đang ngủ.”

Dilin nói: “Tiếng nước rất lớn.”

Michel sắc sảo nói tiếp: “Vừa lúc che dấu tiếng ngáy.”

Hai người liếc nhau, đột nhiên có vài phần cảm khái anh hùng luyện anh hùng.

Soso mờ mịt nói: “Bọn họ đang làm cái gì? Hóng gió sao?”

Bởi vì có quả cầu nước khổng lồ, phụ cận nơi nơi đều lạnh lẽo, Soso thậm chí lo lắng muốn hay không tìm

quần áo trong túi không gian ra mặc.

Dilin giải thích: “Đây là thí nghiệm bọn họ đối thủy nguyên tố có cảm ứng hay không.”

Tại đây dưới sự dư thừa của thủy nguyên tố kích thích, những người khác đa đa thiếu thiếu hẳn là có thể cảm giác được thủy nguyên tố.

Dilin cảm thấy chính mình giống như bị đặt trong quả cầu nước, cả người bị thủy nguyên tố vây quanh.

Ningya nói: “Đệ tử nào không thể cảm ứng tứ đại nguyên tố sẽ bị đuổi học.” Nhập học thí khảo chính là trí lực, thể lực, phẩm cách. Mà thí nghiệm đối với nguyên tố cảm ứng là sau khi nhập học mới kiểm tra, cũng có thể nói là cuộc thi thứ hai. Chỉ có bình yên vượt qua trạm kiểm soát này, bọn họ mới có thể chính thức được thừa nhận là đệ tử thánh viện.

Đề tài này không thể nghi ngờ thực trầm trọng.

Dilin nắm tay Soso không khỏi căng thẳng lên.

9. Chương 8: Tân Sinh Đãi Ngộ (tám) . . .

“Các người cũng thử một chút xem sao?” Thanh âm của Hydeine vang lên phía sau.

Dilin cả bọn xoay lại nhìn.

Hydeine trong tay cầm một ly cà phê nóng hằm hập.

Michel nói: “Nhưng ta không phải thủy hệ.”

Hydeine nói: “Đạo sư của người dạy người như vậy?”

Michel ngẩn người.

“Mỗi ma pháp sư chỉ có thể cảm ứng một loại nguyên tố?” Hydeine mặt lộ vẻ khinh thường, một chút cũng không thêm che giấu, “Không nghĩ tới cái loại ngu ngốc như vậy cũng có thể trở thành ma pháp sư, càng không nghĩ tới cư nhiên có người lại thỉnh cái loại ngu ngốc như vậy về làm lão sư.”

Gương mặt Michel nháy mắt đỏ bừng, hướng bên cầu nước đi tới.

Hydeine quay đầu, hướng Dilin nhướng mày nói: “Dilin, người có thể cảm ứng được cái gì?”

Dilin không cần nhắm mắt lại cũng có thể cảm ứng được vô số thủy nguyên tố ở bốn phía mệnh môn kích động, “Thủy nguyên tố. Vô số thủy nguyên tố.”

Hydeine bĩu môi nói: “Ta muốn đem tên của người xóa sạch khỏi đầu ta. Bởi vì người cũng không xứng làm cho ta nhớ kỹ tên của người.” Hắn ngón tay chỉ quả cầu nước khổng lồ đang lơ lửng, “Dùng mắt thường cũng biết nơi này có rất nhiều thủy nguyên tố!”

Dilin ánh mắt lẩn tránh, nhắm mắt lại.

Thủy nguyên tố sáng long lanh phô thiên cái địa vọt vào trong óc hắn. Hắn cơ hồ cảm thấy được đầu của chính mình sáng lên. Thủy nguyên tố chen chúc chung quanh, càng không ngừng xoay tròn xoay tròn xoay tròn.....

Hình dạng quả cầu nước chậm rãi hiện rõ trong đầu hắn, hắn giống như có thể xử dụng loại phương thức minh tưởng này để nhìn rõ hướng nước chảy.

Nhưng phải làm không chỉ có như thế.

Nghe ý tứ trong lời nói của Hydeine, nhất định còn có cái gì đó hắn hẳn là phải cảm ứng được nhưng lại không có cảm ứng được.

Là cái gì chứ?

Dilin cố gắng địa điều chỉnh thử hô hấp, đem phiền táo trong thoáng qua vừa nảy lên trong lòng xua hết đi.

Thủy nguyên tố trong hành trình bóng nước dần dần trở nên trong suốt, cậu nghĩ thật giống như một bức tường, sau đó bức tường kia dần dần tiêu thất, hiện ra cảnh tượng bên trong ——

Một vài tự 7!

Thủy nguyên tố sáng ngời bày ra 7 tạo hình, chen chúc với nhau, quang mang trắng bóng tràn ngập trong đầu cậu.

“Bảy.” Hắn nghe được chính mình thốt ra.

Bốn phía không có tiếng trả lời.

Dilin mở to mắt, đã thấy Hydeine đang bắt mắt trừng mắt với mình, đôi mắt lam nhạt như bầu trời mang theo nhẹ trào phúng khiến người ta không thoải mái, “Chỉ có bảy?”

Dilin không lấy lại tinh thần.

Hydeine hướng Michel chỉ chỉ, “Chờ sau khi người tốt nghiệp, có thể đến nhà hắc kiếm cơm ăn.”

Michel rất muốn tìm một cái cây đem mình che lại.

Hydeine hướng những người còn lại nhìn lại, “Các người cũng thử xem.”

Ningya, Ali Di cùng Jefrey không dám chậm trễ, đều tự nhắm mắt mình tưởng.

Soso nhìn xem bên trái, lại nhìn xem bên phải, rốt cục hạ quyết tâm phải nhắm mắt lại, lại nghe Hydeine nói: “Người thì khỏi cần. Thà dùng thời gian đó mà ngủ còn hơn.”

Dilin cùng Michel liếc nhau, tiếp tục tìm kiếm cảm giác nguyên tố.

Tiếng nước càng lúc càng lớn, cuối cùng ngay cả thanh âm chung quanh bọn họ đều nghe không rõ lắm.

Dilin cảm thấy đầu giống như đắm ở trong nước, trừ bỏ thủy nguyên tố, cái gì cũng không tồn tại, ngay cả cảm giác Soso kéo tay hắn đều dần dần mờ nhạt rồi biến mất. Từng bộ phận trên thân thể đều như đang tan vào trong nước, cùng thủy nguyên tố hóa thành một thể.

Không biết qua bao lâu, lâu đến Dilin cơ hồ quên chính mình là một người, tiếng nước ngừng.

Trong đầu thủy nguyên tố trắng bóng bỗng nhiên tan đi.

“Dilin.” Hắn nghe được Soso dùng thanh âm rất nhẹ rất nhẹ gọi.

Dilin chậm rãi mở to mắt, đối diện là gương mặt lo lắng của Soso.

“Người không sao chứ?”

Dilin nhìn miệng nhóc hé ra hợp lại.”Người nói cái gì?” cậu mở miệng, mới phát hiện tiếng nói của mình nhỏ như muỗi kêu.

Soso mở lớn miệng, đem lời mới rồi rống lại một lần.

Dilin sờ sờ cái lỗ tai, “Ta giống như ù tai.” cậu quay đầu xem bốn phía, “Những người khác đâu?”

“Ăn cơm đi.” Soso chia khối bánh nướng áp chảo cho hắn. Lúc này, lần này cậu thật sự không dự kiến được mình sẽ cảm kích vị Charlotte phu nhân vẫn thường chiều cố cậu đến mức nào.

Dilin nhìn nhìn sắc trời nói: “Hiện tại là mấy giờ?”

Soso lấy ra đồng hồ quả quýt, “Mười một giờ hai mươi phút.”

“Muộn như vậy?” Dilin hoảng sợ.

Soso: “Àn. Hydeine đạo sư rời đi từ rất sớm, sau thì đến Jefrey, Ali Di, Michel, Ningya là người thứ hai tỉnh lại, bắt quá đã đến giờ cơm chiều nên không đợi người nữa, trước hết rời đi.”

Dilin cảm thấy có chút không được tự nhiên. Cậu không thích sự việc thoát khỏi tầm kiểm soát của mình, nhưng lại có thời điểm mất đi tri giác ở trước mặt người khác.

Cậu sờ sờ đầu Soso, “Người đợi thật lâu.”

“Hoàn hảo.” Soso nghĩ nghĩ nói, “Bắt quá vừa rồi ta gặp Ciro.”

“Ciro?” Dilin toàn thân cao thấp đều cảnh giác đứng lên, “Ở nơi nào?”

Soso: “Đi theo một ma đạo sư hơn bốn mươi tuổi. Nhưng hắn giống như không có nhìn thấy chúng ta.”

Dilin nghĩ nghĩ, ma đạo sư hơn bốn mươi tuổi kia hơn phân nửa chính là đạo sư Welfare Horizontal của hắn lúc trước.”Hydeine trước khi rời đi có nói cái gì không?”

“Có.” Soso e lệ cúi đầu, “Hắn nói đừng quên trận đấu.”

“Chúng ta đi về trước đi.” Dilin nhịn không được đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại còn hơn cỏ non của nhóc.

Hai người theo đường cũ chậm rãi trở về.

Ánh trăng chiếu trên con đường nhỏ, lại có vài phần âm áp.

Soso nghiêng đầu nhìn cậu, ánh mắt sáng trong veo, “Dilin, ta nếu như bị đuổi học làm sao bây giờ?”

Dilin tay hơi hơi cứng đờ, nhưng vẫn là nhẹ nhàng mà vỗ vỗ nhóc, “Sẽ không có ngày đó.” Tự tin của cậu đều không phải là không có nguyên do, bấy danh ngạch quý tộc miễn thí sinh là lúc trước được người sáng lập thánh viện giấy trắng mực đen viết xuống, viện trưởng nghĩ cũng không được. Duy nhất phải lo lắng chính là, nếu không giải được chú ngữ trên người Soso, như vậy cho dù cậu lưu lại cũng chỉ là lãng phí thời gian, căn bản không thể tiếp xúc học tập nguyên tố ma pháp.

Nghĩ nghĩ, tâm tình hơi trầm trọng xuống.

Lúc trước Đủ Lan quốc vương là hy vọng Soso gia nhập Thánh Tác Duy Quang Huy học viện, trở thành một kỵ sĩ. Nhưng Soso sau khi biết hẳn muốn đến thánh viện liền nhõng nhẽo quán lấy quốc vương để chiếm bằng được danh ngạch này. Cho nên nếu Soso không thể học tập ma pháp, tương đương là cậu gián tiếp hại nhóc lãng phí ba năm quý giá cùng một cái danh ngạch. Có lẽ, khi mà tất cả thật sự trở thành kết cục đã định không thể thay đổi, cậu hẳn là khuyên Soso rời đi.

Soso bắt lấy tay cậu, nói: “Cho dù bị đuổi học, ta cũng sẽ không rời đi đâu.”

Dilin kinh ngạc, lại nhìn nhóc kiên định nhìn về phía trước. Những lời này tựa hồ là đối cậu nói, lại tựa hồ là ở đối chính mình nói, vì biểu đạt quyết tâm.

“Ta muốn cùng Dilin ở một chỗ.” Soso nắm ngón tay gắt gao nắm chặt tay hẳn.

Dilin bàn tay bị siết phát đau, nhẹ nhàng buông quơ nói: “Tốt nghiệp thì sao?”

“Nếu người lưu lại, ta cũng lưu lại. Nếu người về nước, ta phải đi Sa Mạn Lí.” Soso hiển nhiên đã muốn nghĩ đến rất rõ ràng về tương lai, “Dù sao phụ vương đối với tương lai của ta cũng không thực quan tâm.” Danh ngạch này, có khi là phụ vương cậu xem mặt mũi của Dilin mới có na.

Dilin trêu chọc nói: “Ta đây kết hôn thì sao?”

“Ta đây liền trụ cách vách, làm hàng xóm.” Soso nghĩ nghĩ, “Ta còn có thể nuôi đứa nhỏ.”

Dilin nở nụ cười, “Đứa ngốc.”

Soso đột nhiên lo lắng quay đầu nhìn hẳn, “Người thật sự sẽ kết hôn cùng với công chúa Joanne sao?”

Dilin tươi cười cứng đờ.

“Là thật sao?” Soso nhìn qua có điểm rối rắm.”Ta cùng nàng không có quan hệ gì. Xem ra ta về sau phải nghe lời phụ vương, hảo hảo nịnh bợ nịnh bợ nàng mới được.”

“Ta sẽ không cưới nàng.” Mặc dù biết nói ra những lời này là không nên, dù sao Joanne là công chúa của Sa Mạn Lí, là đối tượng hắn phải trung thành. Nhưng là những lời này áp lực ở trong lòng hắn lâu lắm rồi. Vì tránh đi nàng, hắn thậm chí tính toán buông tha cho cơ hội nhập học lần này! Nhớ tới gương mặt kiêu diễm nhưng vênh vào nọ, đầu hắn liền từng đợt đau đớn.

“Ta đây còn phải nịnh bợ nàng nữa không?” Soso có điểm phiền não.

Hắn tính trẻ con mười phần trong lời nói khiến cho Dilin bỏ đi phiền não, “Người có thể làm thế. Bất quá nàng hiện tại cũng không ở trong này, trừ phi người nghĩ muốn dạo chơi trong cảnh tượng của hồ Áo Ảnh đi.”

Soso: “Ta có thể viết thư.”

“Viết như thế nào?”

Soso còn thật sự bắt đầu suy tư.

Khi cả hai đến khu lều trại, hắn đột nhiên nói: “Ta nghĩ đi thẳng vào vấn đề vẫn tốt hơn.”

“Ân. Như vậy trực tiếp viết, ta là Soso · Occurs Particular của Đủ Lan, ta là đến nịnh bợ người?”

“Như vậy rất không thành ý.”

“..... Như vậy ý của người là?”

“Ta là Soso · Occurs Particular của Đủ Lan. thỉnh cho phép ta dâng lên mười hai vạn phần thành kính cùng nhiệt tình đến nịnh bợ ngài, Joanne điện hạ tôn quý!”

Dilin đang muốn nhếch miệng cười to, liền nhìn đến một cái thân ảnh quen thuộc bay ra ngoài, nặng nề mà té lăn trên đất.

“Ningya!” Soso kêu to.

“Không, vừa rồi cái kia là Ali Di.” Dilin nói.

“Nhưng ra quyền chính là Ningya.” Soso đối với nhãn lực của mình từ trước đến nay thực tự tin.

Dilin kỳ thật cũng thấy một màn vừa rồi, nhưng là cậu hiển nhiên không có tự tin như Soso vậy. Bởi vì cậu rất khó tưởng tượng, trong trí nhớ cái người nhỏ bé và yếu ớt kia cứ nhiên lại có thể tung ra một

quyền đầy uy lực đến thế.

10. Chương 9: Tân Sinh Đãi Ngộ (chín) . . .

Dilin cùng Soso chạy qua, Ali Di rít gào đứng lên, nhào về phía Ningya.

Michel vẻ mặt vui sướng khi thấy người gặp tai họa, hớn hở đứng giữa hai người, ánh mắt lấp lánh chăm chăm nhìn vào chân của Ali Di, chuẩn bị thời cơ vươn ra cho hắn bắt ếch một phen. Theo vị trí địa lý mà nói, Sâm Lý Tư Thêm rất gần với Lăng Tấn, hai nước quan hệ cũng không tồi. Còn về tính cách thì càng khỏi phải nói, hắn thà vui vẻ thân cận cùng Ningya, còn hơn là đi theo cái đuôi của Ciro kia.

“Ali Di.”

Giọng điệu thản nhiên như có ma lực đem chân Ali Di cấm nguyên tại chỗ.

Dilin và Soso cũng dừng lại, Ciro xóc cửa lều đi đến.

Có những người trời sinh khiến người ta không thể bỏ qua sự tồn của hắn, bất kể là hắn đang trông cái gì trên người. Tiêu biểu như Ciro lúc này, tuy rằng hắn hiện đang mặc một chiếc áo ngủ tạo hình rất giống cái bao tải, nhưng cũng không thể tổn hao chút uy nghi nào của hắn—— ít nhất là ở trong mắt Ali Di.

Ali Di giống như đứa nhỏ bị khi dễ đột nhiên thấy lão đại nhà mình tới, hốc mắt lập tức đỏ lên, nước mắt lạch cạch lạch cạch rót xuống.

Ciro khó hiểu. Trong mắt hắn, Ali Di chỉ là một đệ tử quý tộc của nước đồng minh, thật nghĩ không ra tín nhiệm cùng ý lại của hắn với mình là ở đâu mà ra.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hắn đi đến bên người Ali Di, ánh mắt quét qua Ningya.

Ali Di ánh mắt càng đỏ, lần này là vì lửa giận. Hắn chỏ Ningya hét, “Hắn đánh ta!”

Phốc, phốc phốc, phốc ha ha.....

Tiếng cười vang lên bốn phía.

Ningya vươn thẳng cổ, khuôn mặt vốn đã không mấy hồng hào nay lại càng thêm tái nhợt, mái tóc xám trắng càng khiến hắn nhìn qua càng thêm suy yếu như thể tùy thời sẽ ngã xuống ra đi.

Ali Di tựa hồ cũng thấy được hành vi của mình ngậy thơ buồn cười ra sao, vội vàng hạ tay, nhưng ánh mắt vẫn chăm chăm trừng Ningya, tư thế sẵn sàng lao lên chiến đấu

Ciro vô cùng thờ ơ trước những tiếng cười châm biếm, “Nguyên nhân là gì?”

Ningya môi giật giật, không nói gì.

Ali Di tưởng cậu chột dạ, vẻ mặt càng thêm ủy khuất, “Hắn là người điên.” Hắn lầm bầm kể lại tình huống lúc đó. Chính mình đang vui vẻ cùng Jeffrey tán dóc, thì Ningya hung hăng chạy lại, cho hắn một quyền trời giáng.

Jefrey cảm thấy ánh mắt của Ciro đang đảo qua mình, do dự một hồi, gật gật đầu.

Dilin nhìn Ningya trên mặt không hề có vẻ xấu hổ, trong lòng vừa động, đang muốn mở miệng, chợt nghe Ciro nói: “Các người đang nói chuyện gì?”

Ali Di sững sốt, ánh mắt hướng Jeffrey phiêu đến

Jefrey chăm chú ngắm giày của mình, cố gắng biến mình thành vô hình

Ali Di khinh bỉ hừ lạnh, quay đầu nói với Ciro: “Không có gì, chính là nói về hai học viện khác thôi.”

Tuy hắn không nói rõ là hai học viện nào, nhưng tất cả mọi người đều biết trên đại lục có thể cùng sánh với thánh viện thì chỉ có Thánh Tác Duy cùng với Thánh Dịch An mà thôi.

Michel đột nhiên nói: “Người từng học ở Thánh Tác Duy sao?” Hắn những lời này là hướng Ningya hỏi.

Tất cả ánh mắt lại lần nữa tập trung ở trên mặt Ningya.

Ningya mặt không biểu tình, “Ân.”

Ali Di phản ứng lại, “Người biết Diane · Berg?” Hắn nghĩ đi nghĩ lại vừa rồi lúc nói chuyện, cũng chỉ mạo phạm có mỗi vị nữ kị si này mà thôi.

Ningya chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt tối tăm lạnh lẽo nhìn hắn chăm chăm.

Ali Di không khỏi đánh cái rùng mình, “Cho dù người biết nàng thì thế nào? Ta cũng không có nói sai! Toàn bộ đại lục đều biết nàng cùng một người đã có vợ bỏ trốn đến Lăng Tấn, cuối cùng còn bị vợ của nhân tình độc chết.” Nói toàn bộ đại lục thì cũng có điểm khoa trương, nhưng bởi vì Diane không chỉ là

quý tộc của Thản Cát Nhĩ Lợi, mà còn là một trong ba vị kị sĩ hoa hồng vàng của đại lục, cho nên danh khí rất lớn, các quý tộc của nước khác đều rất để ý tin tức về nàng. Ali Di can đảm không kiêng nể gì bàn chuyện về nàng là bởi lần nhập học này quý tộc của Thản Cát Nhĩ Lợi tới, không nghĩ tới lại đụng phải vậy ngược của Ningya.

Ningya gần mạnh từng tiếng: “Nàng không có bỏ trốn, cũng không phải bị độc chết!”

Ali Di cho tới bây giờ không nghĩ tới, một người trầm tĩnh như vậy mà khi nổi giận lại sắc bén đến thế, nhưng chuyện tới nước này, hắn cũng không thể nào lùi bước. Vì thế hắn cũng rướn cổ nói: “Cả đại lục đều nói như vậy mà!”

Ningya vành mắt hơi hơi đỏ lên, ánh mắt càng thêm ác liệt.

“Đủ rồi.” Ciro đột nhiên ngắt lời bọn họ. Tuy rằng việc này chẳng liên quan gì đến hắn, nhưng thái độ của Ali Di lại khiến hắn không thể khoanh tay đứng nhìn, “Chỉ vì một cái tin vớ vẩn, các người lại phá hỏng tình đồng học hữu nghị sao?”

Nếu tiếng lòng có thể biến thành thanh âm, như vậy hiện tại nhất định thanh âm nôn ọe khinh bỉ sẽ vang lên không dứt, bao gồm cả bản thân Ciro.

Những lời này thật quá buồn nôn mà.

Bất quá không ai lại mang tiếng lòng mình đỉnh đặc mà nói ra miệng cả, hơn nữa đối phương còn là Ciro. Cho nên mỗi người biểu tình đều rất nghiêm túc, rất chân thành.

Dilin thả tay Soso, đi đến bên người Ningya, dùng thanh âm nhỏ xíu chỉ có hai người mới nghe được mà nói: “Còn phải học cùng nhau ba năm nữa.”

Ningya nghiêng đầu, đôi mắt đen bóng như hắc thạch chợt lóe nhìn kĩ cậu.

Dilin yên lặng nhìn lại, không chút nào che dấu lo lắng trong mắt.

Ningya cúi đầu.

Bả vai cậu run run kích động, tiếp theo hít một hơi thật sâu.

Dilin do dự không biết có nên khuyên cậu thêm vài câu nữa hay không, Ningya lại đột nhiên ngẩng đầu.

Đại khái do bị ám ảnh bởi một quyền của Ningya, cho nên khi cậu vừa ngẩng đầu lên, Ali Di không tự chủ được lui về nửa bước.

Ciro dùng khoe mắt liếc mắt nhìn hần, trong mắt hiện lên một mặt khinh thường cực nhạt.

“Thực xin lỗi.” Ningya thản nhiên nói, “Ta xúc động.”

.....

Chỉ là xúc động?

Ta cũng rất muốn xúc động!

Ali Di bị câu nói của hần làm cho ghen hờn thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên. Nhưng Ciro nhẹ nhàng đè lại bờ vai của hần, “Chấp nhận lời giải thích của cậu ta?” Tuy rằng là hỏi câu, nhưng nghe xong lại thấy như là câu khẳng định.

Ali Di quay đầu nhìn hần, tựa hồ muốn nhìn ra được chút thái độ che giấu dưới đáy mắt hần.

Nhưng giờ phút này trong mắt Ciro lại chỉ có Dilin.

Ali Di khó chịu ngo ngoáy đầu ngón chân. Rõ ràng hần mới là người bị hại, là diễn viên, cơ mà vì cái gì hần lại có cảm giác sự tồn tại của chính mình đang bị xem thường?

Dilin chậm rãi mở miệng nói: “Một quý tộc chân chính, nghĩa là sẽ không bao giờ tùy ý nghị luận về những lời đồn vô căn cứ.” Từ khi cùng Ningya bắt đầu trao đổi, hần đã muốn đem người phân về trận doanh bên mình. Bất quá sự thật đích xác là như thế, trước mắt xem ra, trận doanh bên Ciro cũng chỉ có mình Ali Di mà thôi.

Ali Di tức đến phát run, “Ta chỉ là thuận miệng nói mà thôi.”

“Ta có thể tưởng tượng được sự tùy ý của người lúc ấy.” Dilin chính diện phản công.

Ciro nói: “Tưởng tượng cũng là một chuyện tùy ý vô căn cứ đấy.”

Ali Di tinh thần rung lên. Ciro rốt cục cũng vì hần lên tiếng .

Dilin lơ đãng cười nói: “Xem ra ta đã bị ảnh hưởng bởi một tấm gương xấu rồi, ta cảm thấy áy náy vô cùng.” Cậu hai mắt sáng quắc nhìn Ali Di, “Ta xin chịu trách nhiệm về những tưởng tượng vô căn cứ của mình.”

Ali Di á khẩu.... Hần vừa phải lãnh một quyền, vậy mà lại bị Dilin dùng phương thức này ép hần phải xin

lỗi

Ciro kì thực cũng không muốn tiếp tục truy xét thêm về vấn đề này, “Tài ăn nói của người cũng chẳng thua gì khả năng cảm ứng thủy nguyên tố.”

Dilin kinh ngạc, không rõ hẳn vì cái gì lại đem sự tình xả đến thủy nguyên tố.

Ciro nhắc lên khoe miệng, “Ta chờ mong đến ngày người có thể đuổi kịp ta.”

Châm chọc chính mình còn xa xa không bằng hẳn sao? Dilin lạnh nhạt nói: “Cái đó kì thực chưa bao giờ là mục tiêu của ta.”

“Thật không?” Ciro khẽ nhếch cằm.

Sau vài lần giao phong, Dilin đã hiểu được động tác trên đại biểu cho hẳn trong lòng đang có điểm hờn giận.

“Một khi đã như vậy, ” Ciro chậm rãi tiến lên từng bước, “Hãy giúp ta mở rộng tầm mắt xem xem người đi xa được đến cỡ nào. ”

Ali Di khó hiểu nhìn hai người đang giằng co.

Nếu hẳn nhớ không lầm, người vừa mới bị ăn đòn là hẳn mới phải. Bất quá vì cái gì sự tình lại phát triển thành giống như chẳng liên quan gì đến hẳn?

Vô luận ra sao, trận đại hỏa thiếu chút nữa có thể bùng lên này dưới sự hợp tác của Ciro và Dilin bị dập tắt không thương tiếc. Mà hiềm khích của hai tên này chính là xuất phát từ ân oán của quốc gia, hiển nhiên không thể dễ dàng giải trừ. Cho nên chuyện này liền lấy chiến thư của Ciro và Dilin mà hạ màn.

Soso thấy Dilin quay về lều trại, đang muốn theo vào, liền thấy Ningya so với hẳn nhanh nhẹn hơn, giành trước đi vào.

Lều trại loại này diện tích cũng không lớn, cho nên Soso đành phải ngồi xổm ngoài cửa lều, chớp chớp mắt xem bọn hẳn.

Ningya áy náy, giải thích nói: “Ta là đến cảm ơn Dilin.”

Dilin xua tay nói: “Ta cũng đâu có làm gì.”

Ningya nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: “Diane là đạo sư của ta.”

Dilin sững sốt.

“Nàng là một kỵ sĩ chân chính. Nhân từ, công chính, chính nghĩa, khiêm tốn, dũng cảm, thủ tín, trung thành, khoan dung. Nàng có được hết thấy các phẩm chất tốt đẹp, sự việc thật ra cũng không phải như người ta nói.” Ningya thì thào, nói hết, trên mặt tràn đầy áp lực cùng thống khổ, “Nàng là người mà ta tôn kính nhất trên cuộc đời, ta không thể dễ dàng tha thứ cho bất cứ kẻ nào chửi bới nàng, phỉ báng nàng! Không thể dễ dàng tha thứ.”

Soso khó hiểu: “Người vì sao không mang chân tướng nói ra? Nếu người nói ra chân tướng, những người đó sẽ không hiểu lầm nàng nữa.”

Vẻ mặt Ningya càng thêm thống khổ, ngón tay đặt ở đầu gối nhẹ nhàng run rẩy.

Dilin im lặng thở dài, “Đã khuya. Về nghỉ ngơi sớm đi.”

Ningya một tay chống đất, muốn đứng lên, nhưng trái tim đột nhiên rung động làm cho hần hô hấp căng thẳng, cả người đổ về phía trước.

Dilin hoảng sợ, đỡ lấy bờ vai của hần nói: “Người không sao chứ?”

Ningya lắc đầu.

Ánh trăng xuyên qua đầu vai Soso, dừng ở trên mặt hần, chiếu ra một màu tro tàn xám ngắt.

Dilin lo lắng nói: “Sắc mặt của người rất xấu.”

Ningya cười khổ nói: “Chắc bởi ngồi lâu quá.”

Dilin chưa bao giờ biết, hóa ra ngồi trong lều của mình năm phút cũng có thể khiến cho sắc mặt một người trở nên khó xem đến thế. Nhưng hần cũng không vạch trần, mà là thả tay ra, để tùy ý Ningya chui ra khỏi lều.

Soso dùng cả tứ chi mà bò vào lều, “Hần nếu là đệ tử của Thánh Tác Duy Vinh Quang học viện thì vì sao còn muốn vào St Paders chứ?”

“Luôn có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân là gì thế?” Soso tò mò mở to hai mắt.

“Nguyên nhân, sáng mai ta sẽ nói cho người nghe.” Dilin nói. Dù sao sáng mai cậu nhất định sẽ không nhớ hôm nay đã nói những cái gì.

“Hào. Không được giở trò.” Soso nghĩ nghĩ, bổ sung nói, “Ta cuối cùng cảm thấy được hình như người đã quên nói cho ta rất nhiều chuyện thì phải.”

Dilin mặt không đỏ khí không suyễn trả lời: “Đây là ảo giác của người thôi.”

11. Chương 10: Tân Sinh Đãi Ngộ (mười) . . .

Sáng sớm, Hydeine không có xuất hiện, mà là sai Mikris đến đưa giấy nhắn, cho phép cả bọn hoạt động tự do.

Hiện tại không còn giống lúc trước, tự do hoạt động không có nghĩa là được nghỉ ngơi. Cả đám hiện tại đã muốn có ít nhất hai sự lựa chọn ——

Học thuộc lòng hoặc đi dự thánh đạo sư khác.

Michel nhìn nhìn bốn phía, xác định Hydeine sẽ không giống như lần trước đột nhiên hiện ra sau lưng, nhỏ giọng oán giận: “Ta nghĩ chúng ta là những tân sinh bất hạnh nhất trong lịch sử.”

Dilin đột nhiên nói: “Có ai biết đồng sách hôm qua ném đâu rồi không?”

Ningya từ túi không gian lôi ra một đồng lớn sách nói: “Hôm qua ta giữ chúng.”

Dilin thở phào nhẹ nhõm. Cậu dám cược rằng, nếu chẳng may bọn họ làm mất đồng sách này, với tính cách của Hydeine, tuyệt đối sẽ không cho bọn họ thêm một bộ nữa.

“Chẳng lẽ hôm nay chúng ta đọc sách?” Michel nhăn mặt. Với hắn mà nói, đọc sách thật quá bằng tra tấn.

“Không phải đọc sách.” Dilin lắc đầu.

Michel mắt sáng như sao.

“Là học thuộc lòng.” Dilin thuận tay nhắc lên một quyển to nhất đặt vào tay hắn, “Còn phải thi đấu.”

Michel suy sụp cúi đầu. Nếu việc này không phải có quan hệ với Soso, mà chỉ đơn thuần là một cuộc thi, thì hẳn thà rằng thất bại cũng không muốn cùng một núi sách phân cao thấp. “Tất cả đều phải thuộc lòng sao?”

Dilin cũng thực u sầu. Bao nhiêu nội dung hổng lớn như vậy đừng nói là học thuộc lòng, chỉ sợ cho họ cầm sách vào thi cũng chưa chắc có thể tìm được nội dung cần tìm.

Ningya nói: “Trong học viện cũng có vài đồ thư quán, có lẽ bên trong có lưu một vài thông tin về các lần thi trước.”

Michel ánh mắt lại sáng lên, “A. Có phải chúng ta chỉ cần chuẩn bị những bài thi đó là được?”

Ningya nói: “Không, chúng ta có thể tham khảo phương thức ra đề, có lẽ có thể tìm được phương án.”

Mặc kệ là có hay không phương án, chỉ cần không phải học thuộc toàn bộ là tốt rồi. Michel hăng hái lấy ra sách nhỏ tỉ mỉ nghiên cứu bản đồ dẫn đến đồ thư quán.

Ningya liếc nhìn Dilin. Tuy rằng hẳn tin tưởng mình lựa chọn không sai, bất quá vẫn là lo lắng Dilin hiểu lầm hẳn là không muốn cố gắng.

Dilin mỉm cười nói: “Quyết định của người là rất chính xác.”

Ningya mỉm cười nhẹ nhõm.

Soso mếu máo: “Đều là do ta.”

“Cái đó và người không quan hệ.” Dilin cùng Ningya trầm miệng một lời, lập tức quay sang nhìn nhau cười.

“Như vậy, ” Jeffrey sợ hãi nói nhỏ, “Bây giờ chúng ta cùng đi chứ?” Hắn vừa nói vừa nhìn sắc mặt Ningya. Tuy rằng trong quá trình tán dóc ngày hôm qua, vai diễn chính của hắn cũng chỉ là gạt đầu lắng nghe, nhưng dù sao cũng không phải là cái vai diễn sáng sủa gì.

Ningya mỉm cười thân mật.

Và như vậy, Ali Di đang ngồi xổm trên mặt đất cách đó không xa chăm chú nghiên cứu cây cỏ đã trở thành một người vô hình.

Soso cảm thông nhìn hắn.

Tựa hồ cảm ứng được ánh mắt cậu, Ali Di liếc cậu một cái rồi vội cúi đầu, trong lòng không ngừng cố vũ chính mình.

Một đôi giày da trâu sáng bóng chậm rãi đến trước mặt hắn.

Ali Di ngược lên, Dilin đang cúi xuống nhìn hắn. Hắn lập tức bật dậy, ngẩng đầu đề phòng hỏi: “Người muốn làm cái gì?”

“Mời người cùng đi đồ thư quán.” Dilin cười tủm tỉm nói.

Ali Di trong lòng rục rịch, nhưng mặt mũi vẫn vênh lên, “Người muốn lợi dụng ta?”

Dilin lại cười nói: “Không, ta là mời người gia nhập đoàn thể, chúng ta cùng cố gắng.”

Gia nhập đoàn thể không thể nghi ngờ là một điều kiện thực hấp dẫn.

Bởi vì Ciro không có ở đây, một mình hắn ở lại cô đơn tịch mịch. Nhưng dù sao Dilin là đến từ Sa Mạn Lí, cùng Khảm Đình đế quốc và Sánh Nhị Các là kẻ thù.

Dilin thấy hắn trầm ngâm, lại nói: “Chúng ta là bạn học, không phải sao?”

“Bạn học?” Ali Di nghĩ nghĩ, quyết định tạm thời buông tha cho ân oán quốc gia, cùng bọn họ tìm hiểu học viện trước hay hơn. Dù sao ở trong hắn cũng không thể làm gì để trả đũa cả, một quyền ngày hôm qua của Ningya khiến hắn sâu sắc hiểu được sự yếu kém của mình..”Được rồi. Nhưng là ta nói trước ta khó có khả năng xếp vào hàng sáu người đứng đầu trong cuộc thi. ”

Hắn trộm liếc ngọn núi sách một cái. Giỡn hẩu, hắn tới thánh viện để học ma pháp, không phải để bị sách đè chết đâu.

Dilin tươi cười vẫn sáng chói, “Đương nhiên. Chỉ cần người cố hết sức, kết quả không được như mong muốn cũng đành chịu.”

“.....” Ali Di đánh cái rùng mình, cảm thấy rõ sự uy hiếp ẩn hiện dưới nụ cười chói lóa.

Phương thức thể hiện của của Michel hiển nhiên không thể nào cùng cấp bậc với Dilin được.

Sáu người mò mẫm hơn hai canh giờ mới ra khỏi rừng cây, đi vào học viện xa hoa như một tòa thành thị.

“Trời ạ!” Michel kinh ngạc kêu lên, “Nhìn xem nơi này cỡ nào rộng lớn cùng xa hoa? Vì cái gì chúng ta lại

phải dựng lều tại một nơi hoang vắng chứ? Ta dám cược rằng, nơi này chắc chắn có rất nhiều phòng ốc mỗi ngày phải tắm rửa tro bụi!”

Jefrey cùng Ali Di tuy rằng không mở miệng, nhưng ánh mắt cũng thể hiện sự đồng tình.

Ningya nói: “Sinh hoạt ở trong rừng cây có thể tiếp xúc với các nguyên tố tốt hơn.”

Dilin thông thả đi trên con đường bạch ngọc lớn của học viện, “Ta cảm thấy sự cảm ứng với thủy nguyên tố của mình đang yếu đi.”

“Cũng không phải cảm ứng của người yếu đi, mà là thủy nguyên tố ở nơi này không dư thừa như ở trong rừng.” Một âm thanh hòa ái vang lên bên cạnh cả đám.

Cả bọn đảo mắt nhìn quanh, xung quanh vắng tanh. Gần nhất chỉ có một người đang đứng trên cỏ vẽ tranh, tuy vậy theo tư thế của hắn, tựa hồ không hề chú ý đến bọn họ.

Soso sắc mặt trắng bệch, “Chẳng lẽ là u linh?”

Michel phủ định: “Nơi này là St Paders ma pháp học viện, cho dù có u linh cũng đã bị giải quyết lâu rồi.”

Soso tròn mắt: “Thế thì thanh âm từ đâu vang lên?”

“Đương nhiên là từ nơi này.” Cái kia trống rỗng toát ra tới thanh âm mang theo rõ ràng đích ý cười.

Dilin đột nhiên đi đến chỗ lão nhân đang vẽ tranh.

Trừ á đám người vội vàng chạy theo sau.

“Thực có lỗi đã quấy rầy ngài.” Dilin đem tay phải đặt lên ngực trái thi lễ.

Lão nhân quay đầu lại, râu tóc trắng như bông phủ trước ngực, hòa cùng với lông mày tuyết trắng đang rủ xuống. Tổng thể mà nói, trên mặt ông nổi bật nhất chính là chiếc mũi đỏ au, chẳng bù cho đôi mắt vô thần lúc nào cũng rủ xuống, nhất là thời điểm đánh giá người khác.”Nga, nhĩ hảo, người trẻ tuổi xinh đẹp.”

Dilin ánh mắt lóe lên, không phải bởi lời ca ngợi, mà là bởi giọng nói của hắn, “Giọng ngài nghe thực quen tai.”

“Đương nhiên, chúng ta vừa mới nói chuyện với nhau mà.” Lão nhân cười cười, chỉ vào bức tranh của mình, “Người cảm thấy bức tranh ta vẽ thế nào?”

Dilin liếc mắt ngắm một cái, “Khắp nơi tràn ngập sinh cơ.”

Lão nhân hưng phấn nói: “Người có thể nhìn ra bức tranh hoa viên của ta?”

Dilin yên lặng tự nhủ: ta không tài năng đến thế, ta chỉ là căn cứ hoàn cảnh bốn phía mà đoán thôi. Hắn mỉm cười nói: “Ngài vận dụng màu sắc cực kỳ xảo diệu.”

Lão nhân thần nhiên nhận ca ngợi, “Đúng vậy, đây là sở trường của ta.”

Nghe bọn hắn một hỏi một đáp, Michel cơ hồ hoài nghi bọn họ không phải đang xem cùng một bức tranh. Vô luận là từ góc độ nào mà xem, thì bức tranh đang đặt trên giá cũng không thể dùng từ xảo diệu để mà hình dung. Nếu tìm một từ chính xác để miêu tả thì phải là “Loạn thất bát tao”.

Dilin lảng sang chuyện khác: “Ngài là đạo sư trong học viện sao?”

“Đương nhiên không phải.” Lão nhân đem bút đặt ở bên mép liềm liềm, sau đó rất nhanh lại đem cái lưới đã đổi màu xanh mượt rứt trở về, “Giấc mộng nhân sinh của chúng ta không giống nhau.”

Soso nghiêng đầu: “Ngài là người làm vườn?”

“Người làm vườn?” Lão nhân quay đầu nhìn cậu, “Rất giống sao?”

“Không, tuyệt không giống.” Soso nghiêm túc nói.

“Vậy người vì cái gì hỏi như vậy?”

Soso: “Ta chỉ là đang so sánh giữa họa sĩ cùng người làm vườn, thấy người hợp với vẽ sau hơn.”

Lão nhân cau cái mũi đỏ, nhìn qua như thể rễ cây đang xoắn vào nhau.

Dilin vội vàng nói sang chuyện khác: “Ngài có biết đồ thư quán ở nơi nào không?”

Lão nhân nói: “Người muốn tìm đồ thư quán nào? Trong học viện tổng cộng có bảy tòa đồ thư quán, này là còn chưa kể đến các đồ thư quán tư nhân của đám đạo sư biến thái.”

Dilin nói: “Ta muốn tra tìm tư liệu về trận đấu ba mươi ngày sau.”

Lão nhân nói: “Là về đám điều lệ chế độ loạn thất bát tao hả? Nga, này đại khái là trận đấu ngu xuẩn

nhất của học viện mà. Phần thưởng cũng không nhiều, hoàn toàn là hồ lộng đám tân sinh các người. Tin ta đi, chuẩn bị cho trận đấu này là một việc cực kì vô ích.”

Dilin cười khỏ nói: “Chúng ta lại không có sự lựa chọn nào khác.” Cũng chỉ có loại đạo sư như Hydeine mới bắt bọn họ đem tinh lực đặt trên loại trận đấu này.

“Các người nếu đã quyết tâm, thì được rồi.” Lão nhân chỉ vào con đường bên trái, “Cứ đi theo con đường này, các người sẽ nhìn thấy một tòa thành u ám mang phong cách cổ xưa, hai cánh cửa sổ cao nhất của tòa nhà có màu đỏ, rất dễ nhận ra.”

Dilin lo lắng truy hỏi: “Đó là đồ thư quán sao?”

“Đúng vậy. Đó là đồ thư quán số 1, là đồ thư quán lớn nhất học viện, cũng là nơi lưu trữ đầy đủ nhất.” Lão nhân phát phát tay, “Chúc các người sớm ngày tìm được thứ cần tìm.”

“Cám ơn ngài đã chỉ điểm, chúng ta xin ghi tạc trong lòng.” Dilin cùng hắn nói lời từ biệt, hướng đồ thư quán số 1 đi đến.

Đồ thư quán số một quả nhiên như lão nhân lời nói, rất dễ gây chú ý — vô luận là về diện tích, hay là về phong cách kiến trúc.

Soso: “Ta không thích hai phiến cửa sổ màu đỏ kia, nhìn qua cứ như hai con mắt của quỷ.”

Michel gật đầu phụ họa: “Cả đồ thư quán hợp lại trông cứ như khuôn mặt của quỷ.”

Đồ thư quán nhìn qua quả thật âm trầm, so với rất nhiều tòa thành đều muốn âm trầm hơn, hơn nữa diện tích lại quá lớn, đứng ở phía dưới, có cảm giác áp bách đến hít thở không thông.

Dilin nghĩ nghĩ, dù chỉ là một phần ngàn số sách trong đó cũng đủ khiến bọn họ chết đuối trong biển sách rồi. Duy nhất đáng để ăn mừng chính là, bọn họ chỉ cần xem các loại sách có liên quan đến trận đấu mà thôi.

Cửa vào đồ thư quán rất cao. Theo lời Soso nói, đi vào có cảm giác như đang nhảy vào một cái miệng đầy máu đang ngoác ra.

Nhưng bên trong đồ thư quán lại hoàn toàn bất đồng với bên ngoài, sáng sủa sạch sẽ, ánh nắng ảm ảm ngập tràn, trên trần nhà đầy rẫy đèn treo. Dưới không gian sáng sủa như vậy, cho dù là kể chuyện ma thì cũng cảm thấy thêm vài phần ảm ảm.

Bên cạnh cửa có một chiếc bàn rộng, một trung niên nam tử mặc trường bào đang nhàn nhã uống cà phê, nhìn thấy bọn họ đi vào, hơi hơi sững sốt nói: “Tân sinh? Không lên lớp sao?”

Dilin nói: “Đạo sư bảo chúng ta tới nơi này tra tư liệu.”

“Không được.” Namnhân không chút nghi ngại cự tuyệt nói, “Các người còn chưa có linh huy hiệu trường, còn không phải là đệ tử chính thức, không có tư cách vào đồ thư quán.”

Vài người khuôn mặt nhất thời xị xuống.

Dilin nhú mày nói: “Không thể dàn xếp một chút sao?”

“Đương nhiên không thể.” Namnhân nghiêm sắc mặt nói, “Đạo sư của các người chẳng lẽ không nói cho các người biết quy định này sao? Hẳn thật sự là rất kỳ cục!”

“Người nói ai rất kỳ cục?” Thanh âm ngọt nị lưỡi biếng vang lên.

Namnhân cổ co rụt lại, thầm nghĩ thôi xong. Hắn sớm nên nghĩ ra, trong đám đạo sư tân sinh, chỉ có vị này mới có thể làm loại việc biết rõ là sai như vậy.

Tại lầu một trung gian, khu chuyên môn dùng để đọc sách, Hydeine bưng chén cà phê tựa tiểu phi tiểu dựa vào lan can nhìn xuống, “Người vừa rồi nói quy định gì nhỉ? Ta nghe không được rõ lắm.”

Namnhân sắc mặt chạy một lượt từ trắng đến hồng đến xanh rồi lại đến đen, sau cùng khôi phục màu gốc, hướng Dilin tủm tỉm cười: “Các người muốn tìm sách gì?”

12. Chương 11: Quá Trình Thích Ứng (một) . . .

Dilin nói ra mục đích của mình, nam nhân biểu tình trở nên có chút cổ quái. Hắn nhìn nhìn Hydeine, tựa hồ đang chờ đợi hắn nhảy ra nói cái gì.

Hydeine quả thật mở miệng, “Àn, đây là quả là một lỗi tất không tội. Như vậy, người giúp bọn hắn thắng được trận này đi.”

Nam nhân sửng sốt, ngón tay lơ lơ mà giơ lên, chỉ vào cái mũi của mình, “Ta giúp bọn hắn thắng được trận này?”

Hydeine nghiêng đầu liếc hắn, “Ta có thể xem biểu tình của người hiện tại là..... Mờ mờ như điên không?”

Đương nhiên không thể!

Hắn hiện tại làm sao mà có thể mừng rỡ như điên, nếu không phải Hydeine quá mức cường đại, cường đại đến độ biến thái, hắn quả thật muốn nổi điên luôn rồi!

Dilin cả đám lại thưởng thức thêm một lần công phu biến sắc mặt của nam nhân.

“Kỳ thật, cuộc thi này không có gì trọng yếu cả.” Nam nhân nuốt nước miếng, thật hy vọng công phu miệng lưỡi của chính mình có thể đột nhiên trở nên lanh lợi chút, ít nhất lanh lợi đủ để có thể đánh mất ý niệm trong đầu Hydeine.

Nhưng hắn rất nhanh liền thất vọng rồi. Ý niệm trong đầu Hydeine đại đa số thời điểm đều cố chấp hết như tính cách của hắn, “Đúng vậy, cuộc thi cũng không có gì trọng yếu cả. Người giúp bọn hắn thắng đi.”

Nam nhân á khẩu

“Người không phải là ngay cả một cuộc thi không quan trọng cũng không thắng được đấy chứ?” Hydeine trong mắt hiện lên một tia đùa cợt, “Người không phải từng được giải độc diễn cảm sao?”

Nam nhân nói: “Thi độc diễn cảm có chỗ nào giống với cuộc thi nhàm chán học thuộc lòng chứ?”

Hydeine nói: “Đều là cuộc thi, và đều nhàm chán không thú vị.”

Nam nhân chán nản. Giải nhất độc diễn cảm là kỷ niệm quý giá nhất của đời hắn, vậy mà Hydeine cứ nhiên đem nó nói đến không đáng một đồng!” Được! Ta nhất định sẽ giúp bọn hắn thắng trong cuộc thi.”

Hydeine khước miệng hơi hơi giương lên, “Chính xác. Loại cuộc thi này quả thật thích hợp với người.”

Bọn Dilin bắn cho nam nhân một cái nhìn đồng tình. Tuy rằng Hydeine mới là đạo sư của bọn họ, nhưng vào giờ phút này, bọn họ là đứng về phía nam nhân. Bản năng của con người là đồng tình với kẻ yếu a.

Nam nhân từ sau mặt bàn bóng lộn đi ra, hướng về phía trong.

Dilin cả bọn nhắm mắt theo đuôi hắn, tất cả đều tự giới thiệu, sau đó cẩn thận hỏi: “Không biết ngài xưng hô như thế nào?”

Nam nhân quay đầu lại liếc bọn họ một cái, “Ta gọi là Luse.” Hắn không giống bọn họ báo ra cả họ của chính mình.

Dilin bọn họ cũng không để ý. Bình thường chỉ có các quý tộc mới chấp nhất về dòng họ, bởi vì nó đại biểu cho gia tộc cùng vinh quang, bình dân thật ra lại không coi trọng điều đó.

“Chính là nơi này.” Luse dừng lại trước một giá sách khổng lồ.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa kính chiếu đến, sách trên giá phẳng phất như đang lấp lánh tỏa sáng.

“Phạm vi ra đề của cuộc thi học thuộc lòng là vô cùng lớn.” Luse rút ra một quyển trong đó nói, “Nhưng có rất nhiều đề tuyệt đối sẽ không bao giờ hỏi đến.”

Kỳ thật thí sinh đi thi thích nhất nghe không ngoài hai loại, một loại là tuyệt đối sẽ thi vào, một loại khác là tuyệt đối sẽ không thi. Cho nên tất cả mọi người bao gồm cả Dilin lập tức nghiêm trang lắng nghe

“Tỷ như nói Aojia Bu mười ba điều lệ . Nội dung của nó kỳ thật đã bị bao trùm bởi Mani tu chỉnh điều lệ . Nhưng là vì tôn trọng cùng kỷ niệm Aojia Bu · Keren Kela đã viết ra Aojia Bu mười ba điều lệ , học viện cũng không bỏ ba mươi điều lệ trên khỏi nội dung ra đề.”

Ali Di nhú mày nói: “Vì cái gì ta cảm thấy cái tên Aojia Bu · Keren Kela này nghe thực quen tai?”

Những người khác không nói gì.

Dilin nói: “Aojia Bu · Keren Kela là một trong bốn vị hiền giả sáng tạo ra St Paders học viện.”

Ali Di mặt đỏ lên. Trở thành đệ tử thánh viện lại không biết người sáng lập học viện, này không thể nghĩ ngờ là một chuyện vô cùng mất mặt.

Luse nhìn hẩn chăm chăm nói: “Xem ra ta phải đặc biệt chiếu cố đối với người.”

Ali Di thì thào: “Cùng lắm thì ta không đạt.”

“Không được!” Luse trầm đình tiết thiết, lại phát hiện ngữ khí của mình quá mức cường ngạnh, dịu đi nói, “Ta nếu đã đáp ứng Tajì Aires rồi, thì nhất định phải hoàn thành. Yên tâm, ta nhất định sẽ giúp các người đạt giải thưởng cần cù.”

Dilin hiếu kỳ hỏi: “Giải thưởng cần cù là cái gì?”

“Giải thưởng của cuộc thi, chỉ dành cho năm mươi người đứng đầu.” Luse thấy vẻ mặt lúng túng của bọn họ, rất cục nhận thấy không ổn lắm, “Hydaine cho các người tiêu chuẩn là....”

Michel tức giận nói: “sáu người đứng đầu.”

Luse ngạc nhiên, ngơ ngác hỏi: “Vì cái gì?” Đứng số một cũng là giải cần cù, mà đứng thứ năm mươi cũng

vẫn là giải cần cù, thường giống hệt nhau, vì sao lại phải tranh sáu người đứng đầu?” Các người tổng cộng có bao nhiêu người?”

Dilin cắn răng nói: “Sáu người.”

Luse ánh mắt đảo một vòng trên người cả bọn, “Các người đều là quý tộc của các quốc gia hả?”

Từ lúc nhập học đến giờ, Dilin liền cảm thấy hai chữ quý tộc này đã mất đi ánh sáng vinh quang cùng tôn quý, biến thành một loại trói buộc, thể hiện ra sự yếu kém của bản thân.

Nhưng Luse hiển nhiên không phải có ý tứ này, “Như vậy các người bình thường nhất định phải học rất nhiều lễ nghi giáo điều đi?”

Dilin nói: “Nếu là quốc pháp, gia huấn cùng lễ nghi tiêu chuẩn, thì đúng vậy.”

Luse nhẹ nhàng thở ra, “Như vậy trí nhớ của các người nhất định không tồi.”

Michel nói: “Mấy cái đấy ta chưa từng thuộc hết.”

Soso: “Ta chỉ nhớ những cái hữu dụng.”

Ali Di hiếm có hòa cùng bọn họ, “Mấy thứ này không cần cuộc thi.”

Jefrey tuy không nói chuyện, nhưng là biểu tình biểu đạt ý tứ giống bọn họ.

Luse ánh mắt cuối cùng dừng ở trên người Ningya cùng Dilin. Hắn nhìn ra được, hai người này là nhân vật linh hồn của tiểu đoàn thể này.

Dilin nói: “Chúng ta có chương trình học chuyên môn, nhưng là chương trình học kéo dài năm năm.”

.....

Luse trầm lặng ngắm mình trong ánh nắng, sau đó đem sách vứt cho Dilin, chính mình xoay người lại lần nữa lao đến giá sách, “Nếu như vậy, chúng ta càng không thể lãng phí một đĩnh thời gian nào.”

Dilin đoán người rất nhanh đã biết hàm nghĩa chân chính của câu không thể lãng phí một đĩnh thời gian là như thế nào.

Ăn cơm?

Gặm bánh mì đề.

Uống nước?

Nước sôi ấy.

Vào WC?

Hạn thời gian.

Thời gian không đủ?

Lần sau lại đi.

Bởi vì Luse canh tại cửa lớn duy nhất của đồ thư quán, cho nên nhất cử nhất động của Dilin bọn họ đều khó có thể thoát được khỏi ánh mắt hắc. Mà Hydeine trừ bỏ ngày đầu tiên xuất hiện, sau đó liền bốc hơi luôn.

Dilin vài người lúc đầu không quen với việc hành xác. Lúc sau đều đã thích ứng với phương thức học thuộc lòng gần như là áp bức này.

Ngay cả oán giận của Ali Di đều từ một ngày ba mươi lần, giảm bớt đến ba ngày một lần.

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua.

Ba mươi đã tới rất gần.

Dilin bọn họ đã ở vào giai đoạn cam go nhất.

Đến nay mà nói, biểu hiện tốt nhất là Dilin, Ningya cùng Jeffrey. Michel cùng Soso luôn nhớ phía trước thì quên phía sau, mà nhớ mặt sau thì đã lại quên phía trước. Mà Ali Di thì càng hồng bét, là vô phương cứu chữa, bất luận thế nào cũng không thể nhớ đúng một bài mà không nhầm với bài khác.

“Ali Di.” Ngay cả Ningya là người tốt tính cũng đều có chút bất đắc dĩ cùng bực bội, “Thích uống trà hoa hồng là Keane · Forest, không phải Ente Lou · Bruce.”

Tóc trên đầu Ali Di bị chính hắc thảo thành ổ gà, cảm tức nói “Bọn họ đã mất lâu như vậy, vì cái gì còn muốn ta phải đi chú ý bọn họ thích uống cái gì? Lẽ nào học ma pháp cũng cần mấy cái này?”

Dilin giải thích: “Đây là để làm nền cho hoa hồng trà chế độ của Keane · Forest.”

Ali Di lại túm lấy cái ổ gà mà vò, “Trời ơi! Uống trà hoa hồng đều phải có chế độ, ta về sau nhất định phải từ bỏ nó.”

“Uống trà chanh đi.” Soso hảo tâm đề nghị, “Ente Lou · Bruce thích uống cái này.”

Ali Di buồn bực nói: “Ta ghét uống trà.”

Ngoài cửa liên tiếp vang lên tiếng bước chân dồn dập.

Dilin lộ ra, nhìn thấy Luse mang theo một đám nhân viên công tác của đồ thư quán vội vã chạy vào. Hydeine đi theo sau bọn họ, khoan thai nhẹ nhàng, nhàn nhã như đang tản bộ ở sau nhà mình.

Cả bọn nghe thấy tiếng bước chân, cũng đều ngoái cổ ra nhìn.

Luse cùng đám người đi đến vị trí tận cùng bên trong của đồ thư quán, sau đó nhân viên công tác vội vàng đứng lên, rồi lại nhanh chóng biến mất ở mặt sau giá sách.

Michel hiếu kỳ nói: “Bọn họ đang làm gì thế?”

“Dọn sách.” Hydeine tựa vào giá sách phía sau bọn họ, thản nhiên trả lời.

Dilin vội vàng đứng lên, cung kính nói: “Đạo sư.”

Hydeine dùng cảm hướng phía trước hất hất, “Đi hỗ trợ.”

Dilin tuy rằng không biết mình có thể hỗ trợ cái gì, nhưng vẫn là thành thành thật thật chạy qua.

Michel đám người vốn định đuổi theo, lại bị Hydeine ngăn cản, “Ta chỉ phái một người.”

Ningya liếc hắc thảo một cái, chung quy cảm thấy những lời này của hắc thảo tựa hồ còn có ý khác.

13. Chương 12: Quá Trình Thích Ứng (hai) . . .

Dilin vốn nghĩ rằng chẳng qua chỉ là giúp một phần, sẽ không mất nhiều thời gian, nhưng chỉ có hỗ trợ rồi mới biết khối lượng công việc lớn đến mức nào. Chờ cho công việc xong xuôi, trời cũng đã tối mịt. Cậu từ biệt Luse, trở lại khu giá sách xếp tư liệu cuộc thi, quả nhiên có một người vẫn còn chờ ở đó.

Ngon đèn u ám trên giá nền rọi xuống, người nọ ngồi xích đu đưa qua đưa lại, tựa như ngủ lại tựa như đang thức.

Dilin híp mắt nhìn kỹ vài lần, mới phát hiện người kia dĩ nhiên lại là Hydeine.

“Đạo sư.” cậu vội giấu đi sự kinh ngạc, vốn tưởng rằng lúc này còn có thể ở lại chờ hẳn cũng chỉ có Soso.

Hydeine thản nhiên nói: “Thu dọn xong xuôi?”

Dilin giống như kẻ phụ hoạ hồi đáp: “Thu dọn xong xuôi.”

“Dọn rất vất vả?”

Nếu đổi thành người khác, Dilin nhất định sẽ nghĩ đối phương là bởi vì cảm kích mới hỏi như vậy, nhưng Hydeine thì lại không phải người như thế. Tuy rằng hai bên tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng về điều này thì cậu lại vô cùng chắc chắn.”Cũng được.”

“Đó là thành quả thực nghiệm của ta.” Hydeine dừng một chút, bổ sung nói, “Trong mấy năm gần đây.”

Dilin nhất thời hiểu được hàm ý câu hỏi vừa rồi. Cậu thậm chí có thể nhìn thấy nội tâm Hydeine đang lên tiếng: xem, người chỉ dọn mà còn lâu còn mệt như vậy, thì có thể tưởng tượng ta lúc trước làm thực nghiệm phải trả giá bao nhiêu tâm huyết, mà tối trọng yếu là, lượng thành công rất lớn.

Xích đu đột nhiên ngừng lại, Hydeine bám vào tay vịn chậm rãi đứng lên, “Người cũng lâu rồi không có luyện tập cảm ứng nguyên tố. ”

Dilin mặt có chút nóng lên, thật giống như trước đây trốn học bị lễ nghi sư của cung đình quở được, “Gần đây đều tập trung học thuộc lòng.”

“Mấy thứ này rất khó sao?” Hydeine hướng giá sách vung tay lên, một quyển sách bay vào trong tay hắn. Hắn cũng không có mở ra, mà là đem sách đưa cho Dilin, “ hoa hồng trà chế độ trang thứ sáu mươi tư viết cái gì?”

Dilin sửng sốt, hồi lâu mới nói: “Có vấn đề cụ thể không?”

“Mỗi một chén trà hoa hồng đều có ý vị riêng của nó, nó là hương khí của mỗi một đóa hoa hồng thiêu đốt sinh mệnh mà nở rộ. Cho nên, trước khi uống trà hoa hồng phải thành kính cầu nguyện, tôn trọng mỗi đóa hoa, yêu quý từng cái sinh mệnh trôi đi.”

Dilin nửa tin nửa ngờ lật đến trang thứ sáu mươi bốn, nội dung giống hệt khiến cậu trợn tròn đôi mắt.

“Trang thứ sáu mươi năm. Màu đỏ của hoa hồng đại biểu nhiệt tình không bị cản trở, chỉ có ở mùa đông hoặc ban đêm mới có thể lĩnh ngộ hết được mị lực của nó. Trên bàn phải bày một giá nến, dùng ngọn lửa đến hô ứng hương thơm của nó.”

“Trang thứ sáu mươi sáu. Nếu ở thời tiết ẩm áp hoặc oi bức mà thưởng thức trà hoa hồng, như vậy, hãy sám hối đi. Người phải sám hối. Bởi vì xúng với nhan sắc của hoa hồng. Đây là khinh nhờn, không ai cho phép việc đó cả.”

“Trang thứ sáu mươi bảy.....”

“Người nhớ hết tất cả?” Dilin từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, nhúc nhích đầu mà ngắt lời hắn.

Hydeine nhìn thẳng cậu, “Cần đổi một quyển sách khác không?”

Dilin vào đôi mắt trong suốt phẳng lặng của hắn, im lặng mà lắc đầu.

Trước khi tiến vào thánh viện, cậu đã được gặp qua đủ loại giác ngộ của cường giả, nhưng mà loại giác ngộ này là thể hiện trên ma pháp cơ sở, cậu tới bây giờ còn chưa nghe nói đến có người dùng học thuộc lòng để giác ngộ như Hydeine.

“Người từng đứng đầu trong cuộc thi học thuộc lòng?”

“Ta không có tham gia.” Hydeine ngạo mạn nói, “Trận đấu mà không có đối thủ căn bản không có giá trị để tham gia.”

Dilin khó hiểu nói: “Vậy người vì cái gì lại học thuộc hết?” Chẳng lẽ hắn cũng thích trà hoa hồng?

Hydeine nói: “Cho dù là vô nghĩa, ta cũng không thích có điều vô nghĩa mà ta không biết.”

Dilin hai mắt bắn ra tia nhìn càng thêm khó hiểu.

Hydeine nói trắng ra, “Ta thích cảm giác không gì là ta không biết.”

Dilin: “.....” Cái kẻ bữa bãi đến không ai bì nổi trước mắt, tên bất trị này thật sự là đạo sư trong ba năm tới của mình sao? Cậu đột nhiên cảm thấy tương lai của mình gặp ghềnh hản lên.

Hydeine rất nhanh chứng thức dự cảm của cậu.”Nhưng là làm đệ tử của ta, ta đối với biểu hiện của người phi thường, phi thường, phi thường bất mãn.” Ba từ phi thường nói ra ngắt quãng, âm lượng cũng ngày một dâng cao

Dilin cúi đầu im lặng.

“Đi theo ta.”

Hydeine vung tay lên, ngọn đèn vụt tắt.

Dilin có thể cảm giác được kiện trường bào màu đen rộng thùng thình kia phất qua người mình, mang theo một trận gió. Cậu không dám chậm trễ, vội vàng chạy theo.

Luse ngồi trên bàn thỏa mãn mà ăn bò bit-tết. Sau khi dọn dẹp một đến sống dở chết dở, có thể yên bình mà ăn một chút cơm quả là một việc vô cùng tốt đẹp.

“Bữa tối rất thơm.” Đối với bất cứ ai mà nói, tại đây trong thời điểm như vậy mà đột nhiên lại toát ra thanh âm của Hydeine, thật sự có loại hiệu quả dọa người vỡ mật.

Luse chính là một người như thế. Dĩa ăn sắp đưa vào đến miệng bỗng nhiên dừng giữa không trung. Hắn ngẩng đầu nhìn Hydeine đang chậm rãi đi đến, trên mặt lộ ra một nụ cười so với khóc còn đau khổ hơn, “Taji Aires?”

Hydeine phất tay, ngọn đèn phía sau Luse càng thêm tỏa sáng, “Nhược thị cùng nhược trí chỉ khác có một chữ thôi, người phải cẩn thận.”

Nhận thức Hydeine lâu sẽ hiểu, có đôi khi xem nhẹ cùng ẩn nhẫn cũng là một con đường để sinh tồn. Luse chính là dựa vào con đường này mà sinh tồn đến nay, “Ta bảo đảm thành quả nghiên cứu của người đang nằm ở trong phòng cơ mật hồ sơ. Ách, vậy người vì cái gì còn cần xuất hiện ở trong này?”

Hydeine từ tốn tới gần bàn.

Áp lực bị nhìn xuống từ trên cao khiến cho Luse không tự chủ được nhích người ra sau.

Hydeine vươn tay, nhắc lên đĩa bò bit-tết trước mặt hắn, sau đó chuyển qua cho Dilin.

Dilin sững sờ mà đón lấy. Ở trước mặt Hydeine, sức quan sát của cậu hoàn toàn trở lên vô dụng. Đối

phương luôn không ngừng làm những chuyện vượt quá nhận thức cùng trí tưởng tượng của cậu.

“Người đói bụng hả?” Hydeine hỏi.

Dilin nhìn nhìn miếng bò bit-têt chỉ còn lại một nửa, khóe mắt hơi giật giật. Tuy rằng nhìn không thấy nhưng cậu chung quy vẫn cảm thấy được chỗ bị cắt của miếng thịt vẫn còn đang dính nước miếng của Luse.

Luse mồm manh kháng nghị nói: “Đó là bữa tối của ta.”

Dilin bắt lấy cơ hội, vội vàng đem chén đĩa thả trở về, cũng lại vội vã lấy ra bánh mì từ túi không gian nói: “Ta ăn bánh mì là tốt rồi.”

Hydeine nhướn mày, “Bánh mì ngon hơn bò bit-têt sao?”

Luse không nói hai lời, cầm lấy đĩa ăn một phen găm lên miếng thịt bò, đưa vào miệng, hai gò má nguyên bản gầy yếu lập tức phình ra.

Hydeine nghiêng đầu ngó Dilin.

Dilin trang nghiêm cầm bánh mì không nói lời nào.

Sau một lúc lâu, Hydeine giật lấy bánh mì từ trong tay cậu, đưa đến bên miệng gặm một cái, xoay người đi ra ngoài.

Dilin nhìn nhìn lòng bàn tay trống trơn, bất đắc dĩ lấy ra một miếng bánh mì khác, vừa gặm vừa đuổi theo sau.

Hydeine cũng không có đi xa, chính là ở dừng ở một khu đất trống trong rừng cây.

Dilin thấy Hydeine đã ăn xong bánh mì, lập tức thuận thực đem bánh mì nhét hết vào miệng.

Hydeine nâng tay lên, đột nhiên ngọn lửa bùng phát, “Người cảm giác được không?”

Dilin đầu tiên là nhìn ngọn lửa, sau đó nhắm mắt lại.

Bóng xanh của ngọn lửa còn ở ngay trước mắt, nhưng trong óc cậu thì lại phóng ra rất nhiều thủy nguyên tố trong suốt.”Thủy nguyên tố, rất nhiều thủy nguyên tố.”

“Như vậy sao?”

Thanh âm của Hydeine đột nhiên ở rất gần, cùng với đó còn thổi tới một đạo nhiệt khí.

Dilin cảm thấy thủy nguyên tố đột nhiên tan biến, khó hiểu mà mở to mắt, lại nhìn thấy ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt trước mũi, nhất thời sợ hãi nhảy dựng, theo bản năng lùi lại phía sau, nhưng sau lưng lại bị cánh tay của Hydeine vững vàng ngăn cản.

Hydeine trầm giọng nói: “Một ma pháp sư vĩ đại có thể chiến bại trước một ma pháp sư khác, nhưng không thể bị nguyên tố khiến cho hoảng sợ.”

Ánh lửa nhảy nhót không ngừng ở trước mặt Dilin.

Hydeine không có thu tay, bởi vì hắn cảm nhận được mồ hôi đang từ trong quần áo sau lưng Dilin chảy ra.

“Nguyên tố đối với ma pháp sư, tựa như kiếm đối với kỵ sĩ, đều là vũ khí. Người phải hiểu biết chúng, vô luận là thủy nguyên tố, hỏa nguyên tố, mộc nguyên tố, hay là thổ nguyên tố. Từ giờ trở đi, người phải học được dã tâm.” Hydeine từng lời nói nhẹ nhàng mà quét ở bên tai Dilin, so với ngọn lửa càng thêm nóng cháy, “Dã tâm không có gì là không biết.”

Dilin cảm thấy trái tim đang đập kịch liệt. Cổ nén sự sợ hãi với ngọn lửa đang cháy nơi chóp mũi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hydeine ánh mắt sáng lên. Hắn cảm nhận được nhịp tim của Dilin đã bình ổn trở lại.

14. Chương 13: Quá Trình Thích Ứng (ba) . . .

Hỏa nguyên tố ngưng tụ thành ngọn lửa, đem thủy nguyên tố tán loạn bức lui đến bốn phía.

Tuy rằng Dilin có thể cảm nhận rõ ràng được ánh lửa cùng nhiệt độ, nhưng là trong đầu vị trí của ngọn lửa lại chỉ là một mảng tối đen, cái gì cũng đều không có.

Không biết qua bao lâu, trên lưng đột nhiên chợt lạnh, thì ra cánh tay vẫn đỡ sau lưng đã rời đi.

Dilin mở to mắt.

Hydeine đã thu hồi ngọn lửa.

Bầu trời đêm thừa thớt ánh sao tỏa ra một tầng ánh sáng xám bạc, vừa vắn vờn quang hai người.

Dilin lần đầu tiên cảm thấy đôi mắt của Hydeine không hề lóe ra quang mang dọa người.

“Xem ra, là ta đánh giá cao người.” Hydeine thể hiện ưu thế cao hơn nửa cái đầu, ngạo nghễ nhìn xuống cậu.

Dilin nắm chặt bàn tay đặt ở bên người, “Ngày mai lại đến!”

Hydeine bĩu môi, “Ta trông giống một kẻ suốt ngày rảnh rỗi sao?”

Dilin môi mím chặt.

“Có lẽ, ” Hydeine vươn mặt đến sát bên tai cậu, “Người trước tiên đều đem tâm tư đặt ở học thuộc lòng mới đúng. ”

Dilin nghiêng đầu.

Hai người chớp mũi đối chớp mũi, khoảng cách chỉ còn một tờ giấy mỏng.

“Ta sẽ giành vị trí số một.” Dilin chậm rãi nói.

Hơi thở nóng rực phả trên môi Hydeine, làm cho hấn kìm lòng không đậu mà cau mày lui ra sau.

“Cũng sẽ đạt tới tiêu chuẩn của ngài.” Dilin trừng mắt nhìn hấn, tuy rằng biết đối phương vị tất đã có thể nhìn thấy vẻ mặt của mình, nhưng cậu vẫn biểu hiện ra vẻ mặt nghiêm túc mà kiên định.

“Tiêu chuẩn của ta?” Hydeine hừ nhẹ một tiếng, chợt xoay người hướng ngoài rừng đi đến.

Dilin đứng yên tại chỗ. Gió đêm thỉnh thoảng phất qua lưng cậu, đem tất cả mồ hôi đều chậm rãi thu hồi.

Trở lại lều trại, Soso đang hướng đầu ra ngoài nằm úp sấp ngủ, trên khuôn mặt mồm mím chảy dài một vệt nước miếng trong suốt.

Dilin bất đắc dĩ lấy ra khăn tay giúp cậu lau.

Soso giật giật, quay đầu sang bên kia tiếp tục ngủ.

Một bàn tay đột nhiên đưa đến, mặt trên nâng một chén súp ngô đặc.

Dilin quay đầu nhìn, liền thấy Ningya đang hướng về phía mình mỉm cười. “Ta giúp người lưu lại bữa tối.”

Một ổ bánh mì đích xác không thể no lâu được.

Dilin vừa ngửi được mùi hương của súp ngô đặc trong bụng thoáng cái đã phát ra tiếng cầu xin. Cậu tiếp nhận bát, cười nói: “Cảm ơn.”

Ningya ngồi xổm xuống bên cạnh cậu, “Đáng tiếc đã lạnh rồi.”

Dilin húp một ngụm, tán dương: “Lạnh ăn cũng ngon lắm mà.”

“Thật không?” Ánh mắt Ningya đảo qua đảo lại trên bát súp ngô.

Dilin kinh ngạc nói: “Người không uống sao?” Cậu lập tức tỉnh ngộ, bát súp này nhất định là Ningya để phần lại. Bởi vì vị đầu bếp ở căng tin là căn cứ theo đầu người mà chia suất ăn. Cậu nhìn nhìn bát súp, do dự xem có nên chia cho Ningya nửa bát hay không. Dù sao bát súp này cậu đã uống qua, cứ như vậy mà sẻ ra, hiển nhiên rất là mất lịch sự.

Như là nhìn thấu sự chần chờ của cậu, Ningya cười nói: “Ta đã ăn một đĩa bò bit-tết lớn, dạ dày bây giờ vẫn còn khó chịu.”

Dilin lúc này mới cúi đầu tiếp tục ăn súp.

Uống xong, Ningya liền nhận lại bát, chờ khi Dilin kịp phản ứng lại, cả người lẫn bát đều đã đi rất xa rồi.

Nhìn thấy bóng dáng cậu, Dilin trong đầu có loại loại cảm giác kì quái nói không lên lời. Thái độ của Ningya đối với cậu tựa hồ đã vượt quá phạm vi mà cậu nhận thức.

Cậu ngồi xuống bên ngoài lều trại, lẳng lặng chờ Ningya trở lại, xem như đây là cách lễ phép đáp lại duy nhất mà cậu có thể làm giờ phút này.

Phía sau chậm rãi truyền đến tiếng bước chân nhỏ vun.

Dilin nhin không được quay đầu lại nhìn.

Ali Di đang lén lút đi tới, thấy cậu quay đầu lại, hơi hơi lấp bắp kinh hãi, vội bước nhanh hơn đến ngồi xổm bên người cậu.

“Làm sao vậy?” Dilin mặc danh kỳ diệu mà nhìn hấn.

Thời gian không còn sớm, đại đa số mọi người đã đi ngủ, bởi vậy bộ dạng cẩn trọng của Ali Di lại có vẻ phá lệ buồn cười.

“Ta biết nơi đặt bài thi lần này.” Ali Di hạ giọng nói, “Ngay tại đồ thư quán số 1.”

Dilin nhú nhú mày, “Thế thì sao?”

Ali Di tức giận mà trừng mắt liếc nhìn cậu, “Chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng chúng ta học như vậy, có thể đạt được sáu vị trí đầu sao?”

Dilin nói: “Ngươi trước mắt tự lo cho mình đi.”

Ali Di kích động mà đến, lại bị cho hít bụi đầy mũi, trong lòng cảm thấy rất mất mặt, vung tay nói: “Tùy ngươi. Dù sao tiền đặt cược là Soso, với ta mà nói, người của Dũ Lan càng không hay ho thì càng vui vẻ.” Hấn thấy Dilin ánh mắt chợt biến lãnh, không khỏi rụt lui bả vai, lại giống như khi đến, lén lút trở về.

Bị hấn nói như vậy, Dilin cũng quay người về lều trại nằm xuống.

Tuy rằng bốn phía thực tĩnh lặng, nhưng tâm cậu như thế nào cũng không bình tĩnh được.

Từng câu từng chữ của Hydeine, từng biểu tình đều sống động tái diễn ở trong đầu. Cậu thậm chí còn dùng trí tưởng tượng để tu bổ ánh sáng trong khu rừng tối, những biểu tình mà Hydeine có thể thể hiện ra lúc ấy.

Nhất định là ngạo mạn, khinh thường, thất vọng.....

Dilin giật mình.

Điều kiện tiên quyết của thất vọng là hy vọng. Vì cái gì Hydeine lại ôm hy vọng với cậu?

Cũng có thể là, hấn kỳ thật đã đem những lời này nói cho Ningya bọn họ, bởi vì lúc đó cậu không có mặt, cho nên mới một mình giúp cậu bổ sung?

Nghĩ đến Hydeine, thì lại muốn nghĩ đến cuộc thi.

Kỳ thật chủ ý của Ali Di tuy rằng thiên cận, nhưng ý tứ mà hấn biểu đạt cũng không có sai. Cho dù bọn họ có cố gắng học thuộc đến mức nào, thì hy vọng đạt sáu người đứng đầu vẫn mờ mịt như cũ. Như cậu

được biết, có thể trở thành đệ tử của thánh viện, rất nhiều người đều là thiên tài đúng nghĩa, không chỉ là khả năng lĩnh ngộ, cảm giác, mà còn là trí nhớ nữa. E rằng cho dù bọn họ có lặn qua lộn lại bao nhiêu lần cũng không thể nhớ kỹ được nội dung, nhưng có người lại chỉ cần liếc mắt xem qua là nhớ hết.

Cậu nhóm dậy, nhìn khuôn mặt khờ dại của Soso khi ngủ, thật sâu mà thở dài. tình cảnh của Soso ở Đủ Lan cũng không tốt. Cậu nguyên bản còn hy vọng Soso có thể dùng thân phận đệ tử đã tốt nghiệp thánh viện để cải thiện địa vị, hiện tại xem ra, khó khăn cũng rất lớn.

Có lẽ.....

Ánh mắt Dilin ngày càng thâm trầm.

Có lẽ đề nghị của Ali Di cũng không phải hoàn toàn là không thể.

Dilin tâm phiền ý loạn mà chui ra khỏi lều.

Trên khu đất trống chỉ có một vài bóng người qua lại.

Hắn nhớ tới Ningya đã đi rửa chén, liền đi tới trước lều của Ningya cùng Michel, lặng lẽ vén lên cửa lều, nghĩ muốn xác nhận xem cậu đã trở lại. Nhưng tình cảnh trước mắt lại khiến cho cậu bị chấn động.

Trong lều không chỉ không có Ningya, mà ngay cả Michel cũng không thấy bóng dáng.

Dilin sắc mặt trầm xuống, bước nhanh đến trước lều của Ali Di.

Ali Di cùng Jeffrey đều đang nằm quay lưng ra.

Tựa hồ cảm ứng được ánh mắt của cậu, Ali Di xoay người ngồi dậy, “Người!”

“Ningya đâu?”

Ali Di hơn phân nửa khuôn mặt giấu ở trong bóng đêm, “Sao ta biết được?”

“Hắn và Michel đều không thấy.” Dilin trầm giọng nói, “Nếu như người thật sự không biết bọn họ ở nơi nào, như vậy ta chỉ có thể tìm đạo sư đến nghị biện pháp.”

Ali Di thấy cậu xoay người rời đi, nóng nảy vội vàng nói: “Ta biết ta biết.”

Dilin liếc mắt nhìn hắn.

“Ta chỉ là nói cho bọn họ đáp án ở đồ thư quán số 1. Là bọn hắn chính mình quyết định muốn đi mà.” Ali Di lẩm bẩm nói.

Dilin cúi đầu bước đi.

Ali Di bất an ngồi ở lều trại nhìn theo.

Jefrey lúc này mới dụi mắt ngồi xuống, “Đã phát sinh chuyện gì?”

Ali Di hừ lạnh.

Nếu thật sự muốn biết đã phát sinh chuyện gì, thì đã sớm hỏi từ lúc Dilin mở miệng nói chuyện rồi. Làm gì phải đợi đến lúc người đã đi rồi mới lại làm bộ làm tịch? Bất quá Ali Di hiện tại cũng không rảnh vạch trần tiểu xiếc của hắn. Thái độ của Dilin khiến cho hắn có cảm giác mình vừa làm một chuyện vô cùng ngu xuẩn. Rõ ràng là một mảnh hảo tâm, hiện tại lại làm như hắn là đầu sỏ gây chuyện.

Hắn nhỏ một ngụm, đột nhiên lao ra ra khỏi lều.

Ban đêm đồ thư quán số 1 âm trầm khủng bố như nơi ở của quỷ trong truyền thuyết.

Dilin chạy đến trước đại môn thì dừng lại, chậm rãi điều chỉnh hô hấp.

Cánh cửa bên ngoài đồ thư quán đóng chặt, Luse ngoài ý muốn lại không ở vị trí thường trực của mình.

Phía trước chính là nơi mà tháng này bản thân lui tới không dưới trăm lần, nhưng lại tựa như một cái hắc động vô tận. Ánh trăng chiếu rọi hai bên cửa sổ, nổi rõ từng tầng tro bụi cùng tăm tối.

Dilin hít một hơi thật sâu, bàn tay vuốt mạnh nơi trái tim đang đập kịch liệt, chậm rãi đi vào.

Dưới chân,giày da nhẹ nhàng mà gõ lên mặt đất, một chút lại một chút.

Dilin lần đầu cảm nhận được, nguyên lai sàn nhà của đồ thư quán lại có thể phát ra thanh âm thanh thúy đến thế.

15. Chương 14: Quá Trình Thích Ứng (bốn) . . .

Ánh mắt cậu gắt gao nhìn chăm chú vào bốn phía. Đồ thư quán lớn như vậy, cậu thật không chắc nơi ở của Luse có phải ở ngay bên trong hay không. Cậu hiểu rõ, nhân viên quản lí nhìn qua có điểm cổ đại ven đường này tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản.

Rời cửa ngày càng xa.

Dilin nhớ rõ chính mình đã đi qua một trăm sáu mươi giá sách.

Bọn họ học thuộc lòng đến đầu choáng váng não tưởng lên là ở giá sách thứ hai trăm năm mươi của tầng này. Nói cách khác, cậu hiện tại đã muốn đi qua hơn phân nửa.

Cậu đột nhiên nhớ tới, chính mình quên hỏi Ali Di vị trí của đề thi, không khỏi cảm thấy ảo não. Ningya cùng Michel hiện giờ chắc cũng như cậu đang nơm nớp lo sợ mà núp trong một góc hẻo lánh nào đó của đồ thư quán. Thật chẳng khác nào mò kim đáy bể, hai bên dù cảm giác được nhau thì cũng không dám lên tiếng xác nhận.

Cậu nhìn nhìn phía trước, lại quay đầu nhìn về phía cửa, trong lòng lập tức có tính toán, xoay người trở về.

Bỗng nhiên, trong đầu một mảng trống rỗng lại tối sầm, tựa như khi Hydeine khiến cậu cảm nhận hỏa nguyên tố.

Cơ hồ không có nửa phần chần chừ, cậu bỏ nhào về phía trước.

Một đóa hoa lửa nổ rộ ở ngay vị trí cậu vừa đứng, ngọn lửa hướng bốn phương tám hướng trải ra.

Dilin lộn nhào đứng lên, phóng nhanh về phía trước.

Thế lửa đến nhanh như vũ bão, hoàn toàn không cho người ta có cơ hội phản ứng cùng suy nghĩ.

Dilin ngoại trừ bỏ chạy vẫn là bỏ chạy.

Không biết qua bao lâu, thủy nguyên tố lại chậm rãi bỏ khuyết cho vị trí vừa rồi bị hỏa nguyên tố xâm chiếm. Dilin trái tim vẫn đập kịch liệt. Cậu thở hổn hển, chậm rãi quay đầu lại, con đường nguyên bản bị ngọn lửa phủ kín đã trở nên tối đen và tĩnh lặng như trước. Giá sách hiền hòa mà đứng, ánh trăng cũng vẫn yếu ớt như trước.

Cậu nâng tay lau mồ hôi đầm đìa trên trán và cổ.

Đây là chứng cứ duy nhất chứng minh cậu vừa rồi không phải nằm mơ.

Cậu nhắm mắt lại, xác định thủy nguyên tố đều im lặng mà tràn đầy ở các nơi, mới lại một lần nữa quan sát bốn phía.

Tuy rằng cậu cũng không biết chính mình đã chạy bao lâu, cũng không biết mình chạy bao xa, nhưng có một điều có thể khẳng định, cậu là đang hướng về cửa lớn mà chạy, cho nên lúc này xuất hiện trước mắt hẳn phải là.....

Dilin đột nhiên xoay người.

Tuyệt đối không phải là bức tường này!

Mồ hôi nóng trên người chậm rãi biến thành mồ hôi lạnh.

Cậu đối với khả năng phán đoán của mình trước nay vẫn thực tin tưởng, về điểm này, ngay cả phụ thân cậu từ trước đến nay cũng bố hà khắc cũng không thể phủ định. Cho nên cậu không thể thừa nhận là bản thân đã phán đoán sai lầm. Như vậy khả năng duy nhất có thể chính là.....

Vị trí đồ thư quán biến hóa.

Việc này cũng không phải là không có khả năng. Dilin trước khi vào học trong thánh viện, cũng đã học qua tri thức về ma pháp căn bản. Theo cậu biết, ma pháp trừ bỏ nguyên tố ma pháp ra, còn có không gian ma pháp tràn ngập thần bí.

Nếu lần này cùng lần trước đều không có phán đoán sai, như vậy hẳn hiện tại đang đối mặt hẳn là chính là không gian ma pháp.

Dilin cố gắng ở sự tập trung trong đầu những điều mà đạo sư gia đình đã từng nói tới.

—— không gian ma pháp cũng giống như là dùng một cánh cửa mở ra một căn phòng khác. Chúng có đôi khi là bị khống chế bởi ma pháp sư, cũng có đôi khi không phải. Nếu là ma pháp sư khống chế được không gian ma pháp, như vậy hẳn tất nhiên cũng phải có mặt ở trong không gian này. Đánh bại hẳn, không gian ma pháp sẽ tan rã giống như mặt trời đã khuất, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Mà một loại khác là bị vây trong không gian ma pháp tự phát có quy luật, tựa như ban ngày rồi đến ban đêm, xuân hạ thu đông bốn mùa luân chuyển. Nắm được quy luật đó, người sẽ phát hiện đây thực ra thực là một trò chơi xinh đẹp

“Quy luật?” Dilin thì thào ra tiếng, lập tức bị thanh âm của chính mình làm cho hoảng sợ. Loại thời điểm này vô luận là người khác hay là chính mình, chỉ cần là thanh âm sẽ khiến cho tinh thần người ta thật khẩn trương.

Cậu rất nhanh đưa ra phán đoán, này cũng không phải là do một ma pháp sư tạo nên. Nếu là người làm, như vậy đối phương sẽ không nặng tay với cậu. Đây cũng là xuất phát từ tín nhiệm đối với đạo sư của thánh viện. Lấy thủ đoạn của bọn họ, muốn bắt được cậu còn không phải thật dễ dàng.

Cho nên cậu hiện tại quả thật có thể đã xuất phát từ một không gian khác, và thực hiển nhiên, là một cái không gian hai đầu đều là tường, không hề có cửa. Mà Ningya cùng Michel cũng có thể bị vây trong không gian này, cũng có thể không. Hiện tại cậu cũng không biết trong đồ thư quán tổng cộng thiết hạ bao nhiêu không gian, càng không biết thời gian không gian thay như thế nào. Nếu có thể biết được hai điều này, có lẽ còn có hi vọng mong manh là cùng Ningya và Michel thần không biết quỷ không hay thoát ra ngoài.

Lúc này, cậu làm ra một cái quyết định mạo hiểm.

“Ningya!” cậu hô to một tiếng.

Nếu ở không gian khác, như vậy người vốn đã bị vây trong không gian hẳn sẽ không thể nghe thấy tiếng cậu hò hét.

Dilin tim đập bình bịch.

Tiếng cậu vọng dài khắp không gian.

.....

Không ở cùng một cái không gian sao?

Dilin thất vọng hướng cửa sổ đi đến.

Ở trong bóng tối ngốc lâu rồi, cậu rất cần sự an ủi của ánh sáng.

Dilin vượt cửa sổ chậm rãi ngồi xuống. Cánh cửa thủy tinh mỏng manh trong suốt đối với cậu lúc này có một loại hấp dẫn không nói nên lời. Đạo sư lúc trước của cậu không có nói cho cậu biết, nếu cậu đem vách ngăn của không gian ma pháp đánh vỡ thì sẽ có hậu quả gì.

Theo nhận thức của cậu, hẳn là sẽ ra khỏi phòng mới đúng.

Chính là như thế nhất định sẽ kinh động thánh viện.

Cậu thở dài, ánh mắt yên lặng mà nhìn chăm chú vào tường.

Nếu không gian ma pháp thật sự dựa theo thời gian mà thay phiên, như vậy tới một thời gian nhất định, đại môn nhất định sẽ xuất hiện, giống như lúc sáng sớm mỗi ngày cậu tới nơi này báo danh.

Vừa phải cảnh giác với hoàn cảnh bên người vừa phải lo lắng cho Ningya cùng Michel, khiến cho tinh thần của cậu dù đang là lúc rạng sáng thì vẫn cứ tỉnh táo như thường. Con người rạng rỡ sống động nhìn chăm chăm ra cửa, nếu lúc này có một ngọn đèn, có thể nhìn được đồng tử của cậu là tảo sáng cỡ nào.

Nếu không phải bởi chú ý cao độ như thế, Dilin nhất định sẽ không thể tận mắt chứng kiến một màn không gian ma pháp chuyển hoá ——

Một cánh cửa ở vị trí vách tường trung ương chậm rãi hiển hiện ra.

Cậu bỗng nhiên bật dậy, chưa từ bỏ ý định lại hô to một tiếng, “Ningya!”

Lần này so với hồi nãy còn vang dội hơn.

Dưới tiếng vang hỗn loạn, là một tiếng kêu gọi vừa dồn dập vừa sợ hãi, “Dilin?”

Sau này, Dilin dù có cố gắng hồi tưởng bao lâu cũng không thể nhớ được tâm tình của mình lúc đó. Bởi vì trong nháy mắt khi nghe được tiếng kêu gọi, chân cậu đã hướng tới nơi phát ra thanh âm.

Có kinh nghiệm lần trước, lần này cậu cứ hướng thẳng mà chạy. Đặc biệt là khi đi qua địa phương từng bốc hỏa, cậu cơ hồ là bay qua luôn.

Thủy nguyên tố trong đầu lần thứ hai nổi lên tác dụng. Nhưng lần này cậu cảm giác được là thủy nguyên tố không ngừng bị đè ép đi nơi khác, hơn nữa còn có ẩn ẩn tinh quang đang ảm đạm mà bay múa.

Bất quá vào thời điểm này cậu đã không rảnh mà đi chú ý xem nó là cái gì.

Bởi vì cậu đã thấy được phía trước cách đó không xa, gương mặt bị ngọn lửa hừng hực phía sau chiếu rọi. Khuôn mặt vốn tái nhợt của Ningya dưới màu đỏ của ngọn lửa mà nổi lên một tầng đỏ ửng xinh đẹp, liền đến cả mái tóc xám trắng cũng trở lên tràn đầy sức sống.

“Cẩn thận.” Ningya lo lắng nhìn cậu đang lao nhanh về phía trước, vươn hai tay, chuẩn bị tùy thời tiếp được cậu.

Nhưng Dilin trong lòng rất rõ ràng, ngọn lửa này cũng sẽ không đuổi tận giết tuyệt tới tận vách tường.

Cậu trong lòng yên lặng đếm ngược, sau đó đột nhiên dừng lại.

Vào thời điểm mà Ningya hấp một ngụm lương khí thì đồng thời, ánh lửa cũng tiêu thất.

Hắc ám nặng nề một lần nữa bao trùm cả đồ thư quán, bao vây hai người đang đứng đối mặt nhau.

“Người không sao chứ?” Ningya rốt cục mở miệng.

Dilin không có trả lời, mà là đi nhanh đến bên cạnh cậu, “Michel đâu?”

” Michel?” Ningya ngẩn người, “Hắn không phải vẫn ở bên ngoài sao?”

“Ở bên ngoài?” Lần này đến phiên Dilin sửng sốt, bất quá cậu rất nhanh phản ứng lại đây, “Thời điểm ta đi ra, còn không có. Ách, có thể là hiểu lầm rồi.” Bởi vì cậu thấy Michel cùng Ningya đều không có ở trong lầu, liền theo bản năng cho rằng bọn họ đi chung. Hiện tại ngấm lại, với tính cách của Michel, nếu là đến trộm đề thi, nhất định hắn sẽ tìm cách gọi thêm vài người đi cùng.

Ningya nói: “Đề thi ở lầu hai, ta không thể đi lên.”

Dilin nói: “Muốn lên lầu phải có huy chương của học viện.” Mà bọn họ còn không có đạt được tư cách đeo huy chương.

Trong bóng đêm có khoảng trầm mặc ngán ngùi.

Ningya một lần nữa mở miệng nói: “Thực xin lỗi.”

“Phần đầu quên mình mà đơn độc lên vào đồ thư quán, không giống như là phong cách của ngươi.” Dilin biết không gian chuyển hoá còn cần một đoạn thời gian, cho nên cũng không quá sốt ruột.

Ningya từng bước nhích lại gần cậu.

Dilin có thể cảm giác được bờ vai của cậu đang chạm vào người mình.

“Ta chỉ là hy vọng có thể vì ngươi làm gì đó.” Ningya nhẹ giọng nói.

16. Chương 15: Quá Trình Thích Ứng (năm) . . .

Dilin trong lòng dâng lên một cảm giác quái dị. Bởi vì cậu khẳng định chính mình trước khi đến thánh viện, tuyệt đối không biết Ningya. Cậu thậm chí chưa từng cùng Lăng Tán có quan hệ. Nhưng lời nói của

Ningya lại khiến cậu có cảm giác như hai người đã có tới mười mấy năm giao tình.

“Chúng ta trước hết nghĩ biện pháp đi ra ngoài.” Cậu theo bản năng tránh đi ánh mắt của Ningya.

Ningya túm chặt lấy tay cậu.

Dilin sửng sốt, quay đầu lại nhìn.

Ningya do dự nói: “Vì cái gì tới cứu ta? Trộm đề thi mà bị phát hiện thì hậu quả sẽ thực nghiêm trọng, cho dù là quý tộc, cũng có thể bị khai trừ.”

Dilin bình tĩnh nói, “Đánh cuộc cùng Hydeine kỳ thật không liên quan đến các người. Cho dù là bị xử phạt, cũng là để ta cùng Soso đến gánh vác.”

Cậu không biết Ningya nghe xong lời này là biểu tình gì, bởi vì Ninhya vẫn luôn cúi đầu. Cậu chỉ biết là cánh tay đang nắm tay mình, chậm rãi buông lỏng ra.

Dilin bắt lấy tay cậu, trong khi Ningya tim đập mạnh và loạn nhịp giải thích nói: “Đồ thư quán bị bố trí không gian ma pháp, cùng nhau đi, chớ tách ra.”

“Ân.” Ningya cũng cầm lấy tay cậu.

Hai người chậm rãi hướng trung ương đồ thư quán đi tới.

Dilin đối với vị trí phun lửa đã có hiểu biết sơ bộ. Cho nên lần này cậu kì thật cũng không có quá khẩn trương, không những thế, ngược lại còn có loại cảm giác chờ mong. Nếu không đoán sai, vừa rồi tình quang ảm đạm trong đầu hẳn là chính là hỏa nguyên tố.

Nếu chính mình thật sự có thể ở nơi này cảm ứng được hỏa nguyên tố, kia thật đúng là nhân họa đắc phúc.

“Nhanh đến, cẩn thận.” Dilin nắm tay Ningya hơi hơi dùng sức, hai người sóng vai chạy, cước bộ chậm rãi nhanh hơn, thẳng đến ——

“Xông lên!” Dilin trong óc lần thứ hai hiện lên tình quang ảm đạm như trước, tuy rằng vẫn như cũ ảm đạm, nhưng với cậu mà nói, đã muốn là một sự ủng hộ lớn lao.

Lần này ngọn lửa so với hai lần trước hung mãnh hơn nhiều. Nếu không phải Dilin cùng Ningya sớm có chuẩn bị, nói không chừng thật sự sẽ bị ánh lửa cắn nuốt.

Phanh.

Dilin cùng Ningya song song đâm vào ván cửa.

“Cửa?” Dilin kinh ngạc mà trát trát nhãn tình. Cậu còn tưởng rằng phía sau sẽ lại là một không gian ma pháp chứ. Cậu cũng không dám chậm trễ, lôi kéo Ningya nói: “Chúng ta đi nhanh đi.”

Ningya phát ra tiếng hít thở vừa nhanh vừa nặng, trong lòng bàn tay không ngừng tuôn ra mồ hôi lạnh, nghe được lời của cậu, ước chừng mười giây đồng hồ sau mới hồi đáp: “Được.”

Dilin dùng tay kia nắm lấy tay nắm cửa, một chút một chút mà đẩy ra. Kỳ thật nếu nói trong lòng cậu vẫn còn một lo lắng, thì chính là nếu phạm vi không gian ma pháp bao trùm là khắp đồ thư quán, thậm chí còn bao trùm xung quanh đồ thư quán. Nếu như vậy, tình cảnh của bọn họ sẽ trở nên thật không xong.

Trong khoảnh khắc cậu kéo cửa đến khoảng đủ để nghiêng người lách ra ngoài, cả người bỗng nhiên cứng đờ, trong lòng nửa mừng nửa lo.

Vui mừng chính là, nhìn thấy người trước mắt này, thuyết minh cậu cũng không có bị không gian ma pháp truyền tống đến một cái địa phương gì gì đó.

Sầu lo chính là, như thế nào hướng người trước mắt giải thích nguyên nhân chính mình nửa đêm xuất hiện ở đồ thư quán.

Hydeine đứng trước đồ thư quán, hai tay luồn trong tay áo. Ánh trăng trên bầu trời đêm vừa lúc dừng lại trước người hắn, ánh trăng chiếu rọi đồng tử hắn, phản xạ ra một tầng quang mang lạnh lẽo.

Dilin không tiếng động thở dài. Nếu không phải đồ thư quán có không gian ma pháp, cậu nhất định sẽ tự mình gánh vác trách nhiệm đột nhập đồ thư quán, đáng tiếc hiện tại lại không thể không Ningya ra.

“Ban đêm học thuộc lòng so với ban ngày dễ nhớ hơn sao?” thanh âm của Hydeine trải qua bóng đêm phụ trợ, giống như bí mật mang theo một tia yêu khí.

“Ít nhất thì so với không học gì tốt hơn.” Cậu bình tĩnh hỏi han, “Ngài như thế nào đến đây?” Không phải là Luse cũng biết đi? Người biết càng nhiều, hậu quả sẽ càng nghiêm trọng. Dilin trong lòng càng không ngừng tính toán.

Hydeine chậm rãi đi tới, “Người sẽ không nghĩ rằng huy chương trên lều trại chỉ là một con dấu để phân biệt đấy chứ?”

Gánh nặng Dilin trong lòng liền được giải khai. Nói như vậy, phát hiện bọn họ cũng chỉ có một mình Hydeine. Như vậy, hắn nghĩ rằng bọn họ là tới ôn tập mà không trừng phạt tỉ lệ rất cao. Còn hơn là trộm

bài thi, lấy có lên học tập này hiển nhiên càng được lão sư thích.

Hydeine bước ba bước liền dừng lại, ánh mắt lướt qua hai gò má của Dilin, nhìn về phía Ningya nói: “Đồng bọn của ngươi nhìn qua như sắp chết.”

Dilin sửng sốt, quay đầu Nhìn lại, phát hiện sắc mặt Ningya cực kỳ tái nhợt, đôi mắt đen như mực phủ kín một tầng sương mù, đích thật là bộ dáng đang bệnh nặng. Cậu vội vàng đỡ lấy Ningya, “Ngươi làm sao vậy?”

Ningya tựa vào phía sau cậu, nhắm mắt lại, dùng thanh âm gần như là lầm bầm lầu bầu hồi đáp: “Không sao, trong chốc lát..... Lập tức sẽ tốt lắm.”

Hydeine vươn tay, đặt lên trên trán Ningya.

Dilin lo lắng nhìn nhìn hắn. Chỉ thấy vẻ mặt hắn từ thờ ơ chậm rãi trở nên ngưng trọng, cuối cùng là trở nên ác liệt.

“Thế nào?” Dilin cảm thấy được Ningya dựa vào người sức nặng càng ngày càng tăng, cơ hồ cả người đều đọng ở trên người cậu.

Hydeine buông tay, không hề giận mà nhíu mày nói: “Lại là một tên bị nguyên rửa.”

Dilin kinh ngạc nói: “Nguyên rửa?”

Hydeine nhìn chằm chằm ánh mắt băng lãnh của Ningya, “Hơn nữa là thần cấp nguyên rửa.” Tuy rằng ma pháp sư không có tín ngưỡng thần, nhưng là tôn kính tối thiểu thì vẫn phải có. Cho nên đối với những người đắc tội với thần linh từ trước đến nay vẫn không có hảo cảm.

“Không phải thần.....” Tuy rằng Ningya suy yếu đến độ ngay cả đứng đều không vững, lại vẫn cứ hết sức phản bác mà nói, “Hắn không phải thần.....”

“Hắn?” Dilin nói, “Ngươi có biết Hắn là ai không?”

Ningya trầm mặc mà nhìn bờ vai cậu, sau một lúc lâu, chậm rãi đứng thẳng thân thể nói, “Hắn là ma quỷ.” Gương mặt tái nhợt dần dần có lại huyết sắc, nhưng tầng sương mù đau thương phủ kín đôi mắt thì lại càng dày thêm.

Hydeine nhíu mày nói: “Ngươi là đang hoài nghi phán đoán của ta sao?”

Ningya hạ mắt, “Có lẽ hắn có được cường đại lực lượng của thần linh bình thường, nhưng hắn hoàn toàn

không có tâm địa từ ái mà thần linh bình thường hẳn phải có!”

Hydeine yên lặng nhìn cậu, bỗng nhiên cười nói: “Ai quy định cứ là thần thì nhất định phải có tâm địa từ bi đâu?”

Ningya đột nhiên ngẩng đầu, tựa hồ muốn tranh chấp cái gì, nhưng Hydeine đã xoay người theo đường mòn hướng học viện đi đến.

Dilin lo lắng chạy đuổi theo hai bước nói: “Chuyện đêm nay.....”

“Đêm nay có chuyện gì?” Hydeine thản nhiên đùa cợt hỏi lại.

Tảng đá lớn trong lòng Dilin rốt cục rơi xuống, quay đầu cùng Ningya liếc nhau một cái, đều nhìn thấy sự thoải mái trong mắt đối phương.

“Người thật sự không có việc gì chứ??” Dilin như trước thực lo lắng.

Ningya mỉm cười lắc đầu, “Không có việc gì.”

“Như vậy chúng ta trở về đi.” Nếu cậu không muốn nói, Dilin cũng không muốn hỏi nhiều.

Hai người dọc theo đường mòn chậm rì rì đi trở về khu đất trống.

Ali Di từ trong lều trại lén lút vươn đầu ra xem, nhìn thấy hai người bọn họ về mặt bình thường quay về mới nhẹ nhàng thở ra. Kì thật hẳn là đi theo sau Dilin, cũng đã đến đồ thư quán rồi. Chính là hẳn canh giữ ở ngoài cửa, không có đi vào. Sau lại nhìn đến có người từ xa đi tới, hẳn mới vội vàng mà chạy về, trong lòng vẫn lo lắng Dilin cùng Ningya sau khi bị bắt sẽ đem mình cung khai ra, hiện tại xem bọn hắn đều bình an vô sự, mới phóng tâm mà quay về ổ chăn.

Ningya cùng Dilin ở ngoài lều cáo biệt, đều tự trở lại lều của mình.

Dilin nằm xuống một lúc, cảm xúc vẫn lại như cũ mênh mông, thật lâu khó có thể bình tĩnh.

Trận mạo hiểm kinh tâm động phách này với cậu mà nói cũng không phải không có thu hoạch, ít nhất cậu đã có thể cảm ứng được hỏa nguyên tố. Tuy rằng còn thực mỏng manh, nhưng cũng có thể cho là một mở đầu tốt đẹp đi. Nghĩ nghĩ, cậu lại nghĩ tới Ningya.

Vô luận là trong lời nói, hay là nguyên rửa trên người, đều làm cho cậu bị bịt kín trong một tầng quang mang cực kỳ thần bí.

Nhưng cậu lại không có vạch trần mục đích của tầng quang mang đó.

Thần cấp nguyên rửa.

Vô luận là vị thần thiện lương, hay là tà ác như theo như lời kể của Ningya, với cậu mà nói, đều là một chuyện phiền toái vô cùng. Mà cậu hiện tại, vô luận là tâm lý hay là sinh lý đều không có chuẩn bị để thừa nhận loại phiền toái này. Nguyên vọng lớn nhất của cậu là có thể bình an mà tốt nghiệp, sau đó giành được tư cách lưu lại thánh viện mà thôi.

Dilin mở to hai mắt nhìn đĩnh lều, trong lòng hiện lên một tia áy náy.

Cậu có thể cảm giác được Ningya đối với mình là có một loại chờ mong—— một loại chờ mong không hề có nguyên do nhưng lại xác thực tồn tại.

—— mà cậu nhất định sẽ cô phụ.

Ngày kế tiếp, cũng nề nếp giống như ban đầu.

Sự việc xông vào đồ thư quan ban đêm đúng như lời Hydeine nói, cái gì cũng đều không có xảy ra. Luse cũng vẫn như cũ mỗi ngày ngồi sau bàn lớn ở cạnh cửa nhìn chăm chăm bọn họ, hành tung của Hydeine vẫn như mây trắng bay trên bầu trời không thể nào nắm bắt, mà không gian ma pháp của đồ thư quán cũng chưa từng xuất hiện qua vào ban ngày.

Giống như hết thảy đều như cũ, nhưng Dilin lại biết, có một số việc lại đang lén lút thay đổi. Những lúc bình thường ở chung, cậu thường thường có thể cảm nhận được ánh mắt Ningya đưa qua, một loại ánh mắt không đồng giống với đám người Michel, quá mức thân thiết.

Nếu chính là tình bằng hữu tiến thêm một bước, Dilin cũng sẽ không vì điều này mà cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng mà cậu chung quy vẫn cảm thấy thời điểm đôi mắt kia nhìn cậu còn mang theo nhiều điều bí mật, dường như mang theo sâu sắc chờ mong cùng khát cầu.

Cậu không rõ căn nguyên của cái loại chờ mong cùng khát cầu này là cái gì. Loại không hiểu rõ này làm cho cậu cảm thấy nôn nóng.

Theo cậu thấy, hẳn là nên cùng Ningya thẳng thắn nói chuyện một lần. Ý niệm này vừa nổi lên trong đầu chưa lâu, Ningya liền chủ động cung cấp cơ hội.

“Chờ trận đấu chấm dứt, ta có thể cùng người nói chuyện được không?” Ningya nhìn cậu, ánh mắt tràn ngập chờ đợi làm cho Dilin lần nữa cảm thấy áp lực.

Tuy rằng đỉnh đầu đang lượn lơ sự nghi ngờ, Dilin biểu hiện cũng rất bình tĩnh, “Đương nhiên có thể.”

Cứ như vậy ước định. Xác định sau trận đấu có thể có được phần đáp án mình muốn, Dilin liền đem hết thầy phiên nào dứt bỏ, toàn tâm toàn lực đối phó với cuộc thi học thuộc lòng. Đương nhiên, cảm giác về hỏa nguyên tố cậu cũng không có từ bỏ. Vì rèn luyện chính mình, cậu thậm chí thường xuyên làm cho Soso giúp mình sưởi ấm, nhưng là sau vài lần, cũng chưa có thu hoạch gì.

Ngày qua ngày, rốt cuộc cũng đến ngày diễn ra trận đấu học thuộc lòng.

Từng tân sinh đối với trận đấu này đều thực khẩn trương. Đương nhiên, bọn họ khẩn trương không phải chỉ vì năm mươi cái danh ngạch thưởng cần cù, mà là sau trận đấu sẽ công bố danh sách đệ tử được lưu lại. Chỉ có thông qua cửa này, mới chân chính tính là đệ tử thánh viện.

17. Chương 16: Quá Trình Thích Ứng (sáu) . . .

Phương hướng lo nghĩ của nhóm đệ tử quý tộc Dilin hiển nhiên không giống với những tân sinh khác.

Cả bọn đều đang ngồi xổm trong một góc của đại lễ đường số 1 thánh viện, liều mạng tận dụng những giây phút cuối cùng mà ôn tập.

“Đi học ngủ gà ngủ gật, nghiêm trọng xâm hại tôn nghiêm của đạo sư, không coi trọng tâm huyết của đạo sư, phá hư không khí của lớp học, thì sẽ bị trừng phạt như thế nào?” ánh mắt Michel nhanh chóng đảo một vòng, sau đó cố định ở trên người Ali Di, “Người tới trả lời.”

Đối với vấn đề này, Ali Di sớm đã có chuẩn bị kỹ càng, “Này tổng cộng có vài loại tình huống. Thứ nhất, tuy rằng đang ngủ, vẫn như cũ bảo trì được sự tôn trọng đạo sư cùng lễ nghi, không ngáy ngủ, không lí sự, không chảy nước miếng, thì phạt một ngày quét dọn phòng học. Thứ hai, có ngáy ngủ, ảnh hưởng tới cảm xúc của đạo sư lúc giảng bài cùng các bạn học đang nghiêm túc, thì phạt quét dọn phòng học một tháng. Thứ ba.....”

Michel nghe được hần niệm từ đầu tới đuôi một chữ cũng không sai, tán dương nói: “Người đối với những điều khoản liên quan mật thiết tới lợi ích của bản thân nhớ thật là tốt nha.”

Ali Di không thèm tranh cãi.

Dilin thấy Soso khẩn trương đến độ khuôn mặt đều trắng bệch, vỗ vỗ đầu cậu an ủi: “Không sao đâu, hết sức là tốt rồi.”

Soso tội nghiệp giương mắt nhìn cậu, lỗ chân lông – chực khóc, “Ta giống như..... Quên hết rồi.”

“.....”

Những người khác đều câm lặng mà nhìn cậu.

Dilin nói: “Không sao cả, lúc vào thi nhớ rõ là tốt rồi.”

Soso vẽ mặt cầu xin nói: “Vạn nhất không nhớ rõ thì làm sao bây giờ?”

Dilin nói: “Ta sẽ nghĩ biện pháp khác giúp người tìm được người hạ chú ngữ.”

Soso hấp hấp cái mũi, “Thật sao?”

“Àn.” Dilin ôn nhu cười.

Ali Di nhẹ nhàng thở ra nói: “Sớm biết như vậy thì đã không học như điên vậy rồi.”

Dilin tươi cười không thay đổi, đối với hắn nói: “Lời nói mới rồi, là ta nói với Soso.”

Ali Di không phục nói: “Dựa vào cái gì?”

Dilin băng quơ nói: “Buổi tối ở đồ thư quán thật là mát mẻ.”

Ali Di tựa như quả bóng bị xì hơi.

Trận đấu phân tổ bắt đầu.

Tổ của Dilin bị an bài ở cuối cùng.

Chúng đệ tử có khăn trương có thả lỏng.

Nhóm đạo sư tạm thời đảm nhận vị trí giám khảo biểu tình thực ra lại thực giống nhau, đều thực nhàm chán.

Trận đấu ba năm một lần loại này bọn họ thật ra đều đã ngán đến tận cổ rồi. Hàng năm đều có ý kiến loại bỏ loại trận đấu này được đưa ra, nhưng là số lượng đề nghị quá nhỏ mà luôn bị bỏ qua.

Cho nên, mặc kệ là ghét bỏ cỡ nào, các đạo sư vẫn là không thể không nghiêm trang ngồi ở chỗ này, sau đó từ trong đồng sách tựa như một hòn núi nhỏ tùy tay chọn ra một quyển, tìm một chỗ tùy ý hoặc một vấn đề khó nhất để hỏi. Nếu nói loại trận đấu này còn có thể có cái gì lạc thú, thì đại khái chính là ngắm nhìn đủ loại biểu tình hoang mang e lệ của đám đệ tử đi.

Dilin bọn họ cũng không có xuất ra được cái gì gọi là bài thi xuất sắc, mà là trong khoảnh khắc tùy tay lấy ra một quyển sách lật xem, sắc mặt liền thay đổi.

Ali Di đương nhiên hiểu được nguyên nhân cậu biến sắc, gương mặt nguyên bản còn mang theo vài phần u oán lập tức tái nhợt. Nhưng nghĩ đến Dilin sẽ quát hỏi hắn về chuyện bài thi, cũng cố gắng chuẩn bị tốt đáp án, nhưng ngoài ý chính là Dilin cái gì cũng không nói, chỉ cúi đầu chăm chú đọc sách.

Ali Di lặng lẽ quan sát thật lâu, sau khi phát hiện cậu thật sự không có dấu hiệu sẽ không lập tức khởi binh vấn tội, ngược lại cảm thấy được càng thêm không yên bất an, quyển sách đang ôm trong lòng cũng đều trở lên tối nghĩa khó hiểu, những câu chữ nguyên bản chỉ tạc ở trong đầu cũng bắt đầu chậm rãi bốc hơi.

Hắn đứng ngồi không yên nửa giờ, rốt cục quyết định chủ động đi về phía Dilin thẳng thắn, “Về bài thi chuyện, kỳ thật.....”

“Cái gì bài thi?” Dilin mê mang mà nhìn hắn.

Ali Di cũng sửng sốt, “Chính là đồ thư quán.....”

“Ta chưa từng nghe qua chuyện bài thi.” Dilin mỉm cười nói, “Sắp thi rồi, vẫn là ôn lại đi. Thứ khác đều là chuyện râu ria.”

.....

Đây là nói Dilin sẽ không so đo nữa sao?

Ali Di mắt tròn, có chút không dám tin.

Hắn vốn nghĩ Dilin cho dù không nổi trận lôi đình thì cũng sẽ vì việc này mà chế nhạo khó xử mình một phen, không nghĩ tới liền như vậy bình an vượt qua? Hay là nói, cậu chuẩn bị chờ cuộc thi kết thúc rồi mới tính sổ.

Hắn nghĩ nghĩ, tuyệt đối tin tưởng loại khả năng sau. Bởi vì lấy quan hệ của Sa Mạn Lí cùng Sánh Á Các mà nói, bọn họ có thể thanh bình ở chung đã muốn là kỳ tích rồi.

Kỳ thật Ali Di quả thật là lo lắng quá rồi, Dilin cũng không có ý tứ đem chuyện này tính ở trên đầu hắn. Bởi vì cậu rất rõ ràng, người có thể biết đồ thư quán ban đêm không an toàn mà hy vọng cậu đi mạo hiểm cũng không phải là Ali Di. Không khách khí mà nói, hắn tuyệt đối không có lá gan lớn như vậy. Nếu cậu đoán không lầm, chuyện này hẳn là do Ciro chủ đạo mới đúng. Người có thể làm cho Ali Di tin tưởng như vậy vốn cũng chỉ có một mình hắn mà thôi.

Tuy rằng trong lòng rất phần nộ, nhưng cậu quyết định sẽ tạm thời bỏ qua. Trước mắt tối trọng yếu vẫn là trải qua cuộc thi, về phần Ciro..... việc đó để tính sau đi.

Rất nhanh đến tổ thứ hai từ dưới lên.

Dilin nhóm sáu người đứng ở bên sân để chuẩn bị.

Soso đột nhiên chỉ vào thiếu niên mắt to đang đứng cuối hàng nói: “Là hấn.”

Dilin nhận ra đó chính là thiếu niên từng ở trên thuyền chê cười bọn họ. Biểu hiện của hấn ở trong tổ có thể nói là vô cùng nổi bật. Trong khi những người khác đều lấp bắp, vò đầu gãi má, hấn chẳng những khí định thần nhàn mà còn đối đáp trôi chảy.

Đứng ở phía sau hấn Jefrey khẩn trương nói: “Hấn thật mạnh a.”

Dilin quay đầu, hướng hấn mỉm cười nói: “Người không kém hơn hấn nha.”

Tuy rằng cậu biết rõ ổn định quân tâm là rất trọng yếu, nhưng theo niên kỉ cùng kinh nghiệm của cậu mà nói, phải hoàn thành nhiệm vụ này hiển nhiên còn rất gian nan. Chỉ ít thì lo lắng của Jefrey cũng không hề giảm bớt.

Bài thi của tổ thứ 2 rất nhanh đã kết thúc, thiếu niên mắt to khi bước qua bọn họ, còn cổ tình liếc mắt một cái.

Dilin mím môi.

Theo biểu hiện của thiếu niên mắt to mà nói, cơ hội bọn họ đạt được danh hiệu sáu người đứng đầu quả thật rất xa vời.

“Tiến lên thôi.” Cậu dẫn đầu đi lên tràng.

Soso như cũ đi theo sát phía sau, tiếp đến theo thứ tự là Jefrey, Michel, Ali Di cùng Ningya.

Giám khảo nhìn đến lên tràng đã là nhóm cuối cùng, thoáng đã khởi tinh thần, sau đó tiếp tục trở mình tính toán về đề thi.

Dilin trấn định nhìn nhóm giám khảo trước mắt.

Vì bảo đảm cho tính công chính của cuộc thi, nhóm đạo sư đảm đương cương vị giám khảo đều là những

gương mặt xa lạ. Không nhìn thấy Hydeine, hiển nhiên làm cho Dilin thở dài nhẹ nhõm một hơi, tốc độ trả lời vấn đề không hề kém hơn so với thiếu niên mắt to.

Theo sau, Soso dùng thanh âm ngập ngừng dứt quãng mà trả lời, nhưng đáng mừng chính là, sau mỗi lần ngắt quãng chung quy là vẫn thể nói tiếp.

Giám khảo tiến hành vấn đáp trong khoảng đại khái mười phần chung, nhưng mà đối với sáu người mà nói, lại giống như phải vượt qua mười năm. Chờ khi bọn hắn hạ tràng, một đám vẻ mặt đều như trút được gánh nặng.

Dilin thấy vẻ mặt của Ali Di thực uể oải, trong lòng cũng trầm xuống. Kỳ thật sau khi biết nội dung cuộc thi lần này, lòng tin của cậu với việc bọn họ có thể đạt sáu người đứng đầu cũng thực mong manh, chính là ôm một tia hy vọng mà thôi. Nhưng việc đã đến nước này, cho dù có tiếc nuối cùng ảo não thì cũng không làm nên chuyện gì nữa, bởi vậy nói: “Cuộc thi đã kết thúc rồi, hay là chúng ta hảo hảo thư giãn một chút đi.”

Michel thích nhất ” thư giãn ”, vội hỏi nói: “Làm thế nào để thư giãn?”

Dilin nói: “Cùng đi căn tin ăn cơm?”

Hưng phấn của Michel nháy mắt bay mất, “Trời ạ. Đây thật sự là phương thức thư giãn tiết kiệm và tốn ít sức nhất mà ta từng biết.”

Ningya nói: “Kết quả cuộc thi phải buổi chiều mới được công bố, có lẽ chúng ta có thể về trước để ngủ trưa.”

Trong cảm nhận của Michel, đề nghị này hiển nhiên tốt hơn nhiều so với cái của Dilin, “Được rồi. Bất quá ta còn phải làm xong sự “thư giãn” của Dilin đã, rồi mới đi thư giãn kiểu của người được.”

Trong khi hắn nói, đã muốn có rất nhiều đệ tử chạy về phía căng tin. Cả đám cũng không dám chậm chễ, chạy nhanh theo phía sau.

Dùng xong cơm trưa, Michel liền khẩn cấp mà chuẩn bị cho giấc ngủ trưa tươi đẹp của mình. Vì cuộc thi hôm nay, đầu óc của hắn đều một mực chuyển động với tốc độ cao, cho dù đang ngủ cũng đều có thể mơ thấy một quyển sách ở trước mặt hắn mở ra. Cho nên cơ hội để có thể tâm vô tạp niệm mà ngủ thật sự rất khó có được.

Ningya cố ý thả chậm cước bộ.

Dilin thấy thế, biết cậu khẳng định hiện tại có chuyện muốn nói, liền cũng bước chậm theo.

Soso luôn cùng cậu sóng đôi mà bước.

Sau đó ba người chậm rãi quẹo vào trong rừng.

Soso hạ giọng nói: “Chúng ta có cái hành động bí mật gì sao?”

Không thể trách cậu vì sao lại nghĩ như vậy, bởi vì biểu tình của Ningya cùng Dilin đều thực ngưng trọng.

Dilin nói: “Không, chúng ta chính là có chút việc muốn nói.”

Ningya hướng Soso mỉm cười nói: “Có thể mời cậu rời đi chốc lát không?”

Soso nhìn về phía Dilin.

Dilin do dự một chút, gật gật đầu.

Soso: “Được rồi, ta giúp các người canh chừng. Vẫn theo quy củ cũ, nếu có người đến, ta liền huyết sát.”

Dilin nói: “Không cần thấy ai cũng huyết sát.”

Soso: “Vậy nhìn thấy ai mới huyết? Cha mẹ của chúng ta cũng không thể tới nơi này.”

Dilin không cần nghĩ ngợi nói: “Nếu thấy Hydeine đạo sư liền thôi.”

“Được rồi!” Soso cúi người, khẩn trương đi ra ngoài. Nhìn bộ dáng ngó nghiêng của cậu, hẳn là đang suy nghĩ tìm một chỗ để núp.

18. Chương 17: Quá Tình Thích Ứng (bảy) . . .

Ningya thấy Dilin quay lại nhìn mình, mặt hơi hồng hồng, mắt tự nhiên nói: “Chúng ta ra sau cây kia nói đi.” Từ nơi này đi đến chỗ cái cây chỉ có năm sáu bước, cậu chính là muốn mượn năm sáu bước này để hoãn lại sự khẩn trương trong lòng mình.

Dilin yên lặng theo sát cậu đến bên lão hồ thụ rợp bóng.

Trong rừng, gió lạnh lẽo vờn quanh hai người.

Ningya thu hết dũng khí ngẩng đầu, đôi mắt đen như mực lóe ra hào quang mong chờ, “Ta hi vọng người có thể giúp ta một việc gấp.”

Dilin nghi hoặc nói: “Việc gấp gì?”

Ningya nói: “Ta nghe nói, gia tộc Ba Saike có một chi ma pháp sư quân đoàn của riêng mình.”

Tuy rằng từ khi St Paders ma pháp học viện được sáng tạo tới nay, trên Mộng đại lục đã xuất hiện thêm một tục lệ mới là các quốc gia đua nhau xây dựng các trường học ma pháp, nhưng dù vậy thì số lượng ma pháp sư chân chính cũng vẫn không tăng thêm. Trên thực tế, bởi vì này bán dũng thủy đích dòng sư lằm đạo, rất nhiều có thể trở thành ma pháp sư đích học đồ đều bị không công lãng phí.

Cho nên, một bá tước mà có được một chi ma pháp sư quân đoàn của riêng mình là một việc phi thường hiếm hoi.

Dilin hạ mắt. Cậu vốn cũng đã đoán được, việc này hẳn là sẽ có liên quan đến gia tộc mình.

Ningya thấy cậu không trả lời, tâm tình nguyên bản đã không yên lại càng thêm bất an, “Ta thật sự rất cần sự trợ giúp của người.”

Dilin nói: “Có thể nói cụ thể hơn cho ta được không?”

Ningya hít sâu một hơi nói: “Ta có thể nhờ người mang chi ma pháp sư quân đoàn này cho ta mượn không?”

Dilin ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn cậu.

“Không nên hỏi ta nguyên nhân.” Ningya thì thào nói, nhưng ánh mắt vẫn vô cùng kiên định như trước.

Dilin hơi hơi nhíu mi, “Có thể nói cho ta biết lý do không?”

Ningya cắn môi dưới, ánh mắt gian nan tràn đầy do dự, sau một lúc lâu, cậu vẫn là nhẹ nhàng lắc đầu.

Dilin giận dữ nói: “Bằng vào những lời này, phụ thân ta chắc chắn không có khả năng đáp ứng cho ta điều hành ma pháp sư quân đoàn.” Cậu nói câu này cũng không phải để thoái thác. Mà quả thật là, cha của cậu, vị công tước đại nhân tiếng tăm lừng lẫy của Sa Mạn Lí cho tới bây giờ cũng chưa từng là một người tử phụ mù quáng sung ái nhi tử.

Ningya cắn răng nói: “Dùng ta để gán nợ có được không?”

Dilin lại là ngần ra.

Dưới cái nhìn chăm chăm của cậu, khuôn mặt Ningya càng ngày càng hồng, hơn nữa còn có dấu hiệu lan tràn không kiểm soát xuống sâu trong cổ áo, “ Ta có thể đáp ứng người làm một chuyện bất kì, cho dù là chuyện thân mật cũng không sao.” Ningya gian nan mà nói, mái đầu xám trắng càng ngày càng thấp xuống, cơ hồ chạm đến đầu gối luôn rồi.

Dilin rốt cục mở miệng, khó khăn nói, “Ý của người là.....”

Ningya nội tâm mãnh liệt đấu tranh, đột nhiên dùng sức kéo mạnh thắt lưng, áo khoác nhất thời mở rộng, lộ ra da thịt trắng nõn trơn bóng. Cậu lại đưa hai tay ra sau, nhẹ nhàng kéo ống tay áo xuống, áo khoác nhất thời rơi xuống mặt đất. Cậu lại rất nhanh tiếp tục giải khai quần, tùy ý để nó rơi trên mặt đất.

Dilin nhìn cậu xích lõa đứng đó, yết hầu cứng lại, ánh mắt không tự chủ được dừng lại trên vòng eo nhỏ nhắn tinh tế.

Dung mạo của Ningya có lẽ cũng chỉ có thể tính là thanh tú, nhưng thân thể của cậu thì tuyệt đối có thể xưng là kiệt tác của thần thánh, nhất là vòng eo mảnh khảnh như được tạo ra từ bạch ngọc tinh tế trắng nõn, độ cong hoàn mỹ đến không thể nào hoàn mỹ hơn.

Ningya thân thể hơi run rẩy, thật cẩn thận giẫm lên quần bước lên hai bước.

Dilin vẫn như cũ bất động, nhưng là tầm mắt lại không tự chủ vẫn dán tại vòng eo mảnh khảnh kia.

“Ta không ngại người sau này sẽ thành thân cùng người khác.” Ningya liếm liếm môi. Nếu là trước đây, cậu tuyệt đối không thể tưởng được chính mình thế nhưng cũng có ngày nói ra những lời lớn mật đến thế. Nhưng giờ đây khi đã tới bước đường cùng, cậu không thể không đem rụt rè và tôn nghiêm của mình buông xuống.” Ta có thể vĩnh viễn ở cạnh người, cho dù cả đời không thể trở lại Lăng Tấn.” Bởi vì ngưng ngừng cùng hồ thẹn, Từng lời cậu nói như dính vào nhau, ôn nhu mềm mại

Dilin đột nhiên xoay người, ấn vào vị trí trái tim, hít vào một hơi thật sâu nói: “Ta có kể với người về mẫu thân của ta chưa?”

Lần này đến phiên Ningya sửng sốt.

Dilin tăng nhanh gấp đôi tỷ suất truyền ngữ, “Mẫu thân của ta cùng Soso đều từng là mỹ nhân nổi tiếng của Đủ Lan, năm đó xe ngựa đến cầu thân đến trước cửa nhà nàng ngày đêm không dứt. Mẫu thân của ta có một cái biệt danh vô cùng êm tai là Little Princess. Nàng nổi tiếng là một người có vòng eo vô cùng tinh tế. ”

Trong mắt Ningya hiện lên một mặt khiếp sợ, da gà chậm rãi nổi lên.

Dilin cũng không có nhìn đến biến hóa trên người cậu, tiếp tục nói:” Khi ta bốn tuổi thì nàng bất hạnh bị bệnh qua đời, ấn tượng của ta đối với nàng không sâu, duy nhất có thể nhớ kĩ cũng chỉ có vòng eo tinh tế xinh đẹp đó. Cũng bởi vậy, ta bình thường rất hay để ý xem eo người khác. Ách, có lẽ đây là một loại tình tự hoài cữu? Cũng có thể là ham mê quá đi? Ai biết được. Ta chỉ muốn chia sẻ cùng người một số bí mật nội tâm thôi, dù sao thì chúng ta cũng là bằng hữu, không phải sao?” cậu nói xong, chậm rãi quay lại nhìn Ningya.

Ningya im lặng mà nhìn cậu, đôi mắt đen như mực phủ đầy u ám, thâm trầm nặng nề đến nhìn không ra cảm xúc.

Dilin khấn trương nắm chặt bàn tay đã ướt đầm mồ hôi, “Nếu người nguyện ý nói cho ta biết nguyên nhân, có lẽ ta có thể.....”

“Ta nói cho người, người có thể cam đoan giúp ta bảo vệ bí mật, không hề nói cho những người khác sao?” Ningya chờ đợi hỏi.

Dilin há miệng thở dốc, cuối cùng chậm rãi lắc đầu. Muốn điều khiển ma pháp sư quân đoàn, nhất định phải thuyết phục được phụ thân. Mà muốn thuyết phục phụ thân, nhất định cũng phải xuất ra lý do đủ để khiến ông tin phục. cậu không biết lý do là gì, cho nên cậu cũng không thể cam đoan cái gì.

Ningya khước miệng hơi hơi gọi lên, giống như đang tự giễu.

Dilin cảm thấy thật khó thở, tình tự tích trong lồng ngực nặng nề lưu chuyển.

“Hừ.....”

Là tiếng huyết sáo độc đáo của Soso, vĩnh viễn vang lên một cách hữu khí vô lực.

Dilin khấn trương xoay người chắn trước Ningya.

Ningya cũng đều cuống cuống mặc lại quần áo.

Nhưng mặc quần áo hiển nhiên so với cởi quần áo tốn thời gian hơn nhiều. Ít nhất cho tới thời điểm Hydeine đi tới, còn có thể nhìn mảng lớn da thịt tuyết trắng trước ngực chưa kịp che khuất.

“Ngô. Giống như đã quấy rầy rồi.” Hydeine ánh mắt đảo qua đảo lại trên người Ningya cùng Dilin.

Trải qua đả kích vừa rồi, Ningya cũng đã bình tĩnh trở lại. Cậu lặng lẽ xoay người nhấc lên đai lưng, thắt lại gọn gàng.

Dilin xấu hổ giải thích: “Vừa rồi có cái gì đó rơi vào trong quần áo của hấn.”

Hydeine tựa tiểu phi tiểu nói: “Tayngươi?”

Dilin: “.....” Cậu không thể không thừa nhận, Ningya đã đúng, trong trường hợp này loại này im lặng mới là vàng.

Soso rón ra rón rén đi vào, hướng Dilin chớp chớp mắt nói: “Có tác dụng sao?”

Dilin đương nhiên biết cậu là đang hỏi về nhiệm vụ thuyết sáo cảnh báo, liền mỉm cười gật đầu.

Soso hân hoan nói: “Vây là tốt rồi.”

Hydeine quay đầu lại, nhìn Soso mỉm cười nói: “Lại nói tiếp, ta quả thật hiểu kì ngươi vì cái gì lại gọi riêng ta vào xem một màn này chứ? Ta nhớ không nhầm chúng ta cũng chưa có giao tình cùng nhau rình coi bao giờ. ”

Dilin khiếp sợ kêu lên trước khi Soso kịp giải thích: “Hấn gọi ngươi tiến vào?”

Hydeine gật đầu nói: “Ân. Ta chỉ là đi qua bên ngoài cánh rừng thôi, là hấn thả dài một tiếng, gọi ta đi vào.”

Dilin không nói gì mà nhìn về phía Soso.

Soso ủy khuất nói: “Không phải là theo quy củ cũ sao? Ngươi đi trốn, ta canh chừng. Có động tĩnh liền huýt sáo sao?”

Hydeine vô tình cố ý mà liếc Ningya một cái, nhướn mày nói: ” Chơi trốn tìm?”

Sắc mặt của Ningya vốn đã tái nhợt nay lại càng thêm khó coi. Ánh mắt như bị ghim tại vị trí cách mũi chân chừng hai mươi li, đầu cũng không quay lại mà bước ra ngoài.

Dilin mở miệng muốn gọi, nhưng tầm mắt đảo qua Hydeine đang cười đến thập phần hưng trí, chung quy vẫn là đem lời nói nuốt trở về, tùy ý để Ningya chậm rãi rời đi, chậm rãi rời khỏi tầm mắt của chính mình.

Hydeine nói: “Xem ra, trò chơi trốn tìm của ngươi không được hoan nghênh rồi.”

Nếu nói trước kia bởi vì Hydeine giúp cậu giấu diếm việc ban đêm xông vào đồ thư quán mà khiến cho cậu sinh ra một tia cảm tình, vậy thì hiện tại, tia hảo cảm nho nhỏ này đã hoàn toàn biến thành ác cảm,

nhưng là lại tăng lên gấp trăm lần.

Soso thấy Dilin sắc mặt đã muộ́n chuyển sang đen tuyền, không nói nổi một lời mà lòi kéo chính mình rời đi, không khỏi lo lắng quay đầu lại nhìn nhìn Hydeine.

Hydeine đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng dáng bọn họ, cười đến thập phần..... Ý vị thâm trường.

19. Chương 18: Quá Trình Thích Ứng (tám) . . .

Gió nhẹ len lỏi trong rừng, ngẫu nhiên lướt qua hai gò má Dilin, lại không thể nào xua đi phiền não nồng đậm trong mắt cậu.

Soso nắm chặt tay cậu, vừa đi vừa rụt rè đánh giá sắc mặt cậu.

Dilin thả tay ra, ấn nhẹ lên đầu cậu, chậm rãi bước lên trước, “Nhìn đường đi.”

Soso nghe lời đem cổ cố định nhìn về phía trước, nhưng tròng mắt lại linh hoạt quét về phía cậu, “Người cùng Ningya cãi nhau sao?”

Cãi nhau?

Dilin cười khổ. Chỉ sợ còn nghiêm trọng hơn cãi nhau gấp cả trăm lần.

Cậu thậm chí có thể cảm nhận được cảm giác giận dữ cùng bị sỉ nhục trong lòng Ningya giờ phút này. Nếu đổi lại là mình, đã có thể không tiếc trả giá đại giới dùng thân thể để hấp dẫn đối phương mà đổi lại kết cục như vậy..... Chỉ sợ mình sẽ giết đối phương để diệt khẩu.

Soso đột nhiên cầm lấy tay của cậu nhẹ nhàng quơ lên.

“Làm sao vậy?” Dilin khó hiểu nhìn cậu.

Soso nghiêng đầu, miệng nhỏ nỗ lực ra dấu.

Dilin theo hướng cậu chỉ nhìn lại, chỉ thấy Hydeine đang khoan thai theo sát sau họ, nhìn thấy cậu quay đầu lại thì hơi hơi khóe miệng lên.

Khi một người nhìn thế giới qua lăng kính màu vàng, thế giới trong mắt hẳn đều là màu vàng. Còn khi

nhìn thế giới qua lăng kính màu đỏ, thế giới sẽ lại biến thành màu đỏ. Trước mắt Dilin hiện giờ cũng có một lăng kính như thế. Bởi vậy nụ cười mang ý nghĩa chào hỏi thuần túy trong mắt Soso, thì dưới cái nhìn của Dilin lại chỉ có ý nghĩa trào phúng đến chói mắt.

Cậu dừng cước bộ, chờ Hydeine thông thả lại gần.

Dilin nói: “Hy..... Đạo sư.” Ba chữ Hydeine suốt ngày gọi sau lưng đến quen mồm, thiếu chút nữa thì lại bật ra.

Hydeine nhướn nói: “Ta sao lại không biết nguyên lai mình họ Hy đâu nhỉ?”

Dilin trấn định nói: “Ta vừa rồi nói là, hi, đạo sư.”

“Nga?” Khóe miệng Hydeine lại thông thả giương lên như cánh bướm.

Khi đối mặt với Hydeine, Dilin chưa bao giờ dám thả lỏng. Cậu cố gắng thu hồi tất cả những cảm xúc bất ổn của mình, “Đạo sư ngài cũng muốn đến địa doanh?”

“Rất nhanh sẽ công bố thành tích cùng danh sách đệ tử được lưu lại.” đôi mắt lam nhạt của Hydeine lóe ra quang mang trên tức, “Bất quá, đối với người mà nói, có lẽ kiểm tra gì đó ở trong quần áo lại càng thêm trọng yếu chăng?”

Mặt nạ nguy trang trên mặt Dilin thiếu chút nữa vỡ tan, “Ngài cứ đùa.”

Hydeine nói: “Muốn biết kết quả cuộc thi không?”

Dilin trong lòng căng thẳng, khẩn trương nhìn chăm chăm hắn nói: “Kết quả ra sao?”

“Ân.” Hydeine vừa lòng khi thấy Dilin đột nhiên tròn to ánh mắt, khoan thai nói, “Hắn là có rồi. Mikris bảo ta đến nhà người để nghe kết quả.”

Dilin ngẩn người, “Nhà của ta?”

Hydeine nói: “Chính là nơi người vừa nói..... địa doanh đó.”

Dilin tim đập nhanh hơn. Cuộc thi học thuộc lòng này quan hệ rất lớn tới chú ngữ trên người Soso. Tuy rằng cậu ở trước mặt Soso vẫn luôn ra sức trấn an, nhưng trên thực tế, một chút tin tưởng cậu đều không có.

“Người sợ?” Hydeine không chút che dấu cảm giác vui sướng khi người gặp họa.

Dilin lén lút hít vào một hơi, thản nhiên nói: “Ta đã cố hết sức rồi.”

Hydeine tựa tiểu phi tiểu, “Những kẻ thất bại đều thích dùng những lời này để an ủi chính mình.”

Dilin không để ý tới sự khiêu khích của hắn, lôi kéo Soso, lùi một bên, “Đạo sư thỉnh.”

“Ngô. Đây là thể hiện sự tôn trọng của người với đạo sư sao? Vẫn là lo lắng ta đi phía sau người?” Hydeine nheo mắt đánh giá cậu.

Dilin chung quy nhịn không được, phản kích nói: “Đạo sư chẳng lẽ không muốn được tôn trọng sao?”

“Chờ sau khi ta chính thức thu nhận người thì hãy đến tôn trọng ta.” Hydeine khinh phiêu phiêu nói, ngắt đầu hướng địa doanh đi tới.

Soso chờ hắn đi được năm sáu thước, mới nhỏ giọng nói: “Hắn giống như thực thích người.”

Dilin thiếu chút nữa bị nước miếng chính mình làm sặc chết, “Như thế nào có thể?”

Soso còn thật sự đáp: “Vừa rồi hắn vẫn luôn nhìn người, từ đầu tới đuôi đều không có liếc mắt nhìn ta lấy một cái nha.”

Dilin cao giọng nói: “Đó là bởi vì ta luôn cùng hắn nói chuyện.”

Soso nghiêng đầu suy nghĩ nói: “Không chỉ là bởi vì nói chuyện, thật giống như trong mắt hắn chỉ thấy một mình người.” Cậu vừa mới rõ ràng nghĩ muốn chen vào nói, lại một chữ cũng đều chen không lọt.

Dilin đối với sức tưởng tượng của cậu thật hết cách, vỗ vỗ bờ vai của cậu nói: “Đi thôi.”

Trở lại địa doanh, tất cả các đệ tử đều đã nhất tề sắp xếp đội ngũ.

Mikris đứng phía trước đội ngũ, hơn mười ma đạo sư đứng chính tề sau lưng hắn, thật giống như hai đội quân đang giằng co nhau, nghiêm túc mà nhìn các đệ tử toát ra vẻ mặt hoặc khẩn trương hoặc sợ hãi hoặc chờ mong. Hydeine cùng hai bên đều duy trì một khoảng cách nhất định, như là kẻ thứ ba thờ ơ đứng đó.

Dilin cùng Soso lén lút chạy vào hàng cuối cùng đứng.

Dilin còn dùng ánh mắt tìm tòi một vòng, tìm Ningya, đáng tiếc là không hề có thu hoạch.

Mikris giống như vô tình cố ý mà liếc hai người một cái, thanh thanh cổ họng nói: “Hiện tại sẽ công bố kết quả cuộc thi học thuộc lòng.”

Dilin cả đám ngưng thần tinh khí mà theo dõi hẳn.

Mikris chậm rãi nói: “Mọi người đều biết, nguyên nhân tổ chức cuộc thi học thuộc lòng là.....”

Thần thái long lanh trong ánh mắt cả đám theo âm điệu thao thao bất tuyệt của hắn mà ảm đạm dần. Ngay tại thời điểm đại đa số đệ tử mí mắt đều đã sụp xuống thì bỗng nghe được Mikris xướng lên: “Số một, Kevin, số hai, Dilin, số ba, Michel.....”

Dilin đầu óc oanh một tiếng, ước chừng ba giây sau mới kịp phản ứng lại, bọn họ thua rồi, từ lúc bắt đầu thì đã thua rồi. Cậu theo bản năng mà nhìn sang Soso. Sắc mặt tuy rằng hơi tái nhợt, nhưng lại thực trấn định.

Mikris vẫn đang tiếp tục tuyên bố “Số mười hai, Kim, số mười ba, Jack, số mười bốn, Soso.....”

Bàn tay đang siết chặt ngón tay Dilin của Soso ngay khi nghe thấy tên mình thì liền nhẹ nhàng mà rụt lại.

Dilin phản thủ cầm lấy tay cậu, muốn đem lực lượng truyền sang cho Soso. Tuy rằng chính cậu cũng thật không biết phải làm sao bây giờ.

“Số năm mươi, Thunder, ” Mikris xướng xong, còn cố ý liếc nhìn Dilin một cái, trong mắt ẩn ẩn cất giấu cổ vũ cùng khen ngợi. Trừ bỏ Ciro căn bản không có dự thi ra, thì lần này sáu gã quý tộc miễn thí sinh tất cả đều đạt được giải cần cù.

“Đệ tử đạt được giải cần cù sẽ được quyền ưu tiên chọn ký túc xá.”

Mikris tuyên bố giải thưởng cũng không tạo thành bất cứ gợn sóng nào. Trên thực tế, đại đa số mọi người đều biết đặc tính của cuộc thi học thuộc lòng, cũng không hề ôm chờ mong nào đối với giải thưởng của cuộc thi này.

“Như vậy kế tiếp, ta sẽ tuyên bố danh sách học viên đủ tư cách thông qua khảo nghiệm.” Mikris chậm rãi nói.

Những lời này mới chính thức khiến cho tâm tình của chúng đệ tử trở lên sôi trào.

“Dilin, Soso, Ningya.....” Bảy vị quý tộc miễn thí sinh nghiễm nhiên trở thành bảy vị đệ tử thông qua danh

sách đầu tiên. Nhưng Dilin trong lòng cũng không hề cảm thấy hưng phấn. bọn họ có thể ở lại thánh viện vốn đã là một việc không thể nghi ngờ. Bằng vào hiệp nghị mà thánh viện kí kết với các quốc gia, cho dù bọn họ vốn không có thiên phú học tập ma pháp thì cũng vẫn sẽ được giữ lại. Nhưng là cậu lại không rõ lưu lại như vậy liệu có lợi cho Soso không. Cá cược cùng Hydeine thì đã thua rồi, chú ngữ trên người Soso vẫn như trước là một cái nan đề. Đúng như Hydeine từng nói, đệ tử mà không thể học tập ma pháp thì còn có thể làm gì?

Tốc độ sống tên của Mikris cũng không chậm, nhưng những đệ tử còn chưa được nghe thấy tên mình thì quả thật chỉ hận không thể banh miệng hấn ra rộng thêm chút nữa.

“Antonio, tổng cộng là sáu mươi sáu người.” Mikris ngẩng đầu lên từ trong danh sách.

Địa doanh một mảnh tĩnh lặng.

Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn hấn.

Ngay cả tiếng kim rơi cũng đều trở lên chói tai.

.....

Một trăm tám mươi một vị đệ tử tuyển vào St Pades học viện lần này cư nhiên chỉ lấy có sáu mươi sáu người?

Mikris đem danh sách thả lại vào túi không gian, ánh mắt tùy ý nhìn về một góc địa doanh, tận lực không va chạm với ánh mắt thương tâm thất vọng của những đệ tử bị đào thải, “Các người có thời gian ba ngày để chuẩn bị rồi đi, nếu như cần người nhà tới đón, có thể liên hệ cùng ta. Ta sẽ hỗ trợ an bài.”

Rời đi hai chữ rốt cục đập nát mặt nạ ngụy trang của những người bị đào thải kiên cường.

Tiếng khóc rất nhỏ rất nhanh vang lên, như vẽ vòng tròn trong chén nước, chậm rãi lan tràn rồi bao phủ lấy mọi người.

Hốc mắt Soso cũng bắt đầu đỏ lên.

Dilin thấy cậu so vai nhỏ giọng khóc nức nở, nhịn không được ôm lấy cậu an ủi: “Không sao đâu. Chúng ta còn có thể nghĩ biện pháp khác. Trong học viện có nhiều đạo sư như vậy, nhất định sẽ có người nguyện ý giúp chúng ta mà.”

Soso nức nở nói: “Ta khóc không phải vì thế.”

“Vậy người khóc vì cái gì?”

“Không biết.” Soso cố gắng hấp háp nước mũi, “Tất cả mọi người đều khóc mà.”

Dilin: “.....”

Hydeine đi đến bên người Mikris, thản nhiên nói: “Ta chỉ thu một cái.”

Nguyên bản đang bởi tiếng khóc mà nhức đầu, Mikris lập tức đề cao âm lượng nói: “Người nói cái gì?”

Hydeine không hề ngại ngần mà nhìn cô, “Ta nói rồi, ta không phải là ngay cả rác rưởi cũng thu dụng, đệ tử của ta phải do chính ta tuyển.”

Mikris tận lực làm biểu tình của mình nhìn qua không quá dữ tợn, “Nhưng lúc trước người đã đáp ứng tiếp nhận rồi!”

“Ta chỉ là cho bọn họ cơ hội khảo nghiệm.” Hydeine liếc cô, “Người không phải cũng chỉ tuyển sáu mươi sáu cái sao?”

.....

Nói thì đúng là như vậy. Nhưng đệ tử của hắn cả sáu gã đều là quý tộc nha, tình huống bất đồng.

Mikris liếm liếm môi nói: “Chuyện này là học viện trưởng phân phó.” Thời khắc mấu chốt, chỉ có thể nâng viện trưởng ra làm khiên đỡ tạm. Nội tâm của hắn cũng hơi hơi cảm thấy khổ sở hổ thẹn.

“Ta không có chính tai nghe hắn nói quá.” Hydeine nhướng mày, “Hoặc là, người có thể gọi hắn đến tự mình nói với ta.”

Mikris trầm ngâm, “Chúng ta vẫn là suy nghĩ phương án giải quyết khác đi.”

Tuy rằng còn chưa có thử qua, nhưng trực giác mãnh liệt của hắn lại sâu sắc cảnh báo rằng, Orosey viện trưởng tuyệt đối sẽ không đồng ý cùng Hydeine trực tiếp nói chuyện—— về cơ bản nếu hắn mà là viện trưởng, thì nhất định cũng sẽ lựa chọn như thế. Cùng Hydeine giao tiếp, tuyệt đối là một việc nếu có thể tránh thì bất cứ ai cũng sẽ cố hết sức để mà tránh.

Có lẽ thế nhân vĩnh viễn sẽ không biết, viện trưởng đời tiếp theo của St Paders mà pháp học viện chính là vào giờ phút này nhen nhóm quyết tâm đi lên ngay vàng viện trưởng.

Có đôi khi, nhân sinh chính là tại một cái nháy mắt vô thường như vậy mà vĩnh viễn thay đổi.

20. Chương 19: Quá Trình Thích Ứng (chín) . . .

Hydeine chỉ muốn thu một người, điều đó đồng nghĩa với việc năm tên còn lại liền trở về tình trạng không có đạo sư.

Mikris lập tức xem xét tình huống của tất cả các đạo sư khác. Tại thánh viện, mỗi đạo sư chỉ được phép nhận mười đệ tử, để tránh tình trạng học sinh quá đông đạo sư không rảnh chiếu cố, ngược lại còn làm ảnh hưởng đến việc học của bọn họ.

Hắn chau mày thật sâu mà nhìn bảng thông tin.

Bình thường, các đạo sư của thánh viện ngoại trừ việc dạy học, còn đồng thời tiến hành những nghiên cứu ma pháp nhất định. So với việc truyền thụ lại những tri thức mà bản thân đã thuộc lòng thì việc thăm dò các lĩnh vực mới của ma pháp rõ ràng là luôn được các đạo sư hoan nghênh hơn. Kết quả là dẫn đến tình trạng đùn đẩy đệ tử cho nhau.

Cho nên thường thì những danh ngạch đạo sư cuối cùng còn lại đều là những tay có công phụ từ chối nhất lưu, những đạo sư thập phần khó chơi.

—— nhất là khi, bọn họ lại còn từng liên hợp chống lại những quý tộc miễn thí sinh.

Hydeine đối với việc Mikris sầu mi khổ kiểm làm như không thấy.

“Người cảm thấy, dùng biện pháp gì thì có thể kích phát tiềm lực ma pháp của một người một cách nhanh nhất?”

Mikris đầu cũng không ngẩng lên đáp: “Chiến đấu!”

Hydeine xoa xoa cằm, “Chiến đấu sao?”

Mikris đột nhiên có một loại dự cảm bất hảo, “Học tập phải tiến hành theo chất lượng. Phương thức dạy học mà quá mức cấp tiến sẽ dẫn đến việc hủy hoại đệ tử!”

Hydeine lé mắt nhìn hắn, “Người vừa mới nói chiến đấu là phương thức nhanh nhất kích phát tiềm lực của một người với ma pháp. ”

Mikris nói: “Nhưng cũng không phải mỗi người đều thích hợp với phương thức này.”

Hydeine nheo mắt lại.

Mikris tâm lộp bộp một chút.

“Không cần hoài nghi ánh mắt của ta.” Trong giọng nói của Hydeine mang theo sự tự tin siêu cường.

Mikris đột nhiên nhớ đến mình đã quên không hỏi một vấn đề rất trọng yếu, “Người cuối cùng là chọn người nào?”

“Dilin.”

“Dilin · Ba Saike?” Mikris đầu lại càng thêm đau.

Tuy rằng nói thánh viện tồn tại độc lập trên Mộng đại lục, cũng chưa bao giờ phải xem sắc mặt ủa các quốc gia, nhưng điều đó cũng chỉ đúng trong những trường hợp thông thường thôi. Nếu Ba Saike công tước tối quyền lực của Sa Mạn Lí mà có mệnh hệ gì ở thánh viện, thì chắc chắn thế cục an bình của thánh viện với các quốc gia sẽ bị phá vỡ.

Mikris bắt đầu thận trọng mà lo lắng, có phải hay không nên khiến cho Hydeine một lần nữa trở lại phòng thí nghiệm của hắn.

“Hắn là của ta.” Hydeine không hề giận nhìn lại.

Mikris sững sốt, “Người vì cái gì lại cứ muốn thu hắn?”

Hydeine gợi lên khóe miệng, “Bởi vì hắn rất giống ta.”

.....

Mikris cùng Dilin tuy rằng tiếp xúc cũng không nhiều lắm. Nhưng trong ấn tượng của hắn, cậu là một thiếu niên khiêm tốn và cẩn trọng. Nếu nói có cái gì có thể cùng Hydeine tương đồng, thì chỉ có thể là hai người bộ dáng đều rất không sai, thực dễ dàng mà hấp dẫn ánh mắt người khác. Còn về phần rất giống..... Kìa hoàn toàn là Hydeine một phía áp đặt.

“Trong cảm nhận của người Dilin chính là một người như vậy sao?” Mikris giật mình hỏi lại.

Hydeine bĩu môi, “Chính là thiên phú về ma pháp.” Hắn dừng một chút, bổ sung thêm, “Còn lại các phương

diện khác thì lại kém ta đến quá xa. Nhất là tính cách.”

“Đây chính là ưu điểm lớn nhất của hần.” Mikris chỉ dám đem những lời này hàm ở trong miệng.

Mikris cuối cùng cũng chọn ra được hai cái ma đạo sư.

Đạo sư của Ciro — Welfare Horizontal.

Đạo sư của người đứng đầu cuộc thi học thuộc lòng Kevin — Malina.

Đồng dạng cũng là những nhân vật nổi tiếng khó chơi trong học viện, nhưng thanh danh thật ra lại tốt hơn so với Hydeine một chút.

— chính là một chút.

Mikris cũng không thèm cùng Hydeine thương lượng, trực tiếp mời hai người đến văn phòng, đơn giản nói lại về tình huống trước mắt.

Welfare Horizontal tuổi ước chừng bốn mươi, thân thể có hơi mập mạp, nhưng bộ ma pháp bào màu đen hiển nhiên đã giúp hần giấu bụng rất tốt, nhìn qua cũng chỉ có khuôn mặt tròn tròn kia là có vẻ hơi lớn mà thôi. Khi cười nếp nhăn nơi khóe mắt lại càng thêm khắc sâu tựa như một cây quạt khắc lên, “Đệ tử có thể khiến cho Hydeine cũng đau đầu? Ta đây cũng thấy thật hứng thú.”

Hydeine vừa theo bọn họ bước vào, sắc mặt liền trở nên khó coi, lúc này lại nghe được một lời trên hăm hờ, “Đau đầu? Hừ, ta chỉ là không muốn đem thời gian lãng phí ở trên người của rác rưởi.”

Welfare Horizontal lơ đãng nói: “Ta chấp nhận bậc thang mà người tự xây cho mình.” Hần hướng Mikris mỉm cười, “Ta nguyện ý nhận hai gã đệ tử.”

Mikris khẽ nhú mày, “Chỉ hai gã thôi sao?” Ánh mắt hần phiêu về phía Malina đang ngồi trong góc tối duy trì khoảng cách với tất cả mọi người.

Malina tuổi tác không sai biệt lắm bằng Welfare Horizontal cộng với Hydeine. Tuy đã gần bảy mươi tuổi nhưng nàng bảo dưỡng rất tốt, thắt lưng thẳng tắp tiêm gầy, mái tóc bạc trắng suôn mượt. nhưng trên mặt lại ngàn năm không đổi lạnh lẽo thấu xương.” Ta nhiều nhất chỉ thu một người.”

Mikris xị mặt xuống, “Nhưng là lần này tổng cộng có sáu đệ tử.”

Welfare Horizontal ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ta vốn đã có ba gã đệ tử.” Hần nhìn về phía Malina, “Còn ngài?” bản thân từng là đệ tử của Malina, hần trước giờ vẫn luôn thể hiện ra kính ý với nàng.

Malina thản nhiên nói: “Hai gã.”

Mikris hướng ánh mắt cầu xin về phía Hydeine.

Hydeine ngẩng đầu nhìn trần nhà.

Mikris xấu hổ vội ho một tiếng nói: “Ta đã bảo bọn họ lại đây, có lẽ các người có thể gặp qua bọn họ rồi hãy lại quyết định.”

Welfare Horizontal và Malina đều từ chối cho ý kiến.

Mikris biết, bọn họ đều là những kẻ cứng đầu, muốn trong khoảng thời gian ngắn mà thay đổi quyết định là rất khó. Cô buồn bực ai oán: cái này chẳng lẽ thật sự phải mời hội nghị trưởng lão đã muốn sắp về hưu cả thế phải xuống núi sao?.....

Orosey viện trưởng nhất định sẽ dùng ma pháp trượng của mình mà gõ đầu cô!

Sau khi Mikris tuyên bố xong danh sách, Dilin liền một mực chú ý hướng đi của Hydeine.

Bởi với tính cách của Hydeine, nếu sự tình hoàn toàn cùng chính mình không quan hệ, hẳn tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian tới tham gia Quả nhiên, trong khung cảnh thê lương ở địa doanh, cậu thấy Hydeine nói chuyện với Mikris, sau đó sắc mặt của cô liền trở lên vô cùng khó coi.

Tuy rằng không có nghe được nội dung câu chuyện nhưng là từ ánh mắt lơ đãng nhìn qua của Mikris, cậu có cảm giác chuyện này có liên quan tới bọn họ.

Lời mời lúc chạng vạng của Mikris đã chứng thực suy đoán của cậu.

Bước đi trên đường lớn, Ali Di hứng phần hỏi: “Người nói, liệu có phải Mikris chuẩn bị thêm một phần thưởng khác cho chúng ta không? Sau khi bản thân đạt được vị trí thứ mười ở cuộc thi học thuộc lòng, hẳn vẫn luôn cảm thấy bản thân phải được thưởng thêm nhiều nữa mới xứng đáng.

Michel cười lạnh nói: “Tưởng thưởng cho người vì đứng thứ mười sao?”

Ali Di phản bác nói: “Dilin cũng không có đạt được vị trí số một, này cũng không thể trách ta.”

Dilin đau lòng nhìn Soso hai mắt đã muốn sưng đỏ như quả hạch đào, vỗ vỗ vai an ủi cậu.

Ali Di trộm ngắm ánh mắt của Soso, nghĩ đến cậu là bởi vì bọn họ không có đạt được sáu vị trí đầu mà

khổ sở, liền ngượng ngùng cúi đầu bước đi.

Một đám người cầm cúi đi theo học trưởng dẫn đường đi đến một tòa thành được tào lên từ rất nhiều Cuboit tung hoành hợp lại.

Một chiếc cầu treo thật dài bắc qua hồ nước.

Từng đám mây xám nặng nề chiếu lên mặt nước, kéo thành nhỏ vào khung cảnh vừa tĩnh lặng vừa tiêu điều.

Học trưởng giới thiệu: “Đây là căn cứ theo hoàng cung Lãng Tán mà chế tạo.”

Cả đám nhất tề ngó sang Ningya.

Dilin cũng vậy. Trên thực tế, cậu chính là đang muốn tìm cái cớ sao cho có thể danh chính ngôn thuận mà đánh giá Ningya.

Biểu tình của Ningya thật nhạt, nhạt đến mức giống như có thể tùy thời mà phiêu tán trong không khí.

“Người không sao chứ?” Michel chân chờ mở miệng.

Ánh mắt Ningya vẫn như trước không hề có tiêu cự, hướng về phía trước, nhẹ giọng nói: “Không có việc gì.”

Soso kéo kéo tay áo Dilin, trong mắt tràn ngập thắc mắc.

Dilin lắc đầu, lôi kéo Soso tiếp tục đi về phía trước.

Cậu hiểu bản thân mình cũng không có làm gì sai cả. Cậu không có khả năng lấy ma pháp sư quân đoàn của gia tộc mình ra để cho người khác mượn, cho một người bạn mà mình vừa mới quen chưa được bao lâu mượn. Nhưng là bởi vậy khiến cho quan hệ của cậu cùng Ningya trở lên căng thẳng như vậy quả thật cũng khiến cho cậu rất buồn phiền.

Nếu Ningya mà nguyện ý tín nhiệm cậu, nguyện ý nói ra nguyên nhân của mình, cậu sẽ thực nguyện ý hỗ trợ.

Đáng tiếc.....

Khi đoàn người Dilin đi vào văn phòng của Mikris, Mikris chính là đang đầu đầy đổ mồ hôi mà kiệt lực giữ chân Malina.

Kiên nhẫn của nàng hiển nhiên là đã bị rút dần theo năm tháng.

Cho nên đương khi Mikris nhìn đến Dilin bọn họ, trong lòng thật sâu mà thở phào, hướng Malina mỉm cười nói: “Bọn họ đã tới rồi đấy.”

Malina lạnh lùng đảo mắt nhìn qua bọn họ một lượt rồi vươn tay chỉ vào Ningya nói: “Chính là hắn.”

Dilin cả đám ngơ ngác nhìn nàng.

Ngay cả bản thân Ningya cũng cảm thấy thật mờ mịt.

Malina nói: “Từ giờ trở đi, người chính là đệ tử của ta, Malina · Handre.”

Welfare Horizontal cười nói: “Đạo sư ngài vẫn luôn nóng vội như vậy. Ngô, để cho ta hảo hảo nhìn xem, nên tìm ai làm bạn cùng Ciro đây?”

Ali Di ánh mắt sáng lên, đang muốn mở miệng, Đã thấy Ningya đột nhiên bước lên phía trước, hai mắt nhìn thẳng kiên định nói: “Xin ngài hãy thu nhận ta!”

Welfare Horizontal: “.....”

Malina tuy rằng biểu tình không thay đổi, nhưng là hàn khí trên người lại đột nhiên tăng thêm vài lần.

Nãy giờ vẫn nhìn trần nhà Hydeine rốt cục đem tầm mắt triệu hồi về phía trước, khóe miệng hứng thú dạt dào mà giương lên.

Mikris rất muốn tìm một cái chặn mà bao chính mình lại. Chặn không cần quá lớn, chỉ cần giúp hắn có thể không nhìn thấy được cục diện loạn thất bát tao trước mắt là tốt rồi.

21. Chương 20: Phương Thức Dạy Học (một) . . .

Ningya lơ đãng không khí quỷ dị quanh mình, nhìn chằm chằm Welfare Horizontal lặp lại: “Thỉnh ngài thu nhận ta.”

Welfare Horizontal xấu hổ mà nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Malina, “Malina đạo sư từng là đạo sư của ta, ta tin tưởng nàng nhất định có thể tạo cho người điều kiện học tập rất tốt.”

Ningya mím môi không nói lời nào.

Malina một lần nữa điều chỉnh lại tư thế ngồi, nâng cằm lên với Mikris nói: “Không phải nói chọn đệ tử sao?” Từ đầu tới cuối ánh mắt của nàng không hề trở lại trên người Ningya lần nào nữa.

Ningya hít một hơi thật sâu, lén lút lui ra phía sau nửa bước.

Dilin nghĩ muốn mở miệng an ủi cậu, nhưng khóe mắt lại vấp phải vẻ mặt phi tiểu tự tiểu của Hydeine, cuối cùng lại đem lời nói nuốt trở lại.

Mikris vội ho một tiếng, đem lực chú ý của mọi người đều hấp dẫn lại đây sau, đối với đám đệ tử nói: “Ta nghĩ các ngươi hẳn là đã hiểu được, ba vị đang ngồi đây chính là đạo sư tương lai của các ngươi. Chính là còn chưa có phân phối cụ thể, cho nên các ngươi lại đây tự mình giới thiệu bản thân một chút.”

Dilin nhú nhú mày, nghi hoặc nhìn về phía Hydeine.

Kia ánh mắt giống như đang hỏi, vì cái gì bọn hắn lại nhiều ra thêm hai cái đạo sư.

Ánh mắt tự hỏi của cậu lọt vào trong mắt Hydeine đã chuyển thành lo lắng bất an, nguyên bản vốn đã cao hứng lại càng thêm hứng trí dạt dào, thi thi nhiên mở miệng nói: “Ngươi quên điều gì rồi thì phải.”

Mikris bất đắc dĩ liếc hắn một cái, nói: “Đúng vậy. Ngươi là đã thông báo với ta rằng Dilin Ba Saike đã là của ngươi rồi.....” Hắn nguyên bản đã muốn nói xong, nhưng đột nhiên lại cảm thấy những lời này còn mang một tầng ý nghĩa khác, vì thế lại bổ sung thêm hai chữ, “Đệ tử.”

Dilin rõ ràng có thể cảm nhận được ánh mắt của những người khác đều đang dán tại trên mặt mình.

Chính là ánh mắt của Welfare Horizontal, Soso cùng Michel.

Sự nghi ngờ trong lòng cậu ngày càng tăng lên, vốn tưởng rằng Hydeine đối với mình đã vô cùng thất vọng từ sau lần cảm ứng hỏa nguyên tố trong rừng, không nghĩ tới hắn thế nhưng lại chọn một mình cậu làm đệ tử?

Welfare Horizontal sờ sờ cái mũi tròn xoe của mình, cười tủm tỉm nói: “Nga? Đệ tử có thể làm cho Taji Aires đạo sư quan tâm, ta đây cũng thực cảm thấy hứng thú?”

Hydeine hừ lạnh nói: “Ta còn tưởng rằng hứng thú của ngươi vốn chỉ dừng trên bộ ngực của đàn bà thôi chứ.”

“Hydeine!” Malina không hồn giận lên tiếng. Là người phụ nữ duy nhất ở trong phòng lúc này, nàng hiển

nhien cảm thấy rằng chính mình đang bị xúc phạm,”Thỉnh người chú ý ngôn từ của mình.”

Hydeine nói: “Ta không cho rằng cách dùng từ của mình vừa rồi có vấn đề gì. Nó hoàn toàn tương xứng với đệ tử của ngài.”

Malina cũng không có bị hấn chọc giận, ít nhất là về mặt của nàng cũng không hề có biến hóa gì. Nàng chính là lạnh lùng mà theo dõi hấn, “Đây là những gì mà người học được từ Darker sao?”

“Người luôn thích đem đề tài xả đến hấn.” Hydeine nhú mày, “Ta có thể giả thiết rằng, người là muốn thông qua câu trả lời của ta mà hỏi thăm hay không đây?”

Malina vẻ mặt không thay đổi, chính là đem ánh mắt chuyển qua Mikris, “Còn không bắt đầu sao?”

“Lập tức bắt đầu.” Mikris hiểu rõ mấy vị này đều là trụ cột của thánh viện, thời gian quý báu có thể dùng bảo thạch để làm đơn vị tính. Cho nên hấn nhanh chóng đánh mắt với Michel.

Michel không kiêu ngạo không siểm nịnh bước lên vài bước nói: “Ta đến từ Sâm Lí Tư Thêm.....”

Nếu nói đến ngoại hình cùng khí chất, hấn đại khái là chỉ thua kém Dilin một người tối chói lóa mà thôi. Ningya thì diện mạo thực bình thường, mà Soso thì nhìn qua lại giống một tiểu hài tử hơn, Ali Di vóc dáng không cao, thường xuyên bị người khác xem nhẹ, mà Jefrey thì khỏi phải nói, vốn đã là một người luôn bị xem nhẹ rồi.

Cho nên khi Michel tự giới thiệu xong, Malina liền tính toán thu hấn làm đệ tử của mình.

Mikris sâu sắc cảm thấy rằng bản thân hiện tại chính là một gã gian thương, hận không thể càng thêm đẩy mạnh tiêu thụ, cho nên hấn rất nhanh đem Soso đẩy đi lên.

Xét về dung mạo mà nói, Soso bộ dạng phi thường đáng yêu. Khuôn mặt tròn đỏ đỏ, mắt to tròn xoe, đôi môi phần hồng mấp máy, hơn nữa ánh mắt còn mang theo nồng đậm khờ dại cùng khiếp đảm, thật sự là chọc người ta yêu mà.

Sau khi cẩn thận đánh giá cậu vài lần, Malina đối với tuyên bố chỉ thu một đệ tử của mình bắt đầu có điểm dao động.

Mikris chỉ hận không thể rèn sắt khi còn nóng, làm cho Soso tự giới thiệu mình.

Soso do dự nhìn Dilin, nhẹ giọng nói: “Ta muốn cùng Dilin ở một chỗ.”

Hydeine không chút nghĩ ngợi hồi đáp: “Ta sẽ không nhận người.”

Khuôn mặt tròn tròn của Soso lập tức xị xuống, bộ dáng như thể tùy thời sẽ khóc đi ra.

Hydeine làm như không thấy.

Dilin nhú nhú mày. Cậu là đang cân nhắc, nếu học theo Ningya cự tuyệt sự an bài của đạo sư thì sẽ có hậu quả gì. Theo tình hình trước mắt mà nói, quan hệ của Hydeine với hai vị đạo sư kia tựa hồ không được tốt lắm. Chính là không biết có ác liệt đến mức có thể đắc tội hấn được hay không thôi.

Cậu còn đang do dự, Welfare Horizontal đã mở miệng, “Đứa nhỏ này cũng không tồi, không bằng theo ta đi.”

Soso mở to hai mắt, nhìn cái bụng tròn tròn của hấn, sau đó nhìn về phía Dilin.

Dilin nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Mặc kệ thế nào, trước cứ tìm được đạo sư đã rồi nói sau. Tình huống của thánh viện rất phức tạp, đây là điều mà trước đây cậu vốn không tính tới. Không chỉ đệ tử mới chia thể lực mà có vẻ như các đạo sư cũng có phe cách của riêng mình.

Soso lại không cam lòng mà ai oán nhìn về phía Hydeine.

Hydeine ung dung ngồi, trong mắt hiện lên một tia vui sướng khi người gặp họa, “Trên người hấn bị hạ chú ngữ.”

Welfare Horizontal ngăn người, hướng Soso ngoắc tay nói: “Lại đây.”

Soso theo bản năng lui về phía sau nửa bước.

Welfare Horizontal cố gắng bày ra tươi cười hòa ái, “Không phải sợ. Ta chỉ là muốn xem chú ngữ trên người của ngươi thôi.”

Soso chần chờ mà chậm rãi dịch từng bước đến trước mặt hấn.

Welfare Horizontal vươn tay, nhẹ nhàng lên trán cậu, sau một lúc lâu mới buông tay nói: “Ngô. Là hấn?”

Malina nói: “Ai?”

Welfare Horizontal nói: ” Aojia Bu đạo sư.”

Malina nhướn mày: “Vì sao?”

Welfare Horizontal nói: “Hắn bị phong ấn khả năng cảm ứng nguyên tố. Việc này thường thì do hai nguyên nhân. Nhân phẩm của hắn có vấn đề, hoặc là.....” Hắn thu khẩu, nhìn về phía Hydeine.

Hydeine nói: “Trước mắt xem ra, có vấn đề chính là chỉ số thông minh của hắn, không phải nhân phẩm.”

Malina đem những lời còn lại của nói tiếp, “Hoặc là nguyên tố tinh linh của hắn có vấn đề.”

Tất cả các nhân vật sắm vai đạo sư trong phòng hai mặt nhìn nhau.

Với niên kỷ của Soso, cho dù có từng học qua ma pháp thì thời gian chắc hẳn cũng chưa thể quá lâu dài, mà phong ấn này hiển nhiên đã muốn tồn tại rất lâu rồi. Điều đó chứng tỏ, thời điểm bị phong ấn, Soso hẳn là còn chưa học qua ma pháp. Hay nói cách khác, cậu trời sinh đã có khả năng cảm ứng với nguyên tố tinh linh!!

Cho dù là thiên tài ma pháp được công nhận ở học viện như Hydeine cũng là phải trải qua một quá trình học tập và nghiên cứu thật dài mới có thể có được nguyên tố tinh linh của chính mình, mà hiện tại, cư nhiên lại có người trời sinh đã có!!

Welfare Horizontal cùng Malina liếc nhìn nhau, đều nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Hiển nhiên suy đoán này đã vượt xa nhận thức của bọn họ.

Mikris nhin không được đem Soso kêu đến, cũng bắt đầu xem xét chú ngữ trên người cậu, sau đó nhíu mày nói: “Chú ngữ thật cường đại.”

Malina nói: “Thực hiển nhiên, chú người này sẽ tổn hại đến thân thể.”

Dilin khẩn trương hỏi: “Cái gì hại?”

Malina không trả lời.

Trả lời chính là Hydeine, “Chẳng lẽ người không thấy là đầu óc hắn có vấn đề sao?”

Dilin sửng sốt. Vẻ mặt của cậu rõ ràng đang tuyên bố, vốn là không biết mà.

Soso nhìn nhìn Dilin, lại nhìn nhìn những người khác, khiếp sợ hỏi: “Thực nghiêm trọng sao?”

Mikris cũng hiểu được đó là một củ khoai nóng. Theo tình hình hiện giờ, Soso là không thể học nguyên tố ma pháp, mà thánh viện trước mắt lại chính là nơi truyền thụ nguyên tố ma pháp, cái này đồng nghĩa, Soso ở thánh viện sẽ không thu hoạch được gì.

“Ta cũng không có thay đổi quyết định của mình.” Welfare Horizontal chậm rãi mở miệng.

Mikris kinh ngạc mà nhìn hắn.

“Chẳng lẽ này không phải là công trình nghiên cứu ma pháp thú vị bậc nhất sao?” Welfare Horizontal khiêu khích hướng Hydeine liếc mắt một cái.

Lời nói của hắn làm cho Dilin cảm thấy cả người không thoải mái.

Dilin đột nhiên thực hy vọng Hydeine cũng có thể có loại cảm giác này, sau đó đập bàn đứng lên, đem Soso cướp về phía mình.

Hydeine thực hiển nhiên không có làm như cậu mong muốn. Hắn chính là bữu môi nói, “Này có phải là để bù lại với khuyết điểm không phải thiên tài của người không?”

Welfare Horizontal ngón tay hơi co lại.

Là một người mới hơn bốn mươi tuổi liền vinh quang trở thành thập giai chính ma đạo sư như hắn mà nói, không ai có thể phủ nhận hắn là một thiên tài thật sự.

Nhưng điều này lại bị cái tên chết tiệt trước mắt đập nát.

Bởi vì Hydeine chỉ dùng có hai mươi năm.

Ningya cuối cùng như nguyện trở thành đệ tử của Welfare Horizontal. Này cũng không phải do quyết tâm của Ningya có thể đã động đến hắn, mà là bởi vì Hydeine nói trên người cậu cũng có chú ngữ, nên hắn quyết định một hơi thu luôn mà nghiên cứu.

Mà Malina vì để chứng minh giá trị thị trường của bản thân cũng không quá kém nên ngoài Michel ra thì Ali Di cùng Jeffrey nằng đều thu cả.

Ali Di buồn bực đến thiếu chút nữa nện đầu nên khung cửa. Sớm biết thế thì hắn đã học theo Ningya lớn tiếng đề đạt nguyện vọng của bản thân rồi. Tưởng tượng đến chính mình để vượt mất cơ hội có thể cùng học tập với Ciro, hắn trong lòng đều nhanh đau nát luôn rồi. Nhưng là không có biện pháp a, hắn không có dũng khí như Ningya, dám lớn tiếng trước mặt Malina nói không.

Vì thế, phiên nào của Mikris đã được giải quyết.

Hydeine như hẳn mong muốn độc chiếm Dilin.

Welfare Horizontal thu được hai vị đệ tử bị nguyên rửa.

Mà Malina, thanh tràng.

22. Chương 21: Phương Thức Dạy Học (hai)

Cuối cùng cũng định ra được danh sách đạo sư.

Dilin bị đưa về doanh địa để thu thập đồ đạc, chuẩn bị dọn đến ở tại kí túc xá chân chính của học viện.

Soso hào hứng ngắm nhìn huy hiệu trường trên ngực mình.

Huy hiệu của thánh viện là một khối hắc tinh thạch đen bóng được bọc bằng vàng, mặt trên dùng thủy ma pháp khắc chữ St Paders ma pháp học viện. Loại thủy ma pháp này chẳng những nước lửa bất xâm mà còn có thể phát ra tia sáng cực mỏng vào ban đêm.

Soso bất ngờ ôm lấy bộ giáo phục mới của mình chạy tới trước mặt Dilin, “Chúng ta về sau có thể dùng thứ này để vào đồ thư quán đúng không?”

Dilin ngẩn người, cười nói: “Đương nhiên có thể. Người muốn tìm loại sách gì?”

Soso: “Sách tranh ảnh và những câu chuyện về nó.”

Dilin ngẩn nhìn gương mặt khờ dại của cậu, đột nhiên nhớ tới câu nói của Hydeine: “Chẳng lẽ người không thấy rằng đầu óc của hắn có vấn đề sao?” Trái tim như lại trầm xuống, xoa đầu cậu cười: “Sắp khai giảng rồi, người hẳn là phải tập trung học tập mới đúng.”

Soso nhú nhú mày nói: “Nhưng mà Hydeine nói ta không thể học tập ma pháp.”

” Welfare Horizontal đạo sư nhất định sẽ có biện pháp.” Dilin cũng không rõ là đang an ủi Soso hay là đang an ủi chính mình nữa.

“Không quan hệ. Dù sao ta tới nơi này cũng chỉ là để có thể ở cạnh người mà thôi, đến lúc đó có người bảo

hộ ta là tốt rồi.” Soso nói xong, lo lắng bổ sung thêm, “Chính là ta lại học chung với Ciro a.”

Ciro quả thật là một vấn đề nhức nhối.

Dilin vẫn nhớ lần trước chính hắn đã xúi giục Ali Di lừa Ningya đi đồ thư quán. Với quan hệ của mình và Soso, khó đảm bảo Ciro sẽ không nhân cơ hội xuống tay với cậu.

Soso thấy Dilin cau mày, nhịn không được nói: “A, người cũng không cần phải quá lo lắng đâu. Dù sao còn có Ningya ở cùng ta mà.”

“Ningya.” Dilin khuôn mặt cương cứng, ánh mắt không tự chủ được mà chuyển hướng đến lều của Ningya.

Vừa lúc Ningya từ trong lều chui ra, bốn mắt chạm nhau, nhưng lại nhất thời không ai phản ứng.

Dilin miệng hé ra, đang muốn mở lời chào hỏi, thì đã thấy Ningya quay đầu bước đi.

Michel theo ra sau Ningya, cả hai cùng nhau bước tới.

Dilin cũng vội lôi kéo Soso ra khỏi lều.

Michel hớn hử nói: “Thật tốt quá, ngày mai chúng ta có thể được chuyển đến ở kí túc xá ưu tiên rồi. Aha, thật không ngờ loại cuộc thi như học thuộc lòng mà cũng có phần thưởng ưu đãi như vậy.”

Có lẽ là do hắn cười quá lớn hấp dẫn Ali Di cùng Jeffrey cũng theo lều trại đi ra.

Ningya đột nhiên nói: “Ta muốn ở cùng phòng với Ali Di.” Kí túc xá của thánh viện vốn quy định là hai người một phòng.

Tiếng cười của Michel nghẹn lại giữa chừng, giật mình trừng mắt nhìn cậu: “Vì cái gì?”

Người vô hình Jeffrey bỗng nhiên tung ra một câu không thể xem thường, “Có phải người khi ngủ ngáy rất to không?”

Michel hung hăng trừng mắt nhìn hắn: “Ta không bao giờ ngáy ngủ!”

Jeffrey laapf tức rụt đầu về.

Michel nhìn Ningya, trong mắt có điểm bất an, “Ta ngủ ngáy to lắm sao?”

“Không phải.” Ningya hạ mắt, tựa hồ đang suy ngẫm cách giải thích hợp lí.

Dilin xen mồm vào nói: “Không bằng Ningya ở chung phòng với Soso đi?”

Ningya ngẩng đầu lên.

Dilin ôn hòa cười nói: “Người và Soso đều là đệ tử của Welfare Horizontal đạo sư, về sau cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.” Tuy rằng cậu cùng Ningya đã có một đoạn chuyện cũ xấu hổ mặc danh kì diệu, nhưng là cậu tin tưởng nếu như Ciro thật sự khi dễ Soso, Ningya nhất định sẽ không bàng quang đứng nhìn.

Ningya khóe môi giật giật.

Soso đã nắm lấy tay Dilin, nước mắt lưng tròng nói: “Người không muốn ở cùng với ta sao?”

Dilin trấn an cậu nói: “Chúng ta có thể làm hàng xóm, ở tại cách vách mà.”

Michel tựa hồ vẫn còn đang bị tổn thương bởi quyết định của Ningya, âm thầm nhích tới bên Dilin nói: “Ta và người chung một phòng.”

Dilin mỉm cười gật đầu.

Ali Di cảm thấy bản thân dường như phải nói gì đó. Dù sao đi chăng nữa vừa rồi người được Ningya chọn cũng là hắn mà. Hắn vốn là đã suy nghĩ được rất nhiều lí do để thoái thác, thế mà lại cảm thấy đoạn đối thoại này dường như không có chỗ cho hắn xen mồm vào. Nghĩ vậy, hắn không khỏi quay đầu lại hung hăng mà trừng Jeffrey một cái. Ngay cả cái tên từ trước đến nay vẫn luôn vô hình còn có thể nói một câu, vì cái gì mà một người vốn phải được coi trọng vào lúc này như hắn lại có thể bị xem nhẹ như vậy?

.....

Sự sắp xếp trong kí túc xá dưới sự trâm mặc của Ningya mà định xuống.

Tâm tư nhỏ nhỏ của Ali Di tất nhiên là ngoài hắn ra thì chẳng còn ai khác để ý đến.

Sáng sớm hôm sau, toàn bộ địa doanh bị bao phủ bởi một tầng không khí bi thương.

Cho dù là những đệ tử được lưu lại thì cả đám cũng đều là một bộ dạng ủ rũ đứng ngoài lều trại nhìn những đồng bọn có cùng khát khao hi vọng về tương lai đang thất chí lên đường trở về.

Dilin cả đám đứng trong một góc tối của địa doanh, nhìn theo đoàn người đưa tiễn trở về.

Tuy rằng học viện cho họ thời gian ba ngày để thu thập, nhưng dưới tình huống này, cho dù là ai cũng không nguyện ý ở lại nơi này thêm một ngày nào nữa.

Michel thở dài cảm khái.” Lần này thu thật ít đệ tử a.”

Ali Di hừ lạnh nói: “Không có biện pháp. Mỗi lần trước thu phải nhiều tên ngu ngốc, rất nhiều đệ tử không thể tốt nghiệp bị tồn lại, khiến cho thiếu giáo viên.”

Michel tà tà liếc hắn một cái, “Hiện tại lại vừa nhiều thêm một tên.”

Ali Di căm tức nhìn hắn, “Ta biết ma pháp, ai nói ta là ngu ngốc?!”

Michel nói: “Cái loại ma pháp mà chỉ có nguyên tố tinh linh mới có thể thưởng thức sao?”

Ali Di ghen lời, quay đầu, đột nhiên giận chó đánh mèo mà chửi Soso: “Ít nhất so với hắn mạnh hơn.”

Michel khinh thường nói: “Người không nghe các đạo sư nói hay sao? Hắn là bởi nguyên tố tinh linh của hắn có vấn đề nhỏ. Người có hiểu được cái gì là nguyên tố tinh linh không? Ta tin rằng sau khi chú ngữ trên người hắn được tháo bỏ hắn nhất định sẽ trở thành một gã ma pháp sư siêu cấp.

Ali Di căm tức quay đi.

Soso lặng lẽ lôi kéo tay Dilin hỏi: “Ta thật sự có thể biến thành một ma pháp sư siêu cấp lợi hại sao?”

Dilin xoa đầu cậu, cười đến dị thường kiên định, “có thể, nhất là có thể!”

Đám đệ tử đi tiễn lục tục trở lại, vẻ bi thương trên những khuôn mặt trẻ trung đã được thay thế bởi sự hưng phấn khó nén. Vô luận thế nào, ngày mai của bọn họ vốn đã rất sáng lạn.

Qua gần một giờ thì Mikris xuất hiện, dẫn đường đưa bọn họ nhập vào ký túc xá.

Theo nội dung phần thưởng được công bố, năm mươi người đứng đầu cuộc thi học thuộc lòng có quyền hưởng Ký túc xá ưu tiên—— nhưng chân chính có được quyền lợi này lại chỉ có một phần năm mà thôi.

Ký túc xá kì thật chính là một tòa lâu đài bằng đá.

Đại môn tối như mực âm trầm như lối dẫn xuống hang sâu.

Mở cửa đi vào, đập ngay vào mắt chính là một chùm đèn pha lê khổng lồ treo trên trần nhà cao mười thước.

Ngọn lửa bên trong lập lòe tỏa sáng, nhìn qua có điểm ám trầm.

Bốn phía đại sảnh đều là thạch bích, từng khối đá cao hơn người xếp chồng lên nhau khiến cho mọi người bất giác sinh ra một cỗ cảm giác áp lực.

Từ lúc bước chân vào lâu đài đến giờ, Soso liền vẫn gắt gao siết chặt tay Dilin.

Mikris đi đầu đội ngũ, bộ trưởng bào rộng thùng thình của hắn đã trở thành trụ cột chống đỡ cho tinh thần mọi người, mọi ánh mắt lúc này đều chắt chẽ dán tại sau lưng hắn.

“Lâu đài này được phân thành hai khu, nơi này chính là vùng trung gian.” Mikris đứng trên bậc cao nhất của cầu thang nhìn xuống giải thích, “Mỗi khu đều có bốn tầng, mỗi tầng có sáu phòng.” Ánh mắt hắn dừng trên nhóm đệ tử đạt tư cách nhận thưởng, “Hiện tại các ngươi có thể bắt đầu sử dụng quyền ưu tiên của mình. Ai tới trước đây?”

Dilin nói: “Đương nhiên là người đứng đầu, Kevin.” Tuy rằng cuộc thi đã sớm kết thúc, vấn đề của Soso cũng đã muốn dùng một loại phương pháp khác để giải quyết. Nhưng bản thân cậu vẫn luôn cảm thấy có chút khó mà tiêu tan với người đã dành giải nhất.

Thiếu niên mắt to từng cùng bọn họ có vài lần chi duyên thông thả bước lên từng bước, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh nói: “Là ta.”

Soso ngạc nhiên nói: “A, người kêu Kevin?”

Kevin liếc cậu một cái, “Quý tộc như ngươi không cần thiết phải nhớ tên ta.”

Giọng điệu mang theo khiêu khích thản nhiên khiến cho Dilin cảm thấy không thoải mái. Bất quá còn không đợi cậu kịp biểu hiện, Soso đã muốn nhanh nhẩu nói: “Nhưng mà chúng ta có quen biết a.”

Kevin tựa hồ thực sự sốt, “Quen biết?”

Soso: “Ta đã gặp ngươi vài lần rồi mà. Chúng ta còn nói chuyện nữa. Ngươi không nhớ rõ sao?”

Như thế nào lại không nhớ rõ?

Đối diện với đôi mắt hồn nhiên ngây thơ kia của Soso, Kevin đột nhiên cảm thấy sự châm chọc của mình vừa cứng nhắc lại vừa ngây thơ làm sao.

Mikris thấy hai bên cũng không có ham muốn tiếp diễn câu chuyện, nhân tiện nói:” Tốt lắm, bắt đầu phân chia phòng đi.”

Kevin chần chờ nói:” ta muốn ở một mình một phòng.” Cũng không phải bản thân hắn muốn thế, mà là bạn cùng lều với hắn lúc trước đã bị đánh trượt mà những người có chút quen biết khác thì đều đã có đồng bạn.

Mikris đối với câu trả lời của hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, “Đương nhiên là có thể. Nơi này vốn dư phòng, người có thể đi trước để chọn lựa.” Chờ sau khi Kevin lên lầu xong, hắn tiếp tục nhìn về phía Dilin.

Nhóm Dilin liền dựa theo sự phân chia lúc trước mà sắp xếp.

Tuy rằng từ trên tầng bốn mà chạy xuống thì thực phiền toái, nhưng Dilin cùng Michel cũng không nguyện ý để cho những người khác đạp trên đầu mình mà đi tới đi lui, cho nên nhất quyết chọn tầng cao nhất. Soso thì nhất định phải ở cách vách với Dilin, Ningya không có ý kiến gì. Ali Di vốn cũng không muốn quá thân cận cùng bọn họ, nhưng lại càng không muốn bản thân phải một mình lẻ loi ở đất bình dân, đành phải cùng Jefrey theo chân tới ở.

Cuối cùng, cả sáu người đều ở tại tầng bốn của phía đông.

Cùng ở với bọn họ còn có Kevin, người được quyền lựa chọn đầu tiên. Chờ sau khi hắn biết, mọi sự vãn đã đóng thuyền. Hắn trở thành đệ tử bình dân duy nhất ngụ tại tầng bốn phía đông của ký túc xá.

* Đạo này mình lười quá! >_<! Đến bài tập cũng ko thèm làm chứ nói chi đến...

23. Chương 22: Phương Thức Dạy Học (ba)

Đã có phòng ở chính thức, mọi người liền đem hết đồ đạc bên trong túi không gian của mình ra bày.

Michel cùng Dilin dù sao cũng đều xuất thân quý tộc, cho nên đều có những tiêu chuẩn thưởng thức nhất định trong cuộc sống. Hai người mò mẫm lấy ra nào là bình hoa, nào là khung tranh, lui tới nửa ngày mới đem căn phòng trống trơn lúc trước trang hoàng cho vừa mắt.

Dilin thu thập xong giường đệm, liền đi ra ngoài.

Michel tò mò hỏi: “Đi tìm Soso sao?”

Dilin gật đầu nói: “Ta đi xem hắn.”

Trước khi Dilin mở cửa bước ra Michel bỗng do dự nói: “Ningya hấn.....”

Bàn tay đang đặt trên cửa của Dilin bỗng cứng lại, mặt không đổi sắc mà quay đầu lại.

Michel nói: “Người không thấy là hôm nay cậu ta rất kì lạ sao?”

Dilin chợt dạ, làm bộ như không biết, “Kì lạ như thế nào?”

“Ta cảm thấy dường như cậu ta tuyển Welfare Horizontal đạo sư là bởi ông ta là đạo sư của Ciro. Hơn nữa Ali Di vẫn luôn hướng về Ciro, cậu ta lại cố tình muốn ở chung phòng với Ali Di, không phải là rất kì lạ sao?” Michel vẫn còn ám ức việc Ningya tình nguyện ở chung phòng với Ali Di chứ không muốn ở chung với mình.

Trong đầu Dilin hiện lên một ý niệm mơ hồ, nhưng bản thân lại không nguyện ý làm sáng tỏ ý niệm đó. Làm sáng tỏ thì thế nào chứ? Chung quy thì vẫn là chuyện của người khác. Bản thân nếu đã không thể giúp được gì, thì đương nhiên lại càng không thể đi can thiệp.

” Welfare Horizontal đạo sư rất nổi tiếng, có lẽ cậu ta thực sự bái ông ấy. Cho nên muốn cùng Ali Di, Ciro có quan hệ tốt, điều này cũng thực bình thường mà.” Đồng dạng một câu, cậu lại đem nhân quả đảo lộn lại.

Michel nghe cậu nói như vậy, cũng không quá kiên kì, nhún vai nói: “Có lẽ vậy.”

“Có muốn sang đó cùng ta không?” Dilin cảm giác được sự bất mãn của hấn với Ningya, liền nghĩ muốn giúp bọn họ làm dịu đi quan hệ.

Michel lôi từ trong túi không gian ra một bộ tranh liền hoàn vút lên mặt đất, “ Không được, ai mà biết được sau khi đi học sẽ gặp phải cái nạn gì? Ta phải tranh thủ thời gian rảnh rồi đã.”

Dilin bất đắc dĩ cười cười, đẩy cửa đi ra ngoài.

Đúng lúc Kevin cũng từ trong phòng đi ra. Kỳ thật cậu cũng không phải là không nghĩ đến chuyện đổi phòng, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui thì hành động đó biểu hiện quá rõ ràng, rất dễ dàng đắc tội với người, cho nên liền kiềm chế lại. Dù sao mình cùng đám quý tộc này cũng không chung lão sư, bình thường cơ hội gặp mặt cũng rất ít—— về điều này, cậu hiển nhiên đã đánh giá sai rồi.

“Xin chào, Kevin. Phải đi ra ngoài sao?” Dilin chủ động chào hỏi.

Dưới loại tình huống này, Kevin đương nhiên cũng không thể cau có giống như trước kia, đáp lại nói: “Ân, đi căn tin.”

“Chờ ta gọi Soso, chúng ta cùng đi nhé?” Dilin căn bản không cho hắn có cơ hội cự tuyệt, liền trực tiếp gõ vang cửa phòng Soso.

Kevin đứng ở phía sau cậu, cảm thấy thập phần buồn bực.

Làm bình dân đệ tử, nếu cùng bọn họ quá mức thân cận thì sẽ bị coi là nịnh bợ quý tộc, nhưng là nếu tỏ ra quá lãnh đạm, thì lại có vẻ bất cận nhân tình. Dù sao Dilin từ trước đến nay vẫn đều tỏ ra vô cùng thân mật.

Trong khi cậu còn đang rối rắm, cửa bị đẩy ra.

Ningya nhìn Dilin.

Dilin trong đầu nhất thời hiện lên bộ dáng quang lỏa của cậu, Không khỏi cảm thấy xấu hổ, “Đã thu xếp xong chưa?”

Ningya lặng yên nhìn cậu giây lát, lộ ra một mặt cười yếu ớt nghiêng người sang bên cạnh làm thành một lối vào nói: “Tốt lắm.”

Nụ cười này giống như tuyên cáo xóa bỏ sự kiện xấu hổ kia.

Dilin thở nhẹ, bước vào cười với người còn đang hăng say chiến đấu với chiếc chăn đơn trên giường: “ Trở về thu dọn tiếp. Đi ăn cơm trước đã.”

Soso nghe vậy vội bật người nhảy xuống, “Vừa lúc ta cũng đang đói bụng.”

Dilin nhìn về phía Ningya, “Cùng đi không?”

Ningya nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Không được, ta còn phải thu xếp mấy thứ nữa.”

Tuy rằng vẫn không thể trở lại như trước kia, nhưng là có thể bảo trì quan hệ như vậy cùng Ningya đã làm Dilin cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

“Được rồi. Vậy chúng ta đi thôi.” Dilin lôi kéo Soso, cùng với Kevin đang tâm tình phức tạp mà chờ ở ngoài cửa cùng nhau đi xuống lầu căn tin.

Sau khi đổi kí túc xá, khoảng cách cùng căng tin đã được thu ngắn lại rất nhiều.

Khi ba người đi tới, căng tin không sai biệt lắm đã kín chỗ.

Lại là khung cảnh đồ ăn bay đầy trời, nhưng là cả ba vốn đều đã thấy đến nhàm rồi.

Soso đột nhiên chỉ về một đầu khác của căng tin, “A, Ciro!”

Dilin ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy hắn đang ngồi trước một chiếc bàn dài. Đối diện hắn không có ai ngồi, mọi người giống như thực kính sợ hắn, vẫn luôn duy trì một khoảng cách vi diệu.

Soso ngạc nhiên hỏi: “Hắn sao lại tới nơi này ăn cơm?”

Tuy rằng trên danh nghĩa Ciro vẫn là thành viên sơ cấp ban, nhưng không khó để có thể nhìn ra đãi ngộ mà hắn hưởng thụ chính là dành cho trung cấp ban. Ít nhất phòng của hắn cũng không có ở cùng bọn Dilin. Đây hẳn chính là chỗ tốt của việc là môn sinh đặc ý của Welfare Horizontal.

“Bởi vì nơi này có rất nhiều đệ tử đến từ Khảm Đình đế quốc.” Kevin thành linh trả lời.

Dilin lơ đãng nhíu nhíu mày.

Cậu cũng không có quên tràng phong ba lúc trước Ciro cùng Joanne công chúa tạo ra. Chẳng lẽ Ciro vẫn chưa hết hy vọng, còn chuẩn bị tiếp tục đem trận phong ba này kéo dài thêm nữa? Cậu bỗng thấy có điểm đau đầu. Joanne không ở đây, người tới có khả năng đại biểu Sa Mạn Lí liền biến thành cậu.

Mà cậu thì ngàn vạn lần đều không muốn bị cuốn vào.

“Còn người từ đâu tới?” Soso đột nhiên hỏi Kevin.

Kevin vùi đầu không nói chuyện.

Dilin thu hồi tâm tư, thuận miệng nói: “Người tới từ Đủ Lan hả?”

Kevin ngẩn ra, bật thốt lên nói: “Làm sao người biết?”

Lần này thì đến phiên Dilin giật mình, “Ta chỉ tùy tiện đoán thôi.”

Soso hưng phấn nói: “Người thật sự đến từ Đủ Lan sao? A, vậy người là con dân của vương quốc ta rồi.”

Kevin gương mặt cứng đờ, câu chữ cứ tự động bật ra, “Ta dọn đi.”

“A?” Soso mờ mịt nhìn cậu.

“Ta chuyển nhà rồi. Ta hiện tại đang ở tại Thảo Cát Nhĩ Lợi.” Kevin thản nhiên nói.

Soso cắn cắn thìa, nhỏ giọng nói: “Kỳ thật giá phòng và tiền thuê ở Đủ Lan cũng không phải là quá cao.”

Đinh.

Chiếc thìa trong tay Kevin đập mạnh xuống đĩa, ánh mắt hung hăng mà trừng Soso.

Dilin ngẩng đầu sờ sờ trán Soso, thuận tiện ngăn cản ánh mắt của Kevin, “Ăn hết thịt gà đi.”

Soso bĩu môi, “Ta ghét ăn ức gà.”

Dilin nói: “Người có thể giả vờ coi nó là đùi gà.”

Soso dùng đĩa ăn sắp một miếng bỏ vào miệng, nhấm nuốt nửa ngày, buồn bực nói: “Kia nó thật đúng là rất giả.”

Từ căn tin trở về, Dilin còn cố ý để riêng lại một phần súp ngô cho Ningya. Nhìn thấy hân mĩ cười nhận lấy bát súp, Dilin chính thức xác nhận chuyện tình xấu hổ đã thật sự trở thành quá khứ.

Bởi vì ngày mai phải chính thức đi học, cho nên từ bọn họ rất sớm liền cáo biệt lẫn nhau, leo lên giường đi ngủ.

Dilin ngủ thẳng một nửa, chợt nghe thấy cửa bị gõ nhẹ.

Cậu thấy Michel còn đang say sưa ngủ, đành phải đứng dậy ra mở cửa.

Ngoài cửa chính là Soso. Cậu đang ôm gối đầu, ủy khuất mà nhìn Dilin, “Ta ngủ không được.”

Dilin cảm thấy thực kinh ngạc. Ngay cả trong lều trại đều có thể ngủ như chết heo con Soso cư nhiên lại ngủ không được? “Giường không thoải mái sao?” Cậu nhớ rõ lúc giúp Soso trải giường đệm đã muốn tự mình cảm thụ qua, tuy rằng so ra vẫn không thể bằng chiếc giường mềm mại thoải mái trong hoàng cung Đủ Lan, nhưng tuyệt đối tốt hơn so với lều trại nhiều lắm.

Soso nhàu mày nghiêm mặt nói: “Ta cảm thấy rất lo lắng.”

Dilin vừa thấy bộ dáng tội nghiệp của cậu, trong lòng nhất thời nhuyến thành một đồng bùn. Cậu đem cửa đóng lại, để Soso leo lên giường còn chính mình thì nằm bên ngoài, nhẹ nhàng vỗ lưng dỗ dành cậu: “Không cần lo lắng, Welfare Horizontal là một vị đạo sư rất vĩ đại, hẳn nhất định có thể giúp người lính hội

được sự huyền bí của ma pháp.”

Soso: “Ta sợ Ciro.”

Cánh tay Dilin bỗng dừng một chút.

“Hắn là người của Khảm Đình đế quốc.” Soso cắn môi dưới.

Kỳ thật không riêng gì Soso, Dilin đối Ciro cũng thực kiêng kị. Nhưng những lời này tuyệt đối không thể nói với Soso, bằng không cậu quả thật là có thể sợ tới mức cả ngày tránh ở ký túc xá trốn học. Sự việc như vậy trước kia cũng đã từng phát sinh qua.

Dilin trầm tư nói: “Thời điểm đi học, người phải tận lực cùng Ningya cùng một chỗ.”

Soso thanh âm cực khinh lên tiếng.

“Ly Ciro xa một chút.” Cậu cũng chỉ có thể dằn dò như vậy.

Soso lại lên tiếng.

“Không được phản bác lại lời nói của Welfare Horizontal đạo sư. Tận lực làm hết mọi chỉ lệnh của hắn.” Dilin nhẹ giọng ở bên tai Soso một lần lại một lần nói không ngừng cho đến khi hô hấp của cậu dần trở lên đều đặn.

Dilin khẽ cuộn người lại, lặng lẽ ngắm nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, buồn bực phát hiện người bị mất ngủ đã biến thành chính mình.

“Ngày mai.....”

Michel đối với việc buổi sáng tỉnh dậy phát hiện trong phòng nhiều ra thêm một bạn cùng phòng thì tỏ ra vô cùng khiếp sợ. Mà càng khiếp sợ chính là tối qua có người gõ cửa mà hắn cư nhiên lại không có chút phản ứng. Từ sau khi bị Ningya cự tuyệt ngủ cùng phòng, hắn đối với thói quen khi ngủ của chính mình đã có một sự hoài nghi nhất định.

Đối với việc này, Dilin đã phải dùng rất nhiều lý do đến an ủi hắn. Tỷ như tiếng đập cửa rất nhẹ, thời gian lại thực ngắn, mà đầu của Michel lúc đó lại đang khóa trong ổ chốt.

Cuối cùng, Michel một mực khẳng định mời Soso buổi tối nhất định phải đến gõ cửa thêm lần nữa, để chứng minh hắn không phải là một kẻ tham ngủ, một kẻ có thói quen ngủ không tốt. Thế cho nên khiến cho Soso thật lâu sau vẫn không thể hiểu nổi, tham ngủ cùng ngủ không tốt thì có liên quan gì đến nhau.

Từng đạo sư đều có phòng dạy học riêng của chính mình, trừ bỏ các buổi ngoại khóa dạy học ở ngoài, bọn họ mỗi ngày đều cố định giảng dạy tại một phòng.

Dilin cùng Soso ra khỏi căng tin, đang chuẩn bị đi tới phòng học liền nhìn thấy Hydeine đang ung dung đứng dưới tán cây trước cửa căng tin.

Mái tóc vàng óng ả, đôi mắt xanh thăm thẳm, phía sau là cây cối tốt tươi, hình ảnh xinh khiến cho người ta không nỡ rời tầm mắt.

—— nếu Hydeine có thể chỉ đứng yên mà không mở miệng.

Đương nhiên, điều đó là không có khả năng.

“Tai nạn, sắp bắt đầu.” Hắc mĩ cười nói.

@ Pichan: haiz~ sao mà mình lại lười thế này nhỉ? Đã muốn hoàn Thánh Viện trước tháng 1 cơ mà sao thấy khó quá cơ =.=!! Quyết tâm một tuần ít nhất cũng phải post 2 chương mới được!!!!

24. Chương 23: Phương Thức Dạy Học (bốn)

Dilin theo Hydeine đi tới bên một hồ nhỏ ven rừng.

Mặt hồ trong suốt lung linh phản chiếu thân ảnh hai người. Nhưng Dilin lại chẳng mấy may cảm nhận được vẻ đẹp đó, bởi dù là hình ảnh phản chiếu từ mặt nước thì cũng rõ ràng cho thấy cậu lùn hơn Hydeine một chút. Chắc là hắc đã uống nhiều sữa lắm.

Tuy trong lòng có quỷ, nhưng trên mặt cậu vẫn trầm tĩnh trước sau như một.

Hydeine nhặt lên một hòn đá nhỏ.

Màu xám đen, toàn thân góc cạnh, là một viên đá tiêu biểu mà ném vào trong đồng đá tuyết đối sẽ tìm không ra.

“Nhớ hình dạng của nó chưa?” Hydeine đem viên đá đưa tới trước mặt Dilin.

Dilin nhìn kỹ, sau một lúc lâu thì gật gật đầu.

Hydeine vỗ vào gáy cậu, “Người là đồ ngốc sao, phải mất nhiều thời gian như vậy mới có thể nhớ được?”
Hắn đem hòn đá nhón xuống đất, cúi người lại nhặt lên một viên khác.

Lần này Dilin không dám giống vừa rồi xem xét quá kĩ càng, hai mắt nhanh chóng liếc qua, liền gật đầu.

Lần này Hydeine lại không vứt viên đá xuống đất mà lại dùng sức ném nó ra giữa hồ.

Dilin bỗng có dự cảm không lành.

Quả nhiên Hydeine quay lại nói: “Đi nhặt về.”

Dilin trừng mắt nhìn hắn.

Loại chuyện như thế này cậu cũng đã từng thấy qua, bất quá lúc đó đối tượng là một con chó.

Hydeine tà tà liếc cậu nói:” Bộ người không biết bơi sao?”

Ở Sa Mạn Lí có rất nhiều hồ, cho nên đại đa số quý tộc đều có kỹ năng bơi. Nhưng khi lời nói đến bên miệng, Dilin lại bắt nó biến thành, “Không biết.”

Hydeine cũng không cảm thấy thất vọng, gật gật đầu nói: “Không tồi. Một thủy hệ ma pháp sư không biết bơi.”

Còn không đợi Dilin lĩnh ngộ được ý tứ chân chính của những lời này thì cậu đã bị một cơn gió lạ đột ngột cuốn vào trong hồ.

Hồ nước lạnh như băng khiến cậu không khỏi đánh cái rùng mình. Cậu vội vàng nó lên mặt nước, rất nhanh liền nhìn thấy Hydeine đang đứng bên hồ, trong mắt tràn đầy đắc ý, “Người học thật là nhanh.”

Dilin không có tiếp tục cùng hắn giằng co nữa mà xoay thân mình, xâm nhập vào đáy hồ tìm kiếm viên đá nhỏ.

Hydeine ung dung ngồi xuống, nhàm chán điều khiển hỏa nguyên tố vây quanh hai viên đá nhỏ.

Đã nhiều năm qua, hắn luôn lung nẫu ý nghĩ tìm ra một hệ nguyên tố mới, một hệ nguyên tố độc nhất chứ không phải loại trộn lẫn của thủy hệ và hỏa hệ. Vì ý tưởng này, hắn thậm chí còn bắt tay vào nghiên cứu về đại quy mô sát thương ma pháp của phong hệ rồi thử đem chúng sửa sang lại thành một loại nguyên tố mới. Nhưng Welfare Horizontal lại có cách nghĩ hoàn toàn tương phản, lão viết mấy thiên luận văn và báo cáo đều muốn đem phong hệ ma gom làm một chi của thủy hệ, làm cho thủy hệ ma pháp được mở rộng. Hắn kiên quyết phản đối lí luận hỏa nguyên tố có thể tạo ra phong hệ với lý do là bản thân hỏa nguyên tố

có nhiệt độ cao, sử dụng hỏa nguyên tố với cường độ lớn để tạo ra phong hệ sẽ tạo thành cực nóng làm giảm đi uy lực của phong hệ.

Hydeine cười nhạt, nhưng hắn cũng không có biện pháp tốt nào để giải quyết cả.

Hội nghị hòa bình của học viện đối với hai lý luận trên trước mắt đều chỉ có ý định quan sát mà thôi, hiển nhiên, so với việc phân chia thuộc tính của phong hệ, bọn họ càng thêm quan tâm đến thành quả nghiên cứu về phong hệ.

Nghĩ đến đây, tảng đá trước mắt Hydeine đột nhiên giống như bị bão cuốn thổi tung lên, sau đó lao nhanh về phía hồ nước.

Dilin vừa từ trong nước thò đầu ra, liền thấy ngay một tảng đá vù vù lao tới, miệng liền theo phản xạ mà niệm ra một tràng chú ngữ.

Nước trong hồ nhất thời trở lên nhộn nhạo tạo thành một chiếc lồng trong suốt bao quanh người cậu.

Nhưng tảng đá cũng không rơi xuống như cậu tưởng, mà bỗng tách ra bốn phía vây quanh chiếc lồng.

“Ai dạy ngươi?” Thanh âm của Hydeine đột nhiên áp sát!

Dilin quay đầu, chỉ thấy hắn đang đứng cách mặt hồ một thước, ống tay ma pháp bào cuộn lên trong gió.

Dilin nhanh chóng triệt hồi chiếc thủy lồng, thấp giọng nói: “Li lão sư.”

“Ta lệnh cho ngươi, từ giờ trở đi, lập tức quên hết cho ta!” Hydeine trầm sắc nói.

Dilin nhú nhú mày. Trong tiềm thức cậu vẫn luôn bài xích thái độ trên cao nhìn xuống này, tuy vậy cậu cũng không có ngay mặt phản bác, “Li lão sư là bát giai ma pháp sư.” Ma đạo sư là cách xưng hô chỉ có trong học viện. Ở bên ngoài, vô luận mấy giai đều được xưng là ma pháp sư.

“Ngươi có biết vì sao ta là thủy hệ còn ngươi là hỏa hệ nhưng ta vẫn có thể trở thành đạo sư của ngươi không?” Hydeine ngăn lại phần nộ vừa dâng lên trong nháy mắt, thần nhiên hỏi lại.

Dilin không chút do dự nói: “Bởi vì ngài truyền thụ là cảm giác câu thông cùng nguyên tố và phương thức vận dụng.”

Đây là sự khác biệt lớn nhất giữa thánh viện với các ma pháp học viện khác.

Các ma pháp học viện khác vì để có thể khiến cho từng đệ tử học được ma pháp mà luôn sắp xếp các ma pháp sư đồng hệ làm ma đạo sư cho họ. Như vậy, đệ tử chỉ cần rập khuôn theo sự hướng dẫn của lão sư là có thể tốt nghiệp cực nhanh.

Mà thánh viện lại không như vậy.

Nơi đây chưa bao giờ cho phép đệ tử trở thành bản sao của người khác, vô luận người đó có vĩ đại, lợi hại đến cỡ nào. Từng đệ tử nếu muốn tốt nghiệp từ thánh viện, đều phải sáng tạo ra thuộc loại ma pháp của chính mình. Đây chính là nguyên nhân chất lượng học đồ của thánh viện là tốt nhất trên Mộng đại lục, nhưng tỉ lệ tốt nghiệp thì lại thấp hơn các trường khác rất nhiều.

Hydeine yên lặng nhìn cậu, thẳng đến khi Dilin chậm rãi cúi đầu.

“Ta đã biết.”

Dilin đối diện với hình ảnh phản chiếu trên mặt nước của mình nói. Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Hydeine nói đúng.

Ánh mắt Hydeine dần ảm đạm, “Tìm được viên đá rồi sao?”

Dilin lúc này mới nhớ tới nhiệm vụ của mình, vội vàng đem viên đá vẫn nắm trong tay đưa lên cho hắn xem.

Kỳ thật vẻ ngoài của mấy viên đá chẳng khác nhau là mấy, tỷ như viên đá cậu đang nắm trong tay lúc này, cậu tự nhận là cùng với viên của Hydeine là giống nhau như đúc. Nhưng Hydeine ngay cả ngắm cũng lười không ngắm, trực tiếp lắc đầu nói: “Không phải. Tiếp tục.”

Dilin nhướng mày.

Hydeine căn bản không để cho cậu có cơ hội biện giải, thẳng tay hất cậu ra giữa hồ.

Dilin ném viên đá lên bờ, tiếp tục lặn xuống.

Sắc trời càng ngày càng ảm đạm, cảnh vật đã muốn mơ hồ dần.

Bản thân Dilin cũng không nhớ rõ chính mình đã là lần thứ mấy mang viên đá bơi tới bờ, cậu chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp dường như đang tan trong nước, tứ chi không tự chủ được mà run lên. Cậu chưa bao giờ cảm thấy khát khao với mặt đất như lúc này.

Nhưng là giọng nói lạnh lùng của Hydeine tựa như kết giới chắc chắn nhất trên đời. Mỗi khi trong óc cậu

hiện lên ý niệm muốn lên bờ, thì ngay lập tức lại có thể cảm giác được ánh mắt lạnh lùng của Hydeine bắn lại đây, ghim thân thể cậu lại nguyên trong nước.

“Không phải.” Hydeine vô tình đánh gãy hi vọng lên bờ xa vời của cậu.

Dilin nắm chặt viên đá, tùy ý để góc cạnh trên đó đâm vào lòng bàn tay.

Cậu cần đau đớn để kéo dài ý chí của mình.

“Dilin?” Tiếng gọi của Soso từ xa truyền đến.

Dilin tinh thần rung lên, ánh mắt lập tức hướng về vị trí thanh âm của Soso nhìn lại.

Hydeine ánh mắt lóe lóe, “Hắn thực quan tâm người.”

Dilin hữu khí vô lực nói: “Hắn là biểu đệ của ta.” Cậu phải giải thích như vậy, là bởi vì vẫn luôn cảm thấy với tính cách của Hydeine chưa chắc đã chú ý tới loại chi tiết này.

Quả nhiên, Hydeine nhướng mày nói: “Nga?”

Dilin đang lo lắng có cần hay không lên tiếng, chợt nghe hắn nói tiếp: “Như vậy, nếu hắn gặp phải nguy hiểm, có phải có thể kích phát tiềm năng của của người?”

Lông tơ trên người Dilin nhất thời dựng đứng, “Có ý tứ gì?”

Hydeine duỗi tay ra. Một đoàn ngọn lửa rừng rực cháy trên tay hắn.”Ta chỉ là muốn dạy học đạt hiệu quả cao nhất có thể.”

Dilin cắn răng nói: “Ta lại đi tìm, lần này nhất định sẽ tìm được.”

Hydeine thu hồi ngọn lửa, âm thanh lạnh lùng nói: “Người căn bản không biết bản thân muốn tìm cái gì.”

Dilin thân thể cứng lại, trên mặt lộ ra một chút mờ mịt.

Tìm cái gì? Không phải là tìm tảng đá sao?

Chính là Hyde tại sao xem cũng không xem đã có thể biết viên đá này là không phải chứ?

Cậu thừa nhận đến lúc cuối cậu là lung tung quơ mấy viên liền đi lên, bởi vì thời gian càng dài cậu càng khó nhớ được bộ dáng ban đầu của viên đá. Nếu vậy, Hydeine lại là dựa vào cái gì mà phủ nhận? Chẳng lẽ cũng là phủ nhận lung tung?

Hydeine tựa hồ thấy được suy nghĩ của cậu, đột nhiên thân thủ quát khỏi một trận gió.

Dilin chính là nháy mắt, liền nhìn đến Soso bị trận gió kia quát tới trước mắt.

“Người muốn làm gì?” Cậu khẩn trương hỏi.

Hydeine cũng không có trả lời cậu, mà là nhìn Soso: “Hôm nay Welfare Horizontal dạy người cái gì?”

Soso sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên là còn chưa kịp hồi phục tinh thần sau trận gió kia, mãi đến khi Hydeine hỏi lại đến lần thứ hai cậu mới lúng ta lúng túng đáp: “Sửa sang lại tư liệu.”

Hydeine gợi lên khóe môi, đáp án này quả nhiên cũng không nằm ngoài dự liệu của hắn. “St Paders chưa từng có đệ tử nào tốt nghiệp nhờ sửa sang tài liệu giỏi đâu.”

Sắc mặt Soso càng thêm trắng.

Dilin mím môi.

Hydeine nhìn Dilin, thật giống như nhìn thấy một con cá đang muốn mắc câu, “Ta giúp các người tìm được người đã hạ chú ngữ.”

Dilin đáy lòng run lên, ánh mắt gắt gao mà theo dõi hắn. Lấy hiểu biết của cậu về hắn, mỗi cái ưu đãi mà hắn đưa ra, tất nhiên hội mang theo một cái điều kiện cực khó có thể thực hiện.

Hydeine cũng không có cô phụ kỳ vọng của cậu, “Nếu người có thể tìm được viên đá kia.”

Gió thổi qua.

Da thịt Dilin lộ trên mặt hồ nẩy lên một trận run rẩy.

Hydeine chậm rãi nói: “Ta có giam cầm hỏa nguyên tố bên trong viên đá.”

Hỏa nguyên tố?

Trong khoảnh khắc mà Dilin biết được đáp án, cậu cơ hồ nghĩ muốn gõ vào đầu mình mấy cái.

Đúng rồi. Những viên đá khác vẫn luôn trầm ở đáy hồ, cho dù mang lên thì vẫn đầy đặc thủy nguyên tố. Hydeine nhận thức viên đá căn bản không cần phải xem xét hình dạng của nó, chỉ cần cảm nhận bên trong nó có hay không hỏa nguyên tố là được.

Đã biết được phương hướng, Dilin hít một hơi thật sâu, lại hướng vào lòng hồ bối tới.

Soso nhìn Dilin rời đi, trong lòng nhất thời nảy lên một trận khủng hoảng.

Người đứng ở bên cạnh này tuy rằng thật là đạo sư của học viện, lại chung quy khiến cậu có cảm giác bất an khó nói thành lời.

Hydeine đột nhiên nói: “Người có hay không nghĩ tới, nếu chú ngữ không thể cởi bỏ thì làm sao bây giờ không?”

Soso đầu tiên thì cả kinh, sau lại ngẩn ra, sau đó thì thành thành thật thật lắc đầu.

“Nếu vậy thì từ giờ trở đi cũng nên bắt đầu suy nghĩ một chút đi.”

25. Chương 24: Phương Thức Dạy Học (năm)

Trong nước tối như mực.

Dilin chỉ có thể nhắm mắt lại, dùng sự mẫn cảm đối với thủy nguyên tố của mình để tìm ra viên đá chứa hỏa nguyên tố kia.

Trong đầu thủy nguyên tố xám đen, đầy đặc vẩn vít, dùng nói là hỏa nguyên tố, ngay cả một chút khe hở cũng đều nhìn không tới.

Dilin lại một lần nữa trôi lên mặt nước để thở.

Hồ nước tuy rằng không quá sâu, nhưng cậu lặn trong nước thời gian dài như vậy, thể lực cùng ý chí đã sớm hao mòn hết rồi.

Cậu nhận không được quay đầu nhìn lên bờ.

Chỉ mới có một lát mà sắc trời đã trở lên hoàn toàn tối tăm.

Thân ảnh Hydeine và Soso được bao phủ bởi phiên rừng rậm rạp. Cậu chỉ có thể dựa vào vị trí trong trí nhớ mà mơ hồ đoán được phương hướng của bọn họ

“Hô.....”

Cậu nghe được tiếng thở sâu thật mạnh của chính mình, sau đó lại tiếp tục chìm mình vào đáy nước.

Cậu đã không còn có thể đếm được đây đã là lần thứ mấy trẫm xuống đáy hồ, mỗi lần đều tràn ngập hi vọng đây sẽ là lần cuối, mỗi lần lại đều là thất vọng. Cậu có nên cảm thấy may mắn bởi chính mình từ nhỏ đã học bơi nên mới có thể kiên trì đến giờ không đây? Nếu không phải như vậy.....

Dilin tưởng tượng đến dáng vẻ của Hydeine, lập tức cho ra kết luận, cho dù cậu không biết bơi thật đi chăng nữa thì hẳn cũng sẽ không chút do dự mà ném mình xuống nước thôi.

Có lẽ, với hắn mà nói, chỉ có thiếu phương pháp sử dụng chứ không hề có gì là không thích hợp cả.

Thủy nguyên tố trong đầu đột nhiên dần ra một chút.

Một đốm sáng chợt lóe ra rồi rất nhanh biến mất.

Cậu căng thẳng bơi lại vị trí cũ.

Đốm sáng ảm đạm trong đầu dần dần hiện ra một cách rõ ràng.

Dilin vươn tay chậm chạp lần mò ở đáy hồ, từng viên từng viên..... Thẳng đến khi nắm được viên đá đó.

“Kêu cầu nhàu kêu cầu nhàu.....”

Khoảnh khắc mà cậu nắm được viên đá trong tay thì mọi ý chí cùng thể lực cũng đều như thủy triều rút xuống.

Chờ khi cậu phát giác không ổn, thân thể đã muốn không nghe theo ý muốn mà không khí cũng bắt đầu theo khoang mũi tán loạn thoát ra ngoài.....

Soso cúi đầu, ánh mắt chăm chú nhìn xuống mũi chân mình.

Kỳ thật cậu nhìn cũng không rõ lắm mũi chân của mình. Nhưng hắc ám hiển nhiên là một tấm màn che chắn rất tốt, vậy nên dù trước mắt là người mà cậu luôn khiếp sợ thì cậu cũng không hề cảm thấy quá căng thẳng.

Nhưng là cái vấn đề mà hắn vừa nói ——

Nói thật, cậu cũng không cảm thấy có cái gì sẽ khắc cả. Cậu đối với ma pháp vốn cũng không có hứng thú gì quá lớn, nếu như có thể ở lại học viện thì dù là công việc sửa sang tư liệu thì cũng rất tốt rồi. Chỉ ít thì nơi này thanh tĩnh hơn Đủ Lan nhiều lắm, cậu lại có thể nhìn thấy Dilin hằng ngày. Nghĩ nghĩ, Soso lại vui tươi trở lại.

Hydeine chăm chú nhìn mặt hồ tĩnh lặng tính thời gian, bỗng biến sắc, thân thể theo một trận gió lớn lao ra giữa hồ. Hắn dương cao tay, cột lửa trong tay tựa như trường mâu cuộn cuộn đâm xuống mặt nước!

Soso khiếp sợ nhìn mặt nước bốc lên, sau đó lại giống như bị ngọn lửa đẩy ra, hướng về bờ dăng lên.

Hồ nước rất nhanh ngập quá hai chân cậu, nhưng cậu lại một chút cảm giác đều không có. Hai mắt gắt gao nhìn về phía hồ nước, từ bộ dáng của Hydeine, cậu cũng đoán ra được nhất định là Dilin đã xảy ra chuyện.

Cột lửa đang quấy đảo giữa hồ đột ngột tách ra, quay tròn xung quanh Hydeine.

Bởi vì ngọn lửa quá mãnh liệt, Soso thấy không rõ đến tột cùng là đã xảy ra sự tình gì.

Cậu chỉ thấy là qua một lát sau, ngọn lửa cuồng mãnh chậm rãi tán đi.

Hydeine ôm Dilin chậm rãi bay trở về trên bờ.

“Dilin?” Soso chạy lại, lại bị Hydeine xoay người tránh đi.

“Người có biết hắn vì cái gì lại bị thoát lực té xỉu không?” Hydeine lạnh lùng hỏi.

Soso cơ hồ không cần suy nghĩ mà trả lời: “Bởi vì ngài bắt cậu ấy đi nhặt viên đá.”

Hydeine không hờn giận mà bĩu môi, “Hắn có thể cự tuyệt mà.”

Soso cảm thấy được những lời này tựa hồ có điểm không thích hợp, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra có chỗ nào không thích hợp.

Hydeine thấy cậu không hé răng, thừa thắng xông lên: “Vì người, hắn mới không thể cự tuyệt.”

Soso mờ mịt mà nhìn hấn.

Hydeine nói: “Hấn muốn giúp người cởi bỏ phong ấn trên người.”

Soso khước môi giật giật, nhẹ giọng nói: “Ta không sao cả mà.”

Hydeine cau mày: “Nếu người vẫn cứ nhu nhược như vậy, thì hấn sẽ luôn cảm thấy việc này cùng hấn có liên quan. Đầu của người tuy rằng ngốc, nhưng chung quy là vẫn không phải không có gì. Người hấn là phải hảo hảo lợi dụng cơ hội đó để tìm được tương lai của chính mình.”

Soso trong mắt càng thêm mờ mịt.

Hồ nước chậm rãi rút đi.

Hydeine đem Dilin đặt lên bờ, lấy ngón tay nhẹ nhàng bài khai miệng cậu, nghĩ nghĩ, lại đưa một ít hỏa nguyên tố vào cậu để khu trừ thủy nguyên tố.

“Khụ khụ.” Dilin bị độ ẩm trong lồng ngực khiến cho tỉnh lại, mở to mắt mê mang mà nhìn Hydeine, giấy lát mới nâng tay lên trao tặng đá cho hấn: “Ta tìm được rồi.”

Hydeine thu hồi hỏa nguyên tố, thản nhiên nói: “Ta sẽ tuân thủ ước định.”

Dilin yên tâm, cánh tay đang giơ cao mới chậm rãi hạ xuống.

Soso sợ hãi nhìn Hydeine, lặng lẽ tiến đến một bên Dilin, cầm lấy tay cậu khẽ khàng hỏi: “Người không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Dilin mỉm cười trấn an cậu.

Hydeine nhướn mày nói: “Người không biết với bộ dạng này của người mà nói, vấn đề mà hấn hỏi thật sự là không có đầu óc mà câu trả lời của người cũng rất là không có thành ý không?”

Soso cắn môi.

Dilin nắm lấy cánh tay Soso mà chậm rãi đứng lên, toàn thân đau nhức làm cho cậu thiếu chút nữa đã nghĩ muốn nằm xuống vĩnh viễn không đứng dậy luôn, “Chúng ta trở về đi.”

Soso buồn bực nói: “Bữa tối đã qua rồi.”

Dilin vỗ vỗ bờ vai của cậu, “Thực xin lỗi.”

Soso vừa định giải thích là cậu sợ Dilin đã mệt như vậy mà còn không được ăn bữa tối, đã bị Hydeine cắt ngang nói: “Người đang nuôi một con heo.”

Dilin đối với việc hấn hết lần này đến lần khác cứ nhắm vào Soso cảm thấy thực bất mãn, phản bác nói: “Ta nguyện ý.”

.....

Ba người đi được một đoạn.

Hydeine đột nhiên nói: “Cho nên hấn đúng là con heo.”

Dilin: “.....”

Trải qua sự kiện tai nạn lần này, phương thức dạy học kế tiếp của Hydeine cuối cùng cũng ôn hòa hơn rất nhiều, đại đa số thời điểm đều có thể ăn bữa sáng cùng bữa tối.

Dilin vẫn một mực ghi nhớ chuyện tìm ma pháp sư đã hạ phong ấn.

Hydeine liền rút ra một buổi tối, mang theo cậu cùng Soso đi đến chỗ ở của nhân viên tạp vụ trong trường.

Tuy rằng là nhân viên tạp vụ, nhưng nơi ở của bọn họ cũng không hề kém hơn so với các học viên. Dilin vừa nhìn liền có thể nhận biết, thiết kế ánh sáng của nơi này so với phòng ở trước mắt của cậu thì tốt hơn nhiều lắm. Nguyên nhân có lẽ là bởi đề tử thì thời gian trụ lại không lâu mà bọn họ thì lại ở cả đời đi.

Hydeine vừa đến đã tạo thành oanh động không nhỏ.

Hydeine đích đã đến tạo thành nhất định đích oanh động.

Tuy rằng Dilin không rõ vì cái gì lại có cảnh tượng như vậy, nhưng sự thật chính là, từng nhà đều nhanh chóng đóng cửa lại.

Nguyên bản những người đang thực nhân nhả tự đắc cũng lập tức trở lên khẩn trương hề hề.

Soso khó hiểu quay đầu lại hỏi: “Bọn họ làm sao vậy?”

Hydeine khó có được hợp tác mà trả lời: “Không có gì. Ta chỉ là ngẫu nhiên sẽ tìm bọn họ đến giúp ta làm thí nghiệm.

Đã trải qua phương pháp dạy học khiến cho mình thiếu chút nữa thì trầm xác đáy hồ, Dilin nhất thời đổi với hành vi của nhóm nhân viên tập có sự đồng tình và lý giải sâu sắc.

Phía cuối lầu các là một chiếc cầu thang cũ kỹ, lúc dẫm lên tạo ra tiếng kẽo kẹt rợn người.

Dilin để cho Soso đi ở phía trước, chính mình theo sát phía sau để phòng bất trắc. Mà Hydeine thì lại trực tiếp dùng ma pháp để bay lên.

Lầu các tỏa ra một mùi thuốc kỳ lạ.

Dilin vừa lên lầu, liền nhìn thấy đủ loại bức tranh vô cùng thâm thúy đặt kín bốn phía trong phòng.

Ánh đèn mỏng manh hoàn toàn không thể gia tăng tính mỹ cảm của những bức tranh, mà ngược lại càng khiến cho bọn chúng có vẻ khủng bố dữ tợn hơn.

Hydeine đứng bên cửa sổ, bên người hắt một lão nhân đang ngồi, râu trắng bóng, mũi tròn vo.

Dilin bỗng thấy không khí thực trang nghiêm, Soso giành trước kêu lên: “A, là ngài.”

Lão nhân nghiêng đầu nhìn cậu một cái, sau đó quay lại nhìn Hydeine nói: “Người không giống một người thích xen vào việc của người khác.”

Hydeine chỉ vào Dilin nói: “Đây là đệ tử của ta.”

“Cho nên?”

“Này không phải nhân sự.”

“Thế hẳn là đệ tử của ai vậy?” Lão nhân chỉ vào Soso.

Hydeine cơ hồ chỉ dùng mũi mà niệm ra cái tên kia: “Welfare Horizontal”

Lão nhân bĩu môi, “Đấy, người cũng không nhất thiết phải đưa bọn hắn tới chỗ ta. Welfare Horizontal cũng rất rõ ràng, ta tuyệt đối sẽ không coi bỏ phong ấn cho hắn.”

Hydeine nói: “Ta cùng hấn ước định là sẽ dẫn bọn hấn đến gặp ngươi, còn về phần muốn hay không cởi bỏ, đó là chuyện của ngươi cùng bọn hấn.”

Dilin nhin không được hỏi: “Ngài có thể nói cho ta biết, vì cái gì không thể cởi bỏ phong ấn của cậu ấy không?”

Lão nhân chậm rãi quay đầu, sau đó chỉ vào một bức tranh trên tường nói: “Ngươi cảm thấy bức tranh này vẽ thế nào?”

Dilin theo tay ông chỉ nhìn lại.

Đây là một bức tranh rất khó có thể hình dung, mặt trên chỉ có màu trắng cùng màu nâu nhạt nhạt, hơn nữa lại quện loạn thất bát tao vào cùng một chỗ, hoàn toàn không hiểu biểu đạt cái gì.

Hydeine nói: “Thiên phú vẽ tranh của ngươi cùng thiên phú ma pháp hoàn toàn tương phản.”

Lão nhân gật đầu nói: “Ta thừa nhận thiên phú ma pháp của ta kém cỏi vô cùng.”

Dilin chậm chạp nói: “Này bức họa..... Rất giống ngài.”

Ánh mắt lão nhân nhất thời sáng lên, “Ngươi nhận ra đây là bức tranh tự họa của ta?”

Hydeine cũng ngạc nhiên mà nhìn cậu.

Dilin kiên trì gật gật đầu. Cậu nhận ra chính là chiếc mũi to kia.

26. Chương 25: Phương Thức Dạy Học (sáu)

Hai mắt lão nhân không ngừng lóe ra tinh quang sáng lạn nhìn chăm chăm vào Dilin, “Ngươi là đệ tử của Hydeine?”

Dilin gật gật đầu.

Lão nhân đột nhiên đứng lên, mắt lấp lánh nhìn Hydeine, “Tặng cho ta nhé?”

Hydeine không chút nghĩ ngợi mà trả lời: “Năm mơ.”

“Ta dùng phát minh ma pháp trận mới nhất của mình để đối với người!”

“Vừa mới hình như có người thừa nhận thiên phú ma pháp của hắc tòi tộ muốn chết.” Hydeine tà tà nói, “Ta vì cái gì mà lại muốn có ma pháp trận của một gã ma pháp sư tòi tộ muốn chết chứ?”

Lão nhân ánh mắt chuyển một vòng trong căn phòng, nhin đau nói: “Ta dùng bức tranh của mình đối với người!”

Hydeine hướng Dilin ra dấu, “Có cái gì muốn nói nói mau.”

Dilin gặp lão nhân vẫn như cũ”Thâm tình” mà nhìn Hydeine, không khỏi chần chờ.

“Hay là người cũng muốn trao đổi cùng mấy bức tranh này?” Hydeine nhướng mày

“Ngài có thể cho ta biết vì cái gì lại không thể cởi bỏ phong ấn trên người Soso không?” Dilin vội vàng hỏi.

Lão nhân gặp Hydeine đối với khẩn cầu của mình bất sở vi động, buồn bực thả mình ngồi lại trên chiếc ghế cũ kĩ, “Bởi vì nguyên tố cảm giác của hắc quá mạnh mẽ.”

Dilin ngẩn ra, “Quá mạnh mẽ? Cái đó chẳng lẽ không phải chuyện tốt sao?”

Soso cũng kinh ngạc mà nhìn lão.

Lão nhân nói: “Àn, vốn là một chuyện tốt đó, nhưng là không xử lý tốt, liền biến thành chuyện xấu.”

Dilin cùng Soso đều là vẻ mặt mờ mịt.

Lão nhân nói: “Người có biết vì cái gì tiêu chuẩn chiêu sinh của thánh viện, thấp nhất là mười ba tuổi không?”

Dilin lắc đầu.

“Bởi vì đứa nhỏ quá bé căn bản không hiểu được tính nguy hiểm của ma pháp.” Lão nhân vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve bức tranh trước mặt, “Ma pháp là vũ khí. Là vũ khí vô cùng nguy hiểm.”

Điểm ấy Dilin hiểu được. So về tính nghiêm trọng cũng như phạm vi gthuongng tổn, đao kiếm không thể cùng một cấp bậc với ma pháp.

“Cho nên đứa nhỏ quá bé mà có được nguyên tố cảm giác quá mạnh mẽ, thì rất có thể trái lại sẽ bị nguyên tố lợi dụng.” Lão nhân nhìn Soso, trong mắt hiện lên một đạo quang mang kỳ dị.

Dilin nhú mày nói: “Nguyên tố không có ý thức.”

“Nguyên tố không có, nhưng nguyên tố tinh linh có.”

Dilin giật mình nói: “Chẳng lẽ Soso có thể sử dụng nguyên tố tinh linh?”

Lão nhân nói: “Hơn nữa còn là cái nguyên tố tinh linh tính tình cực đoan thô bạo.”

Dilin mở lớn con mắt, nhanh chóng đem tin tức vừa nhận được chuyển 1 vòng trong đầu tập hợp phân tích, “Chẳng lẽ nói, nếu cởi bỏ phong ấn, Soso sẽ bị cái nguyên tố tinh linh kia khống chế?”

“Bị khống chế hay không còn chưa biết, nhưng tuyệt đối sẽ tạo thành một cái phiền toái không nhỏ.” Lão nhân nói xong còn thở dài hai cái.

Hydeine nói: “Người tựa hồ đã từng gặp qua trận phiền toái này.”

Lão nhân bĩu môi nói, “Bằng không người nghĩ ta vì có gì lại phải phong ấn hắn?”

Soso thật cẩn thận hỏi han: “Ta đã tạo thành cái phiền toái gì?”

Dilin cau mày, tựa hồ nhớ tới cái gì, lẩm bẩm nói: “Ta nghe nói hoàng cung Đủ Lan từng có lần được đại quý mô tu sửa.” Hoàng cung Đủ Lan tồn tại lâu như vậy, có cái gì cần tu sửa thì cũng thực bình thường. Cậu sở dĩ nhớ rõ chuyện này, là bởi vì thời điểm phụ thân của cậu nhắc tới chuyện này, biểu tình có điểm cổ quái. Hơn nữa đại quý mô ba chữ thật giống như ám chỉ hoàng cung đã muốn không thể trở lại như xưa

Ánh mắt Hydeine cùng lão nhân đều dừng lại trên người Soso.

Hydeine đột nhiên gợi lên khóe miệng nói: “Có ý tứ.”

Lão nhân liếc mắt nhìn hắn, “Người muốn nhận hắn làm đệ tử?”

Dilin cùng Soso đồng loạt hướng đôi mắt trông mong về phía hắn. Nếu Hydeine nguyện ý thu Soso làm đệ tử, như vậy bọn họ hai người là có thể cùng đi học một chỗ.

Hydeine cũng không có ngay mặt trả lời, “Đạo sư của người là Welfare Horizontal.”

Ánh sáng trong mắt Soso nhanh chóng ảm đạm đi xuống.

Dilin còn muốn nói cái gì, đã bị lão nhân lôi kéo giám định và thưởng thức các bức tranh khác của hắn.

Dilin vốn xuất thân quý tộc, đối với tranh ảnh cũng coi như là có chút năng lực hiểu biết về giám định và thưởng thức. Nhưng là cùng với sự giới thiệu của lão nhân, cậu phát hiện từ ngữ mà mình có thể vận dụng để nhận xét càng ngày càng ít. Ngay tại lúc cậu quần bách hết sức, Hydeine đứng dậy cáo từ.

Cậu vội vã không ngừng lôi kéo Soso đuổi theo.

Lão nhân nhìn cậu cẩn trọng bước xuống cầu thang, hứng thú chưa dứt mà nói với theo: “Nhớ đến thưởng xuyên nha. Ta mỗi ngày đều có thể hoàn thành một bức tranh mới.”

Dilin quay đầu lại hướng lão mỉm cười, nhưng bước chân lại càng thêm nhanh chóng.

Ra khỏi ký túc xá của nhân viên tạp vụ, Hydeine liền bỏ lại bọn họ, quay về nơi ở của chính mình.

Dilin đành phải cùng Soso tự tìm đường quay về ký túc xá.

Soso gặp Dilin rầu rĩ không vui, nhân tiện nói: “Kỳ thật ta đối ma pháp không có hứng thú. Không học cũng không quan hệ.”

Dilin nói: “Ta không muốn người ở trong này lãng phí thời gian.”

“Kỳ thật cũng không tính là lãng phí thời gian, Ciro mỗi ngày hội cho ta làm rất nhiều chuyện.”

“Ciro?” Dilin đột nhiên dừng cước bộ, khiếp sợ mà nhìn cậu.

Soso bĩu môi, không dám nhìn thẳng vào mắt cậu, “Àn. Đạo sư để cho hắn chỉ đạo ta.”

Dilin khẩn trương nói: “Kia hắn có hay không gây phiền toái cho người?”

“Còn không có.”

Còn không có ý tứ chính là nhận định hắn sẽ có, nhưng là còn không chưa có kịp thì triển sao?

Dilin nhăn chặt mày, “Hắn chỉ đạo người cái gì?”

Soso nghĩ nghĩ nói: “Giúp hẩn dọn sách vở.”

“Còn có?”

“Chép sách.”

Dilin thanh âm càng ngày càng trầm, “Còn có?”

“Ách, ngẫu nhiên còn muốn pha cà phê.....” cậu xem sắc mặt Dilin không sai biệt lắm cùng một cái nhan sắc với bộ giáo phục rồi, vội vàng nói, “Đều là thực nhẹ nhàng mà.”

Dilin hít một hơi thật sâu nói: “Ta mang người đi tìm Mikris đạo sư.”

Soso khó hiểu mà nhìn cậu.

“Ta giúp người xin đổi đạo sư.” Dilin nói xong, liền xoay người chuẩn bị đi tìm ký túc xá đạo sư, nhưng là cậu còn không có cất bước, chợt nghe Soso ở phía sau nhỏ giọng nói: “Ta không cần.”

Dilin cứng đờ.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi hai người nhận biết, Soso ngay mặt cự tuyệt đề nghị của chính mình.

Soso tựa hồ cũng bị lời nói chính mình vừa thốt ra dọa sợ, nửa ngày sau mới tiếp tục nói: “Dù sao ta cũng không thể sử dụng ma pháp, đổi thành lão sư nào thì

Dilin quay đầu nhìn cậu.

Soso ngẩng đầu, cặp mắt tròn tròn cười thành hai cái nguyệt nha, “Chỉ cần Dilin trở thành thập giai đại ma đạo sư là có thể bảo hộ ta mà. Dù sao ta sau này cũng sẽ ở tại sát vách nhà người, có chuyện gì gọi người cũng thật phương tiện mà.”

.....

Dilin trở lại sờ sờ tóc cậu.

Soso càng cười đến không thấy ánh mắt.

“Ta bảo hộ người, vậy thê tử của người thì ai bảo hộ?” Dilin tựa tiểu phi tiểu hỏi.

Soso sửng sốt, “Thê tử?”

“Ân.”

Soso còn thực nghiêm túc mà suy nghĩ, “Kia, Dilin cùng nhau bảo hộ đi. Dù sao nàng về sau cùng ta ở một chỗ, cùng người cũng là hàng xóm, có bảo vệ cũng thực phương tiện mà.”

“.....” Dilin nghĩ nghĩ, xem ra cậu phải học thật tốt ma pháp, bởi vì tương lai cậu sẽ phải bảo vệ một cái gia tộc rất là khổng lồ nha.

Tuy rằng cuối cùng cũng không có giúp Soso đổi đạo sư, Nhưng Dilin vẫn là tận lực dặn dò cậu có rảnh thì nhất định phải ở cùng Ningya, ly Ciro xa một chút. Chính mình thì lại càng thêm liều mạng học tập ma pháp.

Hydeine cuối cùng cũng cảm thấy thất vọng với cảm ứng hỏa nguyên tố của cậu, liền bắt đầu chuyển hướng sang mộc nguyên tố.

Loại phương thức họa tập này thực ra lại rất an toàn, nhưng cũng rất nhàm chán.

Suốt cả ngày, Dilin đứng trước một cái cây, chăm chú xem xét. Trợn tròn mắt xem, nhắm mắt lại dùng đại não xem, nhìn đến cuối cùng nằm mơ cũng mơ thấy mình biến thành một cái cây, nhưng vẫn là không biết mộc nguyên tố đến tột cùng là cái dạng gì.

Hỏi Hydeine, cậu trả lời nhận được là tiếp tục.

Cậu nghĩ tới nghĩ lui, trong đám người quen biết thì chỉ có Ali Di là tu luyện mộc hệ ma pháp, liền hăm hở chạy đi hỏi hắn.

Ali Di tuy rằng thủy chung vẫn mang địch ý với Dilin, nhưng là thật khó mới có một người hướng hẳn thỉnh giáo về mộc hệ ma pháp, hư vinh nho nhỏ thật là thỏa Omãn, cho nên tuy rằng ngoài miệng thì chế nhạo vài câu nhưng vẫn là thật sự chăm chú giảng giải.

“Mộc nguyên tố cùng thổ nguyên tố giống nhau, là cùng với mặt đất cố định một chỗ. Không như thủy nguyên tố với hỏa nguyên tố, là phân bố ở trong không khí.” Lời Ali Di nói kì thật cũng chỉ là kiến thức thường thức mà thôi. Nhưng là Dilin từ trước khi vào thánh viện đã được trắc thí ra là có cảm ứng cực mạnh với thủy nguyên tố, cho nên vẫn luôn hạ công phu học tập thủy nguyên tố, chưa từng chú ý qua phương diện tri thức này.

“Cho nên chúng nó dễ cảm ứng hơn thủy nguyên tố với hỏa nguyên tố nhiều.” Ali Di nói câu này, lại cảm thấy được giống như có điểm tự hạ thấp chính mình, vội vàng bổ sung, “Đương nhiên, học giỏi mộc hệ cùng thổ hệ ma pháp cũng có thể trở thành một ma pháp sư phi thường phi thường lợi hại!”

Dilin mỉm cười nói: “Đây là đương nhiên mà.”

Ali Di thấy cậu thái độ tốt đẹp, lại tiếp tục nói: “Mộc hệ nguyên tố luôn nguyện ý thân thiện người, nhất là kẻ yếu. Khụ, ý của ta là, tóm lại là nếu người đối với nó có điểm ôn nhu thân thiết thì nó sẽ để ý đến người.” Hắn cảm thấy được chính mình càng nói càng không thích hợp, như thế nào lại giống như đang tự hạ thấp mình vậy kia? Vì thế ngăn đề tài lại: “Người không phải là thủy hệ ma pháp sao? Vì cái gì lại đi hỏi mộc hệ?”

Dilin nghiêm trang nói: “Đây là bài tập.”

“Bài tập?” Ali Di lập tức đồng tai lên, “Bài tập gì?” Kì thật hắn vẫn luôn thực tâm mộ Dilin được Hydeine một đối một giảng dạy, bởi vì Malina thường xuyên xuất quỷ nhập thần, mỗi lần xuất hiện lại đều là qua lao chỉ điểm vài câu, làm cho bọn họ chính mình lĩnh ngộ liền lập tức lại không thấy bóng dáng.

Dilin như cũ bình tĩnh trả lời, “Bài tập về nhà.”

Ali Di không kiên nhẫn, “Người không thể chủ động nói một lần cho xong sao?”

Dilin đành phải bổ sung đầy đủ chút, “Bài tập về nhà đạo sư giao.”

27. Chương 26: Phương Thức Dạy Học (bảy)

Rời khỏi chỗ của Ali Di, Dilin liền thấy ngứa tay, nhịn không được chạy xuống lầu tùy tiện tìm một cái cây để thử nghiệm.

Nói đến cũng kì quái, cậu với thủy nguyên tố đúng là trời sinh có cảm ứng, từ nhỏ đến lớn đều có thể mơ hồ cảm giác được, sau lại được lão sư hướng dẫn một chút, cái loại cảm giác này thật giống như vừa thoát khỏi mây mù, rõ ràng hiện lên trước mắt. Nhưng với ba hệ còn lại, cảm giác của cậu lại rất nhược, nhược đến cơ hồ không hề tồn tại.

Lão sư vỡ lòng của cậu cũng hiểu được điều này có chút kì quái. Người bình thường nếu đã cảm ứng được một loại nguyên tố thì đều có thể cảm ứng được loại nguyên tố khác, có thể là một loại, cũng có thể là hai, mà có khi cả bốn loại cũng không chừng. Chính là cảm giác có cường có nhược, chờ sau khi cố định tu luyện một loại rồi, những loại khác sẽ càng ngày càng mờ nhạt thẳng đến khi biến mất. Trường hợp như của cậu thật sự là hiếm thấy.

Dilin không rõ vì sao Hydeine lại cứ chấp nhất muốn cậu cảm ứng được ba loại nguyên tố kia đến vậy. Cậu cố gắng như vậy hoàn toàn xuất phát từ tâm tính hiếu thắng của thiếu niên.

Gần mười một giờ.

Đêm tối tĩnh lặng dị thường.

Hai chân Dilin có điểm run rẩy.

Lần thứ N không có thu hoạch khiến cho cậu cảm thấy uể oải. Ali Di có nói, phải tỏ ra thật ôn nhu thân thiết, cậu tự cho là mình đã muốn thật ôn nhu thân thiết lắm. Chẳng lẽ vẫn chưa đủ thân thiết sao?

Dilin ngơ ngác mà nhìn cái cây.

Không biết nếu cậu mỉm cười với nó, có thể cảm ứng được một nguyên tố hay không đây?

Nghĩ nghĩ, cái miệng của cậu không tự chủ được hơi giương lên một chút.

Đây quả là một bức tranh quái dị đến cực điểm.

Một thiếu niên tóc nâu xinh đẹp đứng trước một thân cây lộ ra một nụ cười chân thành, thâm tình.

Tiếng bước chân thanh thúy xâm nhập vào bức tranh.

Dilin mím môi, nhìn về hướng phát ra tiếng bước chân.

Ningya vẽ mặt hồ hững đi về, thật giống như u linh phiêu đảng dưới ánh trăng.

”Ningya?” Dilin khinh hoán một tiếng.

Ningya nghiêng đầu, đôi mắt đen nhánh không thấy đáy cùng vẽ mặt tái nhợt tới cực điểm, hắc bạch phân biệt thật rõ ràng.

Dilin bước lại, thân thiết nói: “Người không sao chứ?”

Ningya ánh mắt lóe lóe, môi vô lực phun ra hai chữ, “Không sao.”

“Người.....”

“Ta mệt chết đi được.” Ningya tránh đi tay Dilin, cũng không quay đầu mà đi về ký túc xá.

Dilin nghĩ nghĩ, không tiếng động theo sát phía sau cậu.

Kỳ thật ở từng chỗ rẽ lên cầu thang, Ningya đều có thể nhìn thấy thân ảnh của Dilin, nhưng là cậu cái gì cũng chưa nói, thật giống như trừ bỏ con đường trước mắt, cậu cái gì cũng đều nhìn không thấy.

Dilin trong đầu bỗng nổi lên một loại ý niệm kỳ quái.

Nhớ rõ lúc trước khi Ningya tìm kiếm sự trợ giúp của cậu không thành, cũng là mang loại biểu tình này.....

Ningya rất nhanh trở lại phòng.

Dilin cũng trở lại phòng, đem Soso đang ngủ đến không biết trời trăng gì lay tỉnh, làm cho cậu trở lại phòng mình.

“Vì cái gì?” Soso dụi dụi mắt, mờ mịt nhìn cậu.

“Ningya hôm nay tâm tình không tốt.” Dilin nhìn Michel cũng đang ngắc đầu khó hiểu nhìn mình hạ giọng nói: “Người theo giúp hẩn đi.”

Soso lau khóe mắt bởi buồn ngủ mà chảy nước mắt, đứng dậy xỏ giày, sau đó lo lắng nhìn Dilin: “Ta không biết phải nói gì.”

“Nói gì đều được.” Dilin vỗ vỗ vai cậu, “Đừng để hẩn ở một mình là được rồi.”

Dilin nói: “Lúc người về, hẩn không sai biệt lắm cũng chuẩn bị đi ngủ rồi.”

Soso lúc này mới an tâm mà trở về.

Michel chờ cậu đóng cửa lại, đột nhiên cảm thấy dào dạt hứng thú mà quay đầu lại, “Ta vẫn luôn cảm thấy, Ningya giống như không phải đến để học tập ma pháp.”

Dilin bất động thanh sắc nói: “Vì cái gì nói như vậy?”

Michel nói: “Hẩn tựa hồ luôn không ngừng kết giao bằng hữu.”

“Ta cũng thực thích kết giao bằng hữu.” Dilin hướng hẩn mỉm cười nói, “Chẳng lẽ người thì không?”

“Ai, kia không giống mà.” Michel kỳ quái nhìn cậu, “Vì cái gì người luôn thay hẩn nói chuyện?”

Dilin cúi đầu trầm mặc ba giây, mới chậm rãi nói: ” Bởi vì ta vẫn luôn cảm thấy hẩn thật sự quá vất vả.”

Trong nháy mắt khi vừa nhận thức Ningya, liền cảm thấy được thiếu niên gầy yếu tái nhợt này như đang gánh trên vai một gánh nặng nào đó, ép tới hần không tài nào thở nổi. Mặc dù hần chưa bao giờ nói, cũng rất ít biểu lộ.

Dilin nhớ tới cái đêm đi trộm bài thi đó, Khi Ningya thừa nhận nguyên rửa trên người, hai hàng lông mày trói chặt.

Ngày hôm sau, Dilin đã lại thấy Ningya trở lại với vẻ ôn hòa cố hữu, khác hẳn với đêm qua, liền yên lặng đem những lời quan tâm giấu về trong lòng, một mình ăn xong bữa sáng, hướng về rừng cây Hydeine chỉ định đi tới.

Thời tiết sáng sủa.

Trong không khí tràn hương thơm thảo nhiên của hoa cỏ.

Dilin nhớ lại tình cảnh mới trước đây cùng mẫu thân ra ngoài ngoại ô văn cảnh, liền cảm thấy trong đầu một trận buồn bã, một quả cầu lửa thật lớn lao thẳng tới mặt!

Thân thể ở trong nháy mắt sinh ra phản ứng, hướng bên phải đánh tới.

Gió nóng bên tai gào thét mà qua, làm cho cậu kinh ra một thân mồ hôi lạnh!

“Người vì cái gì không đi thi vào học viện Kỵ sĩ?” Tiếng nói độc đáo của Hydeine vang lên phía trước.

Dilin giật giật chân, phát hiện tứ chi của mình cũng không hoàn toàn cứng ngắc mới chậm rãi đứng lên.

Hydeine hiển nhiên không tính toán buông tha cho cậu dễ dàng như vậy, “Ở thời điểm nguy hiểm dùng thân thủ để bảo mệnh là bản năng của kỵ sĩ.”

Dilin không kiên nhẫn hỏi đáp: “Bởi vì ta tôn trọng những gì ngài dạy, quên đi thủy ma pháp từng học.”

Hydeine lạnh lạnh nói: “Người quên, đó là bởi nó không phải là thuộc loại ma pháp của người. Nếu nó là thuộc loại của cguoiw, cho dù chết cũng không thể quên được.”

Dilin nâng mắt, trong mắt lóe ra quang mang như là phỏng đoán thâm ý trong lời nói của hần.

“Một ma pháp sư chân chính là không phải chạy theo những gì tiền nhân để lại mà là tự mình sáng tạo ra thuộc loại ma pháp phù hợp với chính mình. Nếu không thể làm được điều này, thì coi như người đến St Paders học viện cũng chẳng có ý nghĩa gì. Với tài lực của gia tộc người, mua một đồng ma pháp quyền trục về mà dùng dần hần là không khó nhỉ?” Hydeine cảm thoáng giọng lên, ánh mắt cao cao nhìn xuống đây

ngạo nghệ khinh thường.

Dilin môi mân thành một đường thẳng.

Cái gọi là ma pháp quyền trục cũng tương đương như ký khế ước với nguyên tố. Dùng bảo thạch để câu thông cùng nguyên tố, dùng quyền trục bên trên có viết chú ngữ bằng nước thuốc để khởi động ma pháp. Nó có ưu điểm là chỉ cần là người có hơi chút cảm ứng với nguyên tố thì đều có thể sử dụng, khuyết điểm chính là giá cả quá xa xỉ.

“Lần sau ta sẽ chú ý.” Dilin nghe được chính mình cứng ngắc trả lời.

“Lần sau?” Trong tay Hydeine bùng lên một đóa hoa lửa.

Dilin trong lòng căng thẳng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, trong đầu thủy nguyên tố phiên giang đảo hải quay cuồng đứng lên. Cậu theo thói quen thiếu chút nữa liền phóng xuất lồng bảo vệ thủy nguyên tố mà lão sư đã từng dạy, nhưng quyết tâm thật lớn khiến cho cậu rất nhanh đem dục vọng đó khắc chế lại.

Sáng tạo.....

Sáng tạo.....

Sáng tạo.....

Suy nghĩ của cậu bị hai chữ này quay đến trống rỗng, hoàn toàn không biết phải làm thế nào để sáng tạo thuộc tính ma pháp của mình, đến cuối cùng, trong óc cậu chỉ còn lại duy nhất một ý niệm ——

Dập tắt lửa!

Có lẽ ý niệm này trong đầu quá mức mãnh liệt.

Thủy nguyên tố đột nhiên mãnh liệt tụ lại, hướng vị trí ngưng tụ hỏa nguyên tố đánh tới!

Rầm!

Tiếng nước thật vang dội.

Dilin ngơ ngác nhìn Hydeine một thân ướt đầm từ đầu đến chân, vẫn đang duy trì tư thế phiêu phù giữa không trung, bàn tay đưa ra đã là một khoảng trống không.

“Hy..... deine đạo sư?” Cậu gian nan mở miệng.

Toàn thân ướt sũng, Hydeine đột nhiên quỳ dụi cười, “Nguyên lai đây chính là ma pháp trong cảm nhận của người.”

Dilin khòe miệng cứng ngắc câu lên.

“Không hề mỹ cảm” Hydeine lạnh lùng xoay người, vẩy bọt nước, đi sâu vào trong rừng.

Dilin do dự không biết có nên đuổi theo hay không.

“Tiếp tục luyện tập mộc nguyên tố.” Thanh âm Hydeine từ xa xa truyền lại.

“Dạ!” Cậu lớn tiếng trả lời, sau đó thở một hơi thật dài.

Liên hệ với mộc nguyên tố như trước không có tiến triển

Nhưng tâm tình của Dilin thì lại rất không tồi.

Dù sao chẳng nữa, có thể nhìn thấy cảnh chật vật của Hydeine cũng không phải là một việc dễ dàng. Tuy rằng cậu cảm thấy được, Hydeine là cố ý không ngăn cản, nhưng mà điều đó cũng không thể khiến cậu giảm bớt sự khoan khoái trong lòng.

Trở lại ký túc xá, cậu phát hiện Michel cùng Soso đều chưa có trở về. Cậu đành xuống lầu vừa liên hệ mộc nguyên tố vừa chờ bọn họ trở về, chẳng đến khi sắc trời đen kịt, bụng kêu cầu nhàu biểu tình thật lâu, cũng chưa gặp được nửa cái bóng của đám đệ tử.

Này rất trái với lẽ thường.

Chẳng lẽ bọn họ đang tham gia hoạt động nào đó mà mình không biết?

Nếu nói một đạo sư một đệ tử có chỗ nào không tốt nhất thì chính là tin tức bẽ tắc. Hơn nữa đạo sư lại là cái dạng độc lai độc vãng như Hydeine thì lại càng chẳng phải nói.

Dilin thậm chí còn không biết trong tình huống này cậu phải tìm ai để hỏi thăm.

Cậu đi dạo vòng quanh trong chốc lát, quyết định đi tới chỗ Mikris xem sao, là quản lý ban sơ cấp có lẽ hẳn sẽ biết đi.

Ký túc xá của đạo sư cùng đệ tử cách nhau cũng không xa.

Đi bộ tầm hai mươi phút là đến, Dilin chính là chạy chậm tới, cho nên cậu chỉ mất hơn mười phút là tới nơi.

Tòa nhà đạo sư đèn đuốc sáng trưng.

Cậu đang muốn đi lên trên, liền nhìn thấy Mikris từ trong nhà đi ra, phía sau còn có một thân ảnh gầy yếu theo sau.

Chỉ cần liếc mắt một cái Dilin liền nhận ra người kia.

Khuôn mặt tái nhợt dưới ánh trăng, cậu quả thật rất quen thuộc.

Ningya.

28. Chương 27: Phương Thức Dạy Học (tám)

Mikris là người đầu tiên phát hiện ra Dilin, cô dừng lại cước bộ nghiêng đầu nhìn Ningya, “Bằng hữu của người tới đón người.” Là đạo sư trưởng của ban sơ cấp trong học viện, cô đối với quan hệ của các đệ tử quả thật là rõ như lòng bàn tay.

Ningya ánh mắt hốt hoảng, sau một lúc lâu mới chậm rãi khôi phục thanh minh, nhìn Dilin chậm rãi tới gần.

“Đạo sư trưởng.” Dilin hành lễ

Mikris gật gù đầu nói: “Người là đến tìm Ningya sao?”

Tim Dilin thoáng chốc đập mạnh. Cậu là tới hỏi nguyên nhân ký túc xá không một bóng người, nhưng là nhìn thấy gương mặt tái nhợt của Ningya cùng vẻ mặt do dự muốn nói lại thôi của Mikris, cậu theo bản năng đem việc này giấu ở đáy lòng, “Cậu ấy không có việc gì chứ?”

Mikris thở dài, “Người trước dẫn hắn trở về đi.”

Dilin lo lắng nhìn Ningya.

Ningya xoay người, hướng Mikris thi lễ, sau đó cúi đầu hướng ký túc xá đi đến.

Dilin do dự nhìn Mikris, thấy cô không phản đối gật mới đuổi theo.

“Có lẽ người có thể dựa vào lực lượng của bằng hữu.” Mikris đứng tại chỗ thấp giọng nói.

Dilin có chút khó hiểu quay đầu nhìn lại.

Mikris đã muốn quay đầu trở về.

“Người..... “ Dilin bước nhanh đến bên người Ningya, muốn hỏi mà lại không biết phải bắt đầu ra sao. Nghiêng đầu ngắm Ningya, hai gò má cậu so với lần đầu gặp mặt lại càng thêm gầy yếu, màu da trong suốt như thể tùy thời tan vào không khí.

“Người là đang đi tìm Soso?” Ningya liếc mắt.

Biểu tình của Dilin có chút xấu hổ.

Ningya mặt không chút thay đổi nói: “Bọn họ đang đốt lửa trại ở khu đất trống phía trước, người hiện tại đi vẫn còn kịp.”

“Cùng đi không?” Dilin thử hỏi

Nhưng Ningya lắc đầu, “Ta còn phải đi thu thập đồ đạc.”

“Thu thập đồ đạc?”

“Àn.” Bả vai Ningya đột nhiên chùng xuống, “Ta phải về nhà.”

Hô hấp của Dilin đột nhiên cứng lại, bật thốt lên hỏi: “Vì cái gì?”

“Ta nhớ nhà.”

“Nhưng mà chúng ta vừa mới đến không bao lâu mà!” Không cần nghĩ cũng biết nhớ nhà chỉ là cái cố. Có thể tiến vào St Paders đối với mỗi người trên Mộng đại lục đều là giấc mơ lớn trong đời! Không có một ai bởi vì nhớ nhà mà buông tha cho giấc mộng này.

Dilin nhin không được buồn bã nói: “Là bởi vì sự kiện lần trước người nhờ ta sao?”

Ningya nhướng mày, dừng lại nhìn cậu chăm chú nói: “Nếu người còn cho ta là bằng hữu, tại sao lại không

thể quên đi sự kiện kia?”

Dilin cũng dừng lại, lặng yên nhìn cậu: “Người tới St Paders là để tìm kiếm sự trợ giúp từ Thánh viện?”

“Người không coi ta là bằng hữu.” Ningya cúi đầu nói.

“Là người không coi ta là bằng hữu!” Dilin xúc động tiến lên từng bước, “Nếu người coi ta là bằng hữu, vì sao lại không thể nói cho ta biết người gặp khó khăn gì?!”

“Bởi vì người đến từ Sa Mạn Lý, còn ta đến từ Lãng Tán.” Ningya chăm chăm nhìn cậu, giống như nhìn về quốc gia sau lưng cậu

Dilin cứng đờ.

Dù cho bọn họ đã đi vào St Paders, rời xa địa phương chính trị của các quốc gia thì cũng không thể thay đổi dòng máu chảy trong người họ.

“Kia,” Dilin cũng không rõ bản thân muốn nói cái gì, chính là cậu không muốn làm cho không khí tiếp tục trở lên nghiêm trọng nữa, “Ciro đâu? Hắn có thể hỗ trợ hay không?”

Ningya ngẩng cao đầu, trong mắt ẩn ẩn có ngọn lửa lóe lên, “Hắn cùng người không giống nhau.”

Dilin ngẩn người.

“Hay là,” Mặt Ningya như bị kết trong một tầng băng dày, vừa lạnh vừa cứng, “Người cảm thấy, chuyện ta làm với người ta có thể cũng làm với tất cả mọi người?”

Mặt Dilin hồng rực, lúng ta lúng túng nói: “Ta không phải có ý đó.”

Nhưng là Ningya cũng không thèm nghe cậu giải thích, xoay người bước đi.

Dilin không tiếng động theo sát phía sau.

Thật lạ, con đường rõ ràng rất dài, nhưng lại rất nhanh đã đến cuối đường. Nhanh đến nỗi Dilin còn chưa rõ ràng bản thân nên làm thế nào để giải thích.

—— Tuy rằng chỉ ngẩn ngui trong nháy mắt, nhưng Dilin không thể không thừa nhận rằng mình đã thật sự nghĩ rằng Ningya có thể nào đã lặp lại hành động trong rừng với cậu cùng Ciro.

Ningya trở lại phòng cũng không có đóng cửa mà lập tức bắt đầu thu dọn đồ đạc. Ngoại trừ đồ dùng hàng ngày, tất cả đều nhét vào trong không gian giới chỉ.

“Người thật sự phải đi sao?” Dilin đứng ở cửa nhìn cậu thu dọn.

Ningya không lên tiếng.

“Học viện cũng không giúp người sao?” Dilin rất khó có thể nói rõ tình cảm mình dành cho thiếu niên là gì. Có thể là đồng tình, bởi thân thể suy yếu lung lay sắp đổ kia. Có thể là có ý, bởi vì cậu là người đầu tiên trong đời Dilin tỏ vẻ có tình cảm đồng tính khác thường với Dilin. Lại có thể.... Là ý lại, bởi vì trong học viện này đó là người bằng hữu duy nhất mà Dilin cảm giác có thể dựa vào.

“Tạm thời không thể.” Ningya căng thẳng nói.

“Tạm thời?” Dilin hỏi, “Đó chẳng phải về sau có thể sao?”

Ningya ngẩng đầu nhìn về phía ánh trăng ngoài cửa sổ, thản nhiên nói: “Không có về sau.”

Ý nghĩa trong lời nói của cậu, phải thật lâu về sau Dilin mới hiểu được, nhưng lúc đó cho dù ảo não đến mấy cũng không thể thay đổi được sự thật.

Michel cả bọn mãi đến nửa đêm mới về.

Thanh âm ồn ã lập tức như thủy triều lan tỏa khắp kí túc xá, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy không thích ứng.

Ali Di bị Jeffrey cùng Michel một người khiêng tay một người khiêng chân tha về. Ba người đều đã uống không ít rượu, điểm ấy có thể nhìn ra từ vết xanh tím trên mặt Ali Di.

Dilin ở cửa đợi thật lâu mới nhìn thấy thân ảnh của Soso ——

Bắt tại trên người Ciro.

Tuy rằng vẫn còn chưa đến gần, nhưng là Dilin cũng có thể dễ dàng cảm nhận được lửa giận bùng bùng của Ciro.

Dilin nhú nhú mày, tiến lại đón.

Tâm tình cậu tối nay thật sự không xong, cho nên cậu một chút cũng không để ý đến việc tìm đối thủ để

âm ỉ một trận!

“Lôi hẳn xuống khỏi người ta!” Ciro không để cho Dilin cơ hội lên tiếng, nổi giận ùng ùng nói.

Dilin hơi hơi giật mình. Ciro mà cậu biết là một kẻ âm trầm hỉ lộ không bao giờ để lộ ra. Cùng nguwoif trước mắt này có chút không giống lắm. Bất quá cậu rất nhanh đã biết nguyên nhân.

Trước ngực Ciro tản ra một cỗ mùi rượu cùng mùi hôi. Nếu cậu không nhầm, kia hẳn là dấu vết sau khi nôn mửa.

“Soso.” Thanh âm Dilin mềm nhẹ hết sức.

Nếu không phải biểu tình của Ciro đang quá mức dữ tợn, cậu đại khái còn có thể vỗ vỗ đầu Soso, tán dương cậu làm tốt lắm.

Đương nhiên cậu cũng không ngại đem việc này lưu lại về sau chậm rãi làm.

“Người kêu như vậy mà hẳn tỉnh mới là lạ.” Ciro có nén từng đợt tanh tưởi từ trước ngực truyền đến, muốn lôi Soso từ trên người xuống. Hẳn bình thường đúng là đã coi thường tên oắt con này rồi, đừng nhìn vóc người không cao, tứ chi không dài cẩu hẩn mà nhầm, công phu bám người đúng là nhất lưu. Hẳn vì để thoát khỏi nhóc mà thiếu chút nữa xả đến rách cả quần áo của mình, khiến cho chính mình mất đi tay áo.

Dilin nhìn đến một loạt dấu tay màu hồng hồng trên mu bàn tay cùng cổ Soso thì ánh mắt cũng trầm xuống, tiến lên từng bước, ôm lấy thất lưng Soso nhẹ nhàng vuốt đầu cậu nói: “Ngoan, về đến nhà rồi.”

Ciro lạnh lùng nhìn cậu, trong mắt rõ ràng là đùa cợt.

Nhưng là ngoài dự kiến của hẳn, Soso thật sự buông hai tay, ngoan ngoãn chuyển qua lồng ngực Dilin.

Chợt mất đi gánh nặng trên người, Ciro chỉ cảm thấy chỗ bị ôm đột ngột rét run, nhịn không được rung mình một cái.

“Đa tạ hoàng tử Ciro đã đưa Soso về.” Cũng không thể tức giận được, là Soso sống chết bám người ta, Dilin cũng không có lí do gì để nổi giận, còn phải cảm ơn hắng đã đưa Soso về.

Ciro hừ lạnh một tiếng, quay đầu bước đi.

Dilin biết hắng khẳng định trở về tắm rửa, tâm tình tốt lắm ôm Soso lên lầu.

Soso ngoan ngoãn tựa con mèo nhỏ, ngay cả khi Dilin đưa cậu vào giường cũng không phát giác, tìm một vị trí thoải mái tiếp tục tiến vào mộng đẹp.

Dilin bịt mũi ngồi bên giường thở hồng hộc.

Có hai con ma men trong phòng, cậu cũng đừng mong hảo hảo ngủ đêm nay.

Cậu nghĩ nghĩ, quyết định đi sang phòng bên.

Bởi vì Soso thường xuyên ở hai phòng đi qua đi lại, cho nên Ningya ít khi đóng cửa. Khi Dilin vào phòng cậu đã ngủ rồi.

Dilin rón rén leo lên giường, dựa lưng về tường nhìn bóng dáng Ningya.

Ánh trăng chiếu vào lưng cậu run nhè nhẹ.

Dilin đột nhiên vùng dậy.

Bởi vì cậu phát hiện, run rẩy không phải là ánh trăng mà là Ningya.

Cậu nhớ tới chuyện nguyên rửa trên người Ningya phát tác ở ngoài đồ thư quán, ba bước cũng chỉ còn hai bước chạy tới bên giường Ningya đỡ lấy bờ vai cậu thấp giọng hỏi: “Đau lắm sao?”

Ningya nhẹ nhàng quay đầu, trên khuôn mặt tái nhợt tràn đầy mồ hôi lạnh.

“Ngươi... “Dilin vừa mới nói một chữ liền hoảng sợ nhìn vệt đen từ sau gáy cậu chậm rãi tràn ra xung quanh.

Ningya rụt vào ổ chăn, đem thân thể cuộn lại thành một đoàn.

Đối với nguyên rửa, Dilin không có cách giải quyết, chỉ có thể ngồi ở bên giường, xuyên qua tấm chăn nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu, yên lặng truyền sức mạnh cho cậu.

Không biết qua bao lâu, ánh trăng ngoài cửa sổ đã soi sáng cả hai chiếc giường.

Ningya quay đầu lại thấp giọng nói: “Không có việc gì.”

“Tối nào cũng như vậy sao?” Dili cau mày hỏi.

Ningya ngẩng đầu, mái tóc xám trắng bết lại trên trán, đôi mắt đen lầy như hồ sâu, “Về nhà thì tốt rồi.”

Yết hầu Dilin ngứa rát, những lời ta cho người mượn quân đoàn ma pháp cơ hồ đã phải thốt ra, nhưng cuối cùng cũng chỉ là cơ hồ.

Cậu có được quân đoàn ma pháp, là bởi vì cậu mang họ Basai Ke.

Bởi vì cậu mang họ Basai Ke, nên cậu không thể vô duyên vô cớ mà cấp Ningya mượn quân đoàn ma pháp.

Đáp án đó ngay từ đầu liền đã định.

29. Chương 28: Phương Thức Dạy Học (chín)

Ningya từ sáng sớm liền bắt đầu thu thập nốt đồ đạc còn lại.

Dilin ngồi ở trên giường nhìn từng đồ vật thuộc về Ningya lần lượt giảm bớt thẳng đến khi tất cả đều đã tiến vào không gian trữ đồ của cậu.

“Người thật sự quyết định?” Dilin rầu rĩ hỏi.

Ningya mỉm cười nhìn cậu, sắc mặt tái nhợt dưới sự chiếu rọi của tia nắng ban mai mà nổi lên một tầng vàng nhạt, xinh đẹp lạ kì. “Có lẽ đây sẽ là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta, nhưng ta sẽ vĩnh viễn nhớ rõ tình bạn của chúng ta.” Cậu đưa bàn tay gầy guộc đầy kiên định lên.

Dilin đứng lên trịnh trọng nắm tay cậu.

Tay cậu thực lạnh, như cơ thể của cậu vậy.

Ningya chủ động buông tay, “Ta phải đi.”

“Không cùng những người khác chào từ biệt sao?” Dilin nhìn về sắc trời tờ mờ sáng, Soso, Michel bọn họ nhất định còn đang ngủ.

“Không cần.” Ningya lạnh nhạt, “Cũng không có gì để nói.”

Dilin nghe cậu nói vậy thì cũng không tiếp tục kiên trì, lặng lẽ nói “Ta tiễn người”

“Hảo.” Ningya lúc này cũng không có cự tuyệt cậu.

Hai người đi xuống dưới lầu, liền nhìn đến Mikris chờ ở nơi đó.

“Người vẫn muốn đi?” Mikris hỏi lại.

Ningya gật gật đầu.

Mikris do dự nói: “Có lẽ người có thể chờ thêm một chút.”

Ningya cúi đầu, “Ta sợ không kịp.”

Mikris thở dài, trong mắt lóe ra sự đồng tình đối với thiếu niên nhu nhược này, “Tuy rằng chuyện này không liên quan đến ta, nhưng là ta vẫn muốn nói, thật có lỗi, đã khiến người thất vọng rồi.”

Ningya bả vai hơi hơi chấn động, ngẩng đầu phức tạp nhìn lại, lập tức yếu ớt cười: “Mikris ma đạo sư các hạ, ngài nói quá lời rồi.”

Mikris không đáp lại, xoay người hướng về hồ Áo Ảnh.

Dilin cùng Ningya yên lặng theo sát phía sau.

Trên đường Dilin vài lần nghĩ muốn mở miệng đánh vỡ bầu không khí trầm lặng này, nhưng thủy chung không biết nên mở miệng ra sao. Cước bộ trầm trọng của Mikris cùng vẻ mặt hồ hững của Ningya khiến cậu hiểu rằng theo đuổi bầu không khí thoải mái lúc này là một điều quá xa xỉ.

Khung cảnh hồ Áo Ảnh dần dần hiện ra trước mắt.

Hồ nước xanh thẳm phản chiếu tinh không, gió sớm lạnh lạnh thổi nhàn mặt hồ, nước gợn lăn tăn.

Thuyền ngừng ở bờ biển.

Dilin nhìn chiếc thuyền, ánh mắt có chút hoe đỏ. Cậu đột nhiên phát hiện chính mình thế nhưng có điểm nhớ nhà.

“Ta đi đây.” Ningya ở bên người cậu thấp giọng nói.

Dilin hoàn hồn, nhìn cậu, nghiêm mặt nói: “Bảo trọng.”

Ningya mỉm cười, xoay người lên thuyền, đi vào trong khoang, nhanh chóng vội vàng giống như nóng lòng chạy khỏi mọi thứ sau lưng, lại như nôn nóng muốn đi đâu.

Thuyền từng chút từng chút ly bờ, chậm rãi bước lên hành trình.

Mikris đột nhiên hỏi: “Hắn không có nhờ người giúp đỡ sao?”

Lỗi tai Dilin nóng lên, sau một lúc lâu mới nói: “Hắn rốt cục xảy ra chuyện gì?”

Mikris liếc mắt nhìn cậu một cái chậm rãi lắc đầu nói: “Quên đi.” Rồi quay bước trở về, bỏ lại Dilin vẫn đang ngơ ngác ngẩn nhìn chiếc thuyền xa xa. Từ lúc bắt đầu tiến vào học trong St Paders, cậu đã hình thành một thói quen xem đủ mọi loại người đến rồi đi, cho nên tuy rằng bản thân có chút tiếc hận đối với việc Ningya rời đi, nhưng cảm giác đó cũng chỉ duy trì trong nháy mắt ngắn ngủi.

Dilin nhìn con thuyền càng ngày càng nhỏ phía xa, tay chậm rãi xoa lên trái tim, liền như một cảm giác gì đó còn chưa kịp hình thành đã vội tiêu thất.

Việc Ningya rời đi cũng không tạo lên gợn sóng quá lớn trong đám đệ tử, ngoại trừ Soso cùng Michel khổ sở một trận, những người khác tựa hồ căn bản không có chú ý đến sự biến mất của cậu.

Dilin có thử hỏi hỏi Soso về chuyện của Ciro, nhưng Soso chỉ vẻ mặt mờ mịt nhìn cậu, hiển nhiên đối với việc đêm qua đã quên mất không còn một mảnh. Dilin đành phải dặn cậu sau này không được uống rượu một mình, nếu như có tụ hội nhất định phải đi cùng mình.

Soso đáp ứng rồi.

Thực ra lúc đầu cậu cũng định chạy về gọi Dilin mà, nhưng là bị Michel rút cho hết chén này đến chén khác, sau rồi cái gì cũng không nhớ nữa.

Đêm đó, Michel bị Dilin gọi ra cảnh cáo. Vì khiến cho hắn coi trọng chuyện này mà cậu cố ý đem tình thế lúc đó khoa trương thành cực kì nghiêm trọng.

Michel nghĩ đến cảnh chỉ vì mình nhất thời hứng khởi mà thiếu chút nữa gây ra chiến tranh quốc gia, trong lòng lo sợ áy náy không thôi, từ nay về sau trước mặt Soso khắc khắc đều phải cẩn thận.

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, mới chớp mắt đã qua hai tháng.

Trong hai tháng qua, nhờ sự nỗ lực không ngừng của bản thân mà Dilin cuối cùng cũng cảm giác được một nguyên tố cùng thổ nguyên tố, tuy rằng vẫn thực mỏng manh nhưng cảm giác có thể cảm nhận được cả bốn loại nguyên tố thật sự rất tuyệt vời.

Bất quá cậu còn chưa kịp cao hứng thì đã bị biểu hiện của Kevin tạt cho một bát nước lạnh thật lớn.

Tận mắt nhìn thấy Kevin thoải mái sử dụng ma pháp tạo ra một chiếc xoáy nước thật lớn, nội tâm vui sướng của cậu nháy mắt bị quét sạch không còn một mảnh.

Có nguồn gốc bình dân nên hiển nhiên trước khi tiến vào St Paders Kevin hoàn toàn không biết sử dụng ma pháp, nhưng là hiện tại sự nắm giữ đối với thủy hệ ma pháp của cậu đã hoàn toàn vượt qua Dilin, cái loại cảm giác bị phản siêu này thật giống như 1 chiếc búa lớn hung hăng đập vào lòng cậu, khiến cho trước mắt cậu là một mảnh tối tăm.

Soso cùng Michel gặp Dilin sắc mặt u ám trở về thì đều thực kinh ngạc. Trong ấn tượng của mọi người, Dilin tựa hồ là một thiếu niên vĩnh viễn ông hòa ổn trọng, vô cùng hiếm thấy cậu lộ ra biểu tình như vậy.

Soso lo lắng nắm lấy tay cậu, “Hydeine lại khi dễ người sao?”

Dilin nghĩ muốn gật đầu, nhưng nghĩ nghĩ, lại lắc đầu.

Michel dựa vào gối đầu, hai chân nhẹ nhàng đong đưa qua lại, “Gặp khó khăn trong học tập?”

Dilin chăm chú nhìn cậu: “Malina đạo sư có dạy người ma pháp không?”

“Ma pháp? Đó là đương nhiên.” Michel nghi hoặc nói, “Chúng ta đến St Paders còn không phải vì học ma pháp sao?”

Dilin mím môi.

Michel giật mình nói: “Chẳng lẽ người đến bây giờ còn chưa được học qua ma pháp?”

Dilin nói: “Không có cụ thể học qua.”

“Cái gì kêu không có cụ thể học qua?” Michel hai tay nắm góc giường, khoanh chân ngồi xuống, “Chẳng lẽ Hydeine không có dạy ma pháp chú ngữ cho người?”

“Không có.” Dilin sắc mặt lập tức trở lên khó coi, “Hắn nói. Ma pháp sư chân chính không nên học tập ma pháp do tiền nhân lưu lại mà phải tự mình sáng tạo ra thuộc loại ma pháp của bản thân.”

Michel nhíu nhíu mày: “Giỡn cái gì vậy chứ? Chúng ta ngay cả ma pháp là cái gì còn chưa có hiểu rõ ràng thì làm sao mà sáng tạo ra ma pháp được chứ? Hơn nữa sáng tạo ma pháp thuộc loại của bản thân có nằm trong điều kiện tốt nghiệp của học viện sao? Người bây giờ cái gì cũng đều không học được thì còn nói cái gì mà sáng tạo ra thuộc loại ma pháp của chính mình chứ?”

Những nghi ngờ vẫn luôn tồn tại trong lòng giờ phút này bị Michel một hơi nói toạc hết ra, Dilin sắc mặt từ đen chậm rãi chuyển sang đỏ.

Soso nghe được mê mê mang mang, “Dilin, người cho đến bây giờ vẫn chưa được học qua ma pháp sao? Vậy bao nhiêu ngày nay người học cái gì vậy?”

Dilin chậm rãi nói: “Cảm ứng ba hệ nguyên tố còn lại.” Chuyện này vốn cậu chỉ nhắc tới khi thỉnh giáo Ali Di, vốn chưa cùng người khác nói qua nên cũng không ai biết.

Michel kêu lên: “Trời ạ! Đây là cái kiểu đạo sư gì vậy?! Ai mà chẳng biết sau khi lựa chọn cho mình chính hệ ma pháp để học tập thì sự cảm ứng đối với ba hệ nguyên tố còn lại chậm rãi biến mất. Hiện tại người lại học tập cảm ứng ba hệ nguyên tố kia, quả thật rất lãng phí thời gian.”

Soso: “A. Kia sao Hydeine lại làm vậy a?”

“Trời biết.” Michel đồng tình nhìn Dilin. Thực ra hẳn vẫn thực tâm mộ Dilin có thể được Hydeine chọn làm đệ tử duy nhất, nhưng mà hiện giờ xem ra, kia tuyệt đối là kiếp nạn a!

“Các người đi ăn cơm trước đi, ta ra ngoài một chút.” Dilin nói xong liền lập tức rời đi.

Soso chạy theo hai bước lại quay đầu lại hỏi Michel: “Hắn đi đâu vậy?”

Michel thần nhiên đáp: “Đi tìm đầu sỏ tính sổ.”

Thời điểm xuất phát Dilin vốn mang theo một bụng lửa giận cùng khó hiểu chuẩn bị tốt lắm để hảo hảo chất vấn Hydeine. Nhưng khi thật sự đối mặt với hắn, tức giận cùng khó hiểu vẫn còn đó nhưng lại không biết làm thế nào để có thể chất vấn hắn.

Hydeine rời mắt khỏi cuốn sách, nhướng mày nhìn Dilin vẫn đứng không nhúc nhích ở đối diện, “Người chạy tới đầu đầy mồ hôi đến đây là để đứng ở chỗ này cản trở ánh mặt trời của ta hử?”

Dilin trầm giọng nói: “Ta có lời muốn hỏi người.”

“Hỏi người? Hydeine bữu môi dài giọng lặp lại hai chữ cuối, “Tựa hồ là đến khởi binh vấn tội nha.”

Dilin nói “Ta muốn biết người vì sao vẫn không dạy ta thủy hệ ma pháp.” Cậu dừng một chút, như là để bổ sung chính mình không phải đến để gây sự nói: “Những người khác đều đã học được rất nhiều ma pháp thủy hệ.”

“Người có biết thiên tài và người thường khác nhau ở điểm nào không?” Hydeine hếch cằm hỏi.

“Ta không nghĩ chính mình là thiên tài.”

Hydeine nhạo báng nhếch nhếch khóe miệng, “Ta khi nào thì nói ngươi là thiên tài?”

Dilin hồ nghi nhìn hắn, ánh mắt như muốn hỏi ngươi nói thiên tài cùng người bình thường chẳng lẽ không phải là chỉ cậu cùng với những người khác?

“Không thể nghi ngờ, thiên tài cường đại nhất của St Paders.... “Hắn vươn ngón tay, chậm rãi chỉ thẳng vào mình, “Chính là ta! Cái đám bạn học của ngươi bất quá chỉ là một đám người thường dạy dỗ ra một đám người thường phiên bản hai thôi. Muốn nghe ta hay nghe bọn chúng tùy ngươi chọn.”

Dilin trầm mặt chậm rãi nói: “Ta muốn biết mục đích phương án dạy học của ngươi.”

“Có thể a.” Hydeine thanh thoi buông sách, chậm rãi đứng lên cười lạnh nói, “Chờ ngươi trở thành viện trưởng của St Paders là được.”

Dilin yết hầu cứng lại, tựa hồ cũng phát hiện yêu cầu mà mình đưa ra rất lỗ mãng, nhưng lời nói ra như bát nước đổ đi, muôn thu hồi lại là không có khả năng. Cậu lại không muốn cúi đầu trước Hydeine, vì thế liền chuyển sang đề tài khác, “Như vậy, ta muốn chọn lại đạo sư.”

“Cũng được.” Hydeine khoanh tay nhìn cậu, “Chỉ cần người đó đánh thắng ta là được.”

Dilin kinh nghi nhìn vẻ mặt tự tin của hắn, chẳng lẽ nói....

St Paders nhiều ma đạo sư như vậy, lại không ai có thể thắng hắn?

30. Chương 29: Phương Pháp Dạy Học (mười)

Dilin nửa tin nửa ngờ.

Tuy rằng từ trước đến nay thái độ biểu hiện của Hydeine vẫn thực kiêu ngạo nhưng là Dilin cảm thấy lần này hắn thật sự quá khoa trương. Theo tuổi tác cùng sự từng trải mà nói, hắn so với đại đa số đạo sư trong viện đều nhỏ hơn. Về lí mà nói, hắn cho dù có lafthien tài đi chăng nữa thì cũng không thể siêu việt hơn mọi người.

Cậu đem chuyện này nói cho những người khác, đám Michel cảm thấy thực cảm phẫn, đều tỏ ý Hydeine quá tự cao, quá vô sỉ, hơn nữa đều tỏ vẻ phi thường tích cực nguyện ý giúp cậu cùng đạo sư của mình bắc cầu giạt dây.

Nhóm đạo sư rất nhanh đã cho hò âm.

Đạo sư của Kevin là một người thành thật, đáp án của hắn cũng thực thành thật, “Nếu là Hydeine, ân, ta đánh không lại.”

Mà đáp án của đạo sư Malina thì lại thập phần chọc người suy ngẫm: “Hydeine? Hừ, hắn dám so cùng ta sao? Đạo sư của hắn còn là học đệ của ta!”

Thời điểm Dilin nghe thấy đáp án đó trong đầu hiện lên một câu hỏi: đến tột cùng là Hydeine không dám so cùng nàng hay là nàng không dám so cùng hắn?

Đáp án của hai vị thập giai ma đạo sư đã đả kích thật lớn lòng tin của Dilin. Cậu bắt đầu tin tưởng sự tự tin của Hydeine cũng không phải là vô cớ, có lẽ, hắn thật sự rất mạnh a. Nhưng Soso còn chưa có trở về, cậu trong lòng chính là vẫn đang ôm một tia hi vọng mong manh. Dù sao đạo sư của Soso cũng là người được ma pháp nghiệp đoàn bài danh đứng thứ tư của đại lục a!

Bởi vậy, thời điểm Soso vừa bước vào cửa ánh mắt của Dilin thiếu chút nữa đã dán vào trên mặt cậu.

“Welfare Horizontal đạo sư nói như thế nào?” Dilin khẩn cấp hỏi.

Michel cũng buông sách chờ mong nhìn Soso.

“Đạo sư nói, hắn là một kẻ điên điên chiến.” Soso chậm chậm nói, “Người bình thường tuyệt đối không cùng một kẻ điên điên chiến.”

Thần thái Dilin trong nháy mắt liền ảm đạm xuống.

Michel không đành mà an ủi cậu: “Nhưng đạo sư khác không muốn cùng hắn tỉ thí cũng không phải là không muốn nhận người. Người có thể đưa ra yêu cầu xin đổi đạo sư với học viện, để cho học viện giúp người an bài.”

Dilin động tâm nhưng cũng lập tức nhụt chí nói: “Vạn nhất hắn chạy đi gây phiền toái cho tân đạo sư thì làm sao bây giờ?”

“Như thế nào.....” “Michel nghĩ đến thái độ làm người của Hydeine, ngạnh sinh sinh đem hai chữ “có thể” nuốt lại.

Soso cúi gằm leo lên giường Dilin an ủi cậu: “Ta cảm thấy Hydeine là có dụng ý của hắn.”

“Dụng ý?”

“Ân. Đạo sư nào mà chẳng hi vọng đệ tử mình có tiền đồ, ta nghĩ hẳn scungx không ngoại lệ. Bằng không vì cái gì chỉ nhận một mình ngươi làm đệ tử thôi đâu?” Soso nhớ tới lần đó Dilin trầm hồ, Hydeine phi thân xuống cứu thì lại càng thêm chắc chắn về suy đoán của mình, “Có lẽ chỉ là phương thức dạy học của hắn cùng người khác bất đồng thôi.”

Michel nói: “Có khi nào hắn cùng ngươi hay người nhà ngươi có cừu hận gì đó không?”

Dilin nhú mày nói: “Không thể nào.” Nếu có cái gì thâm cừ đại hận thì với thái độ làm người của Hydeine thì hẳn đã đốt cậu ra tro ngay từ lần đầu gặp mặt rồi mới phải.

Michel nói: “Nếu không thì có lẽ đúng như Soso nói đấy, phương pháp dạy học của hắn cùng người khác bất đồng thôi.”

“Phương thức dạy học bất đồng sao?” nghe bọn họ nói vậy Dilin cũng cảm thấy hơi mờ mịt rồi.

Michel nói: “Chuyện này đối với ngươi có lẽ là việc tốt. Dù sao một đạo sư có thể đánh khắp thánh viện không địch thủ cũng không phải tùy tiện là có thể tìm được đâu.” Lời vừa nói ra, tâm lý đồng tình của hắn liền héo đi, ngược lại lại sinh ra vài phần hâm mộ. Đạo sư đánh khắp thánh viện không địch thủ a, chỉ mới nghĩ thôi đã thấy thực vinh quang rồi.

Nghe bọn hắn nói vậy, Dilin cũng không cố chấp đem đề tài này bàn tiếp, mỉm cười chuyển qua nói chuyện khác.

Tuy rằng đã chứng minh được lời nói của Hydeine không phải là tự cao, nhưng Dilin cũng không có trở lại lớp học mà liền ngâm mình trong đồ thư quán tự học.

Đồ thư quán có số lượng tàng thư vô cùng phong phú, sơ cấp ma pháp kỹ năng của bốn hệ đều có đủ cả, còn có không ít phương pháp sử dụng ma pháp võ lòng. Từ sau khi cậu có được tư cách đệ tử cùng huy chương liền có thể tự do ra vào đồ thư quán.

Cậu ngồi ở đồ thư quán ba ngày, thế nhưng những điều học được còn nhiều hơn cả hai tháng trước.

Cậu hiện tại đã có thể tự lại thủy nguyên tố tạo thành một quả cầu nước kích thước to bằng đầu người, cũng đã có thể chậm rãi ngưng tụ ra mấy mũi tên nước, tin rằng qua không bao lâu cậu cũng có thể ngưng tụ thành xoáy nước như vòi rồng của Kevin.

“Ngươi xem ra cũng rất không tồi.”

Ngay khi Dilin đang sử dụng ma pháp chậm rãi ngưng tụ thủy cầu, hơn nữa kích thước không ngừng tăng thêm thì phía sau vang lên tiếng nói ngọt ngào như ác mộng.

Thủy cầu ba đặc một tiếng rơi xuống mặt đất. Nước nhanh chóng ngấm vào bùn đất, còn bắn vài giọt lên ống quần cậu.

Dilin lén lút hít một hơi, khép lại sách ma pháp, xoay người, “Đạo sư.”

“Người còn nhớ ta a?” Hydeine phi tiểu tự tiểu, “Ta còn tưởng người nữa đêm rơi xuống giường nên bị mất trí nhớ rồi chứ.”

Dilin không hé răng.

“Nếu không có mất trí nhớ, vậy thì ta cũng không thể lý giải được..... Người mấy ngày nay là cố ý trốn học sao?” Hydeine mỉm cười nhưng ngữ khí lại thêm mấy phần âm thâm.

Dilin ôm sách ma pháp, trấn định nói: “Ta muốn học ma pháp.”

“Từng người tiến vào thánh viện đều muốn thế.”

“Ta muốn học ma pháp chân chính.”

“Ma pháp chân chính?” Hydeine cười lạnh, “Người nghĩ thế nào là ma pháp chân chính? Như vậy?” Hắn vươn tay, một viên thủy cầu lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay, kích cỡ tương đương viên thủy cầu của Dilin.

Dilin trừng lớn con mắt, không thể tin nhìn hắn, “Song, song hệ ma pháp sư?”

Như thế nào có thể?

Cậu vẫn luôn nghĩ song hệ ma pháp sư là nhân vật do mấy cái tiểu thuyết gia tưởng tượng ra, không có kgar nang tồn tại trên thế gian. Bởi vì dù là nguyên tố hay tinh linh thì họ đều có dự vọng độc chiếm kì lạ, không có khả năng cùng với nguyên tố khác tồn tại. Đây chính là nguyên nhân vì sao rất nhiều người từ đầu có thể cảm ứng nhiều loại nguyên tố nhưng sau khi lựa chọn nguyên tố chủ tu thì cảm ứng đối với ba hệ nguyên tố còn lại chậm rãi mất đi.

Nhưng là chuyện xảy ra trước mắt này đây lại không để cho cậu có thể phủ nhận. Thủy nguyên tố cùng hỏa nguyên tố trong tứ đại nguyên tố chính là hai cái đại oan gia, nhưng nó lại đều đang xuất hiện trong tay một người.

Chẳng lẽ, Hydeine thật sự cường đại đến mức có thể đột phá cực hạn nguyên tố bài xích nhau?

Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của cậu, Hydeine mỉm cười nói: “Người hiện tại nhất định rất hiếu kì ta đến tột

cùng là thủy hệ hay hỏa hệ ma pháp sư.”

Dilin không có phủ nhận.

Hydeine vươn tay kia ra, lòng bàn tay bùng phát một ngọn lửa dữ dội.

Quang ảnh của nước và lửa đồng thời dừng ở trên mặt của Hydeine và Dilin.

Dilin lẩm bẩm nói: “Như thế nào có thể?”

Hydeine thu hồi ngọn lửa, đem thủy cầu đẩy đẩy đến trước mặt cậu, dùng âm thanh tràn ngập hấp dẫn nói: “Có muốn biết nguyên nhân?”

Dilin nhìn chăm chăm vào thủy cầu, đột nhiên nói: “Vì cái gì nhiệt độ của thủy cầu lại cao như vậy?” Thủy cầu càng tới gần, nhiệt độ đánh tới mặt cậu càng cao, thật giống như một..... Ngọn lửa.

Hydeine loay loan khoe miệng, “Phát hiện?”

Dilin như trước thực nghi hoặc.

“Bởi vì, ta dùng chính là hỏa hệ ma pháp.” Hydeine ánh mắt ngưng lại, xung quanh thủy cầu đột nhiên toát ra một ngọn lửa, đem thủy cầu gắt gao bao lấy.

Dilin giật mình nói: “Ta hiểu rồi. Người là dùng hỏa nguyên tố đem thủy nguyên tố tụ lại một chỗ!” Thủy nguyên tố là bị động, bởi vì bị tụ lại với nhau mà không thể không ngưng tụ thành một viên thủy cầu!

Nước cùng lửa trong tay Hydeine chợt biến mất, hắc khoanh tay nói: “So với cái kia người vừa học thì thế nào?”

Dilin đỏ mặt lên, nhỏ giọng nói: “Người chưa từng dạy cho ta.”

“Đạo sư của ta cũng chưa từng dạy ta ma pháp cũng có thể sử dụng như vậy.” Hydeine lạnh lùng nói, “Nếu tất cả tri thức của người là từ ta mà ra, như vậy người có lợi ích gì? Cũng giống như trong sách đem ma pháp của ta truyền thụ đi xuống sao? Người không biết là so với người thì sách càng đáng tin cậy sao? Ít nhất nó cũng không cấu giận, cũng sẽ không xuyên tạc ý tứ của ta>”

Dilin gục đầu xuống xem mũi chân chính mình.

Rõ ràng cảm thấy bản thân hoàn toàn không sai, nhưng là không biết vì cái gì, sau khi kiến thức ma pháp

của Hydeine lại bắt đầu có thể lý giải cùng nhận thức phương thức dạy học của hắn.

“Hiểu biết ba hệ nguyên tố còn lại cũng không phải giúp người có thể sử dụng chúng nó mà là giúp người có không gian cùng sức tưởng tượng lớn hơn để sáng tạo ra thuộc loại ma pháp của chính mình và,” hắn dừng một chút, nói tiếp, “Chiến thắng tất cả địch nhân, cho dù hắn thuộc hệ ma pháp nào.”

Dilin đột nhiên nhớ tới câu trả lời của Welfare Horizontal — Hắn là một kẻ điên hiểu chiến.

Cậu biết ma pháp sư ngoại trừ thuộc tính bất đồng có thể chia làm bốn hệ ma pháp sư ra, cũng có thể căn cứ vào lĩnh vực am hiểu mà chia thành hệ sinh hoạt, hệ chiến đấu, hệ phụ trợ. Bất quá mấy hệ này giới hạn phân chia có chút mơ hồ, rất nhiều ma pháp sư đều là sử dụng tài năng ở sinh hoạt hệ và phụ trợ hệ, nhưng lại vẫn có được sức chiến đấu nhất định, tỷ như đại đa số đạo sư của thánh viện. Nhưng nghe ngôn luận của Hydeine thì hắn tựa hồ là.... Tuyệt đối là ma pháp sư hệ chiến đấu?

Dilin lại có thêm một mối phiền não mới.

Bởi vì cậu luôn hi vọng đạo sư của mình là hệ sinh hoạt, vậy là cậu có thể ở lại trong học viện nghiên cứu phát minh ma pháp hữu dụng cho dân sinh. Theo công tác thống kê, ma đạo sư ở lại thánh viện đại đa số là những người muốn làm ra công hiến kiệt xuất cho hệ sinh hoạt. Mà chiến đấu hệ, có thì cũng có, nhưng là đại đa số đạo sư hệ chiến đấu dù ở tại thánh viện thì sau này cũng sẽ thường xuyên bị phái đến các nơi trên lục địa làm sứ giả chính nghĩa — Đây hiển nhiên đi ngược lại bốn ý của cậu.

“Ta muốn trở thành ma pháp sư hệ sinh hoạt.” Dilin nói ra tâm nguyện của bản thân.

Hydeine thực giật mình, “Cái gì?”

“Ta muốn trở thành ma pháp sư hệ sinh hoạt.” Cậu lớn tiếng nhắc lại.

Hydeine nhú mày, “Tên gọi đầy đủ của người là gì?”

Dilin sửng sốt, theo bản năng hỏi đáp: “Dilin · Basai Ke.”

“Thế còn cha người?”

” Andre · Basai Ke.”

“Chính là Sa Mạn Lý cái kia?”

“Ân.”

“Vậy người như thế nào lại muốn làm ma pháp sư hệ sinh hoạt chứ?” Hydeine vẻ mặt khó hiểu.

“..... Cuộc sống phương tiện.”

31. Chương 30: Sơ Cấp Cuộc Thi (một)

“Cuộc sống của người trước kia rất không phương tiện sao?” Hydeine nhú mày nhìn cậu. Sa Mạn Lý là một trong những quốc gia cường đại nhất trên Mộng đại lục, mà Basai Ke lại là một trong những gia tộc cường đại nhất của Sa Mạn Lý, chẳng lẽ cuộc sống của người thừa kế gia tộc này lại rất túng quẫn?

Dilin thật ảo não. Cậu cũng không biết chính mình như thế nào lại thoát ra câu cuộc sống phương tiện a. Cậu nghĩ nghĩ, quyết định ăn ngay nói thật, “Ta muốn ở lại St Paders.”

Hydeine nhìn cậu.

“Trở thành một nhân viên nghiên cứu.” Dilin nói.

Hydeine nửa ngày không nói chuyện, nhìn biểu tình của hắn giống như đang thật cố gắng để tiêu hóa chuyện này.

Dilin ánh mắt nháy cũng không nháy mà nhìn hắn, tựa hồ đang chờ đợi quyết định của hắn.

Qua một lúc lâu sau, Hydeine rốt cục mở miệng, “Đây là sự lựa chọn của người, tự do của người.”

Dilin thư khẩu khí.

“Nhưng là, ta sẽ không thay đổi phương thức dạy học cùng mục của ta.” Hydeine chậm rãi nói, “Có thể ở lại St Paders làm một cái nghiên cứu nhân viên hay không kia còn phải dựa vào chính người.”

Dilin mày hơi hơi nhăn lại.

Cậu hiểu trong huấn luyện giữa Hệ chiến đấu và hệ sinh hoạt có khác biệt rất lớn, sự khác biệt này không chỉ nằm ở phương thức vận dụng ma pháp mà còn ở lối suy nghĩ sử dụng ma pháp. Tỷ như nói, cùng là thủy hệ ma pháp sư, hệ chiến đấu nghĩ đến chính là công kích, như vậy hắn cần phải tận lực biến thủy nguyên tố thành vũ khí nguy hiểm có uy lực cường đại nhất. Mà hệ sinh hoạt có lẽ chỉ đơn giản là nghĩ đến làm thế nào để giặt quần áo.... Cho dù đồng dạng tạo ra xoáy nước, thì cũng sẽ có những sự chênh lệch về cường độ.

Hydeine lạnh mặt ngấm thán thái lóe ra trong mắt cậu, “Người có nhớ thứ tối trọng yếu giữa ma pháp và nguyên tố là gì không?”

“Cảm giác, câu thông.” Dilin trả lời.

Hydeine nói: “Đây chính là điều ta muốn dạy cho người.”

Dilin ngẩn người, giật mình nói: “Cho nên, người sẽ không dạy ta ma pháp?”

“Khi nào người có thể cùng nguyên tố chân chính hợp thành một thể, người căn bản không cần học tập gì cả, bởi vì nguyên tố của người sẽ thực hiện điều người muốn.”

Dilin dò hỏi: “Này không phải nguyên tố tinh linh mới có thể làm được sao?”

Hydeine nhướn mày nói, “Người nghĩ rằng mình không thể có nguyên tố tinh linh sao?”

Nghĩ muốn là muốn, nhưng có được nguyên tố tinh linh cũng không phải cứ nghĩ là có thể có được a.

Dilin môi giật giật, không nói chuyện.

Hydeine đột nhiên mỉm cười nói: “Không bằng như vậy. Liền lấy yêu cầu có được nguyên tố tinh linh làm tốt nghiệp luận đề của người đi.”

Dilin cứng đờ.

Miệng hắn chậm rãi gợi lên một mặt tươi cười không hề hảo ý, “Như vậy, người có thể tốt nghiệp trước thời gian a.”

Nhưng là cũng có thể vĩnh viễn không tốt nghiệp nổi.

Dilin phát hiện chính mình đối với tương lai vĩnh viễn không thể tốt nghiệp này lại không hề cảm thấy kinh hoảng. Có lẽ, vĩnh viễn không thể tốt nghiệp cũng là một loại phương thức để ở lại thánh viện đi. Cậu chậm rãi thở dài.

“Nếu trong vòng ba năm người không thể hoàn thành yêu cầu, ta sẽ dùng tội danh thiếu tôn kính đạo sư đá người ra khỏi học viện.” Hydeine hiển nhiên không nghĩ để cậu sống quá an bình.

Dilin sắc mặt trắng xanh, bật thốt lên nói: “Vì cái gì?”

“Bởi vì một đệ tử ngu xuẩn có thể làm bản nhân sinh của ta.” Hydeine bĩu môi, “Cho nên, trong vòng ba năm người phải cố gắng tìm cho được nguyên tố tinh linh thuộc về mình.”

“.....” Ổ thật lớn đã kích về sau, Dilin đã hoàn toàn mất đi ham muốn nói chuyện.

“Người đi đâu vậy?” Hydeine nhìn theo Dilin không hề hé răng lê ra khỏi rừng.

Trả sách.

Dilin ở trong lòng trả lời, đồng thời gơ gơ quyển sách trên tay lên. Trên thực tế, điều duy nhất cậu muốn làm lúc này là thoát khỏi vị đạo sư suốt ngày lôi kéo người khác cùng nhau trở lên biến thái như hắn!

Cậu cảm thấy có lẽ chính mình duy trì không được bao lâu nữa rồi. Cứ cái đà này đi xuống, có lẽ cậu thật sự sẽ trở thành đệ tử duy nhất trong lịch sử bị trục xuất khỏi học viện do có ý đồ mưu sát đạo sư — bất quá, cái đó và việc ba năm sau bị trục xuất do không tôn kính đạo sư cũng chả có gì khác nhau cả.

Cậu đem sách trở lại đồ thư quá thả lại giá sách.

Bỗng nhìn tới một quyển sách màu lam khiến cậu nổi lên hứng thú.

“ thủy ma pháp quấy khí ?”

Sách rất mỏng, tổng cộng chỉ có ba mươi sáu trang, bỏ đi lời mở đầu cùng cuối sách, nội dung chỉ còn hai mươi bảy trang. Nếu không phải do nhan sắc bắt mắt, cậu nhất định sẽ bỏ qua.

Dilin nhìn nhìn sắc trời, cảm thấy được chính mình có thể đọc xong nó trước khi mặt trời lặn liền tìm tới một góc im lặng đọc.

thủy ma pháp quấy khí giảng chính là phương pháp chế tác thịt xay trộn tối đơn giản. Lời mở đầu rõ ràng mà chính xác, dùng thủy nguyên tố để giã nát đồ vật này nọ không phải là điều quá khó, chỉ cần dùng một lực thật lớn quấy đều lên là có thể làm được. Khó chính là sau khi quấy xong, làm sao để có thể tách thủy nguyên tố ra khỏi nguyên liệu, dù sao thịt và tối cũng đều không phải không có nước. Quển sách này chỉ ra, hơi nước trong tối và thịt cùng thủy nguyên tố bình thường không giống nhau, bản thân chúng có mùi vị độc đáo của thịt và tối.

Dilin từng tờ từng tờ xem qua, đột nhiên cảm thấy ma pháp hệ sinh hoạt cũng rất có học vấn, không có đơn giản như mình vẫn tưởng. Ngược lại, nếu đem thủy ma pháp quấy khí vận dụng trên chiến trường.....

Cậu cơ hồ có thể thấy được hình ảnh một chiếc máy trộn bê tông thật lớn ở giữa chiến trường, không kiêng nể gì mà nghiền nát địch nhân.

Dilin cảm thấy được trên người có điểm rét run.

Cậu cũng không biết người viết quyển sách này có hay không nghĩ tới phương pháp dùng trên, hay là nói, ngoại trừ tác giả của quyển sách này, còn hay không nhưng đạo sư của St Pader biết cách dùng thủy ma pháp như vậy.

St Paders ma pháp học viện sở dĩ có thể tồn tại ngạo nghễ đương thời, không chịu sự khống chế của bất kì một quốc gia nào. Kỳ thật là có tính tất yếu của nó.

“Rất lạnh sao?” Hydeine dựa vào giá sách trước mặt cậu, chăm chú nghiên cứu sắc mặt Dilin.

Dilin đột ngột hoàn hồn, “Hydeine?” Cậu vừa thốt ra khỏi miệng đã ý thức được không ổn.

“Hydeine?” Quả nhiên hẩn nhướng mày, đôi mắt xanh thẳm như đại dương nhìn không ra hỉ nộ, “Đây là cách xưng hô của người đối với ta?”

Dilin chậm rãi tiếp lời: “Đạo sư.”

“Thời điểm người gọi người khác đều phải chia làm hai giai đoạn sao? Ngô, ta đây có phải nên cảm thấy may mắn vì ta không có nửa đêm gặp người, bằng không ta phải đợi đến hai ngày mới nghe xong người gọi toàn bộ?”

Dilin vội vàng chuyển đề tài hỏi: “Ngài cũng đến đồ thư quán đọc sách?”

“Không. Ta đến xem người.”

Dilin ngẩn ra, “Không phải vừa mới gặp qua sao?”

Đôi mắt màu lam thẳm thẳm của Hydeine khẽ nhúc nhích: “Ta thấy cao hứng lại đi nhìn không được sao?”

“.....” Loại lý do này không phải chỉ có hài tử năm sáu tuổi khóc nháo mới dùng sao? Dilin thật cẩn thận theo dõi hẩn. Hydeine tuy rằng không phải hài tử năm sáu tuổi, nhưng hẩn cũng sẽ có phương thức khóc nháo làm cho người ta phát điên a.

Liếc mắt một cái nhìn ra sự phòng bị của cậu, HGYdeine lòng dâng lên một cỗ hỏa giận, nhưng hẩn che dấu rất tốt, thần nhiên nói: “Ta lấy thân phận đạo sư tới đây thông tri cho người một điều.”

“Điều gì?” Từ khi trở thành đệ tử duy nhất của Hydeine, Dilin thật giống như đã cùng ngoại giới ngăn cách, mỗi lần đều phải theo Michel cùng Soso để biết tin tức đại chúng.

“Nửa tháng sau chính là ngày diễn ra cuộc thi sơ cấp.”

Dilin cả kinh nói: “Cuộc thi sơ cấp?”

Hydeine nói: “Muốn từ sơ cấp học viện lên tới trung cấp học viện, nhất định phải thông qua ba cuộc thi sơ cấp, cả ba cuộc thi đều đạt tư cách thì mới có thể học lên. Nếu hai lần đầu có thể đạt điểm tối đa thì có thể miễn thi lần ba.” Mấy cái quy tắc này vẫn là lúc trước Mikris lập lại cho hắn.

Dilin nói: “Nếu không hợp cách đâu?”

“Lưu ban.” Hydeine lạnh lùng phun ra hai chữ.

Dilin đột nhiên ý thức được, lưu ban cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là lửa giận của Hydeine.

Quả nhiên, Hydeine âm trầm hỏi han: “Người sẽ không phải là đã chuẩn bị tốt tinh thần lưu ban rồi đi?”

“Ta còn không biết nội dung của cuộc thi.” Nếu là giống như cuộc thi học thuộc lòng lần trước thì cậu cũng chẳng lo, nhưng nếu là thi về ma pháp, cậu chỉ sợ sẽ thật sự bị lưu ban a! Dilin thật rất bất an.

Tuy rằng St Paders cùng với các quốc gia khác trên đại lục không có liên hệ nhiều lắm, nhưng là cậu tin rằng tại nơi này chắc chắn có cơ sở ngầm của Sa Mạn Lý, bằng không phụ thân cậu cũng sẽ không thể thường xuyên nói về đủ loại chiến tích của công chúa Joane. Có thể tưởng tượng ra, nếu cậu không hợp cách trong cuộc thi sơ cấp này, tin tức sẽ lập tức truyền lại Sa Mạn Lý. Bởi vì tại nơi đó thời khắc đều có vô vô gia tộc như hổ rình mồi mơ tưởng đến vinh quang của gia tộc Basai Ke, hận không thể bới ra khuyết điểm của người thừa kế gia tộc là cậu để bôi nhọ danh dự gia tộc.

Nghĩ đến phụ thân chưa già tóc đã bạc của mình, mảy kiếm của Dilin nhăn lại càng sâu.

“Người sẽ không phải thật sự nghĩ không thể thông qua cuộc thi đấy chứ?” Hydeine trừng mắt.

Dili có cảm giác nếu cậu thật sự gạt đầu hắn hội nhất định quăng một hỏa cầu qua đây thiêu chết cậu.

“Ta muốn biết phương thức của cuộc thi.” Cậu cũng không dám ngay mặt trả lời.

Hydeine nói: “Phương thức rất đơn giản, tổ đội đi rừng Mộng Yêm.”

“Rừng Mộng Yêm?” Cái này gọi là rất đơn giản?!

Dilin ánh mắt trừng lên so với Hydeine còn lớn hơn nữa.

Hydeine thản nhiên nói: “Lúc ta mười ba tuổi đã phải đi qua.”

Dilin bé nhanh miệng, tuy rằng như thế, nhưng là ánh mắt của cậu vẫn như cũ sáng ngời mà lên án.

“Người nhất định có thể thuận lợi vượt qua thôi.” Hydeine nhìn cậu, thật giống như đang ngắm nhìn một tác phẩm nghệ thuật đặc biệt nhất, trong mắt lóe ra quang mang tự tin.

Dilin hiển nhiên không thể lý giải sự tự tin của hắn là từ đâu ra, “Nghe nói Rừng Mộng Yểm có rất nhiều ma thú.”

“Đúng vậy.” Hydeine gật đầu nói, “Trước khi St Paders được tạo ra, có một loại chức nghiệp tên là ma thú sư. Bọn họ bắt giữ ma thú, đồng thời thuần hóa chúng, khiến cho chúng phục vụ nhân loại. Ma thú sư chia làm ma thú sư biểu diễn, ma thú sư chiến đấu và ma thú sư sinh hoạt. Nhưng ma thú dù cho đã được thuần hóa thì vẫn là loài trời sinh dã tính, trên chiến trường thường không thể không chế được bản tính thị huyết của bản thân mà công kích quân mình. Cho nên loại chức nghiệp ma thú sư này đã bị các quốc gia trên đại lục e ngại mà cấm đoán. Hiện giờ nơi duy nhất không cấm chức nghiệp này chỉ có Sâm Lý Tư Thêm, bất quá trước áp lực của St Paders cùng các quốc gia khác cũng chậm rãi tiêu thất dần.

“Cho nên nhiệm vụ của chúng ta là phải bắt giữ ma thú?”

“Không phải bắt giữ ma thú, là lữ hành.” Hydeine nói, “Tìm được thứ mà cuộc thi chỉ định rồi trở về là hoàn thành.”

Dilin giật mình nói: “Mạo hiểm lữ hành?”

“Mạo hiểm?” Hydeine nhún vai nói, “Rừng Mộng Yểm từ trước đến nay được xưng là hậu hoa viên của St Paders, ta cũng không cảm thấy đi dạo ở hậu hoa viên thì có gì là mạo hiểm.”

Dilin tuy rằng không phục, nhưng thực lực thể hiện tất cả, cậu tin tưởng chính mình tuyệt đối không thể chạy tới rừng Mộng Yểm lúc mới mười ba tuổi — này cần rất cần tinh thần cao thượng dâng hiến thân mình cho ma thú a. Cậu phi thường phi thường khẳng định mình trước kia không có, hiện tại không có, tương lai.... cậu tự đáy lòng hi vọng cũng không cần có nốt.

Hydeine nhìn đến quyển sách trong tay cậu, “Quyển sách này là do đạo sư của ta viết.”

“Đạo sư của người?” Dilin cúi đầu nhìn bìa sách kí tên — David · Basai. “Hắn thật sự là một ma pháp sư đa tài.” Chẳng những tinh thông hệ chiến đấu mà còn có thể áp dụng vào trong sinh hoạt. Cậu đột nhiên ý thức được, Hydeine là ma pháp sư hệ chiến đấu, mà hắn đã từng xem qua quyển sách này, cho nên loại quấy khí này có lẽ thật sự có thể được áp dụng trên chiến trường.

“Người đang nghĩ cái gì?” Hydeine nghi hoặc phát hiện sắc mặt cậu có chút trắng nhợt, thật giống như bộ dạng hồi nãy khi vừa nhìn thấy hắn.

“Người đã sử dụng qua loại ma pháp này chưa?” Cậu hỏi thật hàm súc.

Hydeine nhú mày, “Đó là thủy hệ ma pháp.”

Dilin ngẩn ra, lập tức bật cười. Cậu khấn trương quá thiếu chút nữa đã quên mất điểm ấy.

“Hơn nữa ma pháp loại này lực sát thương rất thấp, dùng lửa thiêu thì dễ dàng hơn nhiều.” Hydeine bổ sung.

Dilin: “.....” “Cậu khấn trương cũng không phải là không có đạo lý. Hydeine thấy thế nào cũng giống một nhân vật nguy hiểm thích nghiên cứu các loại phương thức giết người mà.

32. Chương 31: Sơ Cấp Cuộc Thi (hai)

Có lẽ bởi đây là do đạo sư của mình sáng tác, Hydeine đối với nghiên cứu quyền sách này cũng không có phát biểu cái nhìn. Sau khi hần rời đi, Dilin lại có thể tiếp tục đọc nó.

Lời nói của Hydeine cùng nội dung trong quyền sách đã khiến cậu thay đổi cái nhìn của cậu về hệ chiến đấu cùng hệ sinh hoạt. Ma pháp bản thân vốn vô hại, nó đến tốt cùng là hệ chiến đấu hay hệ sinh hoạt chính là do con người quyết định.

Lỗi suy nghĩ, chính là do lỗi suy nghĩ mới là nguyên tố quyết định tất cả.

Dilin đột nhiên cảm thấy không hề bài xích thân phận đệ tử của Hydeine. Cậu tuy rằng cũng không rõ Hydeine có thật sự là một đạo sư tốt hay không, nhưng có một điều cậu có thể khẳng định chính là, bản thân cậu nhất định là một đệ tử tốt. Một khi đã như vậy, còn cái gì để lo lắng nữa đâu?

Hiện tại vấn đề quan trọng nhất hiện nay chính là cuộc thi nửa tháng sau, cậu nhất định phải thuận lợi thông qua không để cho gia tộc mình phải chịu hổ thẹn.

Dilin ánh mắt trở lại trên trang sách, đang chuẩn bị lật sang trang khác, bả vai đã bị vỗ nhẹ một chút.

.....

Lại nữa?

Dilin cố nén trụ không kiên nhẫn, quay đầu mỉm cười nói: “Hydeine đạo.....”

Nhưng ánh vào mi mắt lại hé ra một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

“Người là Dilin. Basai Ke?” Đối phương có chút sợ hãi xác nhận.

Dilin cẩn thận đóng sách lại, “Ta là, xin hỏi ngài là.... “

“Ta là Robert. Kean. Phụ thân ta là Ben. Kean tử tước.” Hắn thấy Dilin mặt không đổi sắc, không yên mà bổ sung, “Ta đến từ Sa Mạn Lý.”

Dilin trong lòng thầm kêu một tiếng, đến rồi, nhưng tươi cười nơi khóe miệng cũng không có thu hồi. Cậu cũng không đứng lên, chỉ hướng hắn vươn tay: “Rất vui được gặp ngài.”

Robert thụ sủng nhược kinh nắm lấy tay cậu, “Ta từ rất sớm đã muốn đến bái phỏng ngài, nhưng là vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp.”

Dilin bất động thanh sắc mà nghe hắn thao thao bất tuyệt.

Dùng hai cậu để khái quát chính là, hắn tuy rằng là quý tộc nhưng hắn lại tự mình thi vào học viện, là đệ tử ban trung cấp.

Robert thấy chính mình đã nói nhiều như vậy mà Dilin lại chỉ mỉm cười nhìn hắn không nói gì trái tim giống như bị treo lên, “Basai Ke thiếu gia?”

“Ân.” Dilin tựa hồ đến giờ mới phát hiện hắn đang đứng nói chuyện, ngòn tay hướng bên cạnh chỉ, “Mời ngồi.”

Robert theo lời ngồi xuống, muốn nói lại thôi mà nhìn cậu.

Dilin chậm rãi nói: “Ta nghe nói, sơ cấp viện cùng trung cấp viện không được tự ý cùng nhau lui tới.”

Robert cả kinh, vội hỏi: “Nội quy của học viện có điều này sao?”

Đúng vậy, nội quy học viện cũng không có điều này, nó là quy luật bất thành văn trong thánh viện. Dilin dám đảm bảo, Robert này là lén lút tới. Đồ thư quán số một tuy là đồ thư quán lớn nhất trong thánh viện, nhưng tri thức nó cung cấp chủ yếu là sơ cấp ma pháp, trung cấp đệ tử hắn phải tới đồ thư quán số ba cùng số bốn.

Điều này thật ra cũng phải vì lo sợ trung cấp cùng sơ cấp viện trong đó sẽ xảy ra va chạm mà là St Paders từ trước đến nay vẫn cho rằng, ma pháp hắn phải do chính mình tu luyện mà không phải đi theo con đường của tiền nhân. Thời điểm mới thành lập học viện, rất nhiều tân sinh không dám trực tiếp dựa vào đạo sư

mà thường xuyên chạy theo các học trưởng học tả mà hỏi thăm khiến bản thân ngược lại thành ra đi đường vòng. Sau đó, quy định bắt thành văn này cũng chậm rãi hình thành.

Bởi vậy, dù là có chung đạo sư thì sơ cấp học viên cùng trung cấp học viên cũng không có qua lại quá nhiều.

Bất quá Dilin cũng không có vạch trần hẳn, thân nhiên nói: “Người là đệ tử trung cấp viện đầu tiên ta gặp.”

Cậu dùng chính là đệ tử trung cấp viện mà không phải học trưởng.

Robert cũng không có ngoài ý muốn, với thân phận con cháu gia tộc Basai Ke mà nói, hoàn toàn có thể kiêu ngạo.

“Kỳ thật, ta đến để tặng thiệp mời.” Robert từ trong túi không gian xuất ra một một phiến thiệp tinh xảo màu vàng, “trung cấp viện có rất nhiều đệ tử xuất thân từ Sa Mạn Lý, bọn họ từ lâu đã kính ngưỡng đại danh của Basai Ke công tước, hi vọng có thể được cùng ngài gặp mặt một lần.”

Dilin nhìn thiệp mời, cũng không hề tiếp lấy.

Cậu hiểu rõ, những đệ tử này chính là thế lực mà công chúa Joane lưu lại trong học viện. Bọn họ sở dĩ tìm tới mình, hẳn là do nhận được chỉ thị của công chúa. Dù sao, Ciro có thể dùng phương thức lưu ban trở lại trường nhất định là ngoài sở liệu của bọn họ, hơn nữa còn cản trở hành động. Bọn họ hiện tại cần một người đứng đầu có thể cùng Ciro chống lại.

Mà chính mình, không hề nghi ngờ, trúng tuyển.

“Nửa tháng sau, chính là cuộc thi sơ cấp.” Dilin nói, “Ta chỉ sợ không có thời gian.”

Robert vội vàng nói: “Ta đã từng trải qua cuộc thi sơ cấp, cũng không quá khó. Lấy thực lực của Basai Ke thiếu gia mà nói tuyệt đối không thành vấn đề.”

“Người rất rõ ràng thực lực của ta?” Dilin cười cười.

“Đương nhiên.” Hắn từng nghe nhiều người nói tới, công chúa Joane cũng từng nhắc qua Dilin. Basai Ke là người có thiên phú thủy hệ ma pháp vạn người không có nổi một. Với thái độ làm người của công chúa Joane những lời này của nàng tuyệt đối không phải là lời khen tặng. Hắn hiểu rõ sự kiêu ngạo của nàng.

Dilin cảm thấy thực ngoài ý muốn, “Cảm tạ tín nhiệm của người, bất quá thực ra hiện nay ta đang phải tự học cùng học bù.” Cậu quơ quơ quyển sách trên tay.

“ thủy ma pháp quấy khí ?” Robert thực mờ mịt. Hắn hoàn toàn không thể liên hệ vị thiếu niên ma pháp thiên tài thế gia này cùng với quấy khí một chỗ. Chẳng lẽ, đây là bài tập đạo sư giao cho?

“Đạo sư của ngài là Hydeine · Taji Aires?” Hắn cẩn thận hỏi.

“Đúng vậy.”

Robert nhúu nhúu mày.

Dilin tò mò đứng dậy, “Người có biết hắn?”

“Hắn là danh nhân của St Paders.” Robert tựa hồ do dự có muốn hay không thật ngôn mà bấm báo.

Hứng thú của Dilin đã hoàn toàn bị câu lên rồi, mấy loại đồn đãi về Hydeine cậu cũng đã được nghe một ít, đều thực không rõ ràng, khó có cơ hội gặp được một vị nhân sĩ, không nhân dịp này mà hỏi thì thật có lỗi với buổi gặp mặt này quá.” Ta đối với hắn vẫn còn không quá hiểu biết. Ngô, đạo sư tốt đối với đệ tử thực rất trọng yếu.” Cậu cố ý đem chính mình cùng Hydeine bỏ qua một bên để giải trừ sự do dự của đối phương.

“Này, ta chỉ là nghe nói.” Robert nhìn nhìn bốn phía, giống như sợ Hydeine sẽ đột nhiên từ đâu đó chui ra.

Nói thật, Dilin cũng lo thế.

Hydeine đại đa số thời điểm đều là xuất quỷ nhập thần.

Sau khi hai người một cái tùy ý một cái cảnh giác mà xác nhận lại hoàn cảnh xung quanh xong, Robert thấp giọng nói: “Ta nghe nói, hắn rất lợi hại.”

“Lợi hại ra sao?”

“Không biết. Tóm lại, rất nhiều người đều nói hắn, phi thường phi thường lợi hại.”

“..... Còn có đâu?”

“Hơn nữa tính cách thật không tốt ở chung.”

“Tỷ như nói?”

“Không biết, dù sao, rất nhiều người đều rất sợ hấn.”

“.....”

“Hơn nữa, hấn trước kia vẫn chỉ ở phòng thí nghiệm, không nhận đệ tử.”

“.....”

“Nga, đúng rồi, nghe nói hấn là cái thiên tài.”

“Robert.”

“Ân?” Robert chính là đang sưu tầm đủ loại tin tức về Hydeine trong bụng liền nhìn đến Dilin đang cười tủm tỉm đứng dậy, “Đã khuya, có muốn cùng ta đi dùng cơm không?”

“A, nga, cảm ơn, không được.” Căng tin của sơ cấp viện cùng trung cấp viện không có cùng một chỗ, hấn vừa xuất hiện hấn sẽ rất nhanh bị nhận ra. “Thiếp mời này.... “ Hấn chần chờ nhìn cậu.

Dilin mỉm cười nói: “Có chuyện gì chờ cuộc thi sơ cấp kết thúc rồi nói sau.”

Tuy rằng Robert là học trưởng, nhưng hấn cũng không có là gan đi miễn cưỡng Basai Ke công tước, đành phải ngượng ngùng nói: “Tốt, nếu người có chuyện gì.... “ Hấn dừng một chút nghĩ đến thân phận của đối phương là không có khả năng tự mình đến trung cấp viện, sửa lời nói, “Ta chờ sau khi cuộc thi sơ cấp kết thúc sẽ lại đến tìm ngài.”

Dilin mỉm cười gật đầu.

Robert lúc này mới lặng lẽ rời đi.

Chờ hấn đi rồi, Dilin khoe miệng tươi cười chậm rãi thu lại, ánh mắt nhìn về phương hướng hấn ly khai mà trầm tư.

Trung cấp viện cùng sơ cấp viện từ trước đến nay phân biệt rõ ràng, nhất là sau khi công chúa Joanne và Ciro vừa mới bị giáo phường ra lệnh cưỡng chế về nhà, bọn họ không nên như vậy mình mục trường đảm mà tìm tới chính mình. Trừ phi.....

Ciro lại có động tĩnh sao?

Dilin tâm tình liền phiền muộn.

Nếu phải tiếp thu thể lực của Joanne công chúa tại đây thì cậu lại càng hi vọng bản thân công chúa có thể quay về trường học. Ít nhất, cậu cũng chỉ cần phải ứng phó một người.

Dilin quay về ký túc xá, ngoài ý muốn nhìn đến Ciro đứng ở trước cửa ký túc xá.

Cậu dừng lại cước bộ, mỉm cười chào hỏi.

Ciro hai tay rút túi quần, nghiêng ngẫm nhìn cậu, “người của trung cấp viện đã tới tìm người?”

Dilin ngẩn ra, nhướn mày nói: “Cái gì?”

“Yên tâm, này không phải cái gì đại sự.” Giáo phương chính là không hy vọng đệ tử sơ cấp viện dựa vào học trưởng, cũng không phải tính cưỡng chế làm cho bọn họ không có qua lại. Có đôi khi, quy luật bất thành văn còn khắc nghiệt hơn cả quy luật thành văn, hơn nữa lại là loại khắc nghiệt không có lý do.

Dilin nói: “Người là vì việc này mà đến?”

Ciro không có trả lời.

Trung cấp viện tìm tới Dilin là điều sớm hay muộn. Cuộc thi sơ cấp đã sắp diễn ra, cuộc thi trung cấp cũng mau tới. Trận này vẫn là hấn làm cho thể lực đệ tử của Khảm Đình vương quốc hướng phe Sa Mạn Lý khiêu khích, đối phương không có khả năng không hề động chỉ.

Cho nên hấn vừa rồi cũng chỉ là thuận miệng thử mà thôi, không nghĩ tới thể nhưng thật sự hời hợt.

Ký túc xá chạy ra một người.

Dilin kinh ngạc, lập tức mặt giãn ra, “Người sao lại xuống dưới?”

Soso thở hồng hộc ôm một bó lớn tư liệu, như là muốn chạy lại đây, nhưng trên đường bị Ciro ngăn lại.

“Đồ của ta.” Ciro sắc mặt không được tốt.

Soso đem tư liệu đưa cho hấn.

Ciro âm thanh lạnh lùng nói: “Lần sau không được phép đem tư liệu về ký túc xá.”

Soso sợ hãi không dám lên tiếng trả lời.

Dilin thấy thế tiến lên từng bước, không chút để ý mà đem Soso che đậy ở sau lưng, “Không nghĩ tới Ciro hoàng tử cư nhiên lại đem tư liệu nhờ Soso cầm.” Cậu cố ý dùng chữ nhờ này. Nghĩ thôi cũng biết. Hẳn nhất định là bắt Soso làm chân chạy việc vặt cho mình.

Soso kéo kéo tay áo cậu, nhỏ giọng nói: “Không phải. Tư liệu là Ciro bảo ta lấy từ chỗ đạo sư tới, ta nửa đường tiêu chảy nên mới chạy về ký túc xá.”

“Tiêu chảy?” Ciro sắc mặt quái dị nói, “Người trước khi xuống dưới có rửa tay không?”

Soso đang muốn trả lời, đã bị Dilin giành nói: “Soso ghét nhất là bị rửa tay cùng tắm rửa.”

Ciro khóe mắt vừa kéo, xoay người bước đi.

Dilin đột nhiên kinh ngạc nói: “Đúng rồi, Ciro đang ở nơi nào?” Cậu tựa hồ hiện tại mới nhớ tới Ciro cũng không cùng bọn họ ở một chỗ. Dựa theo đạo lý nói, hẳn hẳn là ở cùng đệ tử sơ cấp viện mới đúng.

“Ở tại nhà cũ.” Soso, “Chính là chỗ ở của lứa ban sinh của sơ cấp viện đó.”

“..... Thật sự là rất thích hợp hẳn.”

Dilin mỉm cười thư thái.

33. Chương 32: Sơ Cấp Cuộc Thi (ba)

Không biết có phải những lời như chán ghét tắm rửa cùng rửa tay đã chấn trụ Ciro, hẳn về sau cực kì ít khi sai sử Soso, mấy loại chuyện như đi lấy tư liệu đều là tự thân xuất lực. Điều này làm cho Dilin nhẹ nhõm rất nhiều. Từ trường thiếp mời kia có thể thấy được quan hệ khăng khít của Ciro cùng bọn họ, cậu thật sự không muốn Soso bị cuốn vào.

Sau khi bớt đi được một cọc tâm sự cậu liền toàn tâm toàn ý đem tinh lực tập trung vào việc học.

Sau khi biết cậu ở đồ thư quán đọc sách liền bắt đầu tiến hành nghiêm chọn các loại sách mà cậu đọc.

Về chú ngữ, thủ thế thủy hệ ma pháp toàn bộ đều bị đưa trả về đồ thư quán. Còn lại đương nhiên không phải thủy hệ mà là ba hệ nguyên tố còn lại.

Dilin ra sức kháng nghị: “Mấy quyển sách này không có tác dụng thực tế!” Chẳng lẽ hẳn nghĩ rằng cậu trong trường hợp khẩn cấp còn có thể triệu hồi ra nguyên tố ma pháp khác hay sao?

Hydeine nói: “Chùng nào mà người có thể lĩnh hội được tác dụng thực tế của chúng thì người đã thành người thông minh rồi.”

.....

Ý tứ của hấn là nói cậu hiện tại rất không thông minh?

Vốn từ trước đến nay luôn chìm đắm trong đại dương ca ngợi cùng vinh quang hiển nhiên Dilin vạn phần phần nộ. Cậu lạnh lùng nói: “Đạo sư ngài có bất mãn gì với Basai Ke sao?”

Hydeine ngón tay nhẹ nhàng đảo qua cằm mình, “Basai Ke, nghe ra thật cũng có điểm quen tai a.”

Chẳng lẽ thật sự có?

Dilin tim đập mạnh và loạn nhịp. Cho nên nói, hấn tuyển chính mình làm đệ tử là có dự mưu từ trước, cho nên nói, hấn thật là đang khó xử cậu?

Cậu nhìn hấn. Dung mạo anh tuấn bởi vì đôi mắt lam nhạt trong suốt mà càng thêm mê người, nếu không biết cá tính của Hydeine, hấn sẽ có rất nhiều người vì hấn mà thần hồn điên đảo. Chính là, tích cách của hấn thật sự rất khoa trương khiến cho người ta nghĩ muốn xem nhẹ cũng không thể.

Dilin mím môi. Cha cậu cũng rất anh tuấn nhưng cá tính so ra tốt hơn hấn nhiều lắm.

“A, ta nhớ ra rồi.” Hydeine đột nhiên nói.

Dilin trong lòng căng thẳng.

“Kia không phải là gia tộc của người sao?”

“.....”

“Về phần bất mãn.....” Hydeine mỉm cười, “Nếu lần này người không thể thông qua cuộc thi sơ cấp, ta nghĩ, không cần lo lắng, chúng ta rất nhanh sẽ có.”

“.....” Nếu như lo lắng cậu không thể vượt qua sơ cấp cuộc thi vậy thì nên lấy chút sách có thể sử dụng cho cậu mới đúng!

Cầm nhận được lửa giận trong mắt Dilin, Hydeine khoanh tay nói: “Cùng một con đường, nhiều người cùng đi, như vậy thì người đứng đầu, đứng thứ hai, thậm chí là thứ hai trăm thì cũng chẳng cách nhau bao xa.”

Dilin nhấp nháy mắt nhìn hắn. Không thể không thừa nhận, Hydeine có đôi khi nói chuyện thật sự rất có đạo lý, tuy rằng thái độ của hắn vẫn như cũ khiến cho người ta không dám khen tặng.

“Cho nên, muốn bỏ xa được người khác có hai biện pháp.” Hydeine vươn một ngón tay, “Một, đi đường tắt.”

Dilin nhăn tình sáng lên.

Đường tắt ở bất cứ thời điểm nào đối với bất cứ kẻ nào đều là một loại hấp dẫn.

“Người muốn trở thành vong linh pháp sư hả?” Hydeine cười đến thập phần vô hại, “Ta có thể giúp người.”

Dilin cả người tóc gáy nháy mắt dựng thẳng lên.

Tuy rằng trước mặt cậu không có chiếc gương nào, nhưng là cậu cũng có thể tưởng tượng ra sắc mặt bản thân có bao nhiêu khó coi.

“Hoặc là,” Hydeine chậm rãi nói, “Tổn công một chút, chế tạo một chiếc xe ngựa, nhất lao vĩnh dật.” (Một lần vất vả cả đời nhàn hạ)

Trái tim Dilin cuối cùng cũng hạ xuống.

Nơi này dù sao cũng là thánh viện, cho dù tính cách của Hydeine có ác liệt hơn nữa hành vi có càn rỡ hơn nữa cũng không thể mạo hiểm làm tức giận cả Mộng đại lục mà sử dụng vong linh ma pháp —— nếu hắn thật sự có thể. Dù sao, vong linh pháp sư chẳng những là kẻ thù của Quang Minh thần hội còn là công địch của toàn bộ đại lục. Bởi vì vong linh ma pháp sư chính là sử dụng tà thuật để quấy rối giấc ngủ của người đã khuất.

“Như vậy, ta không phải trước tiên nên tìm một con ngựa đực cùng một con ngựa cái, chờ chúng nó sinh ra ngựa con, sau đó lại nuôi lớn?” Dilin tức giận nói.

Hydeine nhú mày nhìn cậu

Dilin bị hắn nhìn đến chột dạ.

“Ta hiện tại phi thường phi thường hoài nghi, thu người làm đệ tử có phải là một sự lựa chọn chính xác hay không.”

Dilin thật muốn nói: này không cần hoài nghi, đáp án tuyệt đối là không! Bởi vì nó thực có thể hủy diệt tất cả nhiệt tình của một thiếu niên đối với ma pháp.

“Có sẵn ngựa lại không cần mà nhất định phải chờ chúng nó sinh ra ngựa con rồi lại nuôi lớn.....” Hydeine dùng ánh mắt quái dị nhìn cậu không khác gì đang nhìn một thằng ngu.

Dilin cái gì cũng không nói, cầm lấy một quyển sách đi thẳng đến dưới tàng cây, khoanh chân ngồi đọc.

Nếu cậu ngược đầu khỏi quyển sách hẳn sẽ thấy từ mặt đến cổ cậu đều đã chuyển thành màu hồng khả nghi.

Dưới sự giám sát của Hydeine ngăn ngừi trong nửa tháng Dilin đối với tam hệ ma pháp còn lại đã có một hệ thống hiểu biết nhất định.

Loại hiểu biết này rất nhanh đã phát huy tác dụng tại cuộc thi sơ cấp.

“Michel, nếu như vừa rồi thêm vào một câu ‘watelassi-builong!’ thì uy lực của chú ngữ sẽ tăng thêm không ít.” Dilin nhìn cái hố trên mặt đất nhẹ nhàng nói một câu.

“Thật sao?” Tuy rằng Michel thực nghi hoặc cậu vì cái gì lại có hiểu biết như vậy về thổ hệ ma pháp, nhưng vẫn là thử làm theo.

Quả nhiên, trên mặt đất theo tiếng niệm chú ngữ của cậu mà mở rộng gấp đôi so với lúc trước.

“A, ta phải đem câu chú ngữ này nhớ kỹ!” Michel kinh hỉ lấy ra giấy bút ghi chép lại.

Kevin kinh ngạc nhìn cậu.

Dilin từ trong túi không gian lấy ra một hạt giống bỏ xuống hố đất.

Michel dùng chú ngữ đem mặt đất lấp lại.

Kevin phát tay, một dòng nước trong chậm rãi làm dịu hố đất.

“Nhiều nước quá rồi.” Ali Di ở bên cạnh lăm bầm, “Chết đuối nó mất.”

Kevin nghe vậy, lập tức buông tay.

Ali Di áp tay xuống mặt đất trên miệng hố, miệng lăm bầm, không biết qua bao lâu, một mầm non xanh ngất vươn lên.

“Thành công!” Michel vui vẻ reo lên, “Aha! Cuộc thi sơ cấp lần này rất đơn giản!”

Không sai, đây chính là nội dung của cuộc thi sơ cấp — dùng hạt giống trồng ra một vòng tròn đường kính ngàn thước.

Tổ viên là rút thăm chọn ra, đáng mừng chính là, trong tiểu tổ của họ đều là người quen —— Dilin, Kevin thủy hệ, Michel thổ hệ, Ali Di mộc hệ.

Michel gặp Dilin không yên lòng, lặng lẽ đến bên người cậu: “Yên tâm, Soso còn có Jefrey ở cùng sẽ không có việc gì đâu.”

Dilin trầm giọng nói: “Nhưng là cùng tổ còn có Ciro.”

Nhắc tới Ciro, Michel cũng trở lên lo lắng.

Từ sau khi Ningya rời đi, phòng ngủ của bọn họ vẫn chỉ có ba người ở cùng nhau cho nên tình cảm so với những người khác cũng tốt hơn nhiều. Nghĩ đến cá tính của Soso cùng Ciro lại đến quốc gia sau lưng bọn họ, biểu tình của Michel cũng liền trở lên tăm tối.

“Một ngàn thước đến tột cùng là dài bao nhiêu a?” Ali Di nhìn ngó xung quanh.

Kevin nói: “Dù sao cứ ba bước trồng một cây là được.”

Ali Di nói: “Nhưng là bước chân của mọi người cũng không đồng nhất a.”

Kevin hiển nhiên cũng chưa nghĩ đến vấn đề này, nhú mày nói: “Tìm một người thân cao tiêu chuẩn đến bước thử đi.” Ánh mắt của hắn trực tiếp từ trên người Ali Di xẹt qua.

Ali Di tức giận đến oa oa kêu to, “Ta thân cao sao lại không phải là tiêu chuẩn?”

Hắn đang nói, Dilin cùng Michel song song bước tới, sau đó cùng Kevin ba người nhìn xuống hắn.

.....

Ali Di buồn bực bỏ lên phía trước.

Michel chà chà hai bàn tay nói: “Ta đến xới đất.”

Kevin nhìn quanh bốn phía, “Chúng ta phải cẩn thận, nơi này tùy thời sẽ có ma thú lui tới.”

Dilin gật gật đầu, cũng bắt đầu đề phòng lên.

“A!”

Tiếng kêu sợ hãi của Ali Di đánh gãy tiếng nói chuyện của Michel ba người chạy nhanh qua.

“Làm sao.....”

Dilin đem câu hỏi nuốt trở vào.

Mười thước trước người Ali Di là một đôi lục quang khí thể rào rạt đang chăm chú nhìn bọn họ.

Văn phòng viện trưởng của St Paders.

Orosey chính là đang uống cà phê cùng ăn bánh bích quy, nhàn nhã thưởng thức buổi trà chiều.

Dương quang thoải mái ấm áp chiếu lên đùi lão, mọi điều đều tốt đẹp yên lành. Đầu lão tựa vào gối ôm, hai mắt mông lung buồn ngủ.

Phanh, cửa bị nặng nề đẩy ra.

Cà phê trên bàn trà nhẹ nhàng rung lên một cái.

Mysheros khấn trương vọt vào: “Viện trưởng, không tốt rồi!”

Orosey mở to mắt, khóe mắt còn lưu lại một tia buồn ngủ.

“Rừng Mộng Yểm sống lại!”

Orosey đồng tử co rụt lại.

Người ngoài chỉ nghĩ chỗ đáng sợ của rừng Mộng Yểm chính là đủ loại ma thú hung mãnh bên trong, nhưng là chỉ có nhóm đạo sư trong trường là biết nó còn có một truyền thuyết khủng bố — nó là một khu rừng sống.

Thật giống như một thái cực đồ khổng lồ, rõ ràng là tối vùng bên trái, nhưng ở thời điểm nó sống lại thì vùng tối lại chuyển sang bên phải. Không một ai biết quy luật hoạt động của nó, chỉ có thể sau khi hoạt động chấm dứt chậm rãi tìm đường trở về. Nhưng là rừng Mộng Yểm diện tích lớn vô cùng, các loại ma thú

tối hung mãnh đều ẩn ở sâu bên trong, có người dù tìm cả đời cũng không thể trở về.

Bất quá, truyền thuyết này vẫn luôn tồn tại, chưa từng bị lãng quên, nhưng là tình cảnh trong truyền thuyết đến nay vẫn chưa từng xuất hiện.

Orosey rất nhanh đã trấn tĩnh lại, “Hôm nay là ngày diễn ra cuộc thi sơ cấp.”

Mysheros gật đầu.

“Làm cho tất cả đạo sư xuất phát, đem đệ tử của bọn họ tìm trở về. Cuộc thi hủy bỏ!”

“Vâng” Mysheros lao nhanh ra ngoài.

Orosey đi đến bên cửa sổ, ánh mắt xa xăm nhìn về phía rừng Mộng Yểm.

Vào thời điểm sáng lập St Paders, bốn vị hiền giả phát hiện được bí mật của rừng Mộng Yểm — tại trung tâm khu rừng có một tòa không gian ma pháp trện do thiên nhiên hình thành. Vì đảm bảo cho sự an toàn của học viện, bốn vị hiền giả đã phá

Đến tận cùng là cái gì khiến cho nó một lần nữa hoạt động trở lại?

Phía tây mây bay qua.

Che lại ánh mặt trời.

34. Chương 33: Sơ Cấp Cuộc Thi (bốn)

Lục quang u ám từ ánh mắt toát ra, chậm rãi lộ ra tướng mạo sắc sảo của nó giấu sau bụi cỏ. Nếu không phải ngân giáp trên người nó trông thật đẹp mắt, cả bọn nhất định sẽ nghĩ nó chỉ là một con lợn rừng.

Michel hít một hơi thật sâu nói: “Ta khẳng định nó không có trong sách mà đạo sư đưa cho chúng ta.”

Kevin thấp giọng nói: “Thoạt nhìn có điểm giống ngân giáp thú.”

Dilin nhìn hắn một cái, “Tên này đặt thật không tồi.”

Kevin nói: “Không, ta là nói ta từng ở trong một quyển sách thấy qua loại ma thú này, nếu ta không có nhớ lắm trong đó.....”

Dilin nghe ra thanh âm của hắn có hơi hơi phát run, tâm liền trầm xuống, “Cái gì?”

“Nó là ngũ giai ma thú.”

Ngũ giai?!

Ma thú sư vì dễ dàng phân chia ma thú, liền đem ma thú phân chia thành mười loại, tương đương với thập giai ma pháp sư, càng lên cao càng khó đối phó.

Trước khi cuộc thi sơ cấp diễn ra, Mikris từng nói qua ma thú mà bọn họ có thể gặp phải đều là nhất giai, hi hữu lắm thì có nhị giai, như thế nào mà ngay lập tức đã chạy ra một con ngũ giai ma thú?

Dilin cùng những người khác liếc nhau, đều nhìn ra biểu tình khó coi trên mặt đối phương.

Ngân giáp thú đi đến khoảng cách năm sáu thước trước mặt họ, đột nhiên dừng lại, ánh mắt ngân lục hiện lên một đạo quang mang thị huyết.

Dilin hô: “Bóp nát thủy tinh cầu!”

Trước cuộc thi, bọn họ mỗi người đều được phát cho một viên thủy tinh cầu, nếu trong cuộc thi gặp phải nguy hiểm hoặc là muốn bỏ cuộc thì liền bóp nát thủy tinh cầu. Nhưng việc này cũng đồng nghĩa với cuộc thi thất bại.

Cho nên đám người Kevin dù trong lúc Dilin nói đã đem thủy tinh cầu ra nắm trong tay, nhưng là cũng không có ai lập tức bóp nát.

Một khi niết đi xuống, cuộc thi lần này liền kết thúc.

Bọn họ nhìn nhau, tựa hồ đều đang chờ đối phương hành động.

Dilin không có nghĩ phức tạp như bọn họ. Ánh mắt cậu gắt gao nhìn chăm chăm ngân giáp thú, từ trong túi không gian chậm rãi lấy ra một thanh kiếm.

Tuy rằng cậu từ rất lâu đều đã quyết định trở thành một ma pháp sư, nhưng bởi thân phận nhi tử duy nhất của Basai Ke công tước mà không thể không theo học kiếm pháp. Trong tình huống hiện tại, so với việc dựa vào trình độ ma pháp gà mờ của bản thân còn không bằng dùng dùng kiếm cho an toàn.

Nhìn đến thanh kiếm, ngân giáp thú như cảm nhận được sự khiêu khích, đôi mắt xanh mượt không hề nhúc nhích mà ghim thẳng vào người cậu, giống như đang nhìn con mồi.

Lòng bàn tay nắm kiếm của Dilin chậm rãi xuất ra mồ hôi. Cậu ở trong lòng tính toán thời gian nhóm đạo sư có thể chạy tới, đồng thời tính toán chính mình có thể cầm cự bao lâu.

Kevin chờ ba người nhìn thấy thủy tinh cầu trong tay đối phương như trước hoàn hảo không tổn hao gì, trong lòng liền cảm thấy xấu hổ.

“Có lẽ, là ta nhìn lầm rồi.” Kevin lúng ta lúng túng nói.

“Cái gì?” Dilin ngẩn ra.

Ngay tại sát na này, ngân giáp thú đã hóa thành một cơn gió bạc vọt tới trước người Dilin.

Một viên thủy cầu theo trong tay Kevin vọt qua.

Michel cùng Ali Di cũng lập tức xuất sử ma pháp, nhưng hiển nhiên ma pháp của hai người trong thời điểm này một chút tác dụng cũng không có.

Chỉ thấy ngân giáp thú gạt phăng viên thủy cầu, mặc cho nó truy theo phía sau, như trước nhắm Dilin hướng tới.

Dilin nhanh nhẹn nhảy dựng về phía sau, vung kiếm lên bổ thẳng về phía đầu ma thú.

Đinh đắc một tiếng, thanh kiếm rắn chắc chém xuống đầu ngân giáp thú.

Hai tay Dilin tê rần cơ hồ không cầm nổi chuôi kiếm. Trái lại, ngân giáp thú không chút tổn hao!

Ngân giáp thú thở phì phì, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm vào ngực Dilin, mạnh mẽ đâm thẳng vào.

Dilin ngực bị hung hăng va chạm, văng ra liên ba bốn thước.

Kevin đám người lúc này mới choáng váng, cơ hồ đồng thời bóp nát thủy tinh cầu.

Ngân giáp thú cũng không có dừng lại, mà là chạy về phía trước hai bước, nâng lên hai chân, hướng ngực Dilin đập xuống.

“Cẩn thận!” Michel cùng Kevin lúc này cũng bắt chập cái gì ma pháp, song song dùng thân thể lao lên.

Ngân giáp thú đối với nguy cơ phía sau hoàn toàn không thêm để ý, trong mắt nó lúc này chỉ còn thân ảnh của Dilin.

Dilin bị đâm cho đầu óc choáng váng, thấy nó nhấc chân lên không chút nghĩ ngợi liền lăn sang bên cạnh. Bởi vì ngực rất đau khiến hành động của cậu có vẻ trì trệ, cánh tay cơ hồ ngay trước khi móng guốc hạ xuống mới rút ra kịp.

Michel cùng Kevin bổ nhào vào trên người ngân giáp thú còn chưa kịp có bất cứ hành động gì đã bị nó hất văng ra.

Ngân giáp thú sục động cái đuôi, xoay người nhìn bọn họ.

Cái này, ai cũng không dám hoài nghi nó không phải ngũ giai ma thú. Lực lượng cường hãn như vậy hẳn không thể là thứ nhất giai ma thú có thể có.

Bất quá nhận thức này hiển nhiên có điểm muộn.

Trong bốn người bọn họ đã có ba người ngã xuống, còn lại Ali Di tuy rằng chưa có ngã xuống, nhưng là tình cảnh cũng không sai biệt lắm, hai chân không ngừng phát run.

Dilin hít một hơi thật sâu, tay bám vào thân cây chậm rãi đứng dậy, đau đớn trong lồng ngực thiếu chút nữa khiến cậu trước mắt tối sầm ngã xuống.

Đã nhận ra động tác của cậu, ngân giáp thú lần thứ hai nhắm cậu xông tới.

“Đáng chết.” Dilin nâng tay xoa xoa khoe miệng. Thời điểm bị tông lúc này cậu cần phải môi.

Kevin cùng Michel nghi hoặc hướng Dilin nhìn lại. Nghĩ đến chỉ vì tư tâm mới nãy của bản thân mà hiện giờ mọi người phải lâm vào nguy hiểm trên mặt hai người đều có điểm ngượng ngùng.

“Ta sẽ dẫn nó chạy về hướng đông.” Dilin cực nhanh nói xong câu đó, cắn răng một cái xoay người chạy đi.

Ngân giáp thú gầm giọng một tiếng, thể nhưng thật sự đuổi theo.

Kevin cùng Michel đồng thời nghĩ muốn đứng lên, nhưng rất nhanh lại ngã trở về.

Lấy tổ chất thân thể mà nói, bọn họ thật sự mảnh mai so với Dilin nhiều lắm.

Ali Di lúc này mới lặng lẽ đi lên nói: “hướng mà cậu ta chạy đi, không phải là hướng bắc sao?”

Michel, Kevin: “.....”

Kịch liệt chạy trốn làm cho trước mắt Dilin từng trận biến đen. Cậu không rõ bản thân có thể chạy bao lâu, trên thực tế, sau khi chứng kiến tốc độ của ngân giáp thú, nghĩ đến chính mình có thể dẫn dắt nó rời đi đúng là một ý tưởng khờ dại. Nhưng là trong tình huống vừa rồi, cậu cũng không còn sự lựa chọn nào khác.

Trời biết ngân giáp thú có phải loài ăn thịt hay không.

Xuất phát từ hứng thú của ngân giáp thú với mình, hi sinh bản thân để bảo trụ mấy người kia chính là biện pháp tốt nhất. Ít nhất còn có thể lưu lại một đường sinh cơ.

Ngay tại thời điểm cậu cảm thấy thể lực của mình đã đạt tới cực hạn, muốn buông tha cho chính mình thì thủy nguyên tố trong đầu bỗng trở lên rõ ràng tới cực điểm. Cái loại dục vọng bản năng muốn chạy trốn nhanh hơn này dường như đã thúc dục thủy nguyên tố, khiến cho chúng nó nhanh chóng tập hợp lại quanh thân thể cậu, hơn nữa.....

Còn làm cho cậu bay lên?

Cậu khó tin mở to hai mắt, xác định bản thân quả thực đang bay lên.

Không, chính xác mà nói, là bay về phía trước.

Dần dần, cậu cảm thấy màu đen dần lui đi trong mắt, cây cối vùn vụt trôi lại phía sau, bên tai đều là tiếng gió ào ạt.

Không biết qua bao lâu, trước ngực dâng lên một trận ghê tởm, có loại cảm giác muốn ói. Cậu vội vàng nghĩ phải dừng lại, quả nhiên, thủy nguyên tố liền chậm rãi biến mất, cậu rốt cuộc hạ xuống mặt đất.

Sau khi hoàn thành mọi thứ, việc đầu tiên Dilin làm là quay đầu ra sau kiểm tra.

Sau khi xác định đầu ngân giáp thú không biết từ nơi nào toát ra kia đã bị bỏ lại, cậu mới chậm rãi an tâm, dựa vào đại thụ bên cạnh ngồi xuống chậm rãi cởi bỏ nút áo trước ngực.

Mấy vết đỏ ửng rất nhanh sẽ biến thành bầm tím, nhưng khiến cậu lo lắng nhất vẫn là nội thương, không biết vừa rồi va chạm có làm bị thương đến xương cốt hay không. Cậu sờ soạng một hồi, xác định không có gãy xương mới dừng lại, từ trong túi không gian lấy ra thủy tinh cầu.

Tuy rằng trước khi dẫn dắt ngân giáp thú rời đi cậu đã nói cho Michel bọn họ biết phương hướng, nhưng để

bảo hiểm....., vẫn là bóp nát thủy tinh cầu sẽ tốt hơn, như vậy bọn họ có thể dễ dàng tìm ra vị trí của cậu.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc ngón tay dùng sức thì cậu lại dừng lại.

Bất kể là nhìn dưới góc độ nào, cuộc thi sơ cấp trước mắt đã muốn thoát ky nội dung ban đầu, bóp nát thủy tinh cầu chính là lựa chọn tốt nhất. Nhưng là Dilin lại có chút hoang mang. Những điều này liệu có thể là một loại thử thách mà Hydeine đặt ra không? Nếu hắn đã có thể đưa ra điều kiện vô lý là tìm được nguyên tố tinh linh trong vòng ba năm, như vậy tìm đến một con ngũ giai ma thú cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Có lẽ, hắn đang ở một địa phương nào đó chờ cậu nhận thua cầu cứu?

Dilin cúi đầu nhìn viên thủy tinh cầu trong tay, lý trí cùng tình cảm yên lặng đấu tranh.

Đấu tranh hồi lâu. Cậu quyết định đem nó thu trở về, ngược lại lấy ra vài miếng thịt khô để ăn.

Dù sao đã cho rơi được ngân giáp thú, việc cậu phải làm lúc này chính là đem nhiệm vụ còn lại hoàn thành. Chỉ cần nghĩ đến biểu tình trợn mắt há hốc mồm của Hydeine, nhiệt huyết trong cậu sẽ trở lên sôi trào, đau đớn trước ngực cũng giảm bớt rất nhiều.

Cậu ăn xong thịt khô, thỏa thuê mãn nguyện mà đứng lên, sau đó..... Ngây người.

Không xong.

Vừa rồi cậu là chạy hướng nào vậy?

Lạc đường trong rừng rậm cùng trong sa mạc cũng tương tự nhau, đều là một chuyện vô cùng đáng sợ. Bởi vì đi tới đi lui đều phát hiện hoàn cảnh bốn phía giống hệt nhau. Nếu như có ưu điểm gì thì chính là thời tiết trong rừng rậm cũng không tệ lắm, trước khi mặt trời xuống núi còn có ánh sáng sung túc. Còn về khuyết điểm thì chính là tùy thời đều có thể thoát ra một con cao giai ma thú mà cậu chưa từng biết tới.

Bất quá, người ta có đôi khi cũng không thể lạc quan một cách mù quáng.

Mấy giờ sau, Dilin phát hiện đã bắt đầu xuống núi, rừng rậm bốn phía càng ngày càng âm u, mà trước mắt lại xuất hiện một thứ.

Một đôi mắt đỏ đậm như máu.

35. Chương 34: Sơ Cấp Cuộc Thi (năm)

Dilin trong lòng âm thầm kêu khổ.

Lấy trạng thái hiện tại của cậu lúc này, đối phó nhất giai ma thú còn khó khăn, huống chi bộ dáng của con ma thú trước mắt trông sao cũng không giống sẽ yếu nhược hơn ngân giáp thú.

Thật ra cậu hoàn toàn có thể sử dụng phong hệ (? Sao lại là phong hệ chứ? @.@), nhưng con ma thú này lại đang ở trước mặt cậu, nếu như cậu quay ngược lại thì lại xung đột cùng ngân giáp thú. Nếu cậu chọn hướng khác cậu sợ rằng đầu óc vốn đã bị làm cho quay cuồng của mình sẽ lại càng thêm choáng váng.

Ngay khi cậu còn đang do dự thì cặp mắt đỏ sậm kia đã lao lên hướng cậu đánh tới.

Thân hình ma thú hoàn toàn hiển lộ trong ánh sáng yếu ớt. Nếu như ngân giáp thú là một con lợn rừng mặc giáp bạc thì con ma thú trước mắt chính là một con hắc báo trước đầu có một chiếc sừng lớn!

Dilin ngưng trọng tụ tập thủy nguyên tố đem chính mình dịch ra sau tầm sáu thước.

Mục tiêu đột nhiên biến mất làm cho hắc báo chó chút sững sờ. Cặp mắt đỏ sậm rất nhanh lại di động đến trên người Dilin, răng nanh bén nhọn như đinh thép lóe ra quang mang quỷ dị dưới ánh tà dương, trong kẽ răng mơ hồ có thể thấy được vụn thịt.

Xem ra nó đi đến nơi này là vì chuẩn bị ăn tối.

Tuy rằng có thể lý giải nhu cầu của nó, nhưng là Dilin cũng không có tính toán đem chính mình dâng lên. Cậu nhanh chóng phán đoán tình huống trước mắt. Nếu muốn thoát ly nơi này thì cậu cần phải chạy về sau lưng của đầu hắc báo một sừng kia, khôn nỗi phong hệ ma pháp của cậu hiển nhiên vẫn chưa đạt đến tùy tâm sở dục — cậu không biết phải làm thế nào để có thể bay hình vòng cung a. Tính toán qua lại, biện pháp tốt nhất chính là chọn một hướng khác để rút lui.

Dù sao cùng lắm thì bóp nát thủy tinh cầu, buông tha cho cuộc thi lần này.

Hắc báo một sừng chỉ kịp thấy trước mắt lóe lên một cái, tên nhân loại nhìn qua rất ngon miệng kia đã hoàn toàn biến mất.

Cái gì gọi là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, Dilin cuối cùng đã hiểu được. Thật vất vả thoát khỏi địa bàn của hắc báo một sừng, cậu lại gặp phải một loại phi hành ma thú.

Nếu cậu đoán không sai, đây chính là một loại ma thú mà cậu từng nhìn thấy trong một cuốn sách ở đồ thư quán – tặc phong tấn lang. Chúng nó là sinh vật quần cư, cho nên hiện tại đang đuổi theo phía sau cậu không phải một con, mà là một bầy.

Cho dù cậu có vận dụng phong hệ ma pháp bay nhanh đến đâu, bầy lang vẫn như cũ bám sát bên người, thậm chí chỉ cần cậu hơi lơ long, chúng sẽ nhân đó mà hướng cậu công kích khiến Dilin không thể không đẩy nhanh tốc độ.

Vận dụng ma pháp vô cùng hao phí tinh thần lực, hơn nữa cậu mới nắm giữ phong hệ ma pháp chưa lâu, dưới cường độ hoạt động liên tục như hiện giờ, Dilin dần dần hết chống đỡ nổi, đầu giống như bị ngâm nước, hỗn loạn, sự cảm ứng với thủy nguyên tố bắt đầu yếu dần đi.

“Ngao ô.....”

Phía sau giống như truyền đến một tiếng sói tru.

Dilin thân thể chấn động, trong đầu truyền đến một trận đau đớn, thủy nguyên tố dùng để nâng đỡ cơ thể bỗng nhiên biến mất, cơ thể từ không trung rơi thẳng xuống.

Đáng chết.

Cậu không có thời gian để ý tới tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhanh chóng từ túi không gian lấy ra chủ thủ đâm tới bên cạnh. Tốc độ của tạt phong tấn lang quá nhanh, cậu căn bản nhìn không thấy thân ảnh của nó chỉ có thể dựa vào sự lưu chuyển của gió mà phán đoán hành động của chúng.

Chủ thủ huy vào khoảng không. Dilin cảm thấy cổ tay phải đau xót, thân thể bị kéo đến trên mặt đất. Một con sói cả người màu lam nhạt đang gắt gao cắn cổ tay cậu, con người đen tối tràn đầy thô bạo.

Máu không ngừng trong tay cậu cùng răng nanh của nó chảy ra, răng nanh giống như khảm sâu vào trong xương cốt.

Dilin môi trắng bệch, nhất thời đau đến ngất đi.

Không biết qua bao lâu, cậu mở to mắt.

Chung quanh tối như mực, trời và đất hòa hợp thành nhất thể, giơ tay ra không thấy năm ngón tay.

Dilin lại nhắm mắt lại, thủy nguyên tố sáng trong suốt lại xuất hiện ở trong đầu.

..... Chẳng lẽ, đã chết?

Cậu giật giật, cổ tay nhất thời truyền đến đau đớn cùng hô ứng với sự đau đớn từ ngực khiến cho cậu đau đến nhếch miệng co quắp hai chân.

“Tĩnh?” Tiếng nói vang lên mang theo nồng đậm giọng mũi độc đáo, đỉnh đầu Dilin phiêu dang lên vô số đóa hoa lửa nho nhỏ, như linh hồn phiêu phù giữa không trung, đem bốn phía chiếu sáng.

“Người?” Dilin lúc này mới phát hiện cổ tay của mình đã được băng bó, cổ tay truyền đến đau nhức so với lúc trước đã giảm bớt không ít. Cậu chịu đựng đau đớn, dùng tay trái không bị thương chống lên mặt đất ngồi dậy, ánh mắt gắt gao nhìn vào nam tử tóc vàng đang ngồi trước mặt. Cho dù đang ngồi trên một đám cỏ loạn thất bát tao, hắn vẫn như cũ mang theo sự thông dong ngạo mạn quen thuộc trên mặt.

Hydaine thấy cậu mãi không nói được một lời mà chỉ chăm chăm nhìn mình, trào phúng hỏi: “Choáng váng rồi hả?”

Dilin đột nhiên dùng tay trái chống lên mặt đất, nhích thân thể của mình về phía trước.

Hydaine lẳng lẳng nhìn thân ảnh của cậu đang tới gần, nhìn thấy cậu giơ tay lên..... dán tại trên má phải của chính mình. Đôi mắt lam nhạt ẩn ẩn có tức giận lưu chuyển, Hydaine âm thanh lạnh lùng nói: “Làm cái gì?”

Dilin sờ còn chưa có đã nghiêng, lại cọ cọ một chút mới nhẹ nhàng thở ra, buông tay thấp giọng nói: “Là thật a.”

“Thật cao hứng?” Hydaine nói.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, đương nhiên là thật cao hứng. Dilin lộ ra mỉm cười.

“Không giải thích về hành vi vừa rồi?” Hydaine hiển nhiên không tính toán buông tha cậu.

Dilin nghiêng đầu nhìn dấu tay rõ ràng khắc trên khuôn mặt hắn, khóe miệng co rút, nhưng rất nhanh đã nghiêm lại mặt nói: “Ta chỉ là muốn biểu đạt sự hưng phấn khi gặp lại đạo sư trong thời khắc nguy hiểm mà thôi.”

“thời khắc nguy hiểm?” Hydaine híp mắt lại, “Nếu biết là thời khắc nguy hiểm vì sao lại không bóp nát thủy tinh cầu?”

Trước khi rừng Mộng Yểm sống lại, hắn cũng đã canh giữ ở bên ngoài cánh rừng đợi mệnh, chờ Dilin bóp nát thủy tinh cầu cung cấp phương vị. Cơ mà chờ tới chờ lui, các đệ tử khác đều đã lục tục đi ra chính là vẫn không thấy tín hiệu của Dilin. Nếu như không phải mấy người cùng tổ của cậu đi ra chỉ ra vị trí đại khái, hắn cũng không thể xuất hiện đúng lúc để giải cứu.

Nhớ tới tình cảnh mình chỉ treo chuông lúc đó, đôi mắt xanh thăm hơi hơi co rút lại.

Dilin nhất thời nhớ tới thủy tinh cầu của chính mình còn chưa có bóp nát thì rất ngạc nhiên, không khỏi

mừng rỡ nói: “Cuộc thi của ta còn chưa có chấm dứt a.”

“Người cảm thấy dưới loại tình huống như vừa rồi còn muốn bắn khoản về cuộc thi sao?” Hydeine tàn khốc nói. Hẳn nếu như đến muộn một bước thôi, như vậy ngồi tại chỗ này sẽ không phải là một thiếu niên bị thương mà là một bộ thi cốt đã bị găm sạch sẽ!

Dilin bị giọng điệu âm trầm, thần sắc nghiêm nghị của hắn khiến cho hoảng sợ, hồi tưởng lại một màn vừa rồi, lúng ta lúng túng nói: “Quên mất.” Câu này không phải nói dối. Sau khi gặp phải Tật phong tán lang cậu hoàn toàn không có thời gian tự hỏi về chuyện cầu cứu.

Hydeine nói: “Người làm sao lại chạy đến nơi này?”

Dilin nói: “Ta nói với bọn họ dẫn dắt ma thú theo hướng đông rồi đi.”

“Hướng đông?” Hydeine trừng mắt, “Đồng bạn của người nói người chính là đi hướng bắc.”

“A?” Dilin mờ mịt.

Hydeine nói: “Hơn nữa ta xác định ta là căn cứ theo chỉ dẫn của đồng bạn người mới tìm được người.”

Dilin nhú mày nói: “Sau đó ta gặp phải một con hắc báo một sừng, liền thấy đối phương hướng, kia có thể là hướng bắc chăng?”

“Như vậy ta hẳn là phải ở hướng đông bắc gặp được người?” Hydeine nhướn mày nói, “Vậy người có thể giải thích cho ta biết tại sao hiện giờ chúng ta lại đang ở phương tây bắc không?”

“Rừng Mộng Yểm rất quỷ dị.” Dilin kết luận.

Hydeine: “.....”

“Đúng rồi, Mikris đạo sư trưởng không phải đã nói chúng ta chỉ có thể gặp phải nhất giai ma thú sao? Vì sao chúng ta lại không hề gặp được?” Dilin hồ nghi nhìn hắn, ánh mắt kia tựa như đang nhìn đầu sỏ gây nên.

“Bởi vì người không hay ho.” Hydeine vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Dilin càng thêm tin tưởng sự hoài nghi của chính mình, “Đây là cuộc thi bổ sung thêm?”

“Cuộc thi đã bị hủy bỏ.”

“Hủy bỏ?” Dilin ngần ra, lập tức nói, “Vì cái gì?” Cậu phải trải qua cử tử nhất sinh, thật vất vả mới có thể bảo trụ thủy tinh cầu, cứ nhiên đổi lấy một câu cuộc thi hủy bỏ?

Hydeine nói: “Orosey quyết định.”

“Học viện trưởng?” Dilin rốt cục phát hiện sự tình cũng không có đơn giản như cậu tưởng tượng, “Vì cái gì?”

Hydeine nói: “Bởi vì.....” Tay phải của hắn không chút để chà xát trên mặt đất một phen.

Dilin dài cổ ra, “Cái gì?”

Dilin thân dài cổ, “Cái gì?”

Ba.

Bàn tay vừa mới cào cào trên mặt đất kia dán tại trên mặt Dilin, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Dilin bị tát nói không ra lời.

Hydeine thu hồi tay, bĩu môi nói: “Người nghĩ rằng ta và người đều không biết trên mặt ta có cái gì sao?”

Dilin: “.....” Cậu liệu có thể giả thiết rằng, biểu hiện phía trước của Hydeine có phải đều là vì để dẫn dắt đi sự chú ý của cậu, tìm thời cơ đem một chương này trả lại hay không?

Phía trước phát ra chút tiếng vang của cây cỏ bị đạp gãy.

Dilin khẩn trương đứng lên, cổ tay run rẩy đau.

Hydeine phát tay.

Những ngọn lửa nhỏ nguyên bản đang xoay quanh trên đỉnh đầu bọn họ nhất thời tản ra bốn phía, xếp thành một vòng tròn, không ngừng chuyển động xoay quanh bọn họ.

“Đây là?” Dilin buồn bực nói.

“Kết giới của ta.” Hydeine vung tay lên. Vòng tròn lửa đang xoay xung quanh theo chiều kim đồng hồ đột nhiên dừng lại, đứng thẳng trên mặt đất tạo thành một hàng rào lửa nhỏ.

Dilin: “.....”

Cậu đột nhiên hiểu được, cái gì gọi là thuộc loại ma pháp của chính mình. Tỷ như là cậu lúc này, tuyệt đối sẽ không sử dụng một cái kết giới ngây thơ như vậy.

36. Chương 35: Sơ Cấp Cuộc Thi (sáu)

Một, hai con, năm con, mười con.....

Dilin nhìn bấy tất phong tán lang chậm rãi xuất hiện, vây quanh bên ngoài kết giới lửa, trong lòng không khỏi lo lắng, đau đớn trên cổ tay tựa hồ càng trở lên mãnh liệt.

“Ta đã tra xét qua thân thể ngươi, ngươi là sử dụng tinh thần lực quá độ?” Hydeine đối với tất phong tán lang làm như không thấy, khoan thai hồi hạn.

Dilin nhìn chằm chằm tất phong tán lang, không yên lòng mà hỏi đáp: “Hình như là.... sau khi sử dụng phong hệ ma pháp, ta đột nhiên không cảm giác được thủy hệ ma pháp nữa.”

“Phong hệ ma pháp?” Hydeine vươn ra một ngón tay câu lên cằm cậu, khiến cho Dilin nhìn thẳng vào mình, “Ta giống như lần đầu nghe nói.”

Dilin hơi hơi nghiêng đầu sang một bên, “Ta vừa mới học được.” Cằm vẫn như cũ lưu lại cảm xúc ngón tay hấn mang lại, làm cho cậu nhìn không được lấy tay lau đi.

Hydeline nói: “Có thật là phong hệ ma pháp?”

“Có thật” hai chữ thật to đã kích nhiệt tính của Dilin. Cậu dù sao cũng có tâm tính thiếu niên, không phục nói: “Đây là ta chính mình lĩnh ngộ ra.”

Hydeline chậm rãi nói: “Hồi ta mười ba tuổi.....”

“Ta đã biết. Chúng ta khi nào thì rời đi?” Có lẽ là ở chung đã lâu, lại cũng có thể là đã đạt đến miễn dịch, Dilin đối với Hydeine cũng không có câu nệ như hồi đầu.

“Ngày mốt.”

“Sao, ngày mốt?” Dilin sửng sốt.

“Ta phải đi một chỗ trước.”

“Địa phương nào? A, người còn không có nói cho ta biết vì sao lại hủy bỏ cuộc thi.”

“Người?” Hydeine nhướng mày, đôi đồng tử trạm lam hiện lên một đạo ánh sao, “Nghe ra chúng ta thực quá thân mật a.”

Dilin nghiêm mặt nói: “Taji Aires đạo sư, ngài lo lắng quá rồi.”

“Taji Aires đạo sư? Ta còn tưởng người chỉ nhớ được tên ta là Hydeine đâu?” Hydeine tựa tiểu phi tiểu nhìn cậu, nhưng Dilin cảm giác được, hắn cũng không có vì thế mà nổi giận.

Lại nói tiếp, gọi thẳng tục danh của đạo sư là một biểu hiện rất không lễ phép. Làm người thừa kế của công tước Basai Ke, Dilin vốn không nên phạm phải loại sai lầm này, nhưng là cũng không biết vì cái gì, mỗi khi gặp Hydeine, cậu liền nhịn không được sẽ lược đi phần xưng hô khách sáo.

Rõ ràng, Hydeine cùng thực lực của hắn hoàn toàn không liên quan gì đến nhau.

Dilin thực buồn bực.

“Ngày mai muốn đi địa phương nào?” Nếu Hydeine không muốn nói vì sao lại hủy bỏ cuộc thi, Dilin cũng sẽ không liều mạng hỏi tiếp.

“Ngày mai sẽ biết.” Hydeine dựa vào nhánh cây, chậm rãi nhắm mắt lại.

Dilin từ trong túi không gian lấy ra hai chiếc mao thảm, đem chiếc của Soso ra đắp lên người mình. Vì đã lập thành thói quen chiếu cố Soso, cho nên vô luận là chuẩn bị cái gì cậu đều theo thói quen chuẩn bị một đôi.

Hydeine giật giật khóe miệng, nhắm mắt lại.

Dilin nhìn về phía bốn phía.

Tật phong tán lang còn đang như hổ rình mồi tại bốn phía, nhưng là cậu đột nhiên cảm thấy chúng cũng không còn đáng sợ như trước. Thật giống như đàn ong mật bên ngoài cửa sổ, thoạt nhìn thật đáng sợ nhưng kì thật không hề có một chút uy hiếp.

Dilin ôm thảm nằm xuống, rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau tỉnh lại, rừng rậm trên không ngàn dặm không mây.

Dilin nhìn về phía bốn phía, phát hiện tất phong tán lang không còn xuất hiện nữa.

“Chúng nó đâu rồi?” Cậu giật mình ngồi xuống, nhìn Hydeine đang đi từ xa trở về.

Hydeine nâng tay thu hồi hàng rào lửa nhỏ bảo vệ Dilin, thuận miệng nói: “Người muốn tìm chúng nó ôn chuyện sao?”

“Không, ta chỉ là muốn nhìn kĩ chúng nó một chút, có rảnh thì trở lại báo thù.” Vết thương trên cổ tay thật sự là khắc cốt minh tâm, hiện tại nhớ tới, vẫn như cũ cảm thấy đau đến tận xương cốt.

Hydeine nói: “Không cơ hội.”

“Vì cái gì?” Dilin nghi hoặc mà nhìn hắn.

“Con cần bị thương người đã bị nướng chín.” Hydeine thản nhiên nói, “Số còn lại, hẳn là đang ôn chuyện cùng thêm cánh hổ.”

“Thêm cánh hổ rất lợi hại sao?” Dilin đứng lên thu thập mao thảm.

“Lợi hại hơn người.”

“.....”

“Người không tin, lần sau có thể đến nhìn thử xem chân trước của chúng nó có bị thương hay không.”

Dilin ngoảnh mặt làm ngơ, “Ta muốn rửa mặt.” Dấu tay trên mặt Hydeine đã không còn, nhìn qua cả người nhẹ nhàng khoan khoái, ngược lại bản thân, không cần soi gương cũng biết nhất định là có một dấu tay thật to trên mặt, vô cùng lồi thối.

“Dùng nước miếng liếm liếm đi.”

“.....”

“Là bởi vì tay phải bị thương, cho nên không làm được?”

Dilin nhớ tới động tác liếm mặt của mèo, sắc mặt tối sầm, “Ta không phải mèo.”

“Không tồi, mèo không biết dùng ma pháp.” Hydeine ý vị nghiền ngẫm nói.

Dilin đột nhiên nhớ ra chính mình là thủy hệ ma pháp sư, mấy loại chuyện như rửa mặt thể này hoàn toàn không cần đi tìm nguồn nước. Cậu nhắm mắt lại, thủy nguyên tố rõ ràng khắc ghi trong đầu, cậu lặng yên tưởng tượng ra hình dạng viên thủy cầu.

Mở to mắt, quả nhiên một viên thủy cầu đang xoay tròn trước mắt cậu, nhưng không đợi Dilin có bất kì động tác nào, viên bóng nước tựa như bị cái gì đó đẩy một chút, toàn bộ hất tại trên mặt cậu.

“.....” Dilin toàn thân ứa mồ hôi nhìn về phía Hydeine đang cười đến thập phần vui vẻ, “Taji Aires đạo sư!”

“Xứng hô chính xác.” Hydeine không dấu tươi cười, “Xem ra tạt nước lạnh để khiến cho người tỉnh táo lại là một quyết định không sai.”

Dilin cúi đầu vắt nước trên bộ giáo phục của mình.

Tuy rằng rất không cam lòng, nhưng cậu chung quy vẫn cảm thấy được hành động vừa rồi của Hydeine chính là xuất phát từ mối thù cậu hất nước vào hắn lần trước.

“Đi thôi.” Hydeine nhắc chân đi về phía trước.

Dilin từ trong túi không gian lấy ra khăn mặt, vừa chà lau mái tóc ứa mồ hôi, vừa đi theo sau hắn.

Cước bộ của Hydeine chậm rãi nhanh hơn.

Dilin đã muốn nắm giữ được sự huyền bí của phong hệ ma pháp, cho nên theo sau hắn cũng không cần phải cố gắng hết sức.

Không bao lâu sau, hai người tựa như hai cơn gió đâm xuyên qua rừng cây.

Dilin rất nhanh đã phát hiện ra chỗ tốt của việc theo sau Hydeine. Nguyên bản cậu còn chưa biết cách sử dụng phong hệ ma pháp nhưng là đi ở phía sau Hydeine, ở thời điểm hắn chuyển đổi thủy nguyên tố liền tự nhiên theo sát dâng lên, hoàn toàn không cần cậu cố sức vận dụng.

Không biết qua bao lâu, bụng cậu bắt đầu sôi lên.

Như là nghe được âm thanh trong bụng cậu, Hydeine chợt dừng lại.

Dilin cũng dừng theo.

“Bánh mì.” Hydeine chìa tay ra.

Dilin ngẩn người, từ trong túi không gian lấy ra bánh mì cùng thịt khô.

Hydeine không chút nghĩ ngợi nhận lấy bánh mì.

“Làm sao người biết ta có bánh mì?” Dilin thực kinh ngạc.

“Không biết. Tủy tiện hỏi thôi.”

“.....”

Hydeine hai ba miếng đã đem bánh mì giải quyết xong, sau đó chỉ về phía trước nói: “Trước kia, chỗ này chính là ma pháp trận thiên nhiên của rừng Mộng Yểm.”

“Ma pháp trận thiên nhiên của rừng Mộng Yểm?” Đây là lần đầu Dilin nghe thấy đến điều này, không khỏi tràn ngập tò mò.

“Trung tâm trận pháp hẳn là vào thời điểm sáng lập học viện đã bị bốn vị hiền giả liên thủ phá hủy.” Hydeine tựa hồ nhớ tới điều gì, sắc mặt bỗng trở lên thực khó coi.

Dilin tuy rằng không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng vẫn mơ hồ cảm giác được điều này có liên quan đến việc cuộc thi bị hủy bỏ.

“Người ở lại đây, ta ra phía sau xem xét.” Hydeine thuận tay tạo ra một kết giới lửa, bước đến phía trước.

“Ta cũng đi.” Nhìn thân ảnh đang vụt đi của Hydeine, Dilin vội vàng nói.

Hydeine đầu cũng không quay lại, trực tiếp biến mất tại chỗ sau trong rừng rậm.

“.....”

Loại phương thức cự tuyệt này thật không lẽ phép chút nào.

Dilin hít sâu.

Từng cơn gió xuyên qua lá cây phát ra tiếng vang sần sật.

Ánh mắt Dilin gắt gao nhìn chăm chăm phương hướng Hydeine rời đi, nhưng thủy chung không có tiếng bước chân vang lên.

Sắc trời từ sáng trong đến nhuộm vàng rồi theo đó ảm đạm dần dần.

Dilin nhìn bốn phía kết giới hỏa hệ ma pháp vẫn như cũ không chút tự giác mà toát ra quang mang rực rỡ, do dự xem có nên dùng thủy hệ ma pháp dập tắt nó mà xông ra không.

Trận pháp thiên nhiên của rừng Mộng Yểm lúc trước phải dựa vào bốn vị hiền giả liên thủ mới có thể hủy diệt hiển nhiên thực hung hiểm, không rõ một mình Hydeine có thể ứng phó được không. Tuy rằng biết bản thân có đi cũng không thể giúp được gì nhưng là Dilin cũng không muốn bản thân chỉ có thể chờ đợi tại đây.

Suy nghĩ muốn khám phá càng ngày càng trở lên mãnh liệt.

Thậm chí trước khi cậu kịp phản ứng lại thì trước người đã xuất hiện hai viên thủy cầu lao về kết giới lửa.

Nước lửa va chạm phát ra âm thanh xuy xuy cực nhỏ.

Nhưng sau khi thủy cầu tán đi, ngọn lửa vẫn như trước.

Dilin thất vọng suy sụp hạ bả vai.

Phía trước truyền đến tiếng cười khê, Hydeine khoanh tay đi tới, không chút nào che dấu sự chê cười trong mắt, “Người cảm thấy người có thể phá kết giới của ta?”

Dilin trên mặt nóng lên, tiến lên từng bước, ưỡn ngực nói: “Một ngày nào đó.”

“Một ngày nào đó?” Hydeine nhướn mày lặp lại lời nói của cậu.

“Ta nhất định có thể phá giải nó.”

“Cùng với kết giới của ta tranh đấu.....” Hydeine thi thi nhiên nói, “Không bằng dùng tất cả tinh lực đến đả bại ta đi.”

37. Chương 36: Sơ Cấp Cuộc Thi (bảy)

Kỳ vọng của hắn đối với cậu đúng là tiến triển cực nhanh a.

Từ sau khi nhận được đề tài tốt nghiệp là có được ma pháp tinh linh thuộc loại chính mình xôn, Dilin đối với mấy loại yêu cầu cổ quái của Hydeine đã có thể bình tâm tĩnh khí làm như không thấy.

Hydeine vung tay dỡ bỏ kết giới.

“Người đã xong việc?” Tuy chưa chắc có thể nhận được câu trả lời nhưng là Dilin vẫn cứ hỏi một câu.

Hydeine thần sắc ngưng trọng, không chút để ý đáp một tiếng.

“Vậy kế tiếp chúng ta làm gì?”

“Đương nhiên là phải..... Đi tìm một địa phương uống cà phê.” Hydeine đột nhiên bước tới gần cậu, vòng tay ôm lấy thắt lưng, rồi không đợi cậu kịp dây dụa, liền sử dụng phong hệ ma pháp bay vụt đi.

Sau khi Dilin học được phong hệ ma pháp vẫn luôn nghĩ đó đã là tốc độ không gì sánh được. Nhưng là sau khi cảm nhận được tốc độ của Hydeine cậu mới chân chính hiểu được thế nào là ech ngồi đây giết.

Hỏa nguyên tố bởi vì ma sát tốc độ cực nhanh mà không ngừng dâng lên từng trận nhiệt khí tạo thành một kết giới bao vây lấy cậu cùng Hydeine, vừa lúc ngăn trở gió mạnh quất tới.

Dilin âm thầm suy tính, lúc trước chính cậu vẫn luôn bởi vì gió quá lớn mà không mở nổi mắt. Phương pháp này đích xác rất đáng tham khảo. Bất quá hỏa nguyên tố cùng thủy nguyên tố vốn không cùng loại, muốn đạt được hiệu quả như Hydeine còn cần thêm một phen nghiên cứu.

Đại khái qua chừng một canh giờ, Hydeine dần dần hạ tốc độ.

Lần đi nhờ xe này tuy rằng không cần sử dụng tinh thần lực, nhưng là suốt một canh giờ vẫn luôn phải bảo trì một tư thế khiến Dilin cảm thấy thật khó chịu. Cậu toàn thân đều sắp cương thành một khúc gỗ, hơn nữa cổ tay phải còn đang bị thương a!

Mơ hồ có thể thấy được ven rừng, cậu đột nhiên nhớ tới một việc,” Soso có hoàn thành cuộc thi không?”

Tuy rằng tốc độ đã giảm xuống nhưng là thanh âm của cậu vẫn rất nhanh tiêu tán trong không trung.

Rất may Hydeine dựa vào cậu rất gần nên hắn hỏi đáp rất nhanh: “Ta một mực hoài nghi.”

“Hoài nghi cái gì?”

“Quan hệ của người cùng Soso.”

Dilin ngẩn người.

Hydeine đột nhiên dừng lại, buông tay ra, tùy ý cậu run rẩy mà tìm cách chống đỡ thân thể của chính mình, nửa thật nửa giả hỏi han: “Người xác định hẳn không phải con tư sinh của người?”

Dilin không khống chế được lực đạo, đập vào thanh cây một cái.

Hydeine dùng tay phải nhéo nhéo tay trái, nghi hoặc nói: “Đây là biểu hiện xấu hổ sau khi bí mật bị vạch trần?”

Dilin ôm lấy cái trán, nhảy dựng lên xoay người, dùng ngữ khí cực kỳ bình tĩnh hồi đáp: “Taiji Aires đạo sư thật sự là rất hài hước. Ta cùng Soso hơn kém nhau hai tuổi!” Đến tột cùng là thiên phú dị bẩm của cậu thể hiện ra rất cao, khiến cho hắn nghĩ đến chính mình mới hai tuổi đã có thể sinh con, hay là do cậu bề ngoài rất lão thành, nhìn qua giống trưởng bối của Soso hơn?

.....

Cậu không muốn biết đáp án. Bởi vì vô luận là đáp án nào cũng đều không hay ho.

“Đây chính là chỗ khiến ta nghi hoặc.” Hydeine nói, “Bất quá trên thế gian này vốn có rất nhiều sự tình không thể dùng lẽ thường để giải thích.”

Dilin xoa xoa thái dương đi về phía bìa rừng.

Hydeine khoanh tay, không tiếng động theo sát sau cậu.

Phía trước dần dần có thể nhìn đến bóng người chớp lên, còn có đủ loại tiếng nói.

Dilin đẩy nhanh cước bộ.

Trước hết xuất hiện trước mắt chính là Mikris.

Hắn nhìn đến Dilin, đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, hướng lại đây nói: “Người không sao chứ?” Vấn đề này kỳ thật không cần hỏi, bằng vài nơi cổ tay cậu đã nói lên hết thấy. Mikris nhìn về phía sau cậu.

Dilin hướng hần hành lễ, sau đó quay đầu lại, cũng nhìn về phía Hydeine.

Hydeine mặt không chút thay đổi, “người ta đã mang về đến đây, còn lại giao cho người.”

Mikris nhìn hần, giống như có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng ngay tại khoảnh khắc sắp bật thốt ra thì lại nuốt trở vào, không tiếng động gật đầu.

Thân ảnh Hydeine lập tức biến mất biến mất.

Gió nóng quất vào mặt.

Dilin toàn thân ẩm áp, rất nhanh lại lạnh xuống.

Mikris hiển nhiên bề bộn nhiều việc, hần sau khi dẫn Dilin đi tìm trị liệu sư xem xét thương thế cổ tay xong, lại vội vội vàng vàng chạy tới chỗ nhưng người khác xem xét.

Dilin tuy rằng có một bụng nghi vấn nhưng là cậu vẫn biết lúc này không phải là thời cơ tốt nhất để hỏi đành phải trước hết đi tìm trị liệu sư. Bởi vì tình huống đặc thù nên là ba vị trị liệu sư của St Paders đều được gọi đến bên ngoài rừng Mộng Yểm đợi mệnh. Dù vậy Dilin vẫn thấy một hàng dài thật là dài xếp hàng trước mặt trị liệu sư.

Cậu nhớ tới Soso liền về kí túc xá trước.

Michel và Kevin đều đang ở trong kí túc xá, sau khi thấy cậu bước vào liền giật mình rồi thở phào nhẹ nhõm.

Trong ba người, Michel có quan hệ với cậu tốt nhất liền bước lại dùng sức ôm lấy cậu mà hét lên: “Thật tốt quá! Người bình an vô sự!”

Dilin giơ lên tay phải.

Michel lúc này mới chú ý đến băng vải, vội kêu lên: “Không sao chứ? Chẳng lẽ là ngân giáp thú.....”

“Không, là tật phong tán lang. Việc này rất dài, về sau sẽ nói.” Dilin nhẹ nhàng đẩy hần ra, “rừng Mộng Yểm đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Michel lập tức dùng ngữ khí khoa trương miêu tả truyền thuyết về hoạt động của rừng Mộng yểm, cũng nói tới bọn họ có bao nhiêu xui xẻo. Bởi từng ngày thành lập St Paders tới giờ, đây là lần đầu tiên khôi phục hoạt động.

Dilin quét mắt một lượt ký túc xá, bỗng nhiên nói: “Soso đâu?”

Michel nhìn về phía Kevin.

Kevin nhìn về phía Ali Di.

Ali Di theo bản năng mà nhìn về phía Dilin, nhưng ánh mắt vừa tiếp xúc với mâu quang âm lãnh của cậu thì lập tức rút trở về, nhìn lại Kevin.

Kevin lắc đầu nói: “Không biết. Rất nhiều đạo sư đều đã đi ra ngoài tìm đệ tử, nhưng nghe nói số lượng mất tích hơn xa so với số người tìm được.”

Dilin quay đầu bỏ chạy.

Mikris sút đầu mẻ trán.

Theo thời gian trôi qua, số lượng thủy tinh cầu bị bóp nát ngày càng nhiều mà số đệ tử được tìm trở về cũng theo đó tăng lên, đại đa số là bị thương. Rừng Mộng Yểm lần này sống lại hiển nhiên đã trở thành một nơi vô cùng đáng sợ.

Hắn khẩn trương đi qua đi lại. Khi thì đi xem xét chỗ đạo sư đang đợi mệnh, khi thì chạy qua chỗ trị liệu sư, một khắc cũng không dừng. Hắn sợ chỉ cần mình dừng lại một bước, tâm tình khẩn trương sẽ quấn chặt lấy hắn.

Theo thống kê, vẫn còn hai mươi ba đệ tử mất tích trong đó bao gồm cả hoàng tử Ciro của Khảm Đình đế quốc cùng Soso vương tử của Đủ Lan.

Một thân ảnh tử trong rừng rậm bay ra.

Mikris vội vàng chạy ra đón, nhưng nhìn trước sau vẫn chỉ thấy một người thì tia hi vọng trong mắt hắn liền ảm đạm xuống, “Vẫn không tìm được sao?”

Welfare Horizontal cau mày, “Andy nói hai người bọn họ đi cùng nhau.” Andy chính là thanh niên trong ngực hắn, là người cùng tổ với Ciro và Soso.

Mikris gật đầu cùng không nói gì.

Welfare Horizontal an ủi hắn: “Thủy tinh cầu của bọn họ vẫn chưa có bóp nát, vẫn còn cơ hội. Yên tâm, chỉ cần có một tia cảm ứng ta sẽ lập tức đuổi tới.”

Mikris miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Vất vả.” Vừa mới đảm nhiệm chức vụ đạo sư trưởng của sơ cấp viện liền gặp phải chuyện này, đối với ai cũng là áp lực trầm trọng.

Welfare Horizontal thấy Dilin từ xa tiến tới, nhân tiện hỏi: “Hydeine đã trở lại?”

Mikris yên lặng gật đầu.

Welfare Horizontal nheo lại ánh mắt, “Thế nào?”

“Hắn chưa nói qua. Bất quá, ” Mikris dừng một chút, “Nhìn qua sắc mặt không tốt lắm.”

Welfare Horizontal cau mày.

“Người.....” Mikris biết hắn cùng Hydeine từ trước đến nay có bất hòa, không khỏi có điểm lo lắng.

“Ta chỉ là có chút ghen tị.” Welfare Horizontal không đầu không đuôi bỏ lại một câu, trong lúc Dilin cố lấy dũng khí đi tới phía trước, dùng phong hệ ma pháp bay về phía văn phòng viện trưởng.

Không khí trong văn phòng viện trưởng hiện đang rất ngưng trọng.

Orosey ngồi ở sau bàn công tác, năm tháng vô tình tạo lên vô số nếp nhăn nơi khóe mắt lão, nhưng nếu nhìn kĩ, sẽ nhìn tới vô số tinh quang bắn ra từ đôi mắt già nua đó.

“Người xác định?” Lão hỏi.

Hydeine ngồi trước mặt lão xoay xoay tách cà phê trên tay. Hương vị cà phê nồng đậm khiến tâm tình hắn có phần thoải mái hơn, “Àn.”

“Người có biết hậu quả không?” Orosey ngữ khí trầm trọng.

Hydeine nâng lên mí mắt, “Người là đang hỏi ta của hiện tại hay là ta hồi mười ba tuổi?”

Orosey ghen lời.

“Ta đã kiểm tra qua nơi thiết trí trận pháp.” Hydeine nghĩ nghĩ, cẩn thận nói, “Cấm chế của tứ đại hiền giả vẫn tồn tại như cũ chỉ có điều thiếu mấy khối tinh thạch.”

Orosey căm tức: “Nếu không phải do người, người kia làm sao có thể xông vào cấm chế của tứ đại hiền

giả?”

Hydeine nói: “Theo chế pháp của Mộng đại lục thì không thể truy cứu trách nhiệm hành động vô tình tạo ra của một đứa trẻ mười ba tuổi.”

“Mười ba tuổi?” Orosey hừ lạnh nói, “Một đứa nhỏ mười ba tuổi phá hư cấm chế của tứ đại hiền giả?”

Hydeine nói: “Người bỏ sót mất một câu trọng yếu, vô tình tạo ra.” Khi đó hắn một lòng muốn tìm lời giải, cho nên khi nhìn thấy cái cấm chế kia liền nhận không được mà tò mò giả khai. Về việc người kia sau khi hắn phá bỏ cấm chế trốn đi tinh thạch thì hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.”

——vô luận là khi hắn mười ba tuổi hay là hắn hiện tại, đều thực ngoài ý muốn.

“Nga? Nếu trước đó người biết hậu quả thì sẽ không thử phá giải?” Orosey trên mặt viết rõ hai chữ Không tin.

Hydeine nghĩ nghĩ, “Ít nhất sau khi ta phá giải sẽ một lần nữa tu bổ lại.”

38. Chương 37: Sơ Cấp Cuộc Thi (tám)

Lão có nên suy nghĩ tìm một biện pháp nào đó để đả kích sự tự tin của hắn?

Orosey nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thản nhiên của Hydeine.

Ba phần chung sau, lão phát hiện mình đang truy cứu nhằm hướng rồi, “Người kia lấy đi tinh thạch để làm gì?”

Hydeine bưng chén cà phê, “Không phải tinh thạch bình thường, là nguyên tố tinh tối thuần túy. Nếu không phải là hắn hảo tâm để lại một nửa thì rừng Mộng Yểm hắn đã sống lại từ mười năm năm trước.”

Orosey nhíu mày, “Nguyên tố tinh?”

Hydeine nói: ” Nguyên tố tinh to cỡ cái bàn này của người.”

Orosey khiếp sợ. Nguyên tố tinh có kích cỡ lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên lão nghe nói tới. “Hắn lấy đi mấy khối?”

“Sáu khóa? Ba khóa thủy hệ, ba khóa hỏa hệ, còn lại hai khóa thổ hệ cùng mộc hệ, bắt quá do bị di dời đã trở nên mất tác dụng.”

Orosey chết lặng. Lão mới rồi vẫn còn đang suy nghĩ xem có cách nào để bổ cứu lại trận pháp của tứ đại hiền giả, nhưng hiện tại xem ra, cho dù tìm về được ba khóa mất tích cũng vô dụng. Trời biết tứ đại hiền giả là từ chỗ quái nào mà tìm được nguyên tố tinh lớn đến thế!

Cửa bị gõ nhẹ hai tiếng.

Orosey hoàn hồn, nghiêm mặt nói: “Mời vào.”

Welfare Horizontal đẩy cửa tiến vào, hơi hành lễ với Orosey sau đó liền đi thẳng tới trước mặt Hydeine ngồi xuống, đôi mắt ửng sắc bén gắt gao nhìn hắn. “Cấm chế của rừng Mộng Yểm là người hay hắn phá hư?”

“Chúng ta.” Hydeine dừng một chút, “Chính xác là ta chỉ giải quyết một vấn đề nhỏ trong đó.”

Vấn đề mà ngay cả người kia đều giải quyết không được tuyệt đối không phải vấn đề nhỏ.

Welfare Horizontal trừng mắt nhìn Hydeine. Cho dù cả hai không cùng quan điểm trong lý luận về phong hệ ma pháp nhưng lão lại không thể không thừa nhận rằng về mặt lý luận ma pháp tên kia hơn lão rất nhiều, bắt quá, điều này lão sẽ không bao giờ thừa nhận ra.

Orosey sợ bọn họ lại tranh chấp liền xua tay nói: “Hiện nay không phải là thời điểm truy cứu trách nhiệm. Nếu cấm chế của tứ đại hiền giả đã mất đi tác dụng thì chúng ta phải thiết kế một kết giới ngăn cách giữa thánh viện với rừng Mộng Yểm để ngăn cản ma thú xông vào học viện.”

Welfare Horizontal nhú mày nói: “Không thể tu sửa sao?”

Orosey nói: “Trừ phi có thể tìm được mười hai khóa nguyên tố tinh lớn cỡ cái bàn này của ta đến để tu bổ cấm chế.”

Welfare Horizontal ngẩng ngẩng chiếc bàn dài hơn năm thước, quay sang nhìn Hydeine.

Hydeine nhún vai nói: “Hắn lấy đi đấy.”

“Với tu vi của hắn thì lấy nguyên tố tinh làm gì?” Welfare Horizontal đang nói đột nhiên trừng lớn mắt, “Chẳng lẽ hắn vẫn đang tìm kiếm phong hệ nguyên tố?” Tác dụng lớn nhất của nguyên tố tinh chính là tăng cường cảm ứng câu thông của con người với nguyên tố. Vô luận là tăng lên cho bản thân hay là khảm vào ma pháp đạo cụ đều có tác dụng thật lớn.

Hydeine khoanh tay, “Hắn vốn là một kẻ cố chấp.”

Welfare Horizontal cùng hắn liếc mắt nhìn nhau, tựa như từ trong ánh mắt đối phương thấy được bản thân khi còn trẻ. Lại nói tiếp, bọn họ sở dĩ cố chấp nghiên cứu phong hệ ma pháp như vậy phần lớn cũng là do bị người kia ảnh hưởng.

Phong hệ ma pháp từ rất sớm đã được sử dụng nhưng chân chính được sửa sang lại thành hệ thống chính là do người kia dẫn đầu. Bọn họ đều nhớ rõ, trước khi mất tích người kia đã đưa ra một giả thiết vô cùng lớn mật rằng —— ngoài tứ đại nguyên tố là thủy, hỏa, thổ, mộc còn tồn tại phong nguyên tố. chính là sự tồn tại của phong nguyên tố rất hư vô, chỉ có những người cực kì mẫn cảm đối với nguyên tố hơn nữa được phong nguyên tố thừa nhận mới có thể cảm ứng được.

“Hắn điên rồi.” Welfare Horizontal thấp giọng thì thào. Cảm ứng phong nguyên tố vốn là một cái lý tưởng vô cùng xa xôi. Ít nhất cho đến bây giờ cũng chưa từng có người nào có thể chứng thực cái giả thiết này. Người kia chẳng lẽ muốn dùng nguyên tố tinh để đề cao cảm giác của bản thân?

Phải hiểu rằng mọi thứ đều có hai mặt của nó, muốn sử dụng lượng nguyên tố tinh khổng lồ như vậy thì phải cần có tinh thần lực tương đương, mà điều này vốn là không thể! Phải hiểu rằng cấm chế trong rừng Mộng Yểm là do tứ đại hiền giả liên thủ thiết hạ. Thử hỏi trong lịch sử Mộng đại lục từ khi khai sáng đến giờ có bao nhiêu người có thể được xưng là hiền giả?

Orosey trầm giọng nói: “Ta sẽ thông tri các quốc gia, chính thức tuyên bố truy nã lệnh.”

Welfare Horizontal bật thốt lên nói: “Lấy tội danh gì?”

“Phản đồ.” Orosey gian nan phun ra hai chữ.

Hydeine quay đầu lại nhìn lão, ánh mắt sắc bén như dao.

Orosey sắc mặt không thay đổi.

“Có ý tứ.” Hydeine thu hồi ánh mắt, nhắc ly cà phê lên một ngụm uống cạn.

Lệnh truy nã Vanson. Lyn vẫn chưa gợn lên bất cứ sóng gió nào ở St Paders.

Cái tên này đã bị chôn vùi lâu lắm rồi, lâu đến nỗi những đạo sư năm đó còn nhận thức người nọ đều phải ngưng thần ngẫm nghĩ thật lâu mới có thể nhớ ra được dáng vẻ cử chỉ của hắn. Nhưng hiện này, đại đa số đạo sư không có thời gian cho việc đó.

Số đệ tử tìm được ngày càng nhiều, đã có người tử vong hơn nữa còn ngày một tăng lên.

Tay Mikris không ngừng cào tóc, ngăn ngửi trong một ngày mép tóc của hắn đã có xu thế lui về sau một cách rõ ràng.

“Còn thiếu bao nhiêu người?” Mysheros cầm tập danh sách sơ cấp viện sinh không ngừng thăm tra đối chiếu.

“Tám.” Mikris liếc nhìn bản danh sách trong tay nàng nhả mặt.

Mysheros nói: “Xác định số người tử vong là sáu. Ta sẽ lập tức liên hệ với cha mẹ bọn họ.”

Mikris gian nan gật đầu: “Đại đa số đạo sư đã tiến vào trong rừng tiến hành thăm thức tìm kiếm.”

Mysheros yên lặng điểm đầu. Với diện tích của rừng Mộng Yểm cùng nhân số đạo sư trong thánh viện mà so sánh, muốn tìm kiếm tất cả các địa phương thì phải mất tối thiểu là một tháng, mà những đệ tử kia hiển nhiên không có nhiều thời gian như vậy, cho dù bọn họ có thể chờ thì rừng Mộng Yểm cũng không cho họ chờ lâu như vậy. “Nghe nói, Ciro cùng Soso vẫn chưa tìm được?”

“Ân.” Tuy rằng St Paders từ trước đến nay đối xử bình đẳng với từng đệ tử. Nhưng hiện giờ vấn đề không chỉ là thành tích cá nhân của đệ tử mà là an toàn sinh mệnh của hai người thừa kế của hai vương quốc —tuy rằng cũng không phải là quyền thừa kế đứng đầu nhưng lực ảnh hưởng của bọn họ đối với quốc gia hiển nhiên không phải một bá tánh bình dân có thể sánh bằng.

“Ta nghĩ, ta cần xin chỉ thị của viện trưởng, xem có cần hướng Khảm Đình đế quốc cùng Đủ Lan báo lại không.” Mysheros sắc mặt ngưng trọng. Chuyện này nếu xử lý không tốt thật có thể khiến cho thánh viện cùng các quốc gia nảy sinh xung đột. Dù sao, Khảm Đình đế quốc chính là một trong hai quốc gia cường đại nhất trên Mộng đại lục, mà sau lưng Đủ Lan lại có quốc cường đại còn lại — Sa Mạn Lý duy trì.

Nàng tựa như có thể thấy được tình cảnh Khảm đình đế quốc cùng Sa Mạn Lý liên thủ giáp công thánh viện. Đội hình ma pháp sư cường đại của thánh viện từ trước đến nay chính là sự mơ ước cùng kiêng kỵ của các quốc gia, nếu có thể nhân cơ hội đối phó chia cắt bọn họ, các quốc gia khác hẳn sẽ rất sẵn lòng hợp tác.

Mikris hiển nhiên cũng đã nghĩ tới hậu quả này, hai hàng lông mày nhất thời nhăn thành một đoàn, “Ta muốn biết bọn họ vì sao lại không bóp nấp thủy tinh cầu?”

Chẳng lẽ thật là không kịp?

“Ta đưa thủy tinh cầu cho người không phải để người dùng để nghịch.” Ciro nghĩ tới mình mang hy vọng duy nhất để tìm được đường về gia cho một tên ngu ngốc, liền hận không thể dùng lửa hung hăng đốt trụi cái đầu tóc vàng khiến cho kẻ khác cảm hận kia..... Còn có chính mình. Trời biết vì cái gì cuộc thi đơn giản đến mức nhắm mắt cũng có thể vượt qua lại trở lên quỷ dị như vậy!

Soso rụt cổ, dùng thanh âm so với tiếng muỗi còn nhỏ hơn mà phản bác: “Ta đã nói rồi, ta không nghịch

mà là không cẩn thận làm rơi.”

“..... Ta thà rằng nghĩ người dùng để nghịch.”Ciro hít một hơi thật sâu, đứng lên nhìn đại thụ che trời khắp bốn phía, “Chúng ta đã đi ba canh giờ, đều chưa hề phát hiện ba cây đại thụ khắc dấu kia, điều này chứng tỏ là phương hướng không đúng.”

Soso lẳng lẳng điếm đầu.

“Bốn phương hướng cũng không đúng.”Ciro che miệng tính toán, “Chẳng lẽ phải đi đông nam đông bắc tây nam tây bắc?”

Soso không biết hắn đang nói thâm cái gì, cậu chỉ biết ngày hôm trước nháy mắt một cái hai tên đồng học đã đột nhiên biến mất trước mắt, chỉ còn duy nhất Ciro bên người. Nếu cậu muốn trở về chỉ có thể dựa vào duy nhất một người này mà thôi.

“Đi thôi.”Ciro xoay người quay về đường cũ.

Soso nhu thuận theo sát phía sau. Cậu đã muốn tập thành thói quen rồi, trong hay ngày một đêm này, cậu cùng Ciro làm nhiều nhất chính là không ngừng di chuyển. Hai chân đã muốn sưng phồng lên, nhưng là cậu cũng không dám than thở. Cậu nhìn ra được, sự kiên nhẫn của Ciro đối với mình đã muốn lên tới cực hạn. Nay từ việc hắn không ngừng nhắc tới thủy tinh cầu có thể nhìn ra được.

Bụi cỏ truyền ra thanh âm sần sật.

Ciro dừng lại.

Soso biết điều tránh ở phía sau.

Một đầu độc nhân ma thú mãnh liệt lao ra.

Ciro đã sớm có chuẩn bị, một đoàn ngọn lửa dững mãnh mở ra nháy mắt đem nó nuốt gọn.

“Rống....”Độc nhân ma thú nặng nề rơi trên mặt đất, lăn lộn dập lửa. Nhưng ngọn lửa rừng rực tựa như quần áo dính sát quanh người, vô luận nó lăn lộn ra sao cũng không thể giãy thoát.

Soso lấy tay che mắt, tính huống như vậy ngăn ngừa một ngày đã diễn ra vài lần, nhưng là cậu vẫn như trước khó có thể chấp nhận một sinh mệnh cứ thế mất đi một cách đơn giản trước mắt mình.

Ciro chờ cho tới khi ma thú không còn giãy dựa liền đi tới bên thi thể nó, dùng chủ thủy đào ra ma hạch, có chút chán ghét mà ném xuống đất: “Tam giai.”

Soso sửa lấy tay che cái mũi.

Mùi thịt khét cùng mùi tanh hôi của nội tạng ma thú rất kích thích vị giác cậu.

Ciro đi đến bên bụi cây dùng cỏ xoa xoa chủy thủy cất vào túi không gian, tiếp tục đi về phía trước.

Hắn bước chân thật lớn, Soso phải chạy chậm mới có thể đuổi kịp.

“Người, người đang tức giận sao?” Soso không xác định hỏi.

Ciro lạnh nhạt nói: “Không có.”

Soso trong mắt tràn đầy không tin. Bởi vì từ nhỏ đã không được sủng ái, cho nên cậu đối với sự chán ghét của người khác cực kì miễn cảm.

Ciro nói: “Ta chỉ không thích làm bảo mẫu.” Hắn thật rất khó có thể tưởng tượng Dilin làm sao mà có thể đem việc này làm đến vui vẻ.

Soso nghe ra hàm ý của hắn, thấp giọng nói: “Kì thật, ta cũng có thể hỗ trợ a.”

Ciro mắt lé.

Soso từ trong túi không gian lấy thịt khô đưa qua.

“..... Ta đã nói, một ngày chỉ có thể ăn hai lần.” Giro cau mày. Còn không biết khi nào mới có thể thoát khỏi khu rừng quỷ quái này, cho nên phải tiết kiệm lương thực.

“Ta tặng phần của ta cho người ăn.” Soso lấy lòng nhìn sang.

Ciro không tiếng động cầm đến, nhét vào túi không gian. Nếu nó đã nghĩ vậy thì hắn cần gì phải khách sáo?

Soso lúc này mới thờ phào một hơi. Tựa như nhận định hắn đã nhận thịt khô rồi thì sẽ không tức giận mà bỏ rơi cậu.

Lại nói tiếp, chính mình vì cái gì không bỏ lại hắn đâu?

Ciro yên lặng hỏi chính mình.

Vô luận là từ lập trường của song phương, hay là năng lực của Soso, bỏ nó lại đều là sự lựa chọn tốt nhất. Nhưng là.....

Hắn nhìn quanh bốn phía.

Trong khu rừng âm u này, có một kẻ sẽ không bao giờ ám toán, phản bội mình làm bạn so với việc lẻ loi lang thang một mình tốt hơn nhiều lắm.

Hắn tưởng tượng chính mình đơn độc giữa khu rừng rậm bốn bề âm u không biết khi nào mới có thể gặp được người khác.

.....

So với độc hành hiệp, bảo mẫu xem ra vẫn còn tốt lắm.

39. Chương 38: Sơ Cấp Cuộc Thi (chín)

Ciro đi đến khi bầu trời đã tối đen mới dừng lại, nơi đó có một gốc đại thụ được đánh dấu thật bất mắt.

Soso thấy hắn nhú mày liền nhu thuận đứng một bên không dám lên tiếng.

Ciro đột nhiên nói: “Bốn phương hướng đều không thay đổi chứng tỏ chúng ta không phải là lạc đường.” Nội dung cuộc thi của bọn họ là tìm được năm mươi gốc đại thụ đang khô héo rồi sử dụng thủy nguyên tố cùng thổ nguyên tố để chữa trị.

Bởi vì Cyrus chỉ am hiểu hỏa nguyên tố nên hắn là người phụ trách đánh dấu.

Tổ của bọn họ đã trị liệu được cho ba cây, ba chỗ đánh dấu đều là do hắn làm, vị trí cùng hình dạng hắn đều nhớ kỹ, vừa liếc mắt một cái liền có thể nhận ra. Hiện tại bốn hướng đều đã đi một lần mà vẫn không hề gặp được địa phương cũ, điều đó chứng tỏ hai người đã không còn ở tại chỗ cũ.

Soso mở lớn ánh mắt.

“Hắn là, ” Cyrus ngưng trọng nói, “Gặp không gian ma pháp.”

Soso bật thốt lên hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?”

Nghe cậu hỏi như vậy, cơn giận của Ciro lại bùng lên.

Thời điểm lâm vào khốn cảnh cho dù là ai đều hi vọng sẽ gặp được một đồng bọn có thể đưa ra các vấn đề tham khảo, thậm chí là có thể giải quyết vấn đề chứ tuyệt đối không phải là một tiểu hài tử chỉ biết dựa vào người khác.

Nhưng hắn vẫn là đem cơn tức nhịn xuống, “Tìm đường đi ra ngoài.”

Soso thấy hắn trong mắt lóe ra ánh sáng lạnh, lập tức đem tâm tư muốn truy hỏi kỹ càng sự việc bóp chết.

“Trước nghỉ ngơi, ăn một chút gì đi đã.” Ciro nhặt một ít cành cây khô ráo xếp thành một đống sau đó đốt lửa.

Soso từ trong túi không gian lấy ra mao thảm. Một nửa trải trên mặt đất một nửa cuộn lên người.

Ciro lấy ra thịt cùng nước uống. Hắn ăn được một nửa, thấy Soso đang trừng lớn ánh mắt ôm bụng nhìn sang, không khỏi nhú mày nói: “Sao ngươi không ăn?”

“Ta đã nói, ta mang thịt của ta cho ngươi.” Soso nói xong kìm lòng không đậu mà nuốt nước miếng một cái.

Ciro thấy vẻ mặt đáng thương của cậu, nguyên bản muốn đưa miếng thịt qua, nhưng nghĩ lại, này có lẽ là biện pháp tốt khiến cho Soso hiểu được trách nhiệm khi làm việc. Lần này bị đói bụng sẽ dạy cho cậu biết, có một số việc nếu đã dám nói ra thì nhất định phải thừa nhận hậu quả tương ứng.

Nghĩ vậy, hắn rất nhanh giải quyết nốt chỗ thịt còn lại.

Cánh tay đang ôm bụng của Soso niết càng thêm mạnh, ý đồ muốn che trụ chiếc bụng nhỏ không ngừng kêu cầu nhàu của mình.

“Đi ngủ sớm một chút.” Ciro lấy ra gối cùng mao thảm từ trong túi không gian, sau khi trải xong liền tảo nhả nằm ngửa xuống, hai tay đặt trước ngực, bày ra tư thế ngủ tối hoàn mỹ.

Soso đã từng kiến thức qua một lần tư thế trước khi hắn đi vào giấc ngủ, bất quá chờ sau khi hắn tỉnh lại, tư thế này chắc chắn sẽ không còn nữa.

Cậu lấy ra bình nước, uống miếng nước điểm bụng rồi sau đó cũng nằm xuống ngủ.

Ngọn lửa giữa hai người dần dần lụi tàn, rất nhanh chỉ còn lại một đám tàn quang.

Bởi vì lạnh, Soso lui thành một đoàn.

Thùng thùng đông.....

Từ rất xa truyền đến tiếng kim loại va chạm vào nhau, mặt đất ầm ầm chấn động.

Đang ngủ thành hình chữ đại () Ciro rất nhanh ngồi dậy, ánh mắt nhập nhèm sau khi nhìn rõ tình huống xung quanh liền trở lên thanh minh.

Hắn đem chăm nệm vân vân nhét vào trong túi không gian, sau đó nhìn qua Soso vẫn đang mơ màng, liền đi qua lay tỉnh cậu nói: “Đứng lên.”

Soso đng ngủ say, nhìn tới khuôn mặt phóng đại của hắn mới nhất thời phản ứng đến, “Ciro?”

“Mau đứng lên.” Ciro bắt lấy cánh tay cậu, mạnh mẽ kéo lên.

Soso ăn đau nhúu mày, đang muốn lên tiếng liền nghe được tiếng kim loại va chạm ở xa xa, hơn nữa là đang hướng đến gần nơi này.

“Đó là cái gì?” Cậu khiếp đảm rụt vai lại.

“Không biết.” Ciro dừng một chút, trong mắt hiện lên một tia hào quang, “Có lẽ là học viện phái người đến tìm chúng ta.”

Soso nhãn tình sáng lên, lập tức thu thập tốt mọi thứ, “Vậy chúng ta đi nhanh đi.”

“Người đi phía sau ta.” Tuy rằng Ciro đưa ra một tia hi vọng, nhưng là trực giác lại nói cho hắn, mọi chuyện e là không đơn giản như vậy.

Càng đi tới gần nơi phát ra tiếng động, mặt đất chấn động càng cảm nhận được một cách rõ ràng.

Về sau, Soso cơ hồ dán tại trên người Ciro mới có thể đứng vững.

Ciro vài lần muốn đẩy cậu ra, nhưng là cánh tay vị nắm thật sự quá chặt, vừa thoáng buông lỏng, đối phương liền bắt lại thật nhanh.

Về sau, tiếng va chạm cơ hồ đình tại nhưc óc.

Soso vừa phải bịt tai vừa ôm chặt cánh tay Ciro, bận rộn vô cùng. Cuối cùng liền đem cái lỗ tai dán lên trên cánh tay của Ciro, dùng cánh tay của hắn để ngăn tiếng ồn.

Bản thân Ciro cũng bị tiếng va chạm làm cho tối tăm mặt mũi, cũng mặc kệ động tác mờ ám của cậu.

Vừa đến gần liền nhìn thấy hai đầu ma thú ngoại hình giống nhau như đúc đang không ngừng lao vào nhau.

Ánh trăng chiếu lên giáp xác của bọn chúng mơ hồ ánh lên chút ánh sáng màu đồng đen, giống như vảy cá.

Cái trán của ma thú bóng loáng, chính giữa lại hơi nhô lên, giống như trời sinh thích hợp cho việc húc nhau. Hai mắt rất nhỏ, đối lập với chiếc mũi ngắn thô to phía dưới, hai con mắt tựa như hai hạt đậu xanh gắn vào. Mồm rộng bằng một bàn tay, bốn chiếc răng nanh hướng ra phía ngoài tựa như bốn chiếc sừng trâu trắng bóc.

Nhưng bư hãn nhất lại chính là hình thể của chúng.

Chiều cao của chúng đại khái tương đương cùng Ciro, khí lực cường tráng, thời điểm lao lên thật giống như trăm vạn cân kim loại cùng nhảy lên.

Soso nhìn tới run lên một trận, bàn tay gắt gao túm lấy tay áo Ciro, dường như sợ hấn chớp mắt sẽ biến mất.

“Đi.” Ciro cũng không xoay người lại, rón rén lui về phía sau.

Soso bất ngờ không kịp phòng bị, vấp phải gót chân ngã về phía sau. Ngay trong khoảnh khắc mất đi thăng bằng, cậu theo bản năng kêu lên sợ hãi.

—— vừa đúng lúc hai đầu ma thú vừa mới lao vào nhau xong, đang thở lấy hơi.

Ciro vòng tay muốn che miệng Soso lại thì đã muộn, hai đầu ma thú đều đã hướng ánh mắt sang phía họ.

Ciro chữi nhỏ một tiếng, kéo Soso bỏ chạy.

Soso biết chính mình gây họa, một tiếng cũng không dám rên, liều mạng chạy theo Ciro, cố gắng đuổi kịp bước chân hắn.

Nhưng là khi bọn họ bỏ chạy, ma thú cũng đã đuổi theo.

Mặt đất chấn động làm cho Ciro cùng Soso bước đi cũng không vững.

Mắt thấy ma thú càng lúc càng tới gần, Ciro cương quyết quay người ném ra một hỏa cầu.

Hỏa cầu rơi xuống trên người ma thú dường như châm lên đồng củi. khiến cho nó chớp mắt liền biến thành một đầu hỏa thú.

“Không xong!” Ciro đột nhiên nhớ ra đây là loại ma thú gì, sắc mặt trắng xanh.

Nếu hắn không có nhớ nhầm, loại ma thú đang đuổi theo phía sau họ này gọi là răng nanh quái, là bát giai ma thú. Chúng nó sở dĩ có thể trở thành bát giai ma thú thứ nhất là bởi lớp xác ngoài kiên cố, hai là bởi bàn chân sắt đá trời sinh, ba chính là bởi vì chúng nó có khả năng hấp thu nguyên tố —— vô luận là loại nào.

Nói ngắn gọn, trong nháy mắt thân thể nó tiếp xúc với loại nguyên tố nào, liền có thể nắm được loại nguyên tố đó.

Nếu không phải bởi hạn lượng nắm giữ của chúng không nhiều, chúng đã sớm trở thành thập giai ma thú.

Nhìn thấy răng nanh quái càng ngày càng gần, Ciro trong đầu ý niệm xoay chuyển thật nhanh. Loại thời điểm này có thể bảo trụ một người đã muốn cực kì khó khăn, huống chi còn mang theo một người chắc chắn sẽ trở thành trở buộc như Soso?

Xúc động muốn buông tay ra càng ngày càng rõ ràng, thế nên Soso cảm nhận được bàn tay nguyên bản đang nắm chặt lấy tay cậu từng chút thả lỏng, cuối cùng thế nhưng hoàn toàn là cậu túm lấy tay hắn.

Soso tựa hồ đã nhận ra tâm tư của hắn, đột nhiên buông tay ra, liền dừng lại, xoay người chạy về hướng con răng nanh quái.

Chỉ có một con đuổi theo.

Đưa tay buông ra đích xúc động càng ngày càng rõ ràng, thế cho nên Soso cảm nhận được nguyên bản nắm chặt tay hắn một chút thả lỏng, cuối cùng thế nhưng toàn bộ dựa vào chính mình bắt lấy hắn.

Soso tựa hồ đã nhận ra tâm tư của hắn, đột nhiên buông tay ra, dừng lại cước bộ, xoay người nghênh hướng kia con răng nanh quái.

Chỉ có một con đuổi theo.

Ciro lẳng lẳng nhìn vào tay mình rồi xoay người nhìn lại.

Thân ảnh Soso lúc này đã hoàn toàn bị bao trùm bởi ngọn lửa trên người răng nanh quái, tựa như sương

mai buổi sớm, tùy thời sẽ tan vào không khí.

Trong một chớp mắt, cơ hồ hoàn toàn không có đường sống.....

Ciro dùng phong hệ ma pháp lao đến, ôm lấy Soso lao sang bên cạnh.

Nhưng tốc độ của răng nanh quái hiển nhiên còn nhanh hơn so với tưởng tượng của hắn. Ciro chỉ cảm thấy trên lưng nóng rực, một trận đau rất phô thiên cái địa ập đến, trong không khí thoảng lên mùi vị thịt khét.

“Ciro?” Soso khiếp sợ cùng không dám tin nhìn Ciro đang chắn trên người mình.

Hắn không phải thực chán ghét mình sao?

Vì cái gì lại lao lại đây?

Đã muốn bị đau đón tra tấn đến mức hô hấp khó khăn, Ciro hiển nhiên không thể đọc được những suy nghĩ rối rắm trong mắt Soso để mà trả lời, việc duy nhất hắn có thể làm lúc này là nhắm mắt..... hô hấp.

Con răng nanh quái vừa vọt qua lại quay trở lại.

Ngọn lửa trên người so với lúc trước càng thêm mãnh liệt.

Loại nhiệt độ này khiến cho đầu của Soso cũng dần dần trở lên nóng cháy.

40. Chương 39: Sơ Cấp Cuộc Thi (mười)

Thế lửa tựa như hải triều từ bốn phương tám hướng lan tràn hùng hực sáng chói cả bầu trời đêm.

Hai đạo cột nước từ trên trời giáng xuống.

Ba ma đạo sư vừa từ bên ngoài tới vội vàng lao tới bên rìa đám cháy, hai thủy hệ ma đạo sư phụ trách dập lửa, thổ hệ ma đạo sư phụ trách lập kết giới ngăn ngọn lửa tiếp tục lan tràn.

“Đó là cái gì?” Một vị thủy hệ ma đạo sư từ trên ngọn hỏa diễm nhìn xuống một điểm đen nhỏ ở trung tâm đám cháy.

Thổ hệ ma đạo sư mặt trướng đỏ bừng, nghiêng rằng nói: “Không được, kết giới không trụ được!”

Thủy hệ ma đạo sư kinh hãi, tạm thời buông tha cho việc dập lửa, vội vàng thiết lập một cái thủy hệ kết giới bên ngoài thổ hệ kết giới.

Ngay trong khoảnh khắc thủy hệ kết giới thành lập, liệt hỏa hùng hực đột nhiên phá tan tường đất hung hăng đánh lên màn nước!

Thổ hệ ma pháp sư mặt như màu đất bay đến bên thủy hệ ma đạo sư ở phía sau. “Đám cháy này có người điều khiển.”

Thủy hệ ma đạo sư nhú mày nói: “Pháp lực cường đại như vậy chẳng lẽ là Hydeine?”

Hai người còn lại liền biến sắc.

“Phỏng đoán rất có sức tưởng tượng.” Thanh âm lười biếng từ phía sau truyền đến. Mái tóc vàng của Hydeine dưới sự chiếu rọi của ánh lửa lờ lờ tỏa sáng, khiến cho cả người nhìn như được bao phủ trong một tầng quang mang thánh khiết.

Vị thủy hệ ma đạo sư kia mặt nhất thời đỏ lên.

“Hỏa nguyên tố sinh động.....” Hydeine vươn tay lên trong nháy mắt phá tan thủy hệ kết giới.

Một chùm hỏa diễm tựa như pháo hoa phóng lên cao.

Hydeine mặt không đổi sắc, đưa tay lên cao sau đó vẫy mạnh xuống!

Ngọn lửa nguyên bản đang hung mãnh nhất thời hóa thành một màn sương đỏ tản ra bốn phía rồi biến mất.

Hắc ám thịnh linh ập đến khiến cho cả khu rừng rơi vào sự tĩnh lặng quỷ dị.

Hydeine vẫy lên một ngọn lửa để chiếu sáng.

Ba vị ma đạo sư kia vừa mới bị dọa đến phiêu ra hơn mười thước, nhưng thấy Hydeine vẫn hoàn hảo không tổn hại gì đứng tại chỗ liền ngưng ngừng bay trở về.

Hydeine liếc nhìn một lượt khắp nơi rồi hướng trung tâm đám cháy bay lại.

Ba vị ma đạo sư hai mặt nhìn nhau, không rên một tiếng theo sát phía sau hắn.

“Di, Cái cây này sao lại không có việc gì?” Thổ hệ ma đạo sư giật mình nhìn tới một khỏa đại thụ che trời sinh cơ bồng bồng giữa một vùng cây cháy khô.

Hydeine bay xuống mặt đất đi tới bên tàng cây. Vừa đến gần liền nhìn thấy một thanh niên tóc đen vô tri vô giác quỳ rạp trên mặt đất, quần áo trên lưng cháy tả tơi, da thịt bên trong cũng bị đốt tới đỏ bồng.

Thổ hệ ma đạo sư đột nhiên tiến tới, đưa hắn bay lại gần nói: “Là Ciro!”

Hai vị thủy hệ ma đạo sư vừa nghe liền chạy lại gần.

Ánh mắt Hydeine vừa chuyển, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía nhánh cây rậm rạp.

“Chúng ta trước đem hắn mang về đi?” Một vị thủy hệ ma đạo sư nhìn hăng trưng cầu ý kiến.

Hydeine đột nhiên bay lên ngọn cây.

Trên cành cây thô to nhất mơ hồ có một bóng đen đang ngưỡng mặt nằm.

Hắn tùy tay bắn ra một ngọn lửa nhỏ.

Ngọn lửa xẹt về phía bóng đen, chiếu ra một gương mặt tái nhợt an tĩnh.

Thủy hệ ma đạo sư đi phía sau Hydeine, cau mày nói: “Thoạt nhìn có điểm quen mắt.”

Hydeine thần nhiên nói: “Soso.”

“..... Nghe tên cũng có chút quen tai.”

Vị thổ hệ ma đạo sư phía sau kêu lên: “Có phải là vương tử Đủ Lan hay không?”

Thủy hệ ma đạo sư bồng tỉnh đại ngộ,:Trách không được nghe tên quen thế, hóa ra là đệ tử của học viện chúng ta.”

Hydeine nói: “Bằng không người cho rằng có người cố ý ăn trộm đồng phục trong học viện rồi chạy tới nơi này ngủ?”

Thủy hệ ma đạo sư ghen lời.

Sau khi cứu được Ciro cùng Soso trở về, hiện giờ chỉ còn hai vị đệ tử còn đang mất tích. Mikris như cũ chỉ huy các vị ma đạo sư tiếp tục tìm kiếm, nhưng đại đa số mọi người đều hiểu trong lòng, hai đệ tử mất tích này đều là người mới, luận về pháp lực thì xa xa không bằng Ciro. Trong thời gian dài cùng hoàn cảnh ác liệt như hiện nay khả năng sinh tồn của bọn họ quả thật là xa vời.

Thương thế của Ciro không nặng, nhưng là thân phận của hắn đối với St Paders lại cực kỳ miễn cảm, hơn nữa thương thế lại kéo dài cho nên sau khi chữa trị đơn giản liền được đưa vào phòng trị liệu.

Mà Soso lại được Hydeine đưa đến văn phòng viện trưởng.

Welfare Horizontal cùng vị họa sĩ yêu tranh như mạng ma đạo sư Aojia Bu đều đang có mặt.

Bọn họ thay phiên nhau kiểm tra cơ thể Soso.

Welfare Horizontal nói: “Chú ngữ trên người hắn đã bị mạnh mẽ phá giải. Bất quá, hỏa nguyên tố tinh linh kia hiển nhiên đã đánh giá quá cao tinh thần lực của hắn, khiến cho hắn hiện nay lâm vào hôn mê.”

Aojia Bu giận dữ nói: “Bọn họ hắn là gặp phải răng nanh quái. Trong các loại ma thú trong rừng Mộng yểm chỉ có chúng là có thể trong khoảng thời gian ngắn hấp thu nguyên tố xung quanh khiến chúng trở lên dày đặc rồi lại không sinh ra hỏa hệ ma pháp.”

Orosey chậm rãi mở miệng nói: “Ciro có khỏe không?”

Hydeine như trước ngồi ở bên bàn, uống chén cà phê nóng vừa pha, khoan thai nói: “Không chết.”

Đối với ái đồ, Welfare Horizontal cũng nhịn không được quan tâm nói: “Bị thương rất nặng sao?”

Hydeine nghĩ nghĩ nói: “Nếu lưng của hắn cũng quan trọng như mặt, vậy tính hủy dung.”

Welfare Horizontal miễn cưỡng buông lo lắng.

Orosey nhìn Aojia Bu, nói: “Ngài có biện pháp một lần nữa phong ấn Soso không?”

Tin đồn về Soso lão cũng có biết một phần. Bất quá cho dù không biết thì hiện tại sau khi kiến thức qua thực lực thiêu hủy hoàn toàn một phần năm mươi tổng diện tích rừng Mộng yểm thì lão đại khái cũng đoán được lực phá hoại của hắn có bao nhiêu khủng bố.

Aojia Bu nói: “Hắn là có thể, bắt quá tính tình của cái nguyên tố tinh linh kia hiển nhiên là càng ngày càng kém, một mình ta không quá nắm chắc.”

“Hắn chỉ đốt cảnh vật xung quanh chứ không đốt người, kia có thể chứng minh hắn chưa hoàn toàn mất đi không chế. Cho nên.....” Orosey nhìn về phía Welfare Horizontal.

Soso là đồ đệ của hắn, Welfare Horizontal đương nhiên nghĩa bất dung từ, “Ta nguyện ý hỗ trợ.”

Aojia Bu nhìn Hydeine.

Hydeine mỉm cười nói: “Không liên quan đến ta.”

Orosey nói: “Sự tình liên quan đến an nguy của học viện.....” Với thành tích từng hủy diệt hoàng cung Đủ Lan của Soso, lão có nguyên nhân để lo lắng.

“Cho nên viện trưởng bụng làm dạ chịu.” Hydeine thi thi nhiên nhiên tiếp lời.

Orosey cả giận nói, “Ta đây liền lấy thân phận viện trưởng ra lệnh cho ngươi đi hỗ trợ.”

Hydeine nói: “Đây là vượt quá nhiệm vụ công tác.”

“..... Ngươi đang cò kè mặc cả?” Orosey bất khả tư nghị nhìn hắn.

Hydeine nói: “Đúng vậy.”

“Vậy ngươi muốn cái gì?”

“Ta muốn một cái ngày nghỉ.” Hydeine đem chén cà phê đặt trên mặt bàn.

Orosey thùy mâu, “Đi tìm Vanson?”

Hydeine nói: “Có lẽ.”

Orosey ngón tay gõ tay vịn, sau một lúc lâu, đối Aojia Bu nói: “Ta sẽ mời người khác tới giúp ngươi.”

Aojia Bu thất vọng trừng mắt nhìn Hydeine một cái, “Nga.”

Hydeine tựa hồ đối với cự tuyệt của Orosey cũng không ngạc nhiên, chính là lấy ánh mắt yên lặng nhìn lão.

“Bởi vì rừng Mộng yểm lần này sinh vấn đề khiến cho cuộc thi sơ cấp bị gián đoạn, cho nên phải dùng một phương thức khác để hoàn thành cuộc thi.” Orosey chậm rãi nói.

Welfare Horizontal nói: “Làm nhiệm vụ sao?” cuộc thi của trung cấp học viện cùng cao cấp học viện ngoại trừ đi rừng Mộng yểm thì chính là đi làm nhiệm vụ trên đại lục. Nếu như giảm bớt yêu cầu thì sơ cấp học viện cũng có thể làm theo.

Orosey lắc đầu nói: “Là thi đấu.”

“Thi đấu?” Welfare Horizontal ngẩn người. Mỗi năm có tới mười trường thiệp mời thi đấu trường học được gửi tới nhưng Orosey lại chưa từng đáp ứng ai. Bởi vì lão từng nói qua, đối thủ của St Paders chỉ có ở St Paders.

Ngón tay thon dài của Hydeine ôm lấy chuỗi chén cà phê, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nói: “Sẽ không phải là cùng một đám người dã man chỉ biết dùng võ chém giết đấy chứ?”

“Ta thích gọi bọn họ là Thánh Tác Duy Vinh Quang học viện.” Orosey vừa nói vừa dùng ánh mắt nhắc nhở hần ăn nói chừng mực, “Cho nên, lần này tất cả đệ tử sơ cấp sẽ tham gia trận thi đấu này để hoàn thành kì thi sơ cấp. Mà lần này lão sư mang đội đi thi đấu chính là.....Người.”

Ngón tay của Orosey thẳng tắp chỉ vào Hydeine.

Hydeine nhướn mày: “Nếu trong trận đấu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ?”

“Ngoài ý muốn?”

“Tỷ như hoả hoạn.” Hydeine thâm ý nói.

Orosey nói: “Ta không muốn nhận được bất cứ lời trách cứ nào.”

Hydeine mỉm cười: “Ta sẽ làm thật sạch sẽ lưu loát.”

Orosey: “.....”

Nằm ở trên sô pha, Soso khẽ giật giật.

Aoiya Bu vội vàng niệm chú thôi miên khiến hần một lần nữa mê đi.

Welfare Horizontal nói: “Ta nghĩ chúng ta phải tranh thủ thời gian.”

Orosey liếc Hydeine đang thản nhiên ngồi đó một cái, “Ta gọi Mikris đến hỗ trợ.”

Hydeine mặt không đổi sắc.

“Còn có, chuyện này tạm thời dừng cho người khác biết.” Orosey dặn dò. Dù sao số người biết trên lưng Soso đeo một cái hỏa nguyên tố tinh linh cường đại như vậy cũng không nhiều lắm, việc này nếu truyền ra ngoài ngược lại sẽ khiến cho lòng người hoảng sợ.

Welfare Horizontal chần chờ nói: “Chúng ta phải thống nhất nguyên nhân.”

“Ma thú ẩu đả gây ra đại hỏa trong rừng.” Orosey rất nhanh nói.

“.....” Những người khác hai mặt nhìn nhau.

Cái “Chân tướng” này thật sự rất không chân thật.

Orosey nhìn ra suy nghĩ của bọn họ, thản nhiên nói: “Hoặc là các ngươi nghĩ muốn?”

Welfare Horizontal liếc mắt nhìn Aojia Bu một cái.

Aojia Bu “Chuyên chú” nhìn Soso.

Welfare Horizontal mỉm cười nói: “Ma thú thật sự là vô pháp vô thiên.”

41. Chương 40: Sơ Cấp Thi Lại (một)

Sắc trời dần hửng lên, hiện đã hơn bảy giờ sáng.

Từ thật xa, Hydeine đã nhìn thấy Dilin ở giữa hai cái cây không ngừng đi qua đi lại. Trong sắc trời xám trắng, bóng dáng cậu trở lên thật đơn bạc.

Miệng hắn khẽ nhếch lên, tùy tay ném một hỏa cầu tới.

Dilin đưa lưng về phía hắn nhưng trong đầu lại phản ánh rõ nét tình huống nguyên tố giao động ở bốn

phía, lập tức sử dụng phong hệ ma pháp tránh đi.

“Ngô, không tồi.” Hydeine vỗ tay.

Dilin run run nhìn hắn.

“Ta là nói, bản lĩnh chạy chối chết của ngươi rất không sai.”

Dilin lấy lại tinh thần, vội hỏi: “Soso không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Ngoài ý muốn, Hydeine rất nhanh cho đáp án.

Hắn trả lời sảng khoái như vậy, ngược lại làm cho Dilin trong lòng rất không yên, “Thật sự không có việc gì?”

Hydeine nói: “Nếu ta là ngươi, ta sẽ không lo lắng cho hắn như vậy đâu.”

Dilin nghĩ thầm: đương nhiên, ngươi thì biết lo lắng cho ai chứ?”Hắn khi nào thì quay về ký túc xá?”

Hydeine nói: “Không biết.”

Dilin nhìn nhìn hắn, quay đầu bước đi. Nếu Hydeine không muốn nói, như vậy tiếp tục dây dưa cũng chẳng có tác dụng gì. Cậu quyết định chính mình đi tìm đáp án.

“Đi nơi nào?” Hydeine lắc mình chắn trước mặt cậu.

“Ta đi hỏi đạo sư trưởng Mikris.” Dilin trầm giọng nói.

“Hắn đang ở văn phòng viện trưởng.”

Dilin nói: “Ta đây đi gặp Welfare Horizontal đạo sư.”

” Hắn đang ở văn phòng viện trưởng.”

“..... Soso đang ở văn phòng viện trưởng?” Dilin thử thăm dò hỏi.

“Đúng vậy.”

Dilin nghĩ nghĩ, tránh khỏi hấn tiếp tục đi về phía trước.

Hydeine thân ảnh chợt lóe, lại che ở trước mặt cậu, “Này không phải đường đi tới văn phòng viện trưởng.”

“Ta đói bụng, đi căn tin.” Dilin dừng một chút, trừng mắt nhìn hấn, “Căn tin chắc không phải cũng đã chuyển đến văn phòng viện trưởng chứ?”

Hydeine nói: “Ta cũng đói bụng.”

Dilin nói: “Căn tin của đạo sư và đệ tử không ở cùng nhau.”

“Ta biết. Cho nên ta quyết định cho ngươi mở rộng tầm mắt.” Hydeine nói xong, hướng một phương đi đến.

Dilin sau khi do dự, bắt đầu đi theo sát phía sau.

Lấy cá tính của Hydeine, cho dù cậu không tự nguyện đi theo thì cũng sẽ bị trói lại mang theo.

Căn tin của đạo sư cao cấp hơn căn tin đệ tử không chỉ một bậc.

Một dãy bàn gỗ lim dài thật dài được xếp trong đại sảnh. Trên bàn từng bình hoa tươi rực rỡ khoe sắc, hai bên bày thìa nĩa bạc sáng choang.

Trên trần là một ngọn đèn thủy tinh lớn. Dù đang là ban ngày đèn cũng sáng, ánh sáng từ ngọn đèn chiếu rọi khắp cả gian phòng.

Hydeine ngồi xuống chiếc bàn sát bên cửa.

Dilin nhìn nhìn hấn, ngồi xuống đối diện.

Giữa hai người là một chiếc chuông màu vàng sáng. Hydeine đưa tay lắc nhẹ hai lần.

Phút chốc, một quyển thực đơn theo gió đưa tới trước mặt Hydeine. Thực đơn hoàn toàn dùng thủy tinh trong suốt tinh mỹ tạo thành, bốn góc còn được khảm bảo thạch nhiều màu, nhìn chung thập phần trân quý.

Hydeine vươn tay, đem hỏa nguyên tố đánh lên tên món ăn muốn gọi sau đó chuyển cho Dilin.

Dilin sửng sốt, hỏa nguyên tố trên thực đơn cậu vẫn có thể cảm ứng ra, cho nên rất nhanh liền hiểu được

cũng thử đem thủy nguyên tố dính lên thực đơn.

Cố gắng đại khái hơn mười phần chung.

Trên khung thủy tinh hết khô lại ướt rồi lại khô qua lại mấy lần, nhưng trừ bỏ hỏa nguyên tố Hydeine dính lên lúc trước vẫn không hề dính thêm nguyên tố khác. Thủy nguyên tố của cậu nếu không phải biến thành giọt nước thì liền tan vào trong không khí.

“Ta đã đói bụng.” Hydeine nâng má nhìn cậu.

Dilin mắt mác mím môi, “Ta không đói bụng.”

Cậu vừa dứt lời, thực đơn liền sủu một tiếng bay bay về phía cuối bàn trong bóng tối.

Hydeine phi tiểu tựa tiểu nhìn đỉnh đầu uể oải của cậu, chậm rãi cầm lấy khăn ăn cài lên cổ.

Dilin nhìn khăn ăn cùng bộ đồ ăn. Lòng tự trọng bị tổn thương khiến cậu đưa đầu ép tới rất thấp, chỉ sợ nhìn thấy biểu tình của đối phương hoặc khiến đối phương nhìn tới biểu tình của mình. Sau khi bụng kêu lên một tiếng kháng nghị, Dilin đỏ mặt nhìn sang Hydeine, hi vọng hắn không nghe được tiếng lòng thất thổ của cậu.

Ánh mắt của Hydeine vẫn luôn gắn chặt vào cậu, cho nên ánh mắt hai bên rất nhanh giao nhau.

Dilin đột nhiên đứng lên nói: “Ta đi về trước.” Cho dù bị cho là chạy trốn chết cũng còn hơn là ngồi lại đây để chịu dày vò. Huống chi cậu thật sự là chạy trốn chết.

Hydeine nói: “Được mời lại vô duyên vô cớ bỏ đi là..... tập tục của Sa Mạn Lý?”

Dilin môi giật giật, lại đặt mông ngồi xuống.

Thà là chịu dày vò còn hơn là tổn hại đến danh dự của Sa Mạn Lý, so với điều đó, một chút dày vò liền không đáng nhắc đến.

Mấy con chén đĩa đột nhiên bay đến.

Dilin chớp mắt liền nhìn thấy chúng dừng ở trước mặt mình.

Cậu nhìn nhìn chén đĩa trước mặt mình, lại nhìn nhìn chén đĩa trước mặt Hydeine, trên mặt khó nén nổi khinh ngạc.

Hydeine cầm lấy dao nữa, cũng không thèm nhìn cậu mà bắt đầu hạ dao, “Ta mời ngươi ăn cơm, đồ ăn đương nhiên là dop ta quyết định.”

Dilin đáy lòng nổi lên một tia cảm động, cúi đầu xuống lẳng lặng cầm lấy dao nữa bắt đầu ăn.

Hydeine ăn xong trước, sau đó không nói lời nào liền đứng dậy bỏ đi.

Dilin nguyên bản muốn cảm ơn hắn, nhưng là khi cậu đi ra thì đã không thấy thân ảnh của đối phương nữa rồi. Cậu đứng tại chỗ suy tư một lúc lâu sau liền quyết định trước tiên quay về ký túc xá.

Soso nếu đang ở trong văn phòng viện trưởng vậy nhất định là có nguyên nhân của nó. Liên tưởng tới trận hỏa hoạn lúc đêm khuya trong rừng Mộng yểm đang được bàn tán ngất trời kia, cậu ần ần cảm thấy sự việc này dường như có quan hệ tới phong ấn của Soso.

Huống hồ Ciro còn bị thương nghiêm trọng như vậy.... Chẳng lẽ là Ciro muốn gây bất lợi cho Soso, cho nên Soso ở thời khắc nguy cấp đã phá vỡ phong ấn ư?

Dilin cảm thấy được đầu có điểm đau.

Tuy rằng cậu rất không thích Ciro, nhưng không thích thì không thích, ảnh hưởng của Ciro với thế cục cả đại lục này rất không đơn giản. Cậu nhớ rõ phụ thân từng nói qua, thế lực trong hoàng thất Ciro rất rắc rối phức tạp, hoàng đế Khảm Đỉnh để quốc nguyên bản có mười ba người con trai nhưng hiện giờ chỉ có ba người sống sót, từ đó có thể thấy được sự tranh đấu kịch liệt trong đó. Mà đương nhiệm hoàng thái tử của Khảm Đỉnh thân thể không tốt, nói cách khác, Ciro mới chính là người kế thừa đế quốc. Bởi vậy, nếu thương thế của hắn thật sự là do Soso tạo thành, mặc kệ ai đúng ai sai, đều có thể gây ra một hồi rung chuyển mới trên Mộng đại lục.

Cậu càng nghĩ càng bất an, hận không thể mọc thêm đôi cánh bay tới bên ngoài văn phòng viện trưởng để biết kết quả.

“Dilin!” Kevin nghênh diện chạy tới.

Trải qua sự việc Dilin xả thân dẫn dụ ma thú, Kevin đối với quý tộc Sa Mạn Lý thân phận hiển hách này đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn. “Tìm được người thật sự là quá tốt.”

Dilin nhàn tình sáng lên, “Soso đã trở lại?”

“Không phải. Là Ciro tỉnh.” Kevin nói xong còn để tâm quan sát vẻ mặt cậu, “Hắn vừa tỉnh liền tìm Soso, bất quá cunhs ta cũng không biết Soso bây giờ đang ở đâu, người nói nên làm sao bây giờ?”

Dilin nhúu mày.

Ciro vừa tỉnh liền tìm Soso cũng không phải là một chuyện tốt.

“Hay là để ta đi từ chối hẳn?” Kevin vốn biết quan hệ lợi hại của Khảm đình đến quốc cùng Sa Mạn Lý liền xung phong nhận việc.

“Không cần. Ta đi gặp hẳn.” Dilin hít một hơi thật sâu, “Vừa hay, ta cũng rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Người muốn biết đã xảy ra chuyện gì?” Ciro biểu tình có chút cổ quái. Hẳn vẫn đang nằm trong phòng trị liệu, bức màn màu cam thoáng che dấu gương mặt tái nhợt của hẳn, lại khiến cho chỗ bóng trên lưng nhìn qua càng thêm đỏ rực. “Hẳn không nói cho người đã xảy ra chuyện gì sao?” Ciro hồ nghi nhìn cậu. Cái tên ngu ngốc Soso sẽ không quên việc mình đã cứu hẳn đấy chứ? Nghĩ đến đây, Ciro đột nhiên có loại xúc động muốn giết người.”

Dilin nói: “Hẳn ở văn phòng viện trưởng vẫn chưa về.”

“Văn phòng viện trưởng?” Ciro nhíu mày, “Hẳn làm sao vậy?”

“Đây là điều ta muốn hỏi.” Từ lúc vào cửa đến giờ Dilin một mực nghiên cứu biểu tình của Ciro, nhưng mặc kệ là nhìn ra sao cũng không hề thấy Ciro có vẻ bất bình phần hận. Chuyện này chẳng lẽ còn có ẩn tình khác?

Ciro thùy mâu nói: “Ta không nhất thiết phải trả lời người.” Hẳn nhớ rõ sau khi bản thân bị thương, rất nhanh liền đau tới ngất đi, mơ hồ nhớ rõ con răng nanh quái kia lại vọt trở về. Lúc ấy bốn phía trở lên thực nóng, mơ hồ còn có tiếng ai đó nói chuyện.....

Hẳn rốt cuộc là được cứu ra sao? Chẳng lẽ là người trong học viện đúng lúc đuổi tới?

Nói thật, nghi vấn của Ciro không hề ít hơn Dilin.

Dilin còn tưởng là hẳn cố ý không nói, nhân tiện nói: “Nếu đã vậy, vậy thỉnh điện hạ hảo hảo nghỉ ngơi. Ta cáo từ trước.”

“Soso trở lại thì bảo hẳn qua đây.”

“Ta cũng cảm thấy không nhất thiết phải giúp người chuyển lời.” Dilin mỉm cười với hẳn, mở cửa ra, vừa lúc có một người lao vào, thiếu chút nữa đã nhào vào lòng cậu.

Dilin lui ra sau nửa bước, thuận tay giúp đỡ hẳn một chút. Đối phương không đợi đứng vững, liền la lên với Ciro: “Hoàng cung phía người đến đây!”

Ciro kinh ngạc: “Phụ hoàng nhanh như vậy đã có tin tức rồi sao?”

Người nọ nói: “Không phải. Là hoàng thái tử điện hạ chết bệnh!”

42. Chương 41: Sơ Cấp Thi Lại (hai)

Ciro đột nhiên ngồi dậy, vết thương trên lưng bởi vì động tác mạnh của hắn mà chuyển tới một trận đau đớn, nhưng hắn không thèm để ý, âm thanh lạnh lùng nói: “Bệnh của hắn không phải vẫn luôn được khống chế sao?”

Người nọ quay đầu nhìn về phía Dilin.

Dilin thức thời thu lại ánh mắt tò mò, xoay người bước ra ngoài, còn cẩn thận giúp bọn họ đóng cửa.

Trở lại ký túc xá liền gặp cả Ali Di, Jeyfrey cùng Kevin.

Michel vừa thấy cậu vội vàng dựng thẳng thất lưng nói: “Nghe nói hoàng thái tử của Khảm đình đế quốc chết bệnh?”

Dilin ngăn ra, “Làm sao ngươi biết?”

Kevin nói: “Sứ giả của Khảm đình đế quốc đến St Paders.”

Dilin bình tĩnh đại ngộ. Tuy Cyrus là hoàng tử của Khảm đình đế quốc, nhưng theo đúng trình tự thì sứ giả của đế quốc hắn phải đến tiếp kiến viện trưởng trước để tỏ lòng tôn trọng. Tên đệ tử vừa rồi hắn là đã từ miệng sứ giả nghe được tin tức nên mới cấp tốc chạy tới báo cho Cyrus.

Michel nói: Hoàng thái tử bệnh chết, Cyrus có phải là sẽ trở thành hoàng thái tử kế nhiệm hay không?”

Ali Di nói: “ Chưa chắc. Cyrus còn một người anh trai.” Quan hệ của Sánh Á Các cùng Khảm đình đế quốc trước nay vốn tha thiết, cho nên hắn với hiện trạng của nơi này thập phần quen thuộc.

Michel hiểu kì: “Chưa chắc tức là vẫn có khả năng?” Mặc dù hắn từ sớm đã biết sẽ học cùng với các hoàng tử cùng vương tử, nhưng là nhưng người đến St Paders hơn phân nửa đều không kế thừa ngai vàng. Bởi vì muốn kế thừa ngôi vị hoàng đế thì không cần phải biết ma pháp mà quan trọng là năng lực thống trị quốc gia. Cho nên đối với việc Cyrus có thể trở thành hoàng đế hắn cảm thấy vạn phần mới mẻ.

Ali Di nghĩ đến sự lãnh đạm của Cyrus với mình liền mất hứng nói: “Làm sao ta biết?”

Kevin thấy Dilin sắc mặt mệt mỏi, nhỏ giọng hỏi: “Soso không sao chứ?”

“Vẫn chưa có tin tức gì.” Dilin ở trên giường ngồi một lát lại bất an đứng lên, “Ta đến văn phòng viện trưởng hỏi thăm một chút.”

Michel hoảng sợ: “Người muốn đi gặp viện trưởng?”

Ali Di hừ lạnh nói: “Viện trưởng hiện giờ nhất định là đang bận tiếp kiến sứ giả của Khảm dinh đế quốc không rảnh để gặp người đâu.”

Tuy biết vậy nhưng Dilin vẫn quyết định thử vận may. Nói không chừng còn có thể gặp được Welfare Horizontal hoặc Mikris

Cậu hiển nhiên đánh giá cao vận khí của mình.

Bên ngoài văn phòng viện trưởng ngoại trừ Mysheros chỉ có cậu cùng sứ giả đế quốc.

Nghĩ nghĩ, Dilin vẫn quyết định mở miệng, “giật mình nghe được tin dữ của quý quốc, thỉnh thay ta hướng hoàng đế quý quốc gửi đến lời chia buồn sâu sắc, cũng tự đáy lòng hi vọng ngài có thể nén bi thương.

Sứ giả đế quốc ngay từ đầu đã chú ý đến cậu, vốn tưởng rằng đây chỉ là một đệ tử bình thường, chờ khi cậu mở miệng mới phát hiện ra chính mình đã xem nhẹ, vội vàng đáp lễ, “Không biết quý ngài đây là bằng hữu tới từ hữu nghị chi bang nào?”

“Sa Mạn Lý.....”

Sứ giả đế quốc ánh mắt trầm xuống.

“Dilin · Basai Ke.”

Sứ giả đế quốc tươi cười cứng đờ.

Từ vẻ mặt của hắn, Dilin đã muốn đoán được lời ân cần hỏi thăm của mình vừa rồi đã bị đối phương chuyển thành trào phúng. Nhưng loại chuyện này cũng không thể nói rõ, dù sao với lập trường của hai quốc gia cho dù cậu giải thích đối phương cũng chưa chắc đã tin.

Không khí lâm vào xấu hổ.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Aojia Bu dẫn đầu bước ra.

Dilin tiến lên từng bước, khẩn trương nhìn hấn, “Soso.....”

Aojia Bu vừa nhìn thấy cậu, ánh mắt sáng lên: “Là người. Người chừng nào thì có thời gian tới thưởng thức tranh của ta?”

Dilin phản ứng cực nhanh nói: “Soso vận thực thưởng thức tranh của ngài, Nếu có cơ hội hi vọng có thể cùng Soso tới thăm phòng tranh của ngài.” Ngắc ngứ một câu mà nhắc tới Soso hai lần, ý tứ của cậu đã rất rõ ràng.

Aojia Bu nở nụ cười. Tuy rằng nụ cười của hấn bị bộ râu hoa râm che đi gần hết nhưng là từ ánh mắt cong cong là có thể nhận ra sự vui sướng của hấn: “Tốt lắm, sau này mỗi tuần tới một lần đi.”

Dilin trừng mắt, “Hi vọng ngài không chê chúng ta quấy rầy.”

Ngay sau đó Mikris cùng Welfare Horizontal bước ra.

Mikris nhìn thấy cậu đầu tiên thì ngẩn người lập tức khẩn trương hỏi: “Lại xảy ra chuyện gì sao?” Không thể trách hấn khẩn trương như vậy, thật sự là sự cố của rừng Mộng yểm lần này đã cấp cho hấn một cái đả kích quá lớn. Là một người từ nhỏ đã lập chí lớn lên trở thành viện trưởng của St Paders như hấn mà nói một bản thành tích khó coi như vậy sẽ ảnh hưởng rất lớn tới con đường tương lai.

“Nga, không, ta là tới đón Soso.” Dilin không dấu vết quan sát vẻ mặt hấn.

Mikris nhẹ nhàng thở ra, “Hấn ra ngay đây.”

Đang nói, Soso liền theo bọn họ phía sau chui đi ra.

Dilin thấy cậu lông tóc vô thương cuối cùng cũng buông xuống tảng đá lớn trong lòng.

“Dilin!” Soso kích động nhào vào lòng cậu.

Dilin thuận tay tiếp được hấn.

Mikris vội ho một tiếng, quay sang nói với sứ giả đế quốc đang bị bỏ quên ở một bên nói: “Viện trưởng thỉnh.”

Sứ giả thu hồi ánh mắt đặt trên người Dilin cùng Soso, xoay người đi vào phòng.

Soso đại khái là đã phải chịu kinh hách quá lớn trong rừng Mộng yểm, vẫn áp lực đến tận bây giờ mới được

phát tiết ra, thân thể không kịp được run lên từng chập.

Dilin vừa ôm vừa lúi, thật vất vả mới đưa được cậu về ký túc xá.

Đám người Ali Di đã rời đi, ngay cả Michel cũng ở phòng.

Soso trở lại hoàn cảnh quen thuộc cuối cùng cũng bình tĩnh hơn nhiều, uống chén nước ổn định tinh thần xong liền hỏi: “Ciro đâu? Không sao chứ?”

Dilin nhú nhú mày. Là cậu bị lỗi giác sao? Đường như luôn cảm thấy được quan hệ của Soso cùng Ciro không như cậu tưởng tượng. “Lưng hần bị bỏng nặng, bất quá sẽ khỏi nhanh thôi. Hai người ở trong rừng đã gặp phải chuyện gì?”

Từ lúc bọn họ trở về liền lưu truyền việc trong rừng Mộng yểm nổi lên một trận đại hỏa vô danh. Cậu luôn cảm giác việc này hẳn là có quan hệ cùng Soso.

Soso nuốt nước miếng nói: “Ma thú, ma thú rất lợi hại. Có bốn khóa răng nanh dài thật dài, thân thể to lớn, toàn thân đắm chìm trong ngọn lửa rất khủng bố. Nó đuổi theo bọn ta, là Ciro đã cứu ta.” Cậu dừng một chút, lo lắng nói, “Ciro nhất định là bị thương lúc đó.”

Ma thú đắm chìm trong hỏa diễm?

Chẳng lẽ đây là phương thức nấu cơm của rừng Mộng yểm?

Dilin chưa gặp qua tràng diện đó cho nên rất nhanh liền nhận định cách giải thích này, đem lực chú ý đặt qua một khía cạnh khác, “Người nói Ciro cứu người?”

Soso dùng sức điểm đầu.

Tuy rằng Dilin cảm thấy thực kinh ngạc về hành động của Ciro, nhưng cậu cũng tin tưởng Soso sẽ không nói dối. Trên thực tế, việc này hoàn toàn không đáng phải nói dối.

“Ta muốn đi thăm Ciro.” Soso thật cẩn thận nói.

“Tất nhiên.” Dilin mỉm cười cổ vũ. Cậu cũng không muốn Soso bị cuốn vào trong tràng diện tranh đấu của bản thân cùng Ciro.

Soso vui vẻ nhếch khóe miệng nói: “Hiện tại chúng ta đi luôn nhé?”

“Hảo” Dilin dừng một chút, “Có muốn mang theo chút lễ vật không?”

“Lễ vật?” Soso sáu não hỏi, “Tặng lễ vật gì đây?”

“Đi mua chút hoa quả tươi đi.” Dilin dắt tay Soso.

Soso không chút do dự đi theo sau.

Cửa hàng hoa quả nằm cạnh căn tin. Bởi vì căn tin thường hay đưa hoa quả sau bữa ăn cho nên sinh ý của cửa hàng hoa quả không được tốt lắm.

Khi Dilin cùng Soso tới cửa hàng hoa quả lại phát hiện ra là đã tới giờ cơm trưa vì thế lại vội vàng đi ăn cơm.

Trong căn tin ẩm ỉ, đám người Michel đã có mặt đầy đủ. Chủ đề bàn tán của mọi người đều xoay quanh hai chủ đề là hoàng thái tử của Khảm đình đế quốc bệnh chết và hồi đại hỏa vô danh trong rừng Mộng yểm.

Dilin nín thở nghe ngóng một lát phát hiện ra không có gì mới mẻ liền mất đi hứng thú.

Cơm nước xong hai người liền chia tay đám Michel, Dilin liền lôi kéo Soso đi mua hai quả dưa cùng một túi nho.

Soso nhìn nhìn đồ vật trên tay, lại nhìn nhìn cửa hàng hoa quả, nhú mồm nói: “Hình như hơi ít.” Cậu nhện không được lại mua thêm một túi to lê, táo, đào,....

Nhìn tới kệ hàng được dọn sạch bách cùng điểm chủ đang cười toe tóe sau lưng, Dilin bất đắc dĩ xòe tiền ra.

Soso đối với tiền tài không có khái niệm, cho nên khi xuất môn quần gia của cậu đem tiền đều giao cho Dilin bảo quản.

Mang theo lễ vật nặng trĩu, Soso cùng Dilin sóng vai đi đến kí túc xá của lưu ban sinh.

Kí túc xá của lưu ban sinh buổi chiều náo nhiệt hơn buổi sáng rất nhiều.

Một đường đi đến đều có thể nghe được tiếng người ồn ào.

Soso rụt rụt cổ. Hoàn cảnh lạ lẫm khiến cho lòng nhiệt tình của cậu bị chèn ép, ánh mắt cũng không còn linh động như vừa rồi mà nghiêm trang nhìn thẳng về phía trước.

Đi tới trước cửa phòng Ciro, Dilin đang muốn gõ cửa thì bên cạnh đột nhiên nhảy ra một người, cảnh giác nhìn cậu: “Người tới đây làm gì?”

Dilin ngẩn người, nghe khẩu khí của hắn thì hắn là nhận biết mình, “Ta đến để cảm tạ hoàng tử Ciro đã có ơn cứu mạng Soso.”

Đối phương đã nghĩ tới trăm ngàn loại ý đồ đến đây của Dilin nhưng hiển nhiên lại không nghĩ tới lý do này, sững sốt giây lát mới nói: “Hoàng tử Ciro đang tiếp kiến sứ giả đế quốc.”

Dilin lúc này mới giật mình.

Những người này chắc là thuộc về phe cánh của Ciro. Hoàng thái tử bệnh chết hắn sẽ tạo thành một rung động không nhỏ trong đế quốc Khảm đỉnh, bọn họ hắn là đến thám thính tin tức cùng cân nhắc đối sách. Nghĩ vậy, mình cùng Soso xuất hiện lúc này quả thật là không quá thích hợp.

Cậu nghĩ nghĩ liền đem hoa quả trong túi không gian lấy ra đặt trên mặt đất.

Người nọ nhìn đồng hoa quả được xếp thành núi nhỏ trên mặt đất.

Dilin mỉm cười nói: “Xin người thay ta cùng Soso chuyển đạt lòng biết ơn.”

Soso buồn bực lôi kéo tay áo Dilin.

Dilin mỉm cười nói: “Chúng ta lần sau lại đến bái phỏng.”

Người nọ gật gật đầu nói: “Được rồi.”

Dilin nhận được lời cam đoan của hắc xong liền lập tức kéo Soso rời đi.

Vừa ra tới ngoài ký túc xá, Soso liền nhỏ giọng hỏi: “Vì sao không ở lại đợi?”

“Hiện tại không phải lúc.” Lúc này, vô luận bọn họ vì lý do gì mà xuất hiện thì đều sẽ bị hoài nghi là tới thám thính tin tức.

Soso cái hiểu cái không, bất quá cậu biết Dilin nói gì đó thì luôn có đạo lý của nó, cho nên rất nhanh liền đem việc này ném ra sau đầu.

Dilin quả thật là muốn chờ sau khi tình hình lắng xuống thì sẽ tới gặp Ciro để cảm tạ, nhưng là cơ hội lại không chờ cậu.

Ngày hôm sau, trong học viện liền truyền ra tin tức ——

Ciro đã khởi hành về nước.

43. Chương 42: Sơ Cấp Thi Lại (ba)

Sau khi biết tin, Soso liền buồn bã một hồi, không thể chính miệng cảm tạ ân nhân cứu mạng đối với cậu quả là một sự đả kích không nhỏ. Bất quá, cậu rất nhanh đã đem lực chú ý chuyển về tuyên bố mới về việc thi lại.

Cuộc thi sơ cấp bởi sự mất khống chế trong rừng Mộng yểm mà gián đoạn đến nay cuối cùng là dùng phương thức thi đấu cùng Thánh Tác Duy Vinh Quang học viện để hoàn thành.

Đã nhiều ngày nay, khắp nơi trong sơ cấp viện đều đang thảo luận về chuyện này.

Kevin cùng Michel sau nhiều ngày ở chung đã muốn trở thành bạn bè tốt chia sẻ tin tức cùng nhau. Mỗi ngày khi tan học hai người liền kéo nhau chui vào trong kí túc xá đem tin tức nghe ngóng được trong ngày tập hợp trao đổi.

Nhờ hồng phúc của hai tên này, Dilin cùng Soso mỗi ngày không cần ra đường cũng biết được tất cả mọi việc phát sinh trong học viện.

Kevin nói: “Mikris đạo sư trưởng phải ở lại để thiết trí kết giới bên ngoài rừng Mộng yểm cho nên không thể tham dự lần thi lại này.” Biên giới tương giao giữa rừng Mộng Yểm và Thánh viên kéo dài trăm dặm, muốn hoàn toàn bảo vệ nơi này thì phải thiết trí vài cái ma pháp trận. mà dùng ma pháp trận nào, tinh thạch gì đều là vấn đề cần phải nghiên cứu. Làm đạo sư trưởng sơ cấp viện nhiệm kỳ đầu, Mikris rõ ràng đã ăn đủ đau khổ.

Michel nói: “Ta chẳng những biết Mikris đạo sư trưởng không đi, ta còn biết người dẫn đoàn lần này là ai.”

Kevin nhướn mày: “Chẳng lẽ là Malina đạo sư?”

Michel quay sang bĩu môi với Dilin: “Người biết không?”

Dilin mờ mịt nhún nhún vai.

Hai ngày nay không rõ Hydeine uống lộn thuốc gì mà nơi nơi đánh lén cậu, bắt buộc cậu phải sử dụng phong hệ ma pháp. Mắt thấy kì thi lại sắp bắt đầu mà nhận thức đối với thủy hệ ma pháp của cậu vẫn đậm chân tại chỗ.

“Chính là đạo sư của người.” Thời điểm Michel nói những lời này, biểu tình tuyệt đối không thể coi là cao hứng.

Kevin suy sụp cúi đầu: “Không thể nào?” Tuy rằng chưa từng cùng vị đạo sư truyền kì này tiếp xúc qua nhưng là những lời đồn nhảm xung quanh cũng không hề làm bớt đi sắc thái truyền thuyết của hắn.

Dilin thấy hai người đều đang ai oán nhìn mình, vô tội nói: “Hắn chưa nói qua.”

Michel đột nhiên nhảy xuống giường vọt tới bên giường của Dilin, ôm vai cậu nóng bỏng nói: “Không bằng người đi hóng tỷ gió đi?”

“Cái gì gió?”

“Thì nội dung thi lại cùng thi đấu đó.” Michel dùng sức vỗ vỗ bờ vai cậu, “Chỉ ít cũng để cho chúng ta biết như thế nào thì tính là đủ tư cách, tốt xấu cũng có chút tâm lý chuẩn bị.”

Dilin nghĩ muốn cự tuyệt, Bởi vì trong trí nhớ của cậu, người kia chính là chưa bao giờ hảo hảo mà trả lời các vấn đề. Nhưng là nhìn ánh mắt cùng tươi cười nhiệt tình của Kevin và Michel, lời từ chối bỗng khó có thể ra khỏi miệng.

“Hydeine đạo sư không nói thì sao?” Soso toát ra một câu. Từ lúc sinh ra đến giờ cậu sợ không ít người, nhưng Hydeine tuyệt đối có thể đứng trong số ba người đứng đầu. Mỗi lần nhớ tới khuôn mặt tươi cười của hắn cậu đều cảm thấy trên lưng từng đợt rét run. Chứ đừng nói tới Dilin suốt ngày phải ở chung với hắn.

Michel không phục nói: “Thử chút cũng không mất miếng thịt nào mà.”

Dilin ngẩn ra, giờ mới phát hiện chính mình kháng cự lại Hydeine không phải vì đối phương sẽ thương hại đến mình, mà là bởi vì..... mỗi lần cùng hắn ở chung bản thân sẽ trở lên thật nhỏ yếu. Đối phương vô luận là đối với lý giải ma pháp hay là pháp lực đều vượt xa cậu, loại chênh lệch này khiến cậu không tự chủ được muốn rời xa đối phương. Đây là bản năng giữ gìn tự tôn của kẻ yếu.

.....

Kẻ yếu?

Dilin kinh ngạc phát hiện bản thân cứ nhiên áp dụng từ ngữ này với chính mình. Đây là điều mà trước khi tới St Paders cậu tuyệt đối không thể tưởng tượng ra. Lad người thừa kế của gia tộc Basai Ke, của công tước Andre dũng mãnh, cậu từ trước tới nay vẫn luôn sống trong hoa tươi cùng tiếng vỗ tay. Dù là khi học tập ma pháp, thiên phú của cậu cũng khiến cho lão sư phải tán thưởng không thôi. Từ nhỏ đến lớn, cậu vẫn đều sống trong vai diễn được vạn người chú mục cùng hâm mộ. Cho tới bây giờ không nghĩ tới có một ngày phải dùng tâm tình tự ti để đi nhìn người khác — đương nhiên, loại tâm tình này của cậu có tới một nửa là bởi thái độ kiêu ngạo, tự phụ thích lấy việc đả kích cậu làm niềm vui của Hydeine.

Kevin thấy Dilin trầm mặc nghĩ rằng cậu khó xử, liền giải vây nói: “Đến lúc đó sẽ biết thôi, biết trước cũng chẳng để làm gì.”

“Ta đi hỏi.” Dilin hoàn hồn.

Cậu đi hỏi không phải bởi vì muốn biết đáp án mà là bởi cậu muốn thay đổi hiện trạng, thay đổi tâm tính của mình. Mà bước đầu tiên chính là nhìn thẳng vào kẻ mạnh, sau đó học tập hắn, hiểu biết hắn, cuối cùng là vượt qua hắn!

Nghĩ đến đây, cậu cảm thấy được nội tâm cùng nhiệt huyết toàn thân sôi trào.

Dilin quay lại mỉm cười.

—— bắt quá, cậu không ngại làm cho Michel hiểu lầm động cơ của mình.

Muốn tìm Hydeine cũng không phải là một việc quá khó. Sau khi hắn rời khỏi phòng thí nghiệm đến gia nhập hàng ngũ làm vườn, đại bộ phận thời gian còn lại của hắn tiêu hao trong đồ thư quán.

Dilin đặc biệt tìm Luse pha một chén cà phê, thật cẩn thận bê tới.

Còn không đợi cậu đến gần chợt nghe Hydeine đang ngồi dựa lưng về phía cậu phi tiếu tự tiếu nói: “Người cuối cùng cũng nhớ tới tôn sư trọng đạo.”

“Làm sao người biết là ta?” Dilin còn cố ý đến trước mặt hắn nhìn nhìn xác định không có gương hay vật phản quang linh tinh.

Hydeine thi thi nhiên nói: “Bởi vì người không phải ta.”

Dilin đem cà phê đặt xuống bàn trà trước mặt hắn.

Hydeine khép sách lại, nhắc chén cà phê lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nhúu mày nói: “Người không thích uống cà phê?”

“Làm sao người biết?” Cậu thích uống trà hơn.

“Bởi vì người nhất định chưa từng nếm thử cà phê do mình pha ra.” Hydeine cau mày, lại uống một ngụm.

Dilin trên mặt hơi hơi đỏ lên.

“Tôi hỏi về chuyện thi lại?” Hydeine chủ động đề cập.

Dilin nói: “Người phụ trách dẫn đầu?”

Hydeine bưng chén cà phê do dự một lúc, cuối cùng vẫn là quyết định không tiếp tục tra tấn vị giác của mình nữa mà đặt cái chén xuống: “Àn.”

“Nội dung cuộc thi là thi đấu với Thánh Tác Duy sao?”

Hydeine nhướn mày, trong mắt rõ ràng mang theo một tia trêu tức, “Ta đối với người rất có tin tưởng.”

Dilin thụ sủng nhược kinh mà cười lại lập tức suy sụp cúi đầu, chung quy vẫn luôn cảm thấy hắn không có khả năng hảo tâm khích lệ mình như vậy, quả nhiên, Hydeine bổ sung nói: “Kiểm pháp của người không tồi.”

“Ta là đệ tử St Paders.” Dilin cường điệu. Là một ma pháp sư tương lai lại được đạo sư của mình khen ngợi kiểm pháp, cậu cảm thấy đây là một loại vũ nhục.

Hydeine đối với sự căm giận của cậu làm như không thấy: “Người xác định trong thời điểm mấu chốt người sẽ không sử dụng kiểm?”

Dilin nhếch nhếch miệng nhưng là không có lập tức trả lời.

“Người có biết tại sao người thượng lại không thể bay không?” Hydeine đột nhiên đem đề tài xa đến ngoài tám ngàn dặm.

Dilin vốn đã muốn quên, còn thật sự hồi đáp: “Bởi vì không có cánh.”

“Đúng vậy, đây là cực hạn của thân thể.”

Dilin cảm thấy trong lời nói của hắn có ẩn hàm một thâm ý sâu sắc.

“Sử dụng kiểm hay không sử dụng kiểm pháp chính là cực hạn của người.” Hydeine gật đầu, “Một người phải ngu xuẩn đến thể nào mới có thể tự mình dùng dây trói chân tay của mình lại?”

Dilin biết hắn đang quanh co lòng vòng mắng mình, lập tức kiên cường nói: “Ta tin tưởng bản thân có đủ năng lực phán đoán.”

“Ta cũng tin tưởng.” Hydeine đột nhiên đưa ra một đáp án bất ngờ.

Dilin đề phòng nhìn hấn.

“cho nên,” Hydeine chậm rãi nói, “Ta lấy thân phận đạo sư cảnh cáo ngươi....”

Dilin có dự cảm không ổn.

“Trong khi thi đấu, ngươi không được sử dụng kiếm pháp.”

“.....”

“Lần này không phải là ngươi tự trói mình mà là ta buộc chặt tay chân ngươi.” Hydeine cười đến thập phần vui sướng.

Dilin cố nén giận dữ nói: “Ta có thể hỏi vì sao không?”

“là một đệ tử của học viện ma pháp ngươi cư nhiên hỏi ta vì sao không cho ngươi sử dụng kiếm pháp trong cuộc thi.....”Hydeine cười nhạo nói, “Ngươi không cảm thấy là rất buồn cười sao?”

Mây đỏ lần thứ hai tập kích gò má của Dilin.

Hydeine một hơi uống hoàn cả phê, đứng lên.

Lúc này Dilin mới chú ý tới hấn hôm nay không mặc ma pháp bào mà mặc một chiếc sơ mi tơ tằm mỏng bên trong áo gile. Áo gile bó thắt lưng khiến cho vòng eo của Hydeine nhìn qua thực tinh tế, quả thật là có thể sánh được với Ningya.

Hydeine thấy Dilin nhìn chăm chăm vào eo mình, nhúu mày nói: “Túi tiền của ta không để ở đó.”

Dilin sắc mặt càng hồng, cuống quýt dời tầm mắt.

“Ngươi rốt cuộc đang nhìn cái gì?” Hydeine tò mò hỏi.

“Ta, ” Dilin khó được ấp úng, “xem thắt lưng của ngươi.”

“Ta không Thắt.” Hydeine lòng nghi ngờ quá nặng.

Dilin hít sau một hơi,nhìn thẳng vào mắt hấn, “Chính bởi vì ngươi không thắt, cho nên ta muốn hỏi ngươi.....” Cậu từ trong túi không gian lấy ra một chiếc thắt lưng, “Có cần không?”

Hydeine ngưng mắt tựa hồ muốn nhìn ra chút dấu vết để lại trên mặt cậu.

Dilin đem ánh mắt tập trung tại trên mũi hắn, cố gắng khống chế kích động của bản thân.

“cám ơn.” Hydeine nhận lấy thất lưng trên tay cậu.

Dilin lúc này mới thư khẩu khí.

Hydeine đột nhiên quay lại dùng tay nâng nhẹ cằm cậu, neho mắt nói: “Quả nhiên có cổ quái.”

Cho dù bị nói là cổ quái đến thế nào cậu cũng quyết không có khả năng khai thật.

Dilin quay đầu bước ra ngoài.

Con đường trước đồ thư quán có không ít người chạy qua.

Hydeine tựa hồ cũng nhận ra, bỏ lại cậu đi đến trước cửa.

Dilin nghĩ nghĩ, vẫn là theo đi lên.

Ngoài cửa có rất nhiều người đi qua, đều là những gương mặt lạ, thẳng đến một người xen lẫn đám đó chạy qua Dilin đột nhiên kêu lên, “Di?”

Hydeine đứng rất gần cậu, nghe tiếng hỏi: “Nhận thức?”

Dilin thành thật trả lời: “Nếu không nhầm thì vừa rồi đi qua là là một người của trung cấp viện tên là Robert. Kean.”

“Trung cấp viện?” Thân ảnh Hydeine chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Bởi vì tốc độ của hắn quá nhanh, Dilin ngay cả phương hướng di chuyển của hắn cũng không nhận ra chứ đừng nói là đuổi theo. Cậu đứng tại chỗ đợi một lát, đang lo lắng có cần đi về trước hay không thì liền thấy Hydeine nháy mắt đã trở lại.

“Sa Mạn Lý có một người kêu là Joanne người có biết không?” Hydeine nói.

Joanne? Công chúa Joanne?

Dilin thân thể chấn động.

Hydeine nói: “VẬY là biết.”

“Nàng làm sao vậy?” tim cậu không tự chủ được đập gia tốc.

“Nàng đã trở lại.”

“.....” Dilin trên mặt tất cả biểu tình trở về trống rỗng.

44. Chương 43: Sơ Cấp Thi Lại (bốn)

Công chúa Joanne trở lại St Paders?

Mặc dù trước khi cậu tiến vào thánh viện cũng đã biết trước sẽ có một ngày như vậy, nhưng là không nghĩ tới ngày đó tới lại nhanh như vậy.

“Người nợ tiền của nàng?” Hydeine liếc cậu.

“Không có.”

“vậy thì chính là tình cảm.” Hấn nói rất chắc chắn.

Dilin mặt lộ vẻ xấu hổ, âm lượng hơi hơi đề cao, “Đương nhiên không có.”

“Ánh mắt của người vừa lóe lên.” Hydeine nheo mắt lại, tựa như đang mê hoặc cậu nên thành thực chút.

Dilin hơi hơi ngượng đầu ra sau, “Đạo sư, ta nghĩ với thân phận của ngài chắc sẽ không quá hứng thú với mấy loại tin đồn vô căn cứ này.” Cậu đặc biệt nhấn mạnh từ “Ngài” cùng “Tin đồn vô căn cứ”.

“Ngài?” Hydeine tựa tiểu phi tiểu, “Không phải người sao?”

Dilin tỉnh táo lại, phát hiện bản thân tựa hồ đích xác thường xuyên xưng hô đối phương là “Người”, vội vàng nói: “Cả hai đều là cách biểu đạt sự tôn kính của ta với ngài.”

Hydeine nói: “Nga?”

Dilin vẽ mặt thực kiên định.

Hydeine quay đầu nhìn về hướng cửa chính của thánh viện, “Tính tính thời gian, cái cô Joanne kia hẳn là sắp tới rồi.”

Gió mạnh thổi qua.

Hắn lé mắt, người nguyên bản đang đứng bên cạnh đã hoàn toàn tiêu thất, giữa không trung chỉ còn lại vài chiếc lá vàng theo gió bay bay.

Thật sự không có sao?

Hydeine trong mắt hiện lên một mặt suy nghĩ sâu xa.

Môn bị phanh đắc mở ra, lại phanh đắc đóng lại.

Soso cùng Michel đang chụm đầu vào xem tranh châm biếm đồng thời ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Dilin sắc mặt tái nhợt tựa vào cửa thở hổn hển.

“Người.....không sao chứ?” Nhìn cậu chật vật như vậy, Michek cũng hơi xấu hổ, lẽ ra không nên buộc cậu cậu đi hỏi mà.

Dilin lấy tay lau qua mặt, khôi phục lại thần sắc như thường, “Chạy trốn quá gấp.”

“Hydeine đạo sư nói sao?” Michel chờ mong nhìn cậu.

Dilin nhún vai, “Hắn cái gì cũng chưa nói.”

Michel làm một cái thủ thế, “Thật sự một câu cũng chưa nói?”

“Hắn nói rất nhiều câu, nhưng là vấn đề mấu chốt, một chữ cũng chưa nói.”

Michel thật thất vọng.

Dilin không yên lòng ngồi xuống giường, trong đầu đều là chuyện công chúa Joanne quay lại St Paders.

Soso từ trên giường của Michel leo xuống bỏ nhào vào người cậu, bàn tay nhẹ nhàng quơ quơ trước mặt cậu.

Dilin bật cười nói: “Người sợ ta mù?”

“Hydeine đạo sư khi dễ người?” Soso vẻ mặt ưu sầu. Từ sau lần đó ở bên hồ, kiến thức phương pháp giáo dục của Hydeine, cậu liền thời khắc lo lắng cho an nguy của Dilin.

“Không.” Dilin do dự, cuối cùng vẫn lựa chọn nói thật, “Công chúa Joanne đến đây.”

Soso trừng lớn ánh mắt: “Đến để kết hôn sao?”

Dilin trụ.

Michel đối với mấy loại chuyện này tối mẫn cảm, lập tức đồng tai nói: “Công chúa Joanne chính là công chúa Joanne của Sa Mạn Lý đó hả?”

Dilin gật gật đầu.

Michel hai mắt sáng lên, “Người cùng với nàng kết hôn?”

Dilin vội vàng phủ nhận nói: “Đương nhiên không phải.”

Michel nghĩ nghĩ lại nói, “Bất quá nàng dường như lớn tuổi hơn người?”

Soso: “Hơn hai tuổi”

Michel đột nhiên thu hồi biểu cảm trên tức vừa rồi, thấp giọng nói: “Là liên hợp sao?”

Dilin nâng mắt nhìn hắn. Tên này bình thường tùy tiện nhưng vẫn luôn lơ đãng biểu hiện ra bình tĩnh cùng lí trí của hắn.

Michel giận dữ nói: “Nghe nói công chúa Joanne chẳng những thân phận tôn quý mà còn là mỹ nhân hiếm có, cho dù là là liên hợp đi chăng nữa cũng là một cộc liên hợp thập phần tốt đẹp a!”

Dilin: “.....” Đáng tiếc thời gian duy trì lí trí của hắn quá ngắn!

Soso mở to hai mắt, quan tâm nói: “Người thật sự cùng với nàng kết hôn sao?”

Dilin vô lực nói: “Ta chưa từng nói như vậy. Trên thực tế, ta cũng không biết ý đồ đến đây của nàng.” Dựa theo đạo lý mà nói, nàng hắn là vẫn đang trong kì bế môn tư quá mới đúng.

Michel nhìn ra nghi hoặc của cậu, đột nhiên nhảy xuống giường lư loát xỏ giày vào vừa đi ra ngoài vừa hưng phấn reo lên: “Ta đi hỏi thăm tin tức.”

Dilin đáy lòng cũng tò mò muốn chết, đương nhiên sẽ không ngăn lại.

Đại khái qua một giờ, Michel đã trở lại. Hắn điều chỉnh khuôn mặt đỏ bừng, hiển nhiên chạy về quá nhanh, “Ta biết nàng như thế nào tới.”

Từ lúc hắn rời đi đến bây giờ, Soso cùng Dilin liền một mực lẳng lặng chờ đợi. Cho nên nghe hắn nói như vậy, Soso lập tức hỏi: “Như thế nào tới?”

Michel chế nhạo cười cười, “Đương nhiên là ngồi thuyền tới.”

Soso cũng không phát giác sự trêu chọc của hắn, mà là giật mình nói: “Nguyên lai cùng chúng ta giống nhau.”

Nhìn đến trêu đùa của mình không có thu được kết quả mong muốn, Michel vội ho một tiếng nói: “Nàng đại biểu cho Sa Mạn Lý tới thăm hỏi.”

Dilin trông mắt vừa chuyển liền đoán được cái cớ của công chúa Joanne, “Vì chuyện rừng Mộng yểm?”

Tuy rằng rừng Mộng yểm hồi sinh liên quan tới sơ cấp viện, nhưng việc này quá huyền ảo, bởi vậy đã sớm rơi vào tay trung cấp viện cùng cao cấp viện, các quốc gia như Sa Mạn Lý biết được là điều sớm muộn. Nhưng không nghĩ tới công chúa Joanne nhanh như vậy đã lợi dụng chuyện này trở về học viện.

Michel gật đầu: “Đúng vậy.”

Dilin hơi hơi nhẹ nhàng thở ra. Nếu nàng chính là nghĩ muốn trở lại St Paders, như vậy hắn là sẽ không cùng hắn có nhiều lắm liên hệ. Dù sao bọn họ hiện tại phân chia thành sơ cấp viện cùng trung cấp viện. Huống hồ việc trở lại của nàng còn có cái ưu đãi, chính là đám thế lực của nàng sẽ không quấy rầy cậu.

“Nhưng là, ” michel ngữ khí vừa chuyển, “Nghe nói nàng sẽ ở lại ba ngày rồi mới trở về.”

Dilin sửng sốt, “Ở lại ba ngày? Là học viện quyết định sao?”

Michel lắc đầu nói: “Kiểu nỳ công chúa vừa mới đi gặp viện trưởng, bây giờ còn không có đi ra. Ở lại ba ngày là người hầu của nàng nói.”

“Người hầu của nàng?” Dilin tinh thần rung lên, nhảy dựng lên nói, “Tên gọi là gì?”

“Justine.”

Dilin lôi kéo Soso bỏ chạy ra ngoài.

Justine ở Sa Mạn Lý thập phần nổi danh, hơn nữa phương thức thành danh cũng bất đồng với Dilin. Hắn không có bối cảnh hiển hách như Dilin mà là đến từ một trấn nhỏ trong Sa Mạn Lý. Hắn khiến cho cả Sa Mạn Lý oanh động là khi hắn mười chín tuổi, năm ấy, hắn giữa sự trào phúng của mọi người đánh bại thị vệ trưởng hoàng cung —là kẻ được tôn vinh là đệ nhất kị sỹ của Sa Mạn Lý.

Quan hệ của hắn cùng Dilin rất tốt, hai người trước kia vẫn thường xuyên luận bàn kiếm pháp cùng nhau. Kiếm pháp của Dilin hiện tại, ít nhất có một nửa là do hắn truyền thụ. Quan hệ của hai người có thể nói vừa là bạn vừa là thầy.

Dilin tuy rằng không muốn gặp công chúa Joanne nhưng lại không muốn bỏ qua hắn, cậu cảm thấy gặp công chúa Joanne cũng không quá khó khăn.

Muốn tìm Justine rất đơn giản.

Công chúa Joanne đang gặp viện trưởng vậy hắn nhất định đang hộ vệ ở phụ cận.

Cho nên Dilin thực thuận lợi gặp được hắn trước cửa văn phòng viện trưởng.

“Dilin?” Justine nhìn đến cậu cũng thực kinh hãi, “Người như thế nào biết ta ở trong này?”

Dilin đắc ý cười nói: “Chẳng lẽ còn không phải bởi vì ngươi xông vào địa bàn của ta? ”

Justine bật cười nói: “Xem ra người ở trong này thật sự không tồi. Bất quá ta vẫn cảm thấy ngươi không lựa chọn Thánh Tác Duy thật là đáng tiếc.”

“Ít nhất ta đến nay không có hối hận.” Dilin mỉm cười.

Là một kị sỹ, Justine luôn cực lực đề cử đệ nhất kị sỹ học viện trên đại lục cũng là trưởng cũ của hắn Thánh Tác Duy vinh quang học viện. Bọn họ từng tranh chấp qua vài lần, cuối cùng vẫn bởi kiên trì của Dilin mà chấm dứt. Nhưng theo biểu hiện của hắn lúc này, hiển nhiên vẫn còn canh cánh trong lòng.

“Được rồi. Ma pháp sư vĩ đại của ta.” Hắn nói xong ánh mắt cuối cùng cũng chuyển qua Soso đang đứng bên cạnh, nguyên bản tươi cười cũng nhạt đi rất nhiều, không mặn không nhạt chào hỏi: “Đã lâu không thấy, Soso điện hạ.”

Soso có chút không biết làm sao, “Nhĩ hảo. Justine.” Cậu từ thật lâu trước kia liền phát hiện đối phương

không thích chính mình, hơn nữa chưa bao giờ che giấu.

Dilin tựa hồ đã quen hai người trong lúc đó xa cách, cũng không có để ở trong lòng, vội vàng chuyển đề tài nói: “Công chúa lần này tới là bởi vì chuyện rừng Mộng yểm?” Cậu dùng ngữ khí thăm dò, nhưng ánh mắt lại nói rõ không tin.

Justine cũng không tính toán gạt cậu, “Này chính là một trong số đó.”

Dilin chờ hắn nói tiếp.

“Mục đích của công chúa là tới gặp người.” Justine yên lặng nhìn cậu.

Dilin đáy lòng nhảy dựng, trong mắt đột nhiên nhiều thêm một loại ý tứ hàm xúc khó hiểu: “Chính là người không phải....”

Justine sắc mặt không thay đổi ngắt lời cậu: “Đây là ý nguyện của công chúa.”

Dilin nhú mày.

Cậu vẫn luôn cực lực phản đối chuyện hôn sự với công chúa Joanne một là bởi bản thân không muốn bị kéo vào trong vũng bùn tranh đoạt chính trị, hai chính là bởi cậu biết rất rõ thanh niên kiêu ngạo mà vĩ đại này so với chính mình càng thêm thích hợp với công chúa. Ít nhất hắn có một mảnh thiện tâm.

Dilin không hề cảm thấy tương lai mình có thể sánh bằng tình cảm của hắn.

Hắn cực lực phản đối cùng kiểu ný công chúa đích hôn sự một là bởi vì vì không nghĩ cuốn tiến Shamanlier đích cung đình đấu tranh, hai là bởi vì vì hắn rất rõ ràng trước mắt này kiêu ngạo mà vĩ đại đích thanh niên so với chính mình càng thích hợp công chúa. Ít nhất hắn có một viên thiện tình.

Dilin không tiếp thu vì chính mình có một ngày có thể đuổi theo thượng hắn.

Justine gặp Dilin thật lâu không nói, sắc mặt lập tức trầm xuống dưới, “Đây là vinh hạnh của người.”

“Tuy rằng là vinh hạnh.....” Nhưng cậu thật sự không có ham muốn phá hoại tình cảm của người khác. Dilin nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc tới gần như ngưng trọng của hắn lời cự tuyệt liền ế lại trong cổ họng.

“Tuy rằng là vinh hạnh?” Justine nhú mày, “Chẳng lẽ người muốn cự tuyệt?”

Bởi vì cộc hôn sự này cũng chưa chính thức được đưa ra ánh ánh cho nên Dilin cũng chỉ có thể dùng phương

thức hàm súc để biểu đạt ý tứ. Có lẽ là không quá rõ ràng, nhưng cậu cũng không tin là công chúa Joanne lại không nhận ra. Nhưng nếu nàng muốn công khai chuyện này thì cậu cũng chỉ có thể cố gắng chuẩn bị một phương án tối ưu khác.

“Lý do là gì?” Justine coi sự trầm mặc của cậu chính là cam chịu.

Tuy rằng thần sắc của hắn thực bình tĩnh, nhưng Dilin rõ ràng cảm nhận được khí thế gây sự tỏa ra từ người đối phương.

“Ta đã có người yêu rồi.” Dilin bần loạn nói. Là một thiếu niên thuần khiết chưa bao giờ nghĩ tới loại phương diện này mà phải thần nhiên thừa nhận bản thân đã có người yêu khiến cho cậu xấu hổ không thôi, cho dù đây là kế sách đưa ra.

“Người yêu?” Justine ánh mắt chợt lóe, theo bản năng nhìn về Soso.

Soso bị lời đối thoại của hai người khiến cho bản thân tựa như lọt vào sương mù, tò mò nhìn về phía Dilin: “Người yêu ai?”

Justine ánh mắt cũng đuổi theo lại đây.

Dilin trộm hít vào một hơi. Ánh mắt Justine nhìn Soso vừa rồi cậu cũng thấy, tuyệt đối không thể để Soso dính vào phiền toái này. Miệng cậu giật giật, lắc đầu nói: “Ta không thể nói.”

Justine ánh mắt sáng ngời: “Là không thể nói, hay là vốn không có người này?”

Dilin trấn định đón nhận ánh mắt soi mói của hắn, “Người cảm thấy ta tất yếu phải nói dối sao?”

Justine bật thốt lên nói: “Người không hi vọng ta.....” Lý trí làm cho hắn rất nhanh liền ngậm miệng.

Ba người đồng thời không nói gì.

Không khí có chút xấu hổ.

Vẫn bị xem nhẹ một bên Mysheros đột nhiên nói: “Các người có muốn uống cà phê không?”

Ba người nhất tề xem qua.

Mysheros nói: “Ta nghĩ, các người có lẽ phải bổ sung chút nước.”

Dilin uyển chuyển cự tuyệt: “Cảm ơn ngài đã có lòng khoan đãi, bất quá tạm thời không cần.”

Mysheros thản nhiên nhún vai, một lần nữa trở lại làm người vô hình.

Justine sau khi trầm mặc một lúc lâu nói: “Người trở về hảo hảo ngẫm lại. Ta muốn biết đáp án chân thật.”

Đối mặt với ánh mắt hiểu rõ đến thấu triệt của hắn, ý định nói dối qua phà của Dilin liền tan thành mây khói.

45. Chương 44: Sơ Cấp Thi Lại (năm)

Soso đi theo Dilin đang trầm mặc ra ngoài, nhỏ giọng hỏi: “Người thật sự không thích công chúa Joanne sao?”

Dilin bất đắc dĩ thở dài, “Lần trước người đã hỏi rồi.”

Soso tò mò mở to hai mắt nói: “Vậy người thích ai?”

“Này chính là cái lấy cớ.”

“Lấy cớ? Vì cái gì?”

Dilin nhin lại nhần, cuối cùng vẫn là nhin không được nói: “Ta không thích công chúa, nhưng là Justine thích công chúa.”

Soso đột nhiên trừng lớn ánh mắt, “Hắn thích công chúa?”

Dilin gật gật đầu. Cậu tuy rằng chưa từng trải qua luyện ái nhưng là phương diện tình cảm lại có thể cảm nhận được rõ ràng.

“Kia,” Soso nghi hoặc nói, “Sao người không nói sự thật cho hắn?” Nếu Justine mà biết nhất định sẽ thực cảm động mà.

“Ta từng thử qua.” Dilin nhú nhú mày. Đây mới là chỗ mâu thuẫn, “Vào thời điểm hắn uống say.”

“Kết quả?”

“Hắn hướng ta đòi quyết đấu!” Cự tuyệt hôn sự cùng công chúa vốn là một chuyện vô cùng phiền toái khó giải quyết. Lúc trước cậu nhìn ra Justine thích công chúa liền tới giật dây Justine chủ động theo đuổi. Thứ nhất là thành toàn cho hạnh phúc của hắn, hai là nếu thành công, cậu cũng có thể công thành lui thân. Ai biết, cậu lời nói vừa ra khỏi miệng, kiếm của Justine cũng liền ra khỏi vỏ. Nếu không phải cậu chạy nhanh, như vậy hôm nay trong hai người có lẽ sẽ không còn đứng ở chỗ này — theo khả năng chiến thắng mà xét, rất có thể chính là cậu

Soso kinh ngạc nhìn cậu, “Vì cái gì?”

“Có thể giải thích là do sự kiêu ngạo của kị sỹ, cũng có thể là do tình cảm đối với công chúa.” Bởi vì rất kiêu ngạo, cho nên không thể chấp nhận bản thân trào cao muốn sánh với công chúa. Cũng bởi vì rất yêu nên liền trăm phương ngàn kế muốn đạt thành nguyện vọng của nàng.

Soso vò đầu nói: “Kia hiện tại làm sao bây giờ?”

Dilin nghĩ nghĩ, “Nói dối đến cùng.”

Phải hoàn thiện một lời nói dối khác, một lời nói dối hoàn mỹ.

Dilin trở về ký túc xá, đem tiền căn hậu quả chuyện này nói cho Michel.

Michel thấy sau khi nói xong, Dilin liền dùng ánh mắt nóng bỏng mà nhìn gã nhất thời nổi lên một thân da gà, “Người chắc không phải định để ta đảm nhiệm chức người yêu đấy chứ?” Dân phong trên Mộng đại lục rất phóng khoáng, cũng không quá bài xích kì thị đối với đồng tính, đặc biệt là trong giới quý tộc. Người kế thừa quý tộc coi trọng tài năng hơn, có quý tộc vì cảm thấy đứa con của mình không đủ tài cán liền chủ động tìm một người khác trong dòng họ để làm người kế thừa, đồng thời cũng giảm bớt rất nhiều mâu thuẫn đồng tính không thể sinh con.

Dilin nghe hắn chủ động nói ra, lập tức cười đến loan loan ánh mắt.

“không được.” Michel trầm đình tiệt thiết cự tuyệt.

Dilin cũng không quá kinh ngạc, “Vì sao?”

Michel thành thực hồi đáp: “Ta không dám đắc tội với công chúa Joanne.” Hắn sở dĩ dám không nể mặt Ciro là bởi vì Sấm lý tư thêm của hắn cùng Khảm đình đế quốc cách nhau quá xa, không cần phải xem sắc mặt của bọn họ. Nhưng Sa Mạn Lý thì không giống thế, chỉ cách có Cát Thản Lợi cùng Đủ Lan mà thôi. Hắn không muốn đắc tội với công chúa Joanne để rồi mang lại rắc rối cho quốc gia mình. Phải biết rằng, đôi khi lòng ghen tị của nữ nhân thực rất đáng sợ.

Dilin rất nhanh đã nghĩ thông bằng khoán của hắn, khe khẽ thở dài: “Là ta suy nghĩ chưa chu toàn.” Cậu lúc trước phủ định Soso chính là bởi vì bảo hộ. Hiện giờ nghĩ lại, yêu cầu của cậu với Michel quả thật rất

ích kỉ.

Michel áy náy nói: “Ta cũng không phải là không muốn giúp người.”

“Ta biết.” Dilin mỉm cười nói, “Thỉnh không cần để ở trong lòng.”

Michel nói: “Vậy người chuẩn bị làm sao bây giờ?”

Dilin mờ mịt.

Tính qua tính lại, trong bao nhiêu người tại học viện người duy nhất dám đảm đương vai trò này cũng như đủ tư cách chỉ có một mình Ciro. Bất quá nếu cậu dám nói người mình thích chính là Ciro như vậy hậu quả chỉ sợ không chỉ có sự phẫn nộ của công chúa Joanne mà còn có thể liên lụy tới cả Basai Ke gia tộc.

Michel thấy cậu lộ vẻ uể oải, vội vàng nói: “Bất cũng không nhất định là một cặp, cũng có thể là đơn phương thích mà.”

Dilin nói: “Cho dù là đơn phương.....” Cũng rất khó cam đoan không bị công chúa Joanne giận chó đánh mèo.

“Kia còn phải xem đối phương là ai.” Michel lộ ra một nụ cười cao thâm.

Dilin ánh mắt chậm rãi sáng lên.

Soso cũng thông minh một lần, “Ta đã biết! Orosey viện trưởng!”

Dilin: “.....”

Michel ho khan hai tiếng nói: “Lựa chọn này rất có tính khiêu chiến, trước sẽ xếp vào danh sách hậu tuyển có vẻ tốt hơn.” Nếu Dilin tuyên bố người mình thích chính là Orosey viện trưởng thì nhất định sẽ bị.... cho vào hàng ngũ luyện lão phích.

Dilin nói: “Vậy người cảm thấy ai thì được?”

Michel sáng khoái nói: “Mikris đạo sư trưởng.”

Dilin vẻ mặt biết ngay mà.

“thứ nhất, Mikris đạo sư trưởng luôn ở cùng chúng ta, có thời gian tiếp xúc làm trụ cột, không dễ khiến người hoài nghi. Thứ hai, Mikris đạo sư trưởng tuổi tác không lớn lại chưa có kết hôn.” Lối suy nghĩ của Michel thực linh hoạt, trong khoảng thời gian ngắn đã nghĩ được ba ưu điểm lớn, “Ba là, hẳn gần đây đang bận rộn bố trí kết giới trong rừng Mộng Yểm, tỉ lệ xuất hiện sẽ rất nhỏ.”

Dilin gật đầu đồng ý.

Soso toát ra đến, “Vì sao lại không phải Hydeine đạo sư?”

Dilin cùng Michel lại sửng sốt.

“Hydeine đạo sư so với Mikris đạo sư trưởng trẻ hơn đẹp hơn, thời gian ở cùng Dilin càng nhiều hơn.....” Soso nói nói xong, thanh âm đột nhiên nhược đi xuống, “Bất quá hẳn có lẽ sẽ sinh khí.”

.....

Này không phải vấn đề là sinh khí hay không, mà ngấm lại sẽ cảm thấy hậu quả rất nghiêm trọng.

Dilin quyết định rèn sắt khi còn nóng, lập tức đem chuyện này định ra đến.

Chạy tới tòa nhà văn phòng viện trưởng, công chúa Joanne vẫn còn chưa có đi ra. Mà càn xảo diệu chính là Mysheros cư nhiên cũng không có mặt. Thời gian cùng địa điểm nhân vật phối hợp thật hoàn hảo.

Dilin trong lòng vui vẻ.

Justine thấy cậu đã quay lại, thoáng giật mình, “Người đã nghĩ xong rồi?”

“Ta quyết định nói cho người, người ta thích là ai.” Dilin nghiêm mặt nói.

Justine ngẩn người, âm thanh lạnh lùng nói: “Người đã chọn được người thích hợp?”

“Không phải chọn người mà là thật.” Dilin tận lực làm cho chính mình biểu hiện thật trấn định mà thông dong.

Justine không nói được lời nào theo dõi cậu.

“Người ta thích.....”

Mặt sau truyền đến tiếng bước chân.

Dilin đột nhiên quay đầu lại, mặt có chút biến hồng.

“Ai?” Justine không buông tha hỏi han, “Người người thích là ai?”

Mikris cùng Hydeine sóng vai đi tới, Mysheros đi theo sau bọn họ, nghe được câu hỏi của Justine, đều phóng ánh mắt khác thường nhìn qua.

Dilin chợt dạ không dám nhìn Mikris.

Sau lưng thổ lộ là một chuyện, bày tỏ trước mặt người đó lại là một chuyện khác. Hơn nữa ánh mắt Hydeine nhìn về phía cậu cực kỳ sắc bén, đôi mắt xanh biếc dọa người càng khiến cho cậu không dám có hành động thiếu suy nghĩ chỉ có thể vô tội mà nhìn lại hắn.

“Là hắn sao?” ngữ khí của Justine không còn tràn đầy tự tin như trước.

Ánh mắt của Hydeine cùng Dilin trong con mắt của hắn chính là tình nhân thâm tình chăm chú nhìn nhau.

“Cái gì?” Dilin lo sợ không yên hoàn hồn.

Justine nhìn chăm chăm Hydeine, “Người người thích là hắn sao?”

“Đương nhiên.....” Dilin còn không có kịp nói tới “Không phải”, liền cảm thấy Hydeine khước miệng treo lên một tia cười lạnh, trong lòng nhất thời rung mình. Với sự kiêu ngạo của Hydeine, nếu ở trước mặt hắn nói người mình thầm mến không phải hắn mà là Mikris.....

Chỉ là tưởng tượng, cậu đã cảm thấy tương lai một mảnh mù mịt.

Nhưng là nếu phải thừa nhận người cậu thích chính là Hydeine....

Tương lai dường như lại càng mù mịt hơn.

.....

Rõ ràng là thời cơ tốt ngàn năm một thừa vì cái gì lại giảo thành cái thảm trạng như bây giờ a?

Dilin không nói gì.

Nửa câu nói của cậu không nghi ngờ gì chính là khẳng định suy đoán của Justine, khiến cho sắc mặt của hắn nhất thời trở lên thực khó coi.

Hydeine tươi cười bỗng trở lên chân thành tha thiết, “Nga? Người thích ta?”

Hắn kia nói một nửa trong lời nói không thể nghi ngờ là nhận thức đồng cổ tư đình đích đoán, làm cho cổ tư đình đích sắc mặt nhất thời trở nên cực vi khó coi.

Hydeine đích tươi cười nhưng thật ra trở nên dĩnh chân thành tha thiết, “Nga? Người thích ta?”

Dilin cố gắng đem suy nghĩ của mình chuyển đi nơi khác để trốn tránh thời khắc xấu hổ này. Cậu nhìn tới thất lúng của Hydeine lại đau lòng phát hiện hôm nay hắn mặc ma pháp bào..... thật sự rất đáng tiếc. Bằng không câu tin rằng lực chú ý của mình sẽ rất nhanh được dời đi.

Mikris từ trong khiếp sợ chuyển thành kinh ngạc, “Người thích hắn? Đây là sư sinh luyện?”

“Sư sinh luyện?” Justine quay đầu nhìn Dilin, “Hắn là đạo sư của người?”

Dilin gật gật đầu. Việc đã đến nước này, chỉ có thể dũng cảm đối mặt, giải quyết mớ phiền toái này, lại tiếp tục tìm cách giải quyết phiền toái mới, tuy rằng cậu cảm thấy cái phiền toái này so với cái trước càng thêm đau đầu.

“Hắn là bằng hữu của ta, thị vệ trưởng của hoàng cung Sa Mạn Lý, Justine.” Dilin đứng giữa Justine cùng Hydeine giới thiệu, “Vị này là đạo sư của ta Hydeine · Tajiri Aires đạo sư.”

“Nhĩ hảo, ma pháp sư các hạ tôn quý.” Justine cung kính hành lễ.

Hydeine quay sang Dilin nhướn mày trên tức nói: “Ta cứ tưởng người sẽ giới thiệu ta —— vị này chính là người trong trái tim ta.”

Sư.

Dilin máu toàn thân đều tụ tới trên mặt.

46. Chương 45: Sơ Cấp Thi Lại (sáu)

“Tuy rằng học viện cũng không có quy định rõ ràng, nhưng là đạo sư trưởng của sơ cấp viện ta vẫn phải tỏ rõ quan điểm,” Mikris nghĩ nghĩ, cẩn thận nói, “Ta sẽ chú ý việc này.”

Dilin quay cái cổ cứng ngắc sang phía hắn.

Mikris nâng tay dụi dụi hai mắt mình. Không thể không nói, Dilin đỏ mặt thật sự có chút chói mắt.

“Tốt lắm. Ta cần phải làm một bản ghi chép cá nhân mới được.” Hydeine không giận mà cười.

Mikris mờ mịt nói: “Ghi chép cái gì?”

Hydeine chỉ vào Dilin, “lịch sử theo đuổi của hắn đối với ta.”

Mặt Mikris cũng bắt đầu đỏ, bắt quá hắn cảm thấy được mình đây là đang đỏ mặt thay cho Hydeine.

Mặt của Dilin cũng từ đỏ biến thành đen. Cậu ảo não nghĩ có lẽ hắn là lên làm sáng tỏ chuyện này một chút, cậu chính là nghĩ lén lút thăm mền chứ không có ý định phơi bày chuyện này ra ánh sáng!

Cửa văn phòng đang đóng chặt rồi cuộc mở ra.

Orosey cùng công chúa Joanne một trước một sau bước ra.

Là mỹ nữ nổi danh của đại lục, công chúa Joanne quả thật có được vẻ đẹp người người ta khó quên. Mái tóc xoăn màu cam bồng bềnh rủ xuống như đám mây lúc trời chiều, phối hợp với váy dài màu lam tựa như quang cảnh mặt trời lặn nơi bích hồ.

Mikris không phải chưa thấy qua công chúa Joanne nhưng lúc này vẫn có xúc động muốn dụi mắt.

Orosey thấy Dilin cười hỏi, “Người tới đón công chúa Joanne ha?”

Ánh mắt của công chúa Joanne lập tức truy qua.

Tươi cười vừa mới hiện lên của Dilin nhất thời cứng lại.

“Không. Hắn là hướng ta bày tỏ.” Thanh âm lười biếng của Hydeine thật giống như gió lạnh mùa đông, nháy mắt thổi tan cảnh đẹp mặt trời lặn nơi bích hồ, khiến cho cảnh vật bốn phía thoáng cái kết băng.

“Bày tỏ?” Orosey nhìn về phía Mikris.

Mikris vội vàng quét sạch đường phố: “Là Dilin thổ lộ.”

Orosey giật mình nhìn lại công chúa Joanne.

công chúa Joanne thực trấn định, mỉm cười hỏi: “Các hạ là....”

47. Chương 46

Hydeine không đáp, chính là trêu tức nhìn Dilin.

Dilin cảm thấy trên vai thật nặng nề. “Vị này là đạo sư của ta

Dilin cảm thấy được đầu vai vừa nặng trọng.”Vị này chính là của ta đạo sư, Hydeine · Taji Aires ma đạo sư.”

“Hydeine · Taji Aires?” công chúa Joanne trừng mắt nhìn, “Là vị Hydeine · Taji Aires ma đạo sư vô cùng nổi tiếng đó sao?”

Vấn đề này được hỏi một cách không đầu không đuôi nhưng lại phi thường phù hợp với tính khí của Hydeine. Hắn nhướn mi nói: “Không có kẻ nào so với ta càng thêm thích hợp với cái tên này.”

“Ta đã nghe qua rất nhiều sự tích về ngài. Đã khiến ta được mở rộng nhãn giới rồi.” Công chúa Joanne cười đến thực vui vẻ, từ trên mặt của nàng tuyệt đối không nhìn ra bất cứ sơ hở nào.

Hydeine nói: “Ta đôi này đó không có hứng thú.”

“Thật không? Điểm ấy thật cùng nghe đồn tương xứng.”

Cho dù người bên ngoài có trì độn hơn nữa cũng hơi hơi cảm nhận được mùi thuốc súng nơi này.

Orosey hướng Mikris sử cái ánh mắt.

Mikris đành phải nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, “Không biết ta có vinh hạnh được mang công chúa đi thăm học viện?”

Mang đệ tử St Paders đi thăm St Paders học viện?

Dilin cùng Hydeine đều dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngu để liếc hắn. Tất nhiên, biểu hiện của Dilin không quá rõ ràng.

“Ta là nói,” Mikris hiển nhiên cũng không quá thành thạo trong việc này, tươi cười trở nên thập phần gượng ép, “Có một bộ phận kiến trúc mới được tu sửa hồi đầu năm, không giống ngày xưa lắm.”

Joanne mỉm cười, “Ta nghĩ nơi đó hẳn là rất có ý tứ. Nếu không ngại, ta nghĩ mời Dilin cùng đi.” Nàng hỏi là Mikris nhưng mắt lại nhìn Dilin.

Dilin thông dong nói: “Đây là vinh hạnh của ta.”

Công chúa Joanne vô tình hữu ý nhìn về phía Hydeine.

Hydeine nghiêng đầu hỏi Mikris, “Người chuẩn bị đi nơi nào?”

“Đồ thư quán số năm.”

“Ta tiện đường.”

Mikris ghé sát vào hắn, hạ giọng nói: “Ta chỉ biết người hội nói như vậy.”

Hydeine nói: “Cần ta khen ngợi người không ngu ngốc không?”

Mikris nói: “Vì cái gì không phải thông minh?” Không ngu ngốc nghe lên một chút cũng không giống khen ngợi.

“Đương nhiên là bởi vì người không thông minh.” Hydeine thấy ánh mắt bất bình của hắn thì thần nhiên nói tiếp, “Người thông minh sẽ không hỏi cái vấn đề vừa rồi.”

Mikris ghen lời.

Một đoàn thăm thú năm người được thành lập.

Mikris cùng công chúa Joanne đi ở phía trước, Dilin cùng Justine đi ở giữa sau cùng là Hydeine.

Gió mát phiêu lãng ven đường lại không thổi đi nỗi không khí cứng ngắc giữa bọn họ.

Justine từ sau khi biết Dilin “Thích” Hydeine liền bắt đầu bảo trì trầm mặc.

Mikris cùng công chúa Joanne lại đàm đến thập phần hợp ý.

Hai người đều có thể lôi lịch sử của MỘng đại lục ra nói, nói đến thiên năm địa bắc, không hề hạn chế.

Vừa kết thúc một đề tài, trước khi Mikris kịp khơi lên một đề tài khác công chúa Joanne đột nhiên nói: “Ta cùng Dilin đã lâu không gặp. Thật hi vọng có thể nói chuyện riêng cùng hân.”

Mikris ể trụ.

Tuy rằng hân so với công chúa Joanne lớn hơn tới gần mười tuổi, nhưng là trên khí thế lại luôn bị đối phương dẫn dắt, nghe vậy đành phải nói: “Ta biết một con đường khác dẫn đến đồ thư quán số năm.”

Bọn họ vừa dừng lại, ba người phía sau cũng liền ngừng bước.

Công chúa Joanne quay lại mỉm cười với Dilin: “Có thể nói chuyện riêng với ta trong chốc lát không?”

Dilin không chút do dự nói: “Vạn phần vinh hạnh.”

Justine nhìn Công chúa Joanne muốn nói lại thôi.

Công chúa Joanne nói: “Ta đối với con đường kia cảm thấy thức hứng thú, người nhớ về kể cho ta.”

Justine cung kính nói: “Là!”

Công chúa Joanne nhìn về phía Hydeine.

Hydeine nhún vai nói: “Các người có thể đi nhanh một chút.” Ngụ ý là nhất định phải đi theo phía sau.

Công chúa Joanne ánh mắt vi diệu, hướng Dilin hơi hơi vươn tay.

Dilin hiểu ý hơi hơi cong cánh tay khiến cho nàng có thể vòng qua khuỷu tay mình, cùng bước về phía trước.

Mikris chờ bọn họ đi được một quãng xa mới nhỏ giọng cảm khái: “Thật là xứng đôi.” Hân nhớ tới gì đó, quay đầu nhìn về Hydeine nói: “Người thật sự cho rằng Dilin thích người?” Bỏ qua gia thế, diện mạo, năng lực của công chúa Joanne mà lựa chọn Hydeine.....này vô luận là nhìn từ mặt nào đều khiến kẻ khác vô cùng khó hiểu!

Hydeine tà tà liếc mắt nhìn hân một cái, tựa tiểu phi tiểu.

“Ta nghe nói người từng bị nhốt ở rừng Mộng yểm?” Công chúa Joanne băng quơ nhắc tới tựa như bằng hữu tri tâm nhiều năm, có thể nghe ra trong đó bao hàm quan tâm chứ không phải ra vẻ.

Dilin nói: “Đạo sư rất nhanh liền tìm ra ta.”

“Hydeine · Tajai Aires?”

“Đúng vậy.”

“Ta đã nghe qua một ít đồn đãi về hắc.” Nàng cười khẽ, “Thực là một nhân vật phiền toái truyền kỳ.”

Dilin nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định đứng về phía Hydeine để khuyên lui nàng, “Hắc là người tốt, cũng là một vị đạo sư tận trách.”

“Cho nên người thích hắc?”

“Àn.” Hàm hồ trả lời.

“Là thích hắc? hay là không muốn cùng ta kết hôn?” trên mặt công chúa Joanne vẫn treo tươi cười nhưng ánh mắt lại vô cùng nghiêm trang.

Dilin chậm rãi dừng cước bộ, “Thích hắc.”

Công chúa Joanne nói: “Ta biết người vẫn luôn phản đối hôn sự của chúng ta.” Nếu không phải cậu vẫn một mực phản đối, bọn họ hiện tại đã đính hôn rồi.

Dilin trầm mặc.

“Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ta hiểu người, liền giống như người hiểu về ta.”

Dilin không có phủ nhận.

“Người không muốn kết hôn cùng ta là do không muốn bị cuốn vào vòng tranh đấu trong hoàng thất.” Nàng dừng một chút, “Nhưng là chỉ cần gia tộc Basai Ke còn tồn tại một ngày thì có những việc vẫn không thể tránh khỏi. Người có thể cự tuyệt hôn sự với ta, cũng có thể tiến vào St Paders nhưng sẽ có một ngày người phải trở về Sa Mạn Lý kế thừa tước vị cùng trách nhiệm của phụ thân người.”

“Không.”

Công chúa Joanne nghi hoặc nhìn cậu.

Dilin nói: “Ta đã hướng phụ thân biểu đạt buông tha cho tư cách kế thừa.”

Tuy rằng công chúa Joanne cố tỏ ra trấn định nhưng là ánh mắt vẫn như cũ tỏ ra vô vùng khiếp sợ.

“Thỉnh công chúa tôn trọng quyết định của ta.” Cậu nhìn thẳng vào mắt nàng nói từng chữ một.

Nàng cũng nhìn thẳng cậu.

Thiếu niên tuổi trẻ với đôi mắt xanh biếc như hồ nước xuân khiến cho ánh sáng không thể xuyên tới thân ảnh mình

Nàng tối nghĩa mà mở miệng, “Bởi vì ta?”

“Không, bởi vì ta.” Dilin nhìn nàng trong lơ đãng lộ ra thương cảm cùng khổ sở, trong lòng hơi hơi đau xót.

Trước kia cũng không phải không có động tâm với người con gái này. Nhưng là lý tưởng của cậu rất thấp khiến cho cậu không tự chủ được nảy sinh ra sự kháng cự. Năm tháng vội vàng trôi qua, tới khi nhìn lại, người con gái đó đã không còn cùng một thế giới với mình nữa. Mà chính mình cũng đã không còn tâm tình như xưa.

48. Chương 47: Sơ Cấp Thi Lại (bảy)

Ánh mắt công chúa Joanne chậm rãi chuyển từ trên mặt cậu sang ven đường

Dưới tán cây cao lớn, một trắng cỏ xanh non sinh trưởng lộn xộn, tùy ý mà hoang phí sinh mệnh lực.

Dilin cố giữ trấn định. Nếu không phải do tiếng hít thở hơi dồn dập, cậu che dấu không đến nỗi tệ.

“Ta không thể chấp nhận.”

Công chúa Joanne bình tĩnh nói.

Dilin muốn nói lại thôi.

“Mỗi người tại những giai đoạn khác nhau sẽ có những mục tiêu khác nhau. Giống như ta lúc năm tuổi

thích ăn kẹo đủ loại màu sắc, lúc mười hai tuổi thích vấy vốc đủ loại hình dáng. Quyết định của người hiện tại không biểu thị cho tương lai.” Đôi mắt công chúa Joanne vừa chuyển, trong cặp mắt xinh đẹp nhưng bảo thạch âm đậm nở rộ vô vàn chờ mong, “Không cần cự tuyệt ta ngay lập tức. Ít nhất là trước sinh nhật mười tám tuổi của người.”

Dilin kinh ngạc: “Chính là công chúa...” Thời điểm cậu mười tám tuổi, công chúa Joanne đã hai mươi. Đối với công chúa của bất luận một quốc gia nào, tuổi này đều đã không còn nhỏ, nhất là ở Shamanlier tư tưởng bảo thủ. Cuộc hôn nhân bị trì hoãn gần một năm của công chúa Joanne đã tạo nên rất nhiều lời đồn đại nhảm nhí, cậu không cho rằng để cho chúng tiếp tục phát triển là một ý kiến hay.

“Còn lại tám tháng mà thôi.” Công chúa Joanne cười rộ lên, thần thái phấn chấn, “Coi như là chút tiền đặt cược của ta.”

Này tuyệt đối không thể chỉ coi là chút tiền đặt cược.

...

Đây là áp lực cực lớn.

Dilin thở sâu, ngẩng đầu, bình tĩnh nói: “Nếu công chúa Joanne trì hoãn hôn nhân vì chưa chọn được người hợp ý, ta sẽ ủng hộ quyết định của công chúa vô điều kiện. Nhưng nếu là vì một canh bạc khó có hi vọng,” cậu dừng một chút, hít một hơi rồi nói, “Ta cho rằng không cần thiết.”

“Một canh bạc không có hi vọng?” Công chúa Joanne chớp chớp đôi mắt, nhưng cảm xúc nàng biểu lộ ra tuyệt không hề thiên chân vô tà như thế.

“Đúng vậy.” Dilin nói, “Ta đã có người ta thích. Cho dù có một ngày trở về Shamanlier, ta cũng hy vọng có thể đưa người mình thích cùng về.” Nguy cơ trước mặt, nói dối cũng trở nên thập phần thông thuận.

Thanh âm công chúa Joanne dần dần lạnh xuống, “Việc này quan hệ đến tiền đồ và tương lai của người, không nên bị xúc động nhất thời che mắt.”

“Nam tử hán phải có năng lực định đoạt tiền đồ và tương lai bản thân mình!” Hai hàng lông mày của Dilin nhướng cao, khuôn mặt ngầy ngớ tựa như phát ra ánh sáng.

Công chúa Joanne đột nhiên xoay người. Lưng nàng ưỡn thực thẳng, đầu nâng rất cao, hai tay cầm lấy làn váy, chậm rãi nhấc chân đi về phía trước.

Dilin nhắm mắt theo sau lưng nàng.

Con đường tựa hồ rất dài, lại dường như thực ngắn.

Dilin chờ nàng mở miệng, một chữ cũng được, nhưng nàng thủy chung không nói lời nào.

Mãi đến khi tòa đồ thư quán số bốn đồ sộ xuất hiện trước mắt.

Công chúa Joanne nhìn đám người Mikris đang chờ trước cửa đồ thư quán, chậm rãi dừng bước, “Người nói đúng. Ta sẽ cân nhắc thật kĩ đề nghị của người.”

Dilin đoán không ra nàng sẽ cân nhắc phương diện nào.

“Như vậy trước khi chuyện này hoàn toàn được giải quyết, người có thể trở lại làm một bằng hữu đã từng cùng ta lớn lên như trước hay không?” Công chúa Joanne rốt cục quay đầu.

Hốc mắt nàng hơi đỏ lên, vẻ mặt lại dường như không có việc gì.

“Đó là vinh hạnh của ta.” Biểu hiện của Dilin cũng như không có chuyện gì vừa xảy ra.

Hội hợp cùng nhóm người Mikris, Dilin và công chúa Joanne cùng đi thăm đồ thư quán số bốn. Nói thật, đây cũng là lần đầu tiên cậu đến nơi này, ngược lại học tỷ- Joanne công chúa đã quá quen thuộc. Cho nên nói cậu tận tình làm chủ, không bằng nói, được công chúa Joanne chiêu đãi.

Trong thư viện rất nhiều học sinh trung cấp đang xem sách, nhưng thấy công chúa Joanne đến, liền sôi nổi đứng lên hành lễ.

Công chúa Joanne nhất nhất đáp lễ, thái độ thân thiết, đáng vẻ ung dung.

Mikris nhẹ giọng nói với Hydeine: “Ta cảm thấy chúng ta dường như bị coi thành người hầu rồi.”

Hydeine liếc mắt nhìn hắn một cái, “Chúng ta?”

Mikris nhún vai: “Ta hiểu, hiện tại người chỉ muốn cùng Dilin thành ‘chúng ta’.”

Dilin bỗng nhiên nghe được tên mình, quay đầu nghi hoặc nhìn về phía bọn họ.

Hydeine vẫy vẫy tay với cậu.

Dilin chân chờ, nhưng vẫn đi tới.

Hydeine nói: “Người đối đãi với bề trên trong lòng của người như vậy sao?” Hắn không thu liễm âm lượng,

cho nên những lời này rất nhanh đã truyền ra.

Lưng công chúa Joanne cứng đờ, nhưng không có dừng bước, ngược lại Justin quay đầu trừng mắt liếc bọn họ một cái.

Dilin có ảo giác từ hang sói nhảy vào động hổ.

Sớm biết vậy, lúc trước cậu đã cố gắng áp lực, quyết định thật nhanh mà lựa chọn Mikris. Chỉ ít da mặt Mikris mỏng hơn da mặt tên kia nhiều lắm.

Hydeine đột nhiên ghé sát vào bên tai cậu, dùng âm điệu ái muội nói: “Người sẽ không chỉ tính lợi dụng ta chứ?”

Lỗ tai Dilin lập tức đỏ, vì nhiệt khí tên kia phun ra. “Đạo sư...” Cổ không dấu vết nghiêng về bên phải.

“Không phải Hydeine sao?” Khóe miệng Hydeine cong lên, “Ta còn tưởng người đã quen xưng hô tên này.”

Một lỗ tai khác của Dilin cũng có xu thế phồng hồng, “Tajires đạo sư...”

“Ha.” Hydeine thẳng người, ngoài cười trong không cười nhìn cậu, “Xem ra, ta phải cự tuyệt tâm ý của người.”

Cước bộ Dilin đột nhiên dừng lại.

Joanne công chúa và Justin cũng tương tự.

Mikris đương nghe lên bọn họ đối thoại đến nhập thần, không cẩn thận thiếu chút đập vào Justin.

“Hydeine... đạo sư?” Dilin ngược mắt, đôi mắt xanh biếc trong suốt như hồ nước.

“Hiện tại ta phi thường hoài nghi tâm ý của người đối với ta.” Hydeine chẳng chút nào để ý đến lời nói của mình đã tạo ra thật nhiều oanh động, ánh mắt không ngừng nhìn cậu chăm chú, dư quang nhân tiện quét qua công chúa Joanne.

Toàn thân Dilin tựa như bị người đánh một quyền, vừa bối rối vừa hoảng sợ.

Vô luận tính cách của cậu ổn trọng cỡ nào, tư tưởng thành thực cỡ nào, dù sao vẫn chỉ là đứa bé mười bảy tuổi. Với tình cảm còn rất ngây thơ, thời điểm xấu hổ tột cùng – bị Hydeine nói ra tình cảm của mình trước bao nhiêu người như vậy, cho dù là một lời nói dối, đều khiến cho lòng tự trọng và mặt mũi của cậu

chịu đả kích trầm trọng.

Trong đầu nổ ầm một tiếng, lý trí gì đó đều bay đến chín tầng mây, trước mắt chỉ có khuôn mặt phóng đại của Hydeine.

Dù trước đó Mikris thực hoài nghi động cơ Dilin nói thích Hydeine, đến bây giờ cũng không khỏi đồng tình với cậu. Hắn vội ho một tiếng, hòa giải nói: “Biểu hiện của Dilin tại sơ cấp viện vô cùng xuất sắc. Ta tin rằng trò ấy đối với đạo sư nhất định là kính yêu cùng tôn trọng phát ra từ phế phủ!”

Thanh âm rất lớn của Mikris lập tức lôi Dilin đang trong trạng thái tim đập mạnh mẽ loạn nhịp tĩnh lại.

Dilin nhanh chóng điều chỉnh các loại cảm xúc tiêu cực, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm gương mặt sâu xa khó hiểu của Hydeine, trong thời gian một cái nháy mắt, đưa ra quyết định khiến cậu hối hận cả đời. Đương nhiên, tại thời điểm này, cậu cảm thấy quyết định của mình vẫn vô cùng chính xác.

“Hydeine đạo sư!” Cậu niệm năm chữ đó thật chậm, để cho bản thân có đầy đủ thời gian bình ổn tim đập cuồng loạn, “Thỉnh tin tưởng tâm ý của tôi đối với ngài, là tuyệt đối chân thành tha thiết.”

Hydeine từ chối cho ý kiến.

“Bởi vì tôi xác định, ngài là bạn lũ hoàn mỹ nhất tôi từng thấy từ khi sinh ra đến nay!” Tim Dilin lại điên cuồng nhảy lên. Cậu đã không còn kiêng kỵ gì nữa, nếu muốn diễn kịch, vậy diễn cho trót. Dù sao cậu còn trẻ, còn có rất nhiều rất nhiều cơ hội “di tình biệt luyến” nhận thức một bạn lũ càng hoàn mỹ hơn.

Sau khi Dilin nói xong, tận lực không nhìn tới biểu tình bốn phía.

Mộng đại lực là một lãnh thổ có nếp sống mở, tình yêu đồng tính cũng không gây ra sóng gió gì lớn. So với việc đồng tính, người khác càng chú ý đến quan hệ sư sinh bọn họ.

Quả nhiên, chung quanh dần có thanh âm rì rào khe khẽ, nhưng không có ác ý.

Khóe miệng Hydeine hơi cong lên, đôi mắt lam lạnh lùng chậm rãi có độ ấm. Hắn không trả lời, mà nghiêng đầu nhìn công chúa Joanne.

Cảm xúc công chúa Joanne sở hữu đều bại lộ nơi hai tay cầm váy của nàng, ngược lại trên mặt không biểu tình, chính là hơi vuốt cầm đắp lại ánh mắt Hydeine, sau đó tao nhã xoay người, tiếp tục tham quan con đường nàng chưa đi hết.

Thật vất vả từ đồ thư quán số bốn trở về, Dilin tức khắc ngã xuống giường không nhúc nhích.

Soso và Raymond lo lắng nhìn cậu.

Soso nhỏ giọng hỏi: “Công chúa không tin sao?”

Raymond cũng hỏi: “Có phải Mikris giáo thụ nhiều tuổi nên không có sức thuyết phục?”

Dilin thực không muốn đáp lại, thậm chí ngay cả nâng ngón tay một chút cậu cũng thấy mệt, nhưng giáo đường hình thành từ nhỏ khiến cho cậu chịu đựng mệt mỏi chậm rãi ngồi xuống, “Không, người mà mình thổ lộ không phải Mikris giáo thụ.”

Soso mở to hai mắt, “Chẳng lẽ là viện trưởng?”

Dilin lại lắc đầu. Trong nháy mắt, cậu đột nhiên có suy nghĩ, kỳ thật viện trưởng cũng là lựa chọn không tồi, ít nhất còn tốt hơn Hydeine.

Raymond nghiêng đầu, bỗng nhiên thất thanh kêu lên, “Không phải là Hydeine chứ?”

Soso “A” một tiếng, sau đó nhìn Dilin.

Dilin gian nan gật gật đầu.

Raymond không nói gì nổi một lúc thật lâu, mới thấp giọng hỏi: “Rốt cục chuyện gì đã xảy ra?”

Dilin đem sự tình giản lược kể lại. Cậu giấu nội dung cuộc trò chuyện của mình và công chúa, nhưng không che đậy đối đáp giữa cậu và Hydeine tại đồ thư quán số bốn. Sự kiện phía sau kia nhiều người nghe được như vậy, cho dù cậu muốn giấu cũng giấu không xong, chỉ bằng thoải mái mà nói ra.

Raymond và Soso đều nghe đến trợn mắt há mồm.

Raymond lắp bắp hai lần mới nói xong một câu hoàn chỉnh, “Cậu thật sự tỏ tình với Hydeine?”

Dilin gật đầu.

“Lại còn tỏ tình hai lần?”

Dilin do dự. Kỳ thật cậu cảm thấy lần đầu tiên không thể coi như tỏ tình, chỉ có thể xem là hiểu lầm. Về phần lần thứ hai...

Kỳ thật một lần và hai lần có gì khác nhau?

Dilin lại gật đầu.

Raymond lập tức ngã xuống giường, đem chăn trùm kín mặt, “Mình nhất định đang nằm mơ.”

Soso thấy Dilin tâm tình sa sút, lén lút giữ chặt tay cậu, “Dù em và Hydeine ma đạo sư không quá quen thân, bất quá em chắc chắn sẽ ủng hộ quyết định của anh.”

Dilin muốn giải thích gì đó, lại cảm thấy vô lực.

Sự tình đã phát triển đến tình trạng không thể vấn hồi, tiếp tục giải thích cũng vô dụng. Có lẽ, hiện tại cậu cần nhất không phải giải thích, mà là đi ngủ. Giấc ngủ có thể khiến cho đầu óc cậu triệt triệt để để từ trạng thái mơ màng tỉnh lại!

Raymond đột nhiên ngồi xuống nhìn Dilin chăm chăm, sắc mặt quỷ dị hỏi: “Vì sao...Hydeine lại muốn cậu thổ lộ trước mặt nhiều người như vậy?”

Dilin ngẩn ra.

Đúng vậy, vì sao chứ?

49. Chương 48: Sơ Cấp Thi Lại (tám)

Mikris cũng có cùng nghi vấn.

“Không phải người thật sự thích trò ấy chứ?” Không phải hẳn muốn nghi ngờ thành như vậy, mà là tổng hợp tình huống trước mắt chỉ có thể cho ra phán đoán đó.

Hydeine đối với vấn đề này mất điếc tai ngơ, ngẩng đầu vặt mấy quả nho trên cây bỏ vào miệng.

Hoa viên trên lầu ký túc xá của đạo sư có đủ loại hoa tươi và hoa quả, bởi vì trong số nhân viên quản lý của hoa viên không hề thiếu ma đạo sư thổ hệ, mộc hệ và thủy hệ, cho nên hoa viên một năm bốn mùa rực rỡ sắc màu, sinh cơ bừng bừng.

Mikris nhìn hẳn mặt không đổi sắc nhấm nuốt quả nho xanh non kia, răng cũng thấy âm ẩm chua, “Ăn ngon không?”

“Ân.” Hydeine lại duỗi tay hái một quả nữa.

Đại khái hắn ăn rất tập trung, rốt cục Mikris cũng nhịn không được ném thử một quả, bắt quả hắn vừa mới cắn một miếng, liền nhổ ra, “Chua quá.” Hắn nhìn Hydeine như không mà ăn tiếp quả thứ ba, nhịn không được kêu lên, “Không biết chua sao?”

Hydeine nói: “Ta thích ăn chua.”

Mikris trừng hắn. Sớm biết vậy hắn hẳn nên tin tưởng hai mắt mình, không phải mồm người khác. “Người quyết định xử lý quan hệ với Dilin như thế nào?”

Hydeine nói: “Hắn là đệ tử của ta.”

“Đúng vậy. Một học sinh vừa mới tỏ tình với người trước mặt rất nhiều người” Mikris cảm thấy Dilin có lẽ nên tìm thầy thuốc khám lại mắt, nếu không phải ánh mắt có tật, sao có thể cho rằng Hydeine là bạn hữu hoàn mỹ nhất? Bọn họ không phải chưa từng ở chung! Hắn cũng không tin Hydeine từng dối xử dịu dàng với Dilin. “Người và trò ấy rốt cuộc đang làm chuyện gì?”

“Không làm gì.” Hydeine nâng má, “Chỉ khiến cho nội dung vở kịch thêm tình cảm mãnh liệt chút thôi.”

“Nội dung vở kịch?” Mikris sắc bén bắt lấy từ mấu chốt, “Các người có dự mưu?”

“Người nghĩ sao?”

“...” Hắn cho rằng không phải. Ở đồ thư quán thời điểm Hydeine nói hoài nghi tâm ý của Dilin đối với hắn, kinh hoảng và xấu hổ trên mặt Dilin cũng không phải giả vờ. Khả năng phán đoán ra điểm ấy, Mikris cảm thấy mình vẫn có. Vậy là nói, “nội dung vở kịch” trong lời Hydeine là hai người bọn họ tùy cơ ứng biến bố trí ra?

...

Thế thì quá ăn ý.

“Người không sợ viện trưởng tìm người nói chuyện?” Mikris nhắc nhở hắn.

Hydeine cười tủm tỉm: “Ta thực chờ mong.”

Mikris: “...”. Phải là trái lại, viện trưởng sẽ thực đau đầu khi cùng hắn nói chuyện mới đúng. “Đúng rồi, hình thức trận đấu cùng St Sorvi đã được quyết định.” Hắn lấy từ túi không gian một tờ giấy vàng nhạt đưa qua.

Hydeine tùy ý quét hai cái, mắt nheo lại, “Công phòng chiến?”

“Đúng vậy.” Mikris có chút bất đắc dĩ, “Vì sở trường của ma pháp sư và kỵ sĩ khác biệt, đối phương đề xuất dùng phương thức chiến tranh để nghiệm chứng thực lực hai bên. Đương nhiên, an toàn của học sinh vẫn được đặt lên hàng đầu. Để trận đấu diễn ra trong điều kiện an toàn, học sinh hai viện có môi trường phát huy thực lực đến mức lớn nhất, các giáo thụ ở trung cấp viện và cao cấp viện đều đưa ra “rất nhiều rất tốt rất dài” đề nghị.

“Người vẫn khiến cho người khác phát ghét như vậy.” Hydeine bỏ đá xuống giếng.

“Ta cũng muốn bọn họ được dễ chịu, nhưng bọn hắc cự tuyệt ta.”

Hydeine nói: “Ai bảo người đại diện tham gia hội đồng làm gì.” Ba đại viện trong hội đồng bằng mặt không bằng lòng đã sớm không còn là chuyện mới mẻ.

Mikris thực oan ức, “Ta chỉ có cái danh mà thôi. Ta xin thề chưa từng phản đối bất kì đề nghị hạng nhất nào bọn họ đề xuất.”

“A?”

“Cùng lắm thì bỏ phiếu.” Thật ra hắc không có hứng thú với ý tưởng đen tối của đám lão nhân trong hội đồng.

“Vậy thì chỉ có một phiếu.”

Mikris giận dữ nói: “Những lúc thế này người không thể nói lời dễ nghe sao?”

“Thí dụ như?”

“Có biện pháp nào để hủy bỏ trận đấu hoang đường này?” Mikris vô cùng lo lắng, “Công phòng chiến. Đây chính là chiến tranh chân chính! Nghe nói St Sorvi đã muốn yêu cầu Sonlisgar dành ra một tòa thành trì cho trận đấu. Người không thấy hoang đường sao? Dành ra một tòa thành trì, một bọn họ cũng nghĩ ra được.”

Hydeine gật đầu nói: “Ta cũng thấy bọn họ làm thái quá.”

Mikris nghi hoặc nhìn hắc, sao lại cảm thấy vấn đề hắc nghĩ chẳng hề giống vấn đề mình nói?

Hydeine tiếp tục: “Tính thực lực học sinh sơ cấp viện bây giờ, một pháo đài là đủ rồi.”

“... Đây không phải trọng điểm.” Mikris nhin không được kéo tóc, “Ta hẳn nên tìm trường học viện nói chuyện, để hẳn phủ quyết đề nghị này.”

“Chỉ sợ rất khó.”

“Vì sao?”

“Bởi vì hẳn giống người.”

Mikris hoàn toàn không hiểu hẳn đang nói cái gì. Ý hẳn là Orosey cũng sẽ phản đối trận đấu này giống hẳn?

Hydeime hiển nhiên biết hẳn hiểu lầm, giải thích: “Ý của ta là, hẳn cũng thực thích bỏ phiếu.”

Mikris: “...”

Thật không nên thật lòng đi đàm luận vấn đề cùng cái người này!

Trận đấu cùng học viện Honorable St Sorvi còn chưa chính thức công bố, đã bị đồn đại miêu tả thành đủ loại phiên bản thật giả.

Viện sơ cấp sôi trào như trong lò nước.

Lấy viếng thăm làm cớ để ngụ lại học viện, công chúa Joanne đặc biệt phái Justin đến an ủi Dilin, cũng hàm súc biểu đạt lo lắng và quan tâm đối với cậu.

Chờ Justin đi rồi, Soso nói với Dilin: “Công chúa Joanne vẫn thực quan tâm anh.”

“A, Dilin!” Raymond ở trên giường đột nhiên đứng dậy, thâm tình ngóng nhìn cái chăn trong ngực, “Người nhất định phải bảo trọng, ta ở nơi này chờ người. Vĩnh viễn! A, người yêu của ta, Dilin của ta.”

Soso mở to hai mắt, hoàn toàn không rõ trò kịch trước mặt đến tột cùng là ám chỉ cái gì.

Dilin cầm lấy gối đầu, hung hăng ném qua, “Cậu nên nghĩ biện pháp trị chứng hưng phấn của mình đi!”

“Chứng này không có thuốc chữa.” Từ sau khi biết cuộc thi lại sơ cấp diễn ra ở Sonlisgar, nụ cười trên mặt Raymond chưa từng tắt, “Mình phải về nhà. Tuy mình rời nơi đó mới có mấy tháng, nhưng là... Mình phải về nhà! Ha ha... không cần ghen tị! Dù sao cậu còn có công chúa chờ đợi ở đây.”

Dilin bưng trán, “Mình muốn đổi kí túc xá.”

“Không cần làm thế.” Raymond kháng nghị bằng thanh âm thập phần đáng đánh, “Mình biết cậu ghen tị với mình nhưng đây là chuyện không có biện pháp. Ai bảo... lần này là trận đấu cùng St Sorvi? Ha ha ha...”

Soso hiếu kỳ nói: “Vì sao anh không vào St Sorvi?”

Tiếng cười to của Raymond giống như bị cắt đứt, bất thành linh ngừng lại.

Dilin vỗ bả vai Soso, khen ngợi: “Hỏi rất hay.”

“Bởi vì mình không đủ biến thái!” Raymond rớt cục thu hồi vẻ tươi cười, hai hàng lông mày vắn vẹo, “Các cậu không biết cuộc thi chiêu sinh của St Sorvi biến thái cỡ nào đâu, có thể vượt qua chắc chắn không phải người.”

Soso nghe thấy thế liền co rụt bả vai, “Không phải người?”

“Là dã thú.” Raymond khẳng định.

Soso quay đầu nhìn Dilin, nhỏ giọng nói: “May mắn anh không thi vào St Sorvi.” Vừa tưởng tượng bản thân thiếu chút nữa cùng học viện với đám dã thú, nhóc liền phát run.

Raymond vênh tai, nghe được nhất thanh nhị sở, “Không đi St Sorvi là lựa chọn sáng suốt nhất kiếp này của cậu!”

Dilin ngấm biểu tình căm phẫn của Raymond, sáng tỏ nói, “Cậu bị đánh trượt?”

Miệng Raymond chẹp một tiếng, “Àn. Cậu cũng không biết, loại cuộc thi này căn bản không người nào có thể chịu đựng. Người không đi là được rồi.”

Dilin: “...” Trưởng học viện Honorable St Sorvi từng đích thân gửi thư cho phụ thân mời cậu nhập học St Sorvi, cho nên, nếu cậu muốn học ở đó, căn bản không cần tham dự thi. Bất quá...

Nhìn biểu tình buồn bực của Raymond, vẫn quyết định giữ lại chuyện này.

Có học viện Honorable St Sorvi, một trong ba đại học viện giống mình làm đối thủ, viện sơ cấp lập tức bùng lên nổi tò mò và lòng nhiệt tình cực kì mãnh liệt.

Sớm tự học, nghỉ trưa, tối tự học... Tại từng thời khắc đều có thể nhìn thấy học sinh viện sơ cấp ở mọi địa

phương học tập và thực hành ma pháp.

Dilin cũng muốn chuẩn bị kĩ càng, nhưng thái độ của Hydeine...

“Hô. Quyển sách này chẳng dùng được vào việc gì.” Ngón tay thon dài của hắn cong lên, quyển “Học cấp tốc thủy hệ ma pháp 1” vốn bị Dilin ôm trong ngực liền bốc hơi.

“Đạo, sư!” Dilin không thể nhịn được nữa.

Nếu như nói cuộc thi trong rừng Mộng Yểm cậu còn có thể miễn cưỡng thuyết phục bản thân tùy cơ ứng biến hẳn là không thành vấn đề, nhưng còn trận đấu với St Sorvi, cậu dù muốn tự thuyết phục cũng không làm nổi. Cậu tin tưởng Raymond nói dã thú tuyệt đối không phải khoa trương. Là học viện kỳ sĩ đệ nhất của Mộng đại lục, không thể nghi ngờ thực lực của Honorable St Sorvi.

“Ân?” Hydeine dựa vào thân cây phơi nắng.

Dilin nói: “Tôi muốn học ma pháp công kích thủy hệ.”

“Được.”

“Vậy thỉnh trả sách lại cho tôi!”

“Sách gì?”

“Sách ma pháp.” Dilin hít một hơi thật sâu, tận lực ổn định tâm tình của mình, “ ‘Học cấp tốc thủy hệ ma pháp.’ ”

“Học cấp tốc?” Hydeine lười biếng mở to mắt, “Người thật sự cho rằng trên đời có loại chuyện này?”

Dilin ngẩn ra, “Sách kia...gạt người?”

“Không thể coi là lừa gạt.”

...Vậy là có.

Dilin trừng hắn.

“Nhưng, người học qua gần như đều sẽ biến thành phế nhân.” Hydeine chậm rãi bổ sung nửa câu phía sau.

Dilin tỏ vẻ nghi ngờ.

“Bởi vì trong sách bao hàm rất nhiều thủy hệ ma pháp thực dụng.”

Thực dụng? Vậy quả thực chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!

Hai mắt Dilin tỏa sáng.

“Đại đa số người sau khi học xong, tạo thành thói quen sử dụng ma pháp mặt trên quyển sách, cảm thấy không cần thiết học tập ma pháp nữa. Càng không nói đến sáng tạo ra ma pháp riêng thuộc về mình.” Hydeine liếc hần, “Cho dù như vậy, cũng muốn học sao?”

Quyển “học cấp tốc thủy hệ ma pháp” đột ngột xuất hiện trước mặt Dilin.

Trang bìa tối đen tựa khế ước với ma quỷ.

50. Chương 49: Thi Lại Sơ Cấp (chín)

Lập tức có thể sử dụng ma pháp đơn giản...

Sáng tạo ma pháp chuyên dụng chỉ thuộc về mình...

Trong lòng Dilin có một sợi dây thừng bị kéo qua kéo lại.

Hydeine ôm ngực, “Rất khó chọn?”

Dilin vươn tay.

Quyển “Học cấp tốc thủy hệ ma pháp 1” đột nhiên bị dời về phía sau nửa thước, mào phải của Hydeine nhướng lên.

“Không phải đạo sư nói để tôi tự lựa chọn sao?” Dilin mặt không đổi sắc hỏi.

Hydeine nói: “Có thể chọn, nhưng phải chọn theo phương thức của ta.”

“...” Quả nhiên vẫn là phong cách của Hydeine. Dilin dùng phong hệ ma pháp di dời thân thể đến trước

quyển sách, nhanh nhẹn bắt lấy.

Lần này Hydeine không có ngăn cản, mà là nửa híp con người xanh thắm liếc cậu.

“Không phải ma pháp sư nào cũng thích nghiên cứu.” Dilin cầm sách, thấp giọng lầm bầm.

Hydeine không nói gì.

“Có ma pháp sư cho rằng ma pháp chẳng qua chỉ là một loại công cụ phục vụ đời sống, cánh cửa tiến vào nghiệp đoàn ma pháp không cao, nhưng phúc lợi cũng rất tốt. Cũng có khi là vì bảo vệ quốc gia, giống như kỹ sư học tập kiếm thuật.” Dilin cúi đầu nhìn quyển sách trên tay.

Ba chữ “học cấp tốc” trên sách dưới ánh nhìn chăm chú của cậu, đặc biệt rõ ràng sắc bén.

“Bất quá,” Dilin chậm rãi nói, “Với tôi mà nói, sáng tạo ma pháp của mình, đem tên mình khắc dấu trên lịch sử huy hoàng của St Paders, thật sự khiến cho không người nào có thể cự tuyệt hấp dẫn.”

“Đem tên của mình khắc dấu trên lịch sử huy hoàng của St Paders?” Hydeine khẽ nhăn mày, khóe mắt lại lộ ra ý cười, “Sao ta không nhớ rõ từng có kỳ vọng không thực tế này với người?”

Dilin mỉm cười: “Bởi vì đó là lý tưởng của tôi.”

“Lý tưởng của người?” Hydeine chậm rãi thẳng người, “Người đang chia sẻ cùng đạo sư, hay cùng người trong lòng?”

Mặt Dilin “xoát” một cái đỏ lên.

Sau khi trả hết sách ở đồ thư quán trở về, Dilin ngồi ngẩn người trên giường, ngay cả lúc Raymond trở lại cũng không phản ứng.

“Lại xảy ra chuyện gì?” Raymond trừng to mắt ghé sát vào cậu.

Dilin chớp chớp đôi mắt, “Cậu muốn hôn mình không?”

Raymond trối chết nhảy lên giường của mình, vẽ mặt kinh hồn táng đả hỏi: “Rốt cục đã phát sinh chuyện gì?” Cậu ấy sẽ không có chủ ý với mình chứ? Raymond nghĩ đến đây, trong lòng phát lạnh, vội vàng nói, “Hydeine là một người tình hoàn mỹ, cậu ngàn vạn lần không thể sớm ba chiều bốn! Không nên để công chúa dễ dàng nhìn ra sơ hở.”

Dilin vuốt cằm, nghi hoặc nhìn hắn, “Cậu nghe câu nói vừa rồi của tôi, có cảm giác gì?”

“Cảm giác cái gì?” Raymond khoa trương xoa xoa cánh tay mình, “Đương nhiên là sờ da gà toàn thân!”

Dilin như có điều suy nghĩ.

Raymond đột nhiên kêu lên, “Chẳng lẽ, công chúa nói những lời này với cậu?”

“Đương nhiên không phải.”

“Vậy là Hydeine?” Thanh âm Raymond càng thêm cao vút. Vừa nghĩ đến Hydeine dùng biểu tình vừa rồi của Dilin nói ra câu nói kia, da gà trên người hắn liền như cỏ dại bị xuân phong quét qua, nhất tề nổi lên.

“Cũng không phải.” Dilin bất đắc dĩ, còn nói thêm nữa sẽ thành càng tô càng đen, “Mình đột nhiên muốn nói với cậu mà thôi.”

“...” Biểu tình trên mặt Raymond đã không thể dùng hoảng sợ để hình dung.

Dilin ngây người hai giây, mới phát hiện lời nói của mình có nghĩa khác, rất nhanh bổ sung: “Mình là nói, mình đột nhiên muốn thử một lần.”

“Thử một lần?” Thanh âm Raymond thay đổi.

Dilin im lặng.

Cậu trầm mặc khiến cho Raymond nhận định mình vừa đoán trúng, trong lòng càng bất an. Hắn đích xác thích Dilin, có thể nói, trong đám bạn học ở St Paders, người hắn tán thưởng nhất chính là cậu. Nhưng hắn cũng không muốn lấy thân báo đáp a. Đại lục tuy rằng không bài xích, nhưng hắn xác định bản thân không có tiềm lực phát triển ở phương diện kia.

Hắn trộm nhìn Dilin vài cái, âm thầm tổ chức từ ngữ để khéo léo cự tuyệt.

Dilin im lặng không phải vì không nói nên lời, cậu phát hiện mình thể mà lại ba bốn lần bị lời của Hydeine nhiễu loạn tâm thần, thậm chí ngay cả sau khi tách ra, vẫn còn dư âm không dứt.

Lần thứ hai đụng phải ánh mắt Raymond, Dilin giận dữ nói: “Không phải như cậu nghĩ.”

Ánh mắt Raymond lóe lên nghi ngờ.

“Mình thề.” Dilin giơ tay phải.

Raymond tin năm phần, “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

Dilin hàm hồ tìm cớ, “Công chúa vẫn còn không đi, mình có chút phiền muộn.”

Raymond cuối cùng cũng tin, nhẹ nhàng thở ra nói: “Cậu yên tâm. Công chúa Joanne hẳn là còn ở lại không lâu.”

“Vì sao?”

“Công chúa Joanne luôn âm thầm chỉ huy học sinh trung cấp viện thu mua học sinh cao cấp viện, thậm chí có mấy đạo sư cũng bị nàng thuyết phục, chuẩn bị rời St Paders đầu nhập vào Shamanlier.” Raymond nói.

Dilin trợn mắt há mồm. Cậu vẫn luôn cho rằng sở dĩ công chúa Joanne không rời đi là vì mình, hiện tại xem ra, là cậu đánh giá bản thân quá cao, đánh giá Joanne quá thấp.

Raymond nói: “Bất quá chuyện này đã bị học viện và hội đồng chú ý. Mình nghĩ, khả năng lần này nàng sẽ phải bế môn tư quá cả đời.” Cho dù St Paders có hào phóng, cũng không thể tùy ý để một người thích đào góc tường như thế ở lại học viện.

Dilin nghĩ nghĩ, không khỏi bội phục sự quyết đoán của công chúa. Hý sinh bản thân, đổi lấy nhiều nhân tài ma pháp cao cấp như vậy rõ ràng có lời. Hơn nữa, nàng bị học viện cưỡng chế về nhà, hi vọng trở lại St Paders rất xa vời. So với việc chờ một hình phạt không biết khi nào giải trừ, chẳng bằng chủ động còn tốt hơn.

“Những người đó đều nguyện ý rời đi?” Bội phục thì bội phục, cậu vẫn có chút không dám tin. Lấy học viện mà nói, vô luận là bầu không khí, phúc lợi hay tài lực vật lực, St Paders đều là đệ nhất ở Mộng đại lục. Mà Shamanlier mặc dù là cường quốc, quý tộc trong nước lại nhiều như mây, địa vị ma pháp sư có cao thượng, cũng không thể so với bọn họ.

Raymond kỳ quái, “Vì sao không?”

Dilin nhìn hấn.

Raymond buồn cười nói: “Chẳng lẽ cậu nguyện ý ở lại St Paders? Buông tha cho địa vị và tước vị ở Shamanlier?”

Dilin không đáp một lời.

Ý cười trên mặt Raymond biến mất, đại ra nói: “Không phải thật chứ?”

Dilin nói: “Mình thích học viện.”

“Nhưng nhà cậu, Shamanlier, còn phụ thân cậu...” Raymond hồ ngôn loạn ngữ một chặp, mới gãi đầu nói, “Mình không biết cái nào tốt hơn, bồi phục hay ghen tị cậu.” Người thừa kế gia tộc Bassekou, là ước mơ tha thiết của bao nhiêu người a! Cậu ấy cứ nhiên quay đầu khinh thường!

Dilin nói: “Chỉ nguyện con người khác nhau.”

Raymond thở dài, “Cứ như vậy, cậu sẽ dây dưa cùng Hydeine cả đời.”

Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Mặt Dilin có xu thế biến thành đỏ thắm.

Đang lo lắng liệu có nên tìm cơ tránh đi một chút, miễn cho bị Raymond giễu cợt, liền nhìn thấy Soso đẩy cửa tiến vào.

“Các anh không chuẩn bị à?” Soso kinh ngạc nhìn bọn họ.

Dilin mờ mịt nói: “Chuẩn bị cái gì?”

Raymond lập tức nhảy từ trên giường xuống, “Thiếu chút nữa quên, tiệc liên hoan!”

Soso giải thích cho Dilin: “Mấy ngày nữa đi Sonlisgar thi lại, Mikris giáo thụ phải thiết trí kết giới ngoài rừng Mộng Yểm, không thể đi cùng, cho nên liền cử hành tiệc liên hoan lửa trại để đưa tiễn chúng ta.”

“Đưa tiễn? Mình chán ghét từ này.” Raymond một bên tìm kiếm lễ phục thích hợp, một bên thầm nói.

Dilin nhớ tới tình trạng đơn độc của bản thân lần trước, lần này vô luận thế nào cũng phải tham gia.

“Phải chuẩn bị cái gì?”

“Hóa trang!” Raymond rút ra một mặt nạ màu vàng.

“Vũ hội hóa trang?” Dilin sững sốt. Tại Shamanlier, chỉ có bằng hữu quen biết mới có thể cử hành vũ hội hóa trang tại nhà, trong giới quý tộc lại càng hiếm.

Soso nói: “Là vũ hội hóa trang liên hoan lửa trại.”

“....” Kỳ thật bị bỏ qua cũng không phải chuyện gì xấu.

Nghĩ đến một đám người mang mặt nạ đi tới đi lui, hưng trí của Dilin lập tức thuyên giảm.

Vẫn là bãi đất trống trong rừng.

Học sinh viện sơ cấp đều nhớ rõ tình cảnh nằm lều trại, chịu đựng thử thách lúc trước. Lần này trở lại chốn cũ, thập phần hưng phấn.

Dilin trông vào lễ phục màu đen phổ thông. Soso càng đơn giản, mặc áo ngủ đi ra – đây là sáng kiến mới của Raymond. Mà Raymond thì cuối cùng buông tha cho mặt nạ chói mắt kia, giả dạng thành một thi nhân lang thang lười thổi bần thiêu, trong tay còn cầm một cái đàn hạc to bằng lòng bàn tay, không biết có thể phát ra âm thanh hay không.

Dilin chú ý thấy Raymond không quá hào hứng, khác hẳn với lúc vừa xuất môn, không khỏi hiếu kỳ: “Sao vậy?”

Raymond chậm rãi nhìn mặt trăng từ từ nhô lên giữa trời, sâu kín thở dài, “Mình nghĩ về Ningya.”

Thân hình Dilin nhẹ ngưng.

Raymond nói: “Đến bây giờ mình vẫn không rõ tại sao cậu ấy phải đi.”

Dilin vỗ vai hắn, “Mình tin tưởng cậu ấy làm như vậy nhất định có lý do.”

“Ha ha!” Alidi không biết nghe Jeffrey nói gì đó, cười đến ôm bụng. Dù trên đầu đội quả mũ công kênh trông như quả bí đỏ, đáng người vẫn vô tình bán đứng hắn.

Trong lòng Raymond không thoải mái, nhìn người khác vui vẻ càng cảm thấy gai mắt. Hắn lặng lẽ đến sau lưng tên kia, vỗ vỗ vai hắn.

Alidi quay đầu, nhìn thấy hắn lập tức đề phòng: “Làm sao?”

Từ sau khi dọn đến ký túc xá, Alidi và bọn họ kết giao ngày càng ít, hướng chi tiêu liên minh quý tộc vốn đã mang tính danh nghĩa. Ngược lại là Kevin thường xuyên qua lại ký túc xá của Dilin và Raymond. Cho nên Raymond mang theo vẻ mặt không có hảo ý đột nhiên đứng sau lưng hắn, đương nhiên khiến cho Alidi cảnh giác.

“Không có gì, ta chỉ muốn hỏi một chút, chẳng lẽ mi không tưởng niệm Ciro tẹo nào sao?” Raymond xấu xa nói, “Lúc trước không biết là ai vô cùng trung thành và tận tâm với Ciro, bám theo làm tùy tùng, chỉ còn thiếu nước lấy thân báo đáp.”

Mặt Alidi bị hấn giễu cợt lúc xanh lúc trắng, nửa ngày mới phun ra một câu, “Ai nói ta không nhớ đến ngài ấy?”

“Ta có mắt, nhìn ra thế.”

Alidi hừ lạnh: “Ciro hoàng tử rất ổn, căn bản không cần nhớ mong.”

“Làm sao mi biết?”

Tuy rằng trong đầu Alidi vẫn có vướng mắc với Ciro, nhưng lúc này thế nào cũng không thể lộ ra, đành cứng đầu cứng cổ nói: “Ngài ấy sắp trở thành hoàng thái tử, đương nhiên rất ổn!”

“Hoàng thái tử?” Dù khi Ciro rời đi, Raymond đã biết hấn về nước chiếm đoạt thái tử vị, nhưng chân chính nghe được tin tức này, vẫn không khỏi giật mình.

Dilin và Soso đứng phía sau hấn cũng ngẩn người.

Alidi nhìn bộ dáng bọn họ nhất loạt ngây ra như phỗng, lập tức vênh váo tự đắc, “Ha! Bọn mi nếu sợ hãi, hiện giờ viết thư xin tha thứ còn kịp.”

Raymond hoàn hồn, kéo lấy Dilin đang đứng bên người, “A, huynh đệ, nhìn, có kẻ khiêu khích cậu.”

Alidi biết mình lỡ lời, sắc mặt nhất thời trở nên mất tự nhiên.

Dilin không muốn biến sự tình ra nghiêm trọng, thuận miệng cười nói: “Thay vì xin tha thứ, không bằng viết một phong thư chúc mừng. Dù gì cũng là bạn học.”

“Cậu thật là...” Raymond còn muốn nói gì đó, lại đột nhiên bị âm nhạc vang lên cắt ngang.

Dilin quay đầu nhìn về phía tiếng nhạc.

Chỉ thấy nơi đó đặt một cái giá treo đầy những tấm thép nhỏ, một ma pháp sư âm nhạc đang dùng phong hệ ma pháp điều khiển các tấm thép phát ra tiếng nhạc dễ nghe.

Mikris cùng một đám ma pháp đạo sư quần áo kì dị đang đứng bên những mảnh thép. Bất quá bọn họ

không thưởng thức âm nhạc, mà là từng người kiểm tra nhạc khí trong tay.

Raymond kinh ngạc nói: “Các giáo thụ biết thổi kèn? A không, phải nói, bọn họ cứ nhiên muốn thổi kèn?”

Ánh mắt Dilin xẹt nhanh qua đám người tìm tòi một lượt.

Không có Hydeine.

Hai phút sau, cậu kinh ngạc phát hiện mình cứ nhiên có chút thất vọng, với tiệc liên hoan cũng không dậy nổi hưng trí gì.

Âm nhạc rất nhanh chấm dứt, tiếng vỗ tay như sấm, không biết là vì đoạn diễn tấu của ma pháp sư kia, hay là vì nhóm người Mikris sắp lên sân khấu.

Đô đô đô...

Mikris bắt đầu thổi.

Các nhạc khí khác lục tục gia nhập.

Hòa âm khí thể bằng bạc vang vọng khắp rừng rậm.

Các học sinh bắt đầu nhảy theo tiếng nhạc.

Dilin vốn không muốn tham gia, nhưng bị Soso và Raymond lôi kéo, không thể không nhảy theo cùng.

Nếu nhìn tổng thể, vũ hội này tuyệt đối là một vũ hội lộn xộn đến cực điểm. Các học sinh đến từ khắp nơi tùy ý nhảy điệu vũ của quốc gia mình, không chỉ vậy, còn thường xuyên bắt chước người bên cạnh, cuối cùng, ngay cả mình đến tột cùng nhảy cái gì cũng không biết.

Bất quá điều này cũng chẳng gây trở ngại cho tâm tình của bọn họ.

Tiếng cười và âm nhạc không ngừng dung hợp một chỗ, nấn ná trên không trung.

Ngăn cách giữa người với người tiêu thất.

Mặc kệ là người lạ, người quen, địch nhân, bằng hữu, đều ôm chầm lấy nhau.

Mắt mát trong lòng Dilin rất nhanh cũng bị tươi cười nhiệt tình của mọi người xua tan.

...

Một đêm này, thực dài, bởi vì mỗi người đều lưu luyến.

Một đêm này, lại thực ngắn, vì nó chỉ để lại một mảnh mơ hồ mà xa xôi trong ký ức mỗi người.

Thật lâu thật lâu sau đó, Dilin vẫn có thể nhớ rõ ràng cảm giác khoái trá thả lỏng này, lại thủy chung nghĩ không ra, người cùng khiêu vũ là ai, nhạc khúc diễn tấu là gì.

51. Chương 50: Thi Lại Sơ Cấp (mười)

Công chúa Joanne rốt cục quyết định rời đi. Một chuyến này của nàng cũng không phải đến không. Dù hôn sự với Dilin có khả năng thất bại, nhưng thu hoạch được nhiều nhân tài ma pháp của học viện như vậy, đủ để bù cho việc bất thành kia – nếu chỉ tính biểu hiện bên ngoài.

Dilin tiễn đưa tới bên hồ Huyền Cảnh.

Trong khung cảnh như họa, công chúa Joanne xinh đẹp tựa mộng ảo. Vòng eo mảnh khảnh, dáng người xinh đẹp, không khỏi khiến Dilin nhớ tới mẫu thân đã mất sớm của mình. Trong trí nhớ, bà dường như cũng dịu dàng đoan trang như vậy.

Công chúa Joanne thấy cậu ngơ ngẩn nhìn mình, khẽ mỉm cười nói: “Hiện tại thấy hối hận sao? Bassekou tiểu công tước.”

Dilin hơi xấu hổ, “Công chúa thuận buồm xuôi gió.”

“Ta đợi đáp án của ngươi.” Công chúa Joanne không bỏ qua ý tứ của cậu.

Dilin bình tĩnh nói: “Ta kiên trì giữ quyết định của mình.”

Công chúa Joanne mỉm cười, “Xem ra ta vừa mất một cơ hội cự tuyệt ngươi.”

“Công chúa?” Dilin ngạc nhiên.

Trong tươi cười của công chúa Joanne hàm chứa một chút buồn bã, “Ta cũng có tự tôn của con gái, cũng có

kiêu ngạo của công chúa.” Nàng nói như vậy, tương đương đặt dấu chấm hết cho hôn ước chưa được thực hiện kia.

Justin đứng bên cạnh ánh mắt âm áp, con ngươi lóe lên nhu tình mà bọn họ không phát giác.

Dilin xem trong mắt, chỉ có thể trầm mặc.

Lấy kiêu ngạo và khát vọng của công chúa Joanne mà nói, vô luận bản thân Justin có bao nhiêu xuất sắc, đều không thể che giấu gia thế đơn bạc của hắn.

Công chúa Joanne cất bước không bao lâu, liền tới ngày xuất phát đi Sonlisgar.

Raymond hưng phấn đến mức phồng má, không cẩn thận để lại vài vết cào trên mặt, bị giữu cột một hồi. Bất quá giữu cột thì giữu cột, đại đa số vẫn thực tâm mộ hắn. Vô luận bọn họ trong đám bạn cùng lứa ưu tú cỡ nào, giờ này khắc này, bất quả chỉ là thiếu niên xa xứ.

Dilin chú ý thấy Soso vừa lên thuyền liền cúi đầu, ỉu xiu gục xuống bàn, hoàn toàn khác xa so với lúc ra khỏi St Paders.

“Nhớ nhà?” Cậu sờ sờ đầu cậu bé.

Soso lắc đầu.

Hoàng cung Julian với nhóc mà nói, cũng không quá lưu luyến.

Raymond ngồi cạnh Kevin ở hàng phía trước, nghe thấy quay đầu nói: “Không phải say tàu chứ?”

Soso lại lắc lắc đầu.

Kevin nói: “Lần trước em ấy ngồi thuyền đến học viện vẫn ổn.”

Dilin như có sở ngộ, “Có phải vì trận đấu?”

Soso mím miệng, “Em nhất định sẽ bị đuổi học.”

Raymond và Kevin hai mặt nhìn nhau, nhất trí quay về phía Dilin.

Soso đến học viện lâu như vậy, vẫn luôn làm công việc chỉnh lý công văn linh tinh lộn xộn, chưa từng học

qua ma pháp. Nếu trận đấu lần này thật sự giống như đồn đại, là thành chiến, vậy Soso thực không an toàn.

Raymond nhớ tới cuộc thi nhập học khắc nghiệt của St Sorvi, niềm vui về nhà nhất thời tiêu tán, thay vào đó là lo lắng khôn cùng.

Dilin khoát tay lên nhẹ xoa đầu Soso, “Yên tâm. Thành chiến không chỉ yêu cầu ma pháp, còn có chiến thuật.”

Kevin cau mày: “Chúng ta chưa từng học chiến thuật. St Sorvi mới cần học thứ này chứ?”

Raymond cười nói: “Cậu quên xuất thân của Dilin à?”

Kevin bị hấn nhắc nhở liền tỉnh ra, lúc này mới nhớ cậu là hậu nhân của Shamanlier đệ nhất chiến tướng, vội vàng nói: “Vậy cũng tốt. Có cậu chỉ huy tác chiến, chúng ta nhất định sẽ thắng.”

Nghĩ đến những tri thức được học từ bé có thể phát huy công dụng, trong lòng Dilin đương nhiên hưng phấn, bất quá biểu cảm lại tĩnh lặng, “Chuyện này phải do đạo sư an bài.”

Raymond vỗ vai hấn: “Lần này dẫn đội là Hydeine...đạo sư, không thành vấn đề.” Chỉ nhìn việc Hydeine chọn duy nhất một mình Dilin trong bao nhiêu người, liền biết anh ta có bao nhiêu biệt đãi đối với cậu ấy, cho nên trong lúc thi đấu cho môn sinh đặc ý của mình một cơ hội thi triển tài năng cũng thực dễ hiểu. Dù sao lấy thanh danh gia tộc Bassekou, làm như vậy cũng hợp tình hợp lý.

Dilin theo bản năng đánh mắt nhìn đuôi thuyền.

Hydeine vừa lên thuyền đã tiến vào phòng riêng không hề đi ra.

Các thiếu niên rất nhanh liền phóng khoáng vứt chuyện này ra sau đầu, bắt đầu thảo luận về mỹ thực và cảnh đẹp của Sonlisgar.

Thuyền chạy từ hồ Huyền Cảnh về đến thủ đô tổng cộng mất chín ngày.

Tâm tình các thiếu niên từ khẩn trương đến hưng phấn, từ hưng phấn đến phiến muộn, từ phiến muộn đến mệt mỏi, cuối cùng khi nhìn lại bờ sông, tiếp tục khẩn trương cùng hưng phấn, lên lên xuống xuống, vòng một vòng tròn lớn.

Bởi vì chỗ ngồi trên thuyền có hạn, buổi tối bọn họ chỉ có thể ngắm cảnh từ phòng ngủ lầu hai, nhiều người như vậy nếu tụ tập xuống dưới boong thuyền thì quả thực ngay cả xoay người cũng khó khăn. Cho nên Dilin và Soso chỉ ở một đêm liền bỏ cuộc, thà ngồi trong khoang thuyền cũng không chịu đi ra. Cùng lắm ban ngày đi lên ngủ bù một giấc.

Thời điểm rời thuyền, cậu còn khá khỏe mạnh, trong khi Soso mặt tái nhợt cơ hồ đứng cũng không vững.

Ở cùng phòng với bọn họ lâu như vậy, Raymond sớm đã coi Soso là đệ đệ mà đối đãi, thấy thế oán giận nói: “Điều tại học viện, nếu dùng ma pháp trận thì đâu cần chịu tội nhiều thế này.”

Kevin nhún vai: “Không còn cách nào. Sau khi rừng Mộng Yểm không thể tùy ý ra vào, số lượng ma hạch giảm mạnh, bảo thạch lại là tài nguyên không tái sinh, cho nên học viện St Paders mới không thể không hủy bỏ những ma pháp trận có thể dùng vật khác thay thế.”

Raymond trầm nói: “Rừng Mộng Yểm ở ngay cách vách, lấy hai ma hạch thì có gì khó?” Hắn không tin St Paders thật sự vẫn luôn canh giữ những bảo vật trong rừng Mộng Yểm mà chưa từng ra tay lấy đi.

Kevin biết nói không lại hắn, thức thời câm miệng.

Bất quá rời thuyền cũng không phải đã đến học viện Honorable St Sorvi ngay.

Phương tiện giao thông bọn họ cần đi còn chưa có hết.

Raymond khiếp sợ nhìn hai cỗ xe bò thật lớn trước mặt, ghen hòng trở mặt nói: “Không ai nói cho mình...”

Đã có học sinh ngồi lên dưới sự hướng dẫn của đạo sư, Alidi và Jeffrey cũng được xếp vào đội.

Dilin nghiêng đầu nhìn Hydeine.

Hắn mặc một thân pháp bào màu đen, hai tay bắt sau người, vẻ mặt không cảm xúc, giống như những học sinh này không có chút quan hệ nào với hắn.

Dilin cảm thấy trong đầu có chút không thoải mái.

“Đi nhanh đi.” Raymond dùng khuỷu tay phải đụng cậu, “Đi chiếm chỗ tốt.”

Dilin giúp Soso lui về phía sau xe.

Đang định lên xe, ánh mắt Hydeine đột nhiên quét lại. Trong lòng Dilin nhảy dựng, bước chân không khỏi ngập ngừng.

Có phải anh ta có lời nào muốn nói với mình? Trong óc Dilin đột nhiên toát ra một ý niệm như vậy.

Nhưng ánh mắt Hydeine không dừng lại, rất nhanh rời đi.

Dilin thất vọng, lại không biết mình vì sao thất vọng.

Cậu lên xe, đặc biệt lưu vị trí bên cạnh cho Soso, để có thể hô hấp được không khí tươi mới.

Kevin hiển nhiên rất bất mãn với chỗ ngồi ngoài cùng của mình, mở to mắt trừng Raymond, không vừa lòng nói: “Đây là đặc trưng của Sonlisgar?”

Raymond lên xe cùng hắn, chỗ ngồi cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, nhưng không thể phát giận, không có biện pháp, ai bảo địa bàn dưới chân này vừa vận thuộc Sonlisgar? Cho nên hắn chỉ có thể cười bời nói: “Đặc trưng nông thôn, đặc trưng nông thôn.”

Kevin cho hắn cái mặt quỷ.

Kỳ thật so với bọn Raymond, Dilin quý tộc an nhàn sung sướng, hắn còn quen thuộc với xe bò hơn.

Raymond đột nhiên ghé sát vào Dilin, nhỏ giọng hỏi: “Cậu có phát hiện Hydeine đạo sư hình như rất không cao hứng?”

Dilin theo ánh mắt của hắn nhìn lại, mới phát hiện Hydeine ngồi ở phía trước nhất, cùng với người đánh xe. Dù chỉ là bóng dáng, vẫn tràn ngập lạnh lùng và xa cách.

Kevin ngồi gần hắn nhất, cười lạnh nói: “Ai ngồi trên một cái xe thể này mà cao hứng cho được?” Cho dù không đủ xe ngựa, tốt xấu cũng phải ra mấy chiếc a. Để cho người người vai kề vai, đùi dán đùi, tính làm gì?

“Mình cảm thấy từ khi anh ta lên thuyền đã bắt đầu không cao hứng.” Raymond lại tổng kết.

Tuy rằng rất nhiều tổng kết của hắn chỉ là nhất sương tình nguyện phán đoán, Dilin vẫn rất ngạc nhiên với phán đoán của hắn, “Vì sao?”

“Ở trên thuyền chưa từng đi ra, hiện tại lên bờ, sắc mặt lại không tốt.” Raymond nói.

Soso đột nhiên nhả ra một câu, “Em nghĩ có khả năng Hydeine đạo sư say tàu.”

Ba người bên cạnh quái dị nhìn nhóc.

Thanh âm Soso đột nhiên thấp đi, “Đoán thôi.”

Raymond vuốt cằm, “Có khả năng. Anh ta là hỏa hệ ma pháp sư nha.” Hắn đột nhiên nghiêm túc nhìn chăm chăm Dilin.

Dilin tức giận nói: “Mỗi lần cậu dùng ánh mắt này nhìn mình đều sẽ có chuyện chẳng hay ho.”

Raymond nói: “Mọi việc luôn có ngoại lệ.”

Dilin nhướng mày.

Trên mặt Raymond lập tức lộ ra tươi cười, “Mình chỉ cảm thấy nếu Hydeine đạo sư thật sự không khỏe, cậu là đệ tử, hoàn toàn có lý do cũng như nghĩa vụ đi thăm.”

Dilin hồ nghi nhìn hắn, “Sau đó?”

“Thuận tiện thăm dò xem, có phải thành chiến do cậu chỉ huy.”

“Sau đó?”

“Nếu là thật,” Raymond rút cục lộ ra bộ mặt thật, bắt lấy cánh tay cậu, chân thành nói, “Nhất định phải phân cho mình một nhiệm vụ an toàn mà oanh động!”

Dilin mặt không đổi sắc, “Thối kèn?”

Raymond: “...”

Dù ban ngày cự tuyệt Raymond, đến tối, Dilin vẫn nhịn không được gõ cửa phòng đối diện.

Khách sạn bọn họ trụ không tính tốt cũng không tính kém, mỗi tầng có mười gian phòng. Không biết là hữu ý hay vô tình, phòng Hydeine vừa vặn đối diện với phòng của cậu và Soso.

Cửa rất nhanh mở ra, Hydeine một đầu tóc vàng ướt sũng nhúu mày nhìn cậu.

Mu bàn tay Dilin thành linh lạnh lẽo, cúi đầu mới phát hiện là giọt nước từ trên tóc Hydeine nhỏ xuống.

“Có việc?” Hắn nhướng mày.

Không thể không nói, Hydeine với mái đầu ẩm ướt nhìn qua trẻ tuổi hơn so với bình thường nhiều lắm, thậm chí có vài phần nhu nhược.

...

Nhu nhược?

Dilin bị từ ngữ của chính mình làm cho hoảng sợ.

Hydeine thấy cậu không trả lời, dứt khoát để ngõ cửa đi vào trong.

Dilin do dự xong, theo bước hắn đi vào, sau đó nhìn thấy hắn đứng đối diện tấm gương, vươn tay tạo ra ngọn lửa...

Đốt tóc trên đầu mình?

52. Chương 51: Công Thành Đại Tái (một)

“Đạo sư!”

Dilin nghe được thanh âm cất cao lạnh lạnh của mình.

Hydeine dùng khóe mắt nhìn cậu.

“Anh...” Dilin rất nhanh phát hiện hóa ra hắn đang hong tóc, nguyên bản vốn định ngăn cản lập tức khựng lại, đổi thành, “Cần giúp đỡ không?”

Ngọn lửa trên tay Hydeine lụi tắt, gật đầu nói: “Giúp ta hong tóc.”

Phương thức sấy khô của thủy hệ ma pháp là chia lìa thủy nguyên tố bám mặt ngoài tóc, nhưng không được xóa bỏ thủy nguyên tố của tóc, thuộc loại ma pháp khó.

Dilin nhớ tới biện pháp được nhắc tới trong quyển “Thủy ma pháp quấy khí”, cách để phân biệt thủy nguyên tố phổ thông và thủy nguyên tố trong tỏi già và thịt vụn chính là mùi của chúng. Tác giả đề cập tới, thủy nguyên tố chứa mùi sẽ có màu khác thủy nguyên tố bình thường, sự bất đồng này không phải cố định, sẽ căn cứ vào lý giải của người sử dụng ma pháp đối với các loại mùi mà biểu hiện thành các màu sắc khác nhau.

Dilin xem xong quyển sách kia, vẫn luôn muốn tìm cơ hội thử một lần, hiện tại cơ hội trước mắt, cậu lại thấy do dự.

Hương vị của thịt và tỏi đều dễ phân biệt, nhưng mùi tóc Hydeine...

Dilin nhìn chăm chăm đầu tóc vàng kia, chần chừ có nên nghe lời tiến đến hay không.

Hydeine thấy cậu chậm chạp bất động, cau mày nói: “Đừng nói với ta người không muốn làm.”

Băn khoăn chần chờ của Dilin bị một câu này lập tức xóa bỏ, cậu nghiêm túc nói: “Có thể thỉnh đạo sư để tôi gội tóc của ngài chút không?”

...

Hydeine sắc mặt cổ quái nhìn cậu.

Dilin sợ hãi hiểu lầm, vội vàng nói lý do.

“Như vậy a.” Khóe miệng Hydeine hơi cong lên, trong mắt hiện ra trêu tức quen thuộc.

Dilin hối hận.

Cho dù người trước mắt này là đạo sư của cậu, cậu cũng không nên có bất luận dính dáng cá nhân nào khác. Có lẽ, bây giờ xoay người còn kịp?

Cậu trộm nhớ lại cự ly từ lối vào đến đây.

“Được rồi.” Hydeine đồng ý.

Lần này đến lượt Dilin chần chờ.

Hydeine dứt khoát cúi đầu, duỗi cổ đến trước mặt cậu.

Một đạo hương khí thanh tân như có như không bay vào mũi Dilin. Nếu không phải khoảng cách gần như vậy, nhất định không thể ngửi thấy.

“Còn muốn gần hơn chút nữa?” Đầu Hydeine tiến lại.

Mái tóc bị lửa hơi nửa khô nửa ướt đảo qua mũi cậu, khiến Dilin hoảng loạn lui về phía sau nửa bước, ho khan nói: “Được rồi, tốt lắm.”

Hydeine ngẩng đầu, “Như vậy có thể bắt đầu chưa?”

“Àn.” Dilin lấy lại bình tĩnh, nhắm mắt lại.

Trong đầu lập tức hiện lên đồ hình phân bố của thủy nguyên tố.

Trong một đám thủy nguyên tố lấp lánh, nguyên tố trên đầu Hydeine phá lệ sáng ngời. Có thể thấy độ đậm đặc của thủy nguyên tố rất cao. Nhưng là, Dilin tìm kiếm trên đầu hắn nửa ngày, cũng không tìm thấy thủy nguyên tố khác biệt như trong quyển “Thủy ma pháp quỷ khí” nhắc tới.

Trước khi tìm được, cậu không dám tùy tiện di động thủy nguyên tố trên đầu Hydeine, sợ vạn nhất dời hết, đầu hắn sẽ biến thành một đồng cỏ khô.

Ước chừng qua ba phút đồng hồ, đám thủy nguyên tố kia di động.

Dilin cả kinh mở mắt, phát hiện Hydeine đã ngồi trên giường.

“Đạo sư...” Cậu áy náy nhìn hắn.

Hydeine dựa lưng vào đầu giường, tùy tay lôi ra một quyển sách, lắc lắc tay nói với cậu: “Người tiếp tục. Ta nghỉ ngơi một chút.”

“...”

Lấy biểu hiện dĩ vãng của Hydeine mà nói, câu “Nghỉ ngơi một chút” này của hắn thật sự có thể coi là ôn nhu hòa nhã, nhưng Dilin nghe vào tai lại không có cảm thụ tương tự. Cậu quyết định ăn ngay nói thật, “Tôi không nhận ra thủy nguyên tố trong tóc đạo sư.”

Hydeine lật sách, khoan thai nói: “Không nhận ra, vì căn bản không nhìn thấy.”

“Không nhìn thấy?” Dilin bình tĩnh. Đúng rồi, thủy nguyên tố trong tóc dù có tồn tại cũng nhất định cực kì bé nhỏ, căn bản không có khả năng sáng lên trong đầu cậu, “Tôi hiểu rồi.”

Cánh tay cậu vung lên, thủy nguyên tố vèo cái bay đến, dừng trên chần của Hydeine.

Hydeine từ trong sách nâng mắt.

Dilin cười gượng phân giải thủy nguyên tố trong chần, sau đó thả ra không khí.

Hydeine nói: “Độ ẩm của phòng gia tăng.”

“Ách, tôi có thể điều tiết lại.” Dilin vừa định vận dụng ma pháp, chỉ thấy Hydeine khoát tay nói: “Không hề gì.”

“Như vậy, đạo sư ngủ ngon.” Dilin nhẹ nhàng thở ra, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Người tìm ta, vì muốn hong tóc cho ta?” Hydeine lười biếng ngăn chặn cước bộ của cậu.

Dilin lúc này mới nhớ đến nguyên nhân mình tới đây, thuận tiện hỏi: “Tôi thấy sắc mặt đạo sư ban ngày không tốt lắm, cho nên tới nhìn xem có phải...say tàu hay không...”

“Đúng vậy.”

“Thật sự say tàu?” Trong lòng Dilin không biết vì sao có chút cao hứng. Hydeine vốn luôn tỏ ra tự cao tự đại, giống như không gì không làm được nguyên lai cũng có nhược điểm.

“Bất quá,” Hydeine chuyển giọng, “Câu thăm hỏi của người có phải quá muộn rồi không?”

Dilin cứng đờ.

Hydeine chậm rãi tiếp tục: “Thuyền đi tổng cộng chín ngày?”

Chẳng lẽ anh ta luôn trốn trong phòng chờ cậu đi qua thăm hỏi?

Trong óc đột nhiên hiện lên hình ảnh Hydeine ngồi trên giường, vẻ mặt oán niệm nhìn cửa.

Dilin bị chính ý tưởng của mình đóng băng, hồi lâu mới nói: “Tôi tưởng đạo sư hy vọng có không gian riêng.”

“Không gian riêng à.” Hydeine gật đầu, “Lấy cớ không thôi.”

Dilin cúi đầu.

Trên thực tế, thời điểm ở trên thuyền cậu đích xác không muốn đi qua thăm hỏi gì. Không biết tại sao, so với lão sư trước, ranh giới thầy trò giữa mình và Hydeine không phân minh bằng. Cùng với đó, quan niệm tôn sư trọng đạo cũng không khắc sâu như vậy.

Có lẽ, vì Hydeine thật sự rất không giống một lão sư?

“Ta chấp nhận cơ của ngươi.” Hydeine một lần nữa dùng ánh mắt triệu hồi cuốn sách, nửa ngày mới phát hiện Dilin còn đứng lặng tại chỗ không đi, nghi hoặc hỏi, “Còn có việc?”

Dilin muốn hỏi biểu hiện không tốt trên thuyền của mình có ảnh hưởng đến phân công chức vụ trong lúc thành chiến hay không. Dù sao cậu vẫn thực chờ mong danh hiệu chỉ huy này. Nhưng nhìn vẻ mặt Hydeine, nhớ đến đủ loại việc xấu lúc trước của hắn, vẫn cảm thấy tiếp tục giữ im lặng là hơn.

Không còn cách nào, anh ta nhất định dùng nó để áp chế mình.

Dilin trở lại ký túc xá, Raymond và Kevin đang ở đó, đều hỏi thế nào rồi.

Dilin tỉnh lược chi tiết hong tóc, chỉ nói Hydeine đích xác say tàu.

Raymond cảm khái, không nghĩ người như Hydeine cư nhiên cũng say tàu, thật sự làm cho người ta khoái trá.

Mặc dù ý nghĩ của mình chẳng khác gì cậu ấy, nhưng từ miệng người khác nói ra, tất nhiên không dễ nghe.

Dilin áp chế phiền não trong lòng, uyển chuyển hạ lệnh đuổi khách.

Vừa vặn Soso đang nằm trên giường say ngủ, Raymond và Kevin thức thời đứng dậy trở về phòng.

Dilin rửa mặt xong, nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại ngủ không được.

...

Lúc về St Paders còn phải ngồi thuyền, có lẽ cậu nên mua thuốc say tàu.

Xe bò chậm rãi chạy hai ngày, rốt cuộc đến “chiến trường”.

Thứ Sonlisgar dành ra nghiêm khắc mà nói cũng không thể gọi là thành, mà là một trấn, một trấn có tường thành cao sáu thước.

Dilin vừa thấy được tường thành, liền nhú mày.

Không sông đào bảo vệ, không có thành lũy chưa tính, dù sao cũng không thể trông cậy vào Sonlisgar đem

đại thành chân chính ra cho bọn cậu chơi đùa, nhưng tường thành như vậy cũng quá khoa trương, rõ ràng thiết kế vì phe công thành!

Raymond thấy ánh mắt cậu tỉ mỉ quan sát tường thành, thấp giọng nói: “Thế nào? Có phương án tác chiến gì chưa?”

“Hai chữ.” Dilin thở dài.

Raymond kinh ngạc: “Thật sự? Chữ gì?”

“Tử thủ.”

“...Nghe như không quá may mắn.”

Dilin nhớ tới cậu ta là quý tộc Sonlisgar, nếu mình oán giận không khỏi thương tổn tình cảm hai người, liền không đáp lời.

Bất quá cậu không mở miệng không có nghĩa là không ai mở miệng.

“Tường thành này thấp quá a!”

“Rào tre à!”

“Là chuồng dê bò. Phòng sói.”

“Uy uy uy, cái gì mà phòng sói? St Sorvi bọn họ là sói, thế chúng ta là cái gì?”

“...”

Học sinh sơ cấp viện nhìn thấy tường thành liền nhao nhao oán giận.

Sắc mặt Raymond không tốt lắm.

Dilin vỗ vỗ vai hấn an ủi: “Nếu tường thành rất cao, còn cần chúng ta làm gì?”

Raymond nhếch nhếch miệng, nhưng tâm tình rõ ràng hoãn xuống.

Dilin đột nhiên rất muốn biết cái nhìn của Hydeine với tường thành. Cậu ngóng trông về phía trước.

Hydeine đứng ở phía đầu đội ngũ. Hắn làm như không thấy tường thành, mắt điếc tai ngơ với nghị luận, đi thẳng về phía cánh cửa nhìn qua dị thường đúng chuẩn “lâu năm không sửa” giữa tường thành kia.

Kevin lặng lẽ đến phía sau Dilin, nhỏ giọng nói: “Tìm được một trấn như vậy, Sonlisgar nhất định mất không ít công sức.”

Dilin cười gượng không nói.

Học viện Honorable St Sorvi nằm trong cảnh nội Sonlisgar. Sonlisgar có thiên vị bọn họ cũng thực bình thường. Bất quá tổng thể mà nói, phe thủ thành có ưu thế so với phe công thành, cho nên, cũng không tính quá bất công.

...

Một giờ sau, cậu thu hồi ý nghĩ lúc trước.

“Cái gì mà phía công thành không có ưu thế, cho nên nhân thủ tăng gấp đôi?”

Học sinh học viện nhao nhao chất vấn, cãi lộn ầm ĩ.

Quan giám sát và giám khảo Sonlisgar phái tới đều trong mong nhìn Hydeine, hy vọng hắn đi ra biểu hiện thái độ.

Hydeine ngồi trên chiếc ghế thoải mái nhất ở đại đường, híp mắt, uống cà phê, khoan thai chẳng thèm đếm xỉa.

Quan giám sát chịu không nổi, hỏi một câu, “Đạo sư, người xem?”

“Ta thu người làm học sinh lúc nào?” Trên mặt Hydeine rành rành viết hai chữ chán ghét.

Mặt quan giám sát không giấu nổi giận dữ, thầm nghĩ, ta bắt quá khách khí một câu, người cư nhiên không nể mặt! Ngữ khí của hắn lập tức đông cứng, “Ta biết học viện St Paders có được danh tự tốt đẹp, là đệ nhất học viện trứ danh đại lục.” Hắn đem hai chữ “đệ nhất” kéo dài, “Cho nên ta tin tưởng St Paders sẽ không dùng ưu thế của phe thủ thành để chiếm thắng lợi?”

Các học sinh thấy hắn và Hydeine nói chuyện, tự giác mà yên lặng.

Hydeine thản nhiên nói: “Ý của người nói, St Sorvi nhất định phải hai đánh một mới có thể thắng St Paders?”

Quan giám sát ghen hòng, vội vàng nói: “Không phải, ta nói, phe thủ thành có ưu thế. Cho nên cần dùng một ưu thế khác đền bù cho học viện Honorable St Sorvi.”

Hydeine nghĩ nghĩ nói: “Được rồi.”

Quan giám sát vui vẻ.

“Vậy cho nhóm hấn ưu thế của phe thủ thành đi.”

Quan giám sát từ vui mừng chuyển kinh ngạc.

Hydeine để chén cà phê sang bên cạnh, đứng lên nói: “Chúng ta đi công thành!”

Thấy quan giám sát còn ngây ra ở đó, hấn bổ sung: “Yên tâm, cho dù ở phe công thành, đối phó với bọn họ, chúng ta dùng một chọi một là được.”

Học sinh St Paders ồn ào như sấm.

Quan giám sát: “...” Sự tình sao lại biến thành thế này?

53. Chương 52: Công Thành Đại Tái (hai)

St Sorvi chủ công, nhân thủ tăng gấp đôi đều là ước định lúc trước của Sonlisgar với viện trưởng học viện Honorable St Sorvi, quan giám sát dù gan to bằng trời cũng không dám phủ định. Nhưng lời của đại biểu học viện ma pháp St Paders hấn lại không thể bỏ qua, dù sao trận đấu lần này là St Sorvi làm chủ sự mời đối phương tới, nếu một câu của mình đuổi đối phương về mất, hấn chịu không nổi.

Quan giám sát cười làm lành một hồi, vẫn thấy Hydeine bất vi sở động, đành ngượng ngùng rời đi, báo cáo cho thượng cấp.

Hấn vừa đi, Hydeine ra lệnh cho các học sinh còn đang hưng phấn về phòng nghỉ ngơi.

Dilin đi phía sau, nắn nắn ná ná.

“Dilin”. Hydeine mở miệng.

Dilin bật người đến trước mặt hắn.

“Bạn cùng phòng người tên là gì?”

Dilin ngấn người, “Soso?”

“Tóc đen.”

“Raymond?”

“Hắn là người Sonlisgar?”

Dilin gật gật đầu, “Đúng vậy.”

Hydeine nói: “Để hắn chuẩn bị phương án tác chiến.”

Dilin triệt để ngơ ngẩn.

Hydeine nói: “Hắn làm chỉ huy.”

Dilin cảm thấy thân thể giống như bị một xô nước đá dội xuống, trong ngực vừa lạnh vừa cứng, nhưng bản lĩnh bất động thanh sắc nhiều năm dưỡng thành khiến cậu không biểu hiện cảm xúc lên mặt, mà hồi đáp dị thường tỉnh táo: “Vâng, Tajires đạo sư.”

Hydeine cúi đầu nhìn cậu một cái, giấy lát sau, chậm rãi nói: “Người không cần tham dự vào nhiều.”

“...Vâng.”

Dilin không biết mình làm thế nào về được phòng, hình như là đi nhầm vài lần. Cậu chỉ biết đứng bên cửa, nhìn ánh mắt trừng to của Soso, băng lãnh trong lòng liền hòa tan, bị lạnh lẽo khó chịu thoáng cái lao tới, thiếu chút nữa đánh gục cậu.

Nguyên lai, cậu đã từng chờ mong nhiều như vậy, cho nên một khi hụt hẫng, mới suy sụp như thế!

Nguyên lai, cho dù Hydeine từ đầu đến đuôi đều không biểu lộ thái độ, cậu cũng theo bản năng cho rằng đối phương đứng về phía mình.

Nguyên lai...

Nguyên lai, “nguyên lai” này nọ cũng chỉ là cậu nhát sương tình nguyện.

“Dilin, anh sao vậy? Mặt anh tái quá.” Soso cẩn thận dìu cậu.

Trên người Soso truyền đến nhiệt độ cơ thể quen thuộc khiến tâm tư của Dilin chậm rãi bình ổn, mới giật mình phát giác hóa ra nửa người đầy mồ hôi, “Không. Có lẽ có chút mệt. Anh đi tắm đây.”

“Em cũng đi.” Soso lấy khăn tắm ra khỏi túi không gian, giúp cậu ra ngoài.

Dilin dùng tay xoa nắn mặt mình, cố gắng giữ vững tinh thần. Raymond là người Sonlisgar, Hydeine để cậu ấy đảm đương chức chỉ huy là thực hợp lý. So với việc ai làm chỉ huy, chiến thắng học viện Honorable St Sorvi mới là quan trọng nhất.

Sonlisgar an bài cho bọn họ một khách sạn trong trấn, nhà tắm dùng chung ở tầng trệt.

Thời điểm bọn họ đi vào, bên trong đã chật cứng, xung quanh đều là người.

Dilin nhú mào.

Tiện nghi trong nhà tắm thực đơn sơ, ở giữa có một bồn tắm thật lớn, bên trong chứa đầy nước ấm. Tất cả mọi người đứng bên cạnh bồn tắm, dùng gáo múc nước tắm rửa.

Soso tình mắt nhìn thấy Raymond đang lúng túng cầm khăn tắm bao lấy hạ thể không chịu buông tay cùng Kevin giúp hẩn tưới nước. “Dilin, Raymond ở bên kia.”

Dù trong lòng thuyết phục bản thân phải thoải mái, nhưng lúc này đột nhiên nghe thấy tên Raymond vẫn khiến cho Dilin cảm thấy khó xử. Nhìn Soso tung tăng chạy tới, Dilin đành bất đắc dĩ theo sau nhóc.

“Hắc!” Soso vỗ tay Raymond, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Bả vai Raymond co rụt. Loại tiếp xúc da thịt trần trụi thể này hẩn hết sức không quen. “Các cậu cũng tới tắm rửa?”

“Dilin nói muốn tắm.” Soso bắt đầu cởi quần áo.

Dilin còn đang do dự.

Raymond nguyên bản không quen trần truồng lỏa thể trước mặt nhiều người, nhưng thấy Dilin tựa hồ cũng thực mất tự nhiên, trong lòng nhất thời thoải mái, kéo tay cậu nói: “Cùng tắm đi, đi một ngày rồi, thực bẩn.”

Dilin thấy người xung quanh nhìn chăm chú lại đây, sợ bọn họ cho rằng mình được nuông chiều, liền thoải mái cởi quần áo, sau đó dùng phong hệ ma pháp, trong nháy mắt đã đem khăn tắm bao kín hạ thân.

Raymond thất vọng đảo qua khăn tắm, “Chậc, nhanh tay quá đi.”

Soso không cố kỵ nhiều như vậy, chậm rãi cởi quần áo, sau đó trơ mông cầm lấy gáo chuẩn bị tắm rửa, vẫn là Dilin nhìn không ưng, vươn tay lấy khăn tắm giúp nhóc che mông lại.

“Phốc.” Ánh mắt Raymond lóe lên, nhích lại gần Dilin, nhỏ giọng nói, “Cậu và Soso kỳ thật là quan hệ đó sao?”

Dilin tức giận liếc hắn.

Raymond nói tiếp: “Cho nên mới cự tuyệt công chúa Joanne, sau đó lấy Hydeine làm lá chắn.”

“...” Dilin bó tay trước sức tưởng tượng phong phú của hắn.

Raymond hiểu rõ gật đầu, “Mình hiểu rồi.”

“Đạo sư chỉ định cậu làm quan chỉ huy lần thành chiến này.” Dilin cố ý nâng cao âm lượng.

Raymond ngơ ngác nhìn cậu.

“Làm rất tốt!” Dilin vươn tay vỗ vai hắn, tiếng vang thanh thúy khiến cho Raymond đang dại ra tỉnh lại, kinh ngạc chỉ vào mũi mình kêu lên: “Mình?!”

Những người khác đều dừng lại nhìn hắn.

Dilin cười nói: “Sonlisgar là gia hương của cậu, cho nên cậu đem thắng lợi tặng cho chúng tớ làm đặc sản quê hương là thích hợp nhất.”

“Nhưng...” Raymond chân chờ nhìn cậu.

Dilin ánh mắt kiên định, “Chúng tớ nhất định sẽ ủng hộ cậu!”

“Ủng hộ!” Kevin và những người khác đồng thời reo hò ầm ỹ.

Bọt nước vấy ra, biến thành một hồi thủy chiến.

Tắm rửa xong, Dilin trở lại ký túc xá, mới vừa nằm xuống, đã bị tiếng đập cửa thành thành của Raymond đánh thức.

Kevin bị tha tới oán giận nói: “Người này từ nhà tắm đi ra giống như giẫm phải đinh, miệng với chân chẳng dừng lại được.”

Soso nghĩ nghĩ nói: “Không ngừng liếm ngón chân sao?”

“...” Kevin kinh ngạc nhìn nhóc, “Không ngờ em còn có thiên phú kể chuyện hài nhạt.”

Dilin vội ho một tiếng, nói với Raymond đương liên tục nháy mắt bên cạnh: “Cậu muốn nói chuyện gì?”

“Mình nghĩ nghĩ, lại nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy cậu làm quan chỉ huy tốt hơn.” Raymond nói.

Dilin bất động thanh sắc nói: “Tại sao?”

Raymond nói: “Mình đốt đặc cán mai chỉ huy tác chiến, cậu lại tương đối thông thạo a.”

Kevin thầm nói: “Cậu vừa rồi không nói vậy.”

Soso hiếu kỳ hỏi: “Anh ấy nói thế nào?”

Kevin làm bộ không thấy ánh mắt Raymond, thấp giọng nói: “Quan hệ của Hydeine và Dilin tốt như vậy, nhất định vì chỉ huy là việc khổ sai nên mới phân cho cậu ấy.”

Raymond xấu hổ vò đầu: “Cũng có một chút suy tính này.”

Dilin mở miệng, “Đừng nghĩ nhiều, dù sao chỉ là chỉ huy đánh giặc, không có gì đáng ngại.” Để St Paders đến công thành, thật sự là món hời lớn. Nguyên bản thể lực của ma pháp sư còn xa mới bằng kỵ sĩ, làm phe thủ thành, có lẽ sẽ bị thể công dày đặc khiến cho thể lực chống đỡ hết nổi. Nhưng trái lại, nếu bọn họ là phe tiến công, thời gian tiến công sẽ do bọn họ quyết định, đương nhiên căn cứ vào tình trạng bản thân mà điều chỉnh bước đi, ưu thế thể lực của St Sorvi sẽ giảm bớt.

Tuy rằng cậu không biết Hydeine đề xuất trao đổi công thủ là nhất thời hứng khởi hay suy tính đã lâu, nhưng hiện tại xem ra, quyết định này thập phần có lợi cho phe ta.

Raymond trở mặt nói: “Hay là, cậu viết đại khái một phương án, cho mình tham khảo đi?”

Dilin tâm niệm khế động. Không thể làm chỉ huy, làm quân sư cho đỡ nghiền cũng tốt. Nhưng giọng nói và dáng điệu Hydeine rất nhanh hiện ra trong đầu. Cậu khó xử nói: “Đạo sư không cho mình tham dự nhiều.”

Kevin nhìn Raymond đang uể oải: “Nhìn không ra Tajires đạo sư coi trọng cậu như vậy.”

Raymond lẩm bẩm: “Mình rất cực cảm thấy, loại săn sóc này thực mặc danh kỳ diệu a.”

Hình thức trận đấu lần này là chuyện chưa từng xảy ra. Để đảm bảo an toàn cho học sinh song phương, biện pháp bọn họ thương nghị là phái đạo sư của hai học viện đến bảo hộ cho học sinh của học viện đối phương, đồng thời nhằm đảm bảo tính công bằng của trận đấu, quan giám sát phải xác nhận đạo sư song phương không làm ra bất kỳ hành vi trái công bằng nào.

Việc này nói thì đơn giản, nhưng thực hành lại thập phần khó khăn. Cho nên trừ bỏ Hydeine, tất cả đạo sư đều thức suốt đêm nghiền cứu phương án. Việc bọn họ làm đầu tiên, là đặc biệt mang học sinh lại đây thuận tiện hiệp thương sự tình trận đấu. Mà nhóm đạo sư phải thiết trí kết giới ngoài rừng Mộng Yểm, trước trận đấu một ngày mới đến.

Còn Hydeine tiếp tục trao đổi chi tiết quy tắc điều khoản trận đấu với Sonlisgar.

Quan giám sát hai ngày này bị kẹp giữa Hydeine và tổng vụ đại thần Sonlisgar, ước chừng đã gầy đi năm kg, vẻ mặt tiêu tụy, khoe mắt rũ xuống, ngay cả không ít học sinh St Paders vốn nhìn hắn không vừa mắt, cũng sinh ra một chút thông cảm.

Nhưng loại thông cảm này không hề lây sang Hydeine, ít nhất đàm phán vẫn giằng co giữa đánh hay bị đánh như cũ, bất quá St Paders phải làm phe công thành.

“Cái này, phe công thủ của thành chiến ngay từ đầu đã định ra, tùy tiện thay đổi như vậy, thật sự khó ăn nói với học viện Honorable St Sorvi. Nghe nói bọn họ đã định ra phương án tác chiến, nếu thay đổi, bộ phương án tác chiến kia sẽ phải làm lại.” Quan giám sát nói đến miệng khô lưỡi khô. Kỳ thật những lời này hắn đã nói đi nói lại nhiều lần, nhưng Hydeine đến giờ vẫn khăng khăng một mực trái tiến phải xuất.

“Là đối thủ của họ, ta thật cao hứng khi nghe được tin tức này.” Hydeine bắt vi sở động.

Quan giám sát trừng hắn, ánh mắt rành rành đang nói: Vô sỉ a vô sỉ!

“Cái này, trận đấu phải coi hữu nghị là nhất, thắng thua xếp thứ hai.”

“Chỉ cần bọn họ đồng ý thua, chúng ta nhất định làm được.” Ngón tay Hydeine nhẹ nhàng gõ một cái lên bàn.

Quan giám sát liếc mắt nhìn chén cà phê của hắn, quả nhiên rỗng không. Hắn bất đắc dĩ phát tay với bồi bàn bên cạnh. Bồi bàn hiểu ý bưng chén không đi xuống, lát sau mang chén đầy vào.

“Về đề nghị của người, kì thật ta đã nói qua với viện trưởng St Sorvi.” Quan giám sát không còn cách nào, rốt cục quyết định thay đổi chiến lược, viện đến học viện St Sorvi, “Ông ấy thực chấp nhất với phe tiến công. Dù sao đây là quyết định từ đầu, lật lọng xem ra không tốt lắm.”

“Ý của người là nói, công thủ song phương ngay từ đầu đã được định ra?”

Quan giám sát cho rằng hắn rốt cục nghe lọt, vội vàng cười xòa gật đầu.

“Cho nên mặt khác, không còn ước định nào nữa,” Hydeine chậm rãi nói, “Tỷ như, nhân số.”

Tươi cười của quan giám sát có chút cứng đờ.

Hydeine vuốt cằm nói: “Được rồi.”

Quan giám sát không dám lạc quan mù quáng.

“Nếu công thủ đã được chỉ định, như vậy, để ta tới thủ thành.”

Quan giám sát mờ mịt. “Ta” đến thủ thành là có ý gì?

“St Sorvi muốn đến nhiều người thì nhiều người, St Paders chỉ có một mình ta.” Hydeine nói xong, nhàn nhả tiếp tục uống cà phê.

Quan giám sát: “...” Chuyện này thật sự càng nói càng bất thường!

54. Chương 53: Công Thành Đại Tái (ba)

Mắt thấy trận đấu ngày càng tới gần, từ trên xuống dưới Sonlisgar đều tràn ngập không khí khẩn trương.

Nguyên bản tưởng rằng trận đấu giữa hai đại học viện tiến hành tại quốc thổ bốn quốc là một việc trọng đại đủ để khoe khoang, ai ngờ sẽ phức tạp như vậy?

Quan giám sát không ngừng xin chỉ thị cùng trao đổi, cuối cùng đạt thành hiệp nghị với song phương hai ngày trước trận đấu – St Paders vẫn là phe thủ thành, nhưng St Sorvi sẽ không gia tăng nhân thủ, song

phương lấy nhân số ngang nhau đến triển khai quyết đấu.

Nhận được tin tức, vẻ mặt Raymond lập tức suy sụp, đặt mông ngồi trên giường Dilin, nửa ngày chỉ biết thở dài, ngẩn người không nói một từ.

Theo sau hắn vào cửa, Kevin giải thích cho hai người còn lại trong phòng: “Cậu ấy đang phiền não về phương án tác chiến.” Sau khi từ công thành biến thành thủ thành, toàn bộ phương án đã định ra đều biến thành công cốc. Mất thấy thời gian còn lại một ngày, Raymond gấp đến độ miệng nhả bong bóng như cá chết.

Dilin an ủi: “Không phải cậu đã thống kê pháp thuật mỗi người am hiểu nhất sao? Hiện tại chỉ cần làm ngược lại, biến bọn họ làm lá chắn trên tường thành là được.”

Raymond oán giận: “Mình càng muốn biến đám St Sorvi kia thành lá chắn nhét vào bùn.”

Kevin nói: “Chờ cậu học được ma pháp giam cầm rồi nói sau.”

“Ma pháp giam cầm?” Dilin tò mò nhìn cậu ta.

Kevin nói: “Hydeine chưa dạy qua sao? Một loại ma pháp giống như dây thừng trói buộc con người, a, anh ta là ma đạo sư hỏa hệ. Loại ma pháp này chỉ có thủy hệ, thổ hệ và mộc hệ có thể sử dụng.”

Hydeine không nói không phải vì anh ta là ma đạo sư hỏa hệ, mà là vì anh ta căn bản không muốn dạy cậu ma pháp.

Trong lòng Dilin thấy lạt lẽo. Nhưng cậu không thể không kiên nhẫn gì mà mở mồm oán giận như Raymond. Kiểm chế trong thời gian dài đã tạo cho cậu thói quen giấu buồn bực và thất vọng trong lòng. Nếu như còn có người nào khiến cho cậu không thể giấu giếm, phải là Soso, đáng tiếc nhóc không thể giúp đỡ gì.

Raymond còn đang thở dài.

Dilin cuối cùng chịu hết nổi, bảo hắn mang bản đồ đến.

Bản đồ do Raymond lấy từ chỗ quan giám sát, mặt trên chỉ vẽ tiểu trấn và một phần tường thành.

Vì công thành, Raymond đã vẽ lảng nhảng lên bản đồ, cơ hồ nhìn không ra nguyên trạng. Hắn thấy Dilin nhú mày, lúng túng nói: “Vốn là chuẩn bị áp dụng thể công dày đặc.”

Dilin chỉ vào đám mũi tên hướng về trước bao trùm chi chít trên tường thành, nghi hoặc nói: “Đây là gì?”

“Thỏ hệ ma pháp. Phe ta tổng cộng có mười sáu học sinh thỏ hệ ma pháp, có thể kéo tường thành lên cao.”

Dilin buồn bực: “Kéo tường thành lên cao?”

Raymond giận dữ: “Đáng tiếc bây giờ không dùng được.”

“Đắp cao tường thành chẳng lẽ không phải việc phe thủ thành phải làm sao?” Dilin nhìn hấn.

Raymond chớp chớp mắt, “Mình vốn tưởng, thời điểm đối phương thủ thành đột nhiên thấy tường thành cao lên, nhất định sẽ thật bất ngờ?”

Dilin giội nước lã, “Sau đó thời điểm chúng ta leo lên tường sẽ phát hiện thang không đủ dài.”

Raymond lại chớp chớp mắt, hiển nhiên không ngờ đến điểm này.

“Đúng rồi, các cậu có thể kéo tường thành lên cao?”

“Chúng tớ thử qua, đại khái khoảng năm đến tám cm.” Raymond bổ sung, “Tuyệt đối suôn sẻ, không xuất hiện bất kì hình dạng dị thường nào. Cậu thấy dùng để thủ thành được không?”

Năm đến tám cm?

Dilin dùng ngón tay đo, sau đó thở hắt ra nói: “Mình thấy chiến lược kinh hách vừa rồi không tồi, có thể tại thời điểm bọn họ đấu tranh anh dũng, dùng để phân tán sự chú ý.” Ánh mắt cậu chuyển qua đường cong trên cửa thành, “Đây là cái gì?”

“Thủy công.” Raymond nói, “Mình và Kevin thương lượng qua, các cậu có thể tập trung cột nước tiến công cửa thành, tương tự như đem cột gỗ đập vào cửa. Đương nhiên, hiện tại vô dụng.”

Dilin nói: “Sửa thành trùng kích địch nhân được không?”

“Đương nhiên không có vấn đề.” Raymond dần có manh mối, bắt đầu hưng trí bừng bừng chỉ vào bản đồ nói tiếp.

Dilin vừa nghe vừa nghĩ, thỉnh thoảng xen vào vài ý kiến của mình.

Chờ thảo luận xong, đã là rạng sáng.

Soso và Kevin nằm trên giường đối diện, chặn bị hai người lôi kéo thành một đồng.

“Hô!” Mây đen tụ tập trên ót cũng như trong lòng Raymond cuối cùng tán ra, tươi cười nói, “Nếu không ngày mai chúng ta tiếp tục?”

Dilin xuống giường, vỗ tỉnh Kevin, kéo chăn trong tay hắn, đắp lại cho Soso.

Kevin dụi mắt đến trước mặt Raymond, ngáp một cái: “Thảo luận xong chưa?”

Raymond nhảy khỏi giường, dấm chân nói: “Còn điều phối nhân thủ nữa. Cậu có biết, bình thường chúng ta đi học đều đi theo lão sư của riêng mình, căn bản không biết ma pháp của mọi người đã đến trình độ nào, hơn nữa chưa từng phối hợp, lập tức muốn tham dự trận đấu lớn như thế, khẳng định có sơ hở.” Nói tới đây, hắn không khỏi oán giận nói, “Không biết Hydeine nghĩ gì, một chốc nói muốn công, chốc lại thỏa hiệp nói phòng thủ. Trước đây chúng ta luyện tập phối hợp vài lần đều dừng cho tiến công, hiện tại toàn bộ đều không dùng được.”

Dilin nói: “Tiến công kỳ thật chính là phòng thủ.”

Raymond nháy mắt. Buổi tối nay hắn chưa học được cái gì, chỉ học được một chiêu, thấy cái gì không hiểu thì nháy mắt.

Quả nhiên, Dilin tự giác giải thích: “Đánh cho đối phương không cách nào hoàn thủ thì sẽ không cần phòng thủ.”

Raymond hắc hắc cười nói: “Có đạo lý. Chúng ta dùng ma pháp đánh cho bọn họ mảnh giáp không còn!”

“Bất quá có một điều phải nhớ kỹ.” Dilin nghiêm túc, “Tuyệt đối phải thay phiên. Nếu không, chúng ta sẽ bị đối phương đánh đến kiệt sức.”

Raymond tràn đầy linh hội với trình độ bư hãn của học sinh St Sorvi bồi dưỡng ra, trịnh trọng gật đầu nói: “Yên tâm, mình sẽ chú ý.”

Trước trận đấu một ngày, đạo sư của St Paders rốt cục đến nơi.

Chaifuang cùng đoàn với Melina, cư nhiên còn có Tommy Clarklan.

Raymond đứng ở hàng ngũ hoan nghênh, nhỏ giọng nói với Dilin: “Ông ấy đến đây lấy cảnh vẽ tranh?”

Dilin nói: “Mình hy vọng ông ấy chỉ định vẽ phong cảnh.”

Raymond nói: “Kỳ thật có một bức tranh tập thể làm kỷ niệm cũng không tồi. Về sau có thể dùng để khoe với đàn em tư thế oai hùng ca khúc khải hoàn của nhóm chúng ta.”

Dilin nói: “Cậu khẳng định nhận ra bản thân trong bức họa?”

Raymond nói: “Mình theo đuổi là ý cảnh.”

Sau khi nói vài câu, nhóm đạo sư phong trần mệt mỏi tiến vào khách sạn, trở về phòng dưới sự hướng dẫn của bồi phòng.

Đội ngũ hoan nghênh giải tán.

Không ít người trên đường về thấp giọng đoán đạo sư có phải cũng ngồi xe bò tới.

Raymond đang định kéo Dilin tiếp tục thảo luận kế hoạch tác chiến, chợt nghe thấy giọng nói đặc biệt của Hydeine gọi sau lưng: “Dilin.”

“A!” Buồn bực là Raymond.

Dilin vỗ vai hắn, xoay người đi về phía Hydeine.

“Cuộc thi ngày mai, ta muốn sát hạch một chút.” Hydeine khép lại quyển sách trên tay.

“Sát hạch?” Tuy rằng nghe từ miệng các bạn học khác rất nhiều lần, nhưng từ miệng đạo sư của mình là lần đầu tiên.

Hydeine nói: “Nếu không qua, ngày mai người không phải thi, trực tiếp trượt.”

“...” Loại uy hiếp này tất nhiên không để lại đường lui. “Sát hạch thế nào?”

“Đương nhiên là sát hạch ma pháp.” Hydeine đứng lên, tiện tay ném sách vào túi không gian, ý vị thâm trường cười nói, “Hay là người chuẩn bị để ta khảo nghiệm chiến lược quân sự của người?”

Dilin có trì độn cũng cảm giác được, hắn không vui khi mình có hứng thú với phương diện quân sự. Về việc đem chức chỉ huy giao cho Raymond, dù cậu vẫn luôn nhắc nhở bản thân không nên để tâm, nhưng ở cái tuổi tràn ngập mơ ước, người giỏi nhất cũng khó triệt để buông tha.

Cậu rốt cục nhịn không được hỏi ra miệng, “Anh không hy vọng tôi tham dự vào việc an bài chiến thuật cho lần thành chiến này?”

“Vì sao ngươi lại cho rằng, làm ma đạo sư, ta sẽ hy vọng học sinh của mình phát huy sự tinh thông về quân sự trong khi thi?” Hydeine khoanh tay liếc cậu.

Dilin trong giây lát đã hiểu ý tứ của hắn, biện giải: “Sẽ không lãng phí bao nhiêu thời gian.”

“Không có tướng quân nào không chú ý đến chiến thuật của mình trên chiến trường.” Hydeine nói, “Mà ngươi hiện tại là đệ tử của ta, chỉ được phép tập trung vào ma pháp.”

“Một ma pháp sư ưu tú trên chiến trường phải biết phối hợp với chiến thuật!”

Hydeine cười lạnh: “Ưu tú? Là bình thường. Ma pháp sư vĩ đại chân chính phải dựa vào chính sức mạnh của mình để thay đổi chiến cuộc, không phải dựa vào cái gọi là chiến thuật!”

Dilin nói: “Thông qua chiến thuật, có thể phát huy tốt sức mạnh bản thân.”

“Quá ỷ lại chiến hữu sẽ ngăn cản đột phá ma pháp. Quán tính ỷ lại sẽ mài mòn sức sáng tạo và dũng khí của ngươi.” Hydeine đưa tay nắm cằm cậu, đôi mắt xanh thăm đối diện con ngươi của cậu, nói từng chữ, “Nhớ kỹ! Tại bất luận thời điểm nào, vô luận là sức lực không còn hay lực bất tòng tâm, không được hoài nghi năng lực mình. Phải vĩnh viễn nhớ rõ, chỉ cần ngươi nguyện ý, ngươi có thể làm bất cứ chuyện gì.”

55. Chương 54: Công Thành Đại Tái (bốn)

Thanh âm của hắn mang theo từ tính, vang dội hữu lực hiếm thấy, cặp mắt xanh lam bắn ra quang mang sắc bén, trực tiếp xuyên nhập, khiến cho tâm Dilin không khỏi run lên.

Hydeine thấy đạt được hiệu quả mong muốn, chậm rãi buông tay ra, xoay người đi vài bước, phát hiện cậu không theo kịp, quay đầu lại nói: “Cần ta gọi xe bò đến đón ngươi sao?”

Dilin mím chặt môi, không nói một lời đi theo sau hắn.

Cậu đột nhiên có cảm giác, trắc nghiệm lần này sẽ rất khó.

Hậu viện khách sạn còn có một bãi đất trống nhỏ, vây bởi một vòng tường thấp, chân tường cỏ dại mọc thành bụi, mặt tường loang loang lỗ lỗ, giống như sắp đổ đến nơi.

Hydeine dừng bước, tùy tay xuất ra một ngọn lửa giữa không trung, “Dập tắt nó.”

Dilin điều khiển thủy nguyên tố ngưng tụ thành thủy cầu, đánh vào ngọn lửa.

Lửa tắt.

“Lại đến.” Lại là một ngọn lửa tương tự.

Dilin tuy không biết nguyên nhân, nhưng vẫn phóng thủy cầu qua như cũ.

Thủy cầu xối xuống lửa, lửa bắt vi sở động.

Dilin trừng to mắt, lại thử một lần, kết quả không thay đổi. Cậu không bỏ cuộc, xuất ra hai thủy cầu to hơn, trái phải giáp công.

Chỉ nghe “ba” một tiếng, hai thủy cầu chạm vào nhau, bọt nước va chạm bắn ra bốn phía, ngọn lửa vẫn y nguyên.

“Đây là lửa gì?” Dilin nhin hết nỗi hỏi.

Hydeine chậm rãi đến trước ngọn lửa, thổi một hơi, lửa tan thành mây khói.

“...” Dilin nói, “Nó sợ gió?”

“Không, nó chỉ sợ ta.” Hydeine thuận tay lại xuất ra một ngọn lửa nữa, “Lại đến.”

Dilin hít một hơi thật sâu.

Hydeine nhướng mày.

Phút chốc, một đạo kinh phong quất qua!

Mái tóc vàng của Hydeine tung bay, lại chậm rãi hạ xuống, lộ ra cái trán trơn bóng.

Dilin chờ đợi nhìn ngọn lửa vẫn không nhúc nhích ngay cả khi gió thổi.

Hydeine nói: “Nếu có hai nhóm địch nhân liên minh, đồng thời tấn công ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?”

Dilin cau mày nói: “Vấn đề này quá chung chung.”

Hydeine nói: “Ngươi có thể trả lời chung chung.”

“Diệt bọn hần.” Dilin không chút nghĩ ngợi hồi đáp.

Hydeine nhún vai: “Người diệt đi.”

Dilin nhìn ngọn lửa tiếp tục trầm tư.

Hydeine phát tay về phía mấy cây đại. Chúng giống như có sinh mệnh tự động chạy tới xếp thành ghế dựa. Hydeine lấy từ túi không gian ra một tấm thảm lông trải lên trên, sau đó ngồi xuống.

“Nếu hai nhóm địch nhân liên minh, đồng thời tấn công...” Dilin lầm bầm lầu bầu.

Hydeine lấy ra một quyển sách, chậm rãi lật trang bìa.

“Diệt chúng... ly gián?” Ánh mắt Dilin đột nhiên sáng ngời, giống như ngọn lửa phản chiếu trong mắt.

Hydeine vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy ngọn lửa kia thu nhỏ một chút.

Dilin hưng phấn nói: “Quả nhiên là vậy.” Hydeine chặt chẽ khống chế hỏa nguyên tố cùng một chỗ, độ dày đặc so với lửa bình thường cao hơn nhiều, cho nên ngọn lửa biến thành thể rắn, không nhúc nhích, cũng không thể dùng nước dập tắt. Vừa rồi cậu dùng thủy nguyên tố phân tách hỏa nguyên tố trong lửa, quả nhiên khiến nó thu nhỏ.

Hydeine nói: “Nếu đây là ngọn lửa của người trước khi đi ngủ, có lẽ phải đợi đến sáng hôm sau nên tàn người mới bắt đầu ngủ được.”

Dilin nói: “Đây là sát hạch?”

“Không. Đây là hâm nóng người.” Hydeine lại thổi một hơi, lửa tắt.

Dilin nói: “Vậy sát hạch là...” Nếu đây là hâm nóng người, vậy chỉ sợ sát hạch sẽ càng khó ứng phó. Cậu cố giữ tinh thần.

Hydeine tùy tay vẽ ra một khiên lửa hình tròn, “Công kích ta!”

Hần vừa mới nói xong, đã có mười mấy thủy cầu đánh vào khiên lửa.

Hydeine cách tấm khiên liếc cậu.

Tựa hồ cảm giác thấy hần nhìn chăm chú, Dilin mỉm cười giải thích: “Tôi đang làm nóng người.”

Ngọn lửa trên tấm khiên hừng hực thiêu đốt, hiển nhiên khác với ngọn lửa vừa rồi, ít nhất hỏa nguyên tố không gắt gao tụ tập lại một chỗ trở thành thể rắn. Nhưng thủy cầu vẫn không mấy may ảnh hưởng đến nó.

Dilin nghĩ ngợi, dùng phương pháp dập lửa vừa rồi để đối phó với tấm khiên.

Bên ngoài khiên lửa bị chậm rãi phân giải đi, nhưng rất nhanh, ngọn lửa mới lại bốc lên, thay thế vị trí cũ, thậm chí so với vừa rồi còn dày đặc hơn.

Dilin nhú mày.

Hydeine cười lạnh một tiếng, đẩy khiên lửa về phía cậu.

Gót chân Dilin khẽ động, đang muốn lui ra sau nửa bước, trong óc lại hiện lên ánh mắt khinh thường của Hydeine, chân lập tức dừng lại, dùng phong hệ ma pháp toàn lực thổi về phía khiên lửa.

Ngọn lửa bật về phía sau, lại quay trở lại, nửa bước chưa dời.

“Ta xem rất nhiều sách ma pháp của người khác.” Hydeine chậm rì rì nói.

“Àn.” Dilin thuận miệng trả lời.

Hydeine nói: “Thực khoái trá?”

Dilin ngẩn người, không rõ hần chỉ cái gì khoái trá.

“Tựa như bé gái thích đọc tiểu thuyết ái tình.” Hydeine nói, “Không hề thực dụng, nhưng có thể giết thời gian.”

Dilin rốt cục hiểu, hần đang trêu chọc mình. “Cũng không phải lúc nào cũng thế!” Cậu đột nhiên dùng thủy nguyên tố ngưng tụ thành một tấm khiên tương tự như hỏa nguyên tố, kề sát khiên lửa, cố gắng bức nó về phía trước!

“Ý tưởng kỳ dị.” Hydeine xoay chân.

Khiên lửa lại mạnh mẽ tiến tới một bước.

Trán Dilin dần dần toát mồ hôi lạnh, khiến nước càng ngày càng loãng, ánh sáng màu cam xuyên qua tầng nước trong suốt chiếu lại, giống như gió nóng quất vào mặt. Cậu nhắm mắt, lấy lại bình tĩnh, một lần nữa hóa thủy nguyên tố thành khiên nước, phân giải khiên lửa.

“Làm nóng người” của Hydeine nhất định có đạo lý của hần.

Dilin nhìn ngọn lửa lần thứ hai lại xuống, đột nhiên tăng tốc độ phân giải của thủy nguyên tố.

Đúng rồi, chính là tốc độ!

Ngọn lửa bù lại trước khi hỏa nguyên tố bị phân giải yêu cầu tốc độ, chỉ cần tốc độ phân giải của cậu nhanh hơn, khiên lửa sẽ bị dập tắt, tuy rằng làm vậy cũng không hề dễ dàng.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Dilin đã hoàn toàn chìm đắm trong cuộc chiến đấu với tám khiên lửa.

Hydeine lấy đồng hồ quả quýt ra nhìn giờ.

Khiên lửa còn lại một nửa.

“Chắc.” Năm ngón tay Hydeine thu lại, khiên lửa biến mất.

Dilin đột nhiên thả lỏng, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Ăn cơm trưa xong tiếp tục.”

Dilin trở lại ký túc xá, Soso đã mang cơm về giúp cậu.

Raymond một bên ân cần giới thiệu: “Thịt bò nướng than nổi danh nhất Sonlisgar, bên trên ướp gia vị độc đáo, cam đoan cậu sẽ ăn hết sức ngon miệng.”

Dilin ngồi trên ghế, cầm lấy dao nĩa nghiêm túc nhìn tảng thịt bò: “Là mấy con bò kéo xe cho chúng ta?”

Raymond há miệng thở dốc, hồi lâu mới nói: “Buổi chiều mình sẽ đi nghiệm chứng.”

Dilin tùy tiện ăn một miếng, liền bỏ xuống.

Raymond bắt mắt nói: “Ăn không ngon?”

Dilin lắc đầu.

Raymond nói: “Hydeine lại đưa ra nan đề khó giải sao?”

“Mình phải sát hạch.”

“Sát hạch cái gì?” Soso và Raymond đều rất ngạc nhiên, ngay cả Kevin vẫn luôn ngồi bên cạnh ngấm tranh cũng ngẩng đầu.

“Dập lửa.”

Ba người, ba khuôn mặt tò mò.

Dilin phát tay, ngã đầu ngủ trên giường không chịu giải thích tiếp.

Ba cái đầu lập tức chụm lại một chỗ.

Raymond thấp giọng nói: “Dập lửa? Chẳng lẽ là Hydeine phóng hỏa ở phía trước, cậu ấy dập lửa phía sau?”

Kevin nói: “Không có khả năng đơn giản như vậy. Có thể nào là phóng hỏa đầy trời, sau đó để cậu ấy dập lửa đằng sau?”

Raymond tức giận: “Cái đó và cái mình vừa nói có gì khác nhau?”

Kevin nói: “Của mình khó hơn.”

“Có thể nào không phải là lửa bình thường?” Soso đột nhiên nhả ra một câu.

Raymond và Kevin cùng quay đầu nhìn nhóc.

Soso theo bản năng rụt rụt cổ.

Raymond vuốt cằm: “Có khả năng. Nếu không Dilin không lý nào không nói ra.”

“Nhưng cái gì là lửa không bình thường?” Kevin nghi hoặc hỏi.

“Chẳng lẽ?” Raymond biến sắc.

Kevin nhìn về phía hắn, lại phát hiện hắn đang nhìn đũng quần mình.

“...Không thể nào?” Khóe mắt Kevin giật giật.

“Các anh đang nói gì thế?” Soso mờ mịt.

...

Raymond vội ho một tiếng: “Em thấy thịt bò giữa trưa thế nào?”

Đến chiều, Dilin vừa tỉnh dậy, đi giày xong liền chạy xuống lầu dưới, phía sau rất nhanh truyền đến tiếng bước chân. Cậu ngạc nhiên quay đầu. Soso, Raymond và Kevin đều vội vàng vàng chạy lại đây.

“Các cậu...” Dilin hỏi bằng ánh mắt.

Raymond nói: “Chúng tớ muốn đi tham quan học tập.”

Dilin do dự.

Không biết buổi chiều Hydeine sẽ ra đề bài gì, cậu cũng không muốn bộ dáng bó tay của mình bại lộ trước mặt người khác.

Raymond và Kevin hiển nhiên hiểu lầm do dự của cậu.

Raymond vỗ vai cậu nói: “Đều là bạn bè, có chuyện ngàn vạn lần không cần để trong lòng.”

“Nhưng mình cảm thấy tự mình đi giải quyết là được rồi.” Sát hạch của cậu không lý nào để cho bọn họ giúp đỡ.

“Có chúng tớ, ít nhất anh ta sẽ không lộ liễu trắng trợn như vậy a.” Raymond nói bóng gió.

Dilin nháy mắt.

Hydeine sẽ không lộ liễu trắng trợn vì bọn họ ở đó? Tự tin của cậu ấy đến từ chỗ nào vậy?

Bất quá, bọn hắn có ý tốt, cậu cũng không muốn phụ lòng họ, thuận theo nói: “Được rồi. Cùng đi thôi.”

Raymond nhẹ nhàng thở ra.

Bọn họ không phản đối thầy trò yêu nhau, nhưng tuyệt đối phản đối cưỡng bức, uy hiếp, ngược đãi!

56. Chương 55: Công Thành Đại Tái (năm)

Hydeine nhìn thấy Raymond, Soso và Kevin cùng đến, liền nhú mày với Dilin.

Dilin nói: “Bọn họ ngưỡng mộ đạo sư đã lâu, nghe nói đạo sư sát hạch tôi, cố ý lại đây học tập.”

“A?” Hydeine cười như không cười, “Có muốn cùng thi không?”

Sắc mặt Kevin và Raymond nhất thời tối sầm.

Raymond vội vàng nói: “Bọn em đứng cạnh xem là được rồi.”

Hydeine: “Chỉ xem?”

Chẳng lẽ anh là ma đạo sư còn muốn so đo với học sinh?

Raymond và Kevin đều trừng mắt.

Soso nói: “Muốn thu học phí sao?”

Hydeine nói: “Đương nhiên.”

Raymond, Kevin: “...”

Hydeine nói: “Nếu đã đến đây, vậy tới giúp đỡ đi.”

Dập lửa còn muốn giúp đỡ? Chẳng lẽ muốn làm trò gì sao?

Xuất thân quý tộc Raymond tự nhiên biết bên trong có những trò đặc sắc gì, tim nhảy dựng đập thành thịch, cơ hồ không dám nhìn sắc mặt Dilin.

Kevin và Soso không nghĩ xa như hần.

Kevin hỏi: “Giúp đỡ thế nào?”

Hydeine nói: “Người hệ gì?”

Kevin nói: “Thủy hệ.”

“Tốt.” Hydeine nói với Dilin, “Đánh hần.”

Mọi người nhất tề sửng sốt.

Hydeine chậm rì rì bổ sung, “Dùng ma pháp.”

Mọi người giật mình, nguyên lai là đánh nhau bằng ma pháp.

Raymond bình tĩnh lại. Thiếu niên luôn có tâm lý tìm kiếm mới lạ, sau khi nhẹ nhàng thở ra lại có vài phần thất vọng.

Cảm xúc của Kevin đối với Dilin thập phần phức tạp. Bắt đầu vì xuất thân quý tộc hiên hách của cậu, tổng có vài phần khinh thường và kiêng kị, sau khi tiếp xúc nhiều, khinh thường không còn, kiêng kị tiêu tan, nhưng vì cùng là ma pháp sư thủy hệ nên lại sinh ra tâm lý so sánh. Khó có cơ hội có thể giải quyết tâm lý này, đương nhiên nguyện ý.

Tâm tình của Dilin cũng tương tự.

Hai thiếu niên đứng đối diện, đều nhìn ra hiếu thắng trong mắt đối phương.

“Đến.” Miệng Kevin lẩm bẩm.

Ba.

Một thủy cầu không hề báo trước đánh vào đầu hần, toàn thân ướt sũng, nhưng cùng lúc đó, chú ngữ của hần cũng niệm xong, chỉ thấy bốn phía quanh người Dilin xuất hiện xoáy nước, vây cậu vào trong, tựa hồ muốn cuốn bay cậu đi.

Soso và Raymond nhất tề kinh hô.

Trong phút chốc, Dilin hoàn toàn bị bao phủ trong nước.

Raymond vừa định mở miệng, đã thấy lốc xoáy xoay tròn, tiêu thất.

Dilin một thân khô mát đứng đó, so với Kevin ướt như chuột lột, muốn tiêu sái có tiêu sái, muốn nhàn nhã có nhàn nhã.

Raymond nghi hoặc: “Vừa rồi, không phải hoa mắt chứ?”

Sắc mặt Kevin vô cùng khó coi. Ma pháp đặc ý nhất của mình bị hóa giải dễ dàng chưa tính, còn bị hoài nghi là ảo giác. Nếu không phải hắn vẫn còn đang khiếp sợ chưa hồi thần, chỉ sợ đã muốn phun máu để diễn tả buồn bực và oán giận trong lòng.

Dilin nhìn phía Hydeine.

Hydeine ôm ngực, lắc đầu: “Quá yếu.”

“...” Kevin bị một câu của hắn đập tỉnh, hận không thể tìm một cái hầm chui vào.

Hydeine bĩu môi với Kevin và Raymond, “Các người cùng tiến lên.”

“...”

Đây là khuất nhục! Tuyệt đối khuất nhục! Không, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Raymond và Kevin sóng vai đứng chung một chỗ, nhìn Dilin bằng ánh mắt cơ hồ muốn phun lửa.

Dilin vô tội xấu hổ nói với Hydeine: “Đạo sư, tôi...”

“Sát hạch thua, ngày mai không cần thi lại, trượt.” Hydeine nói.

Dilin hít một hơi thật sâu, gật đầu với Kevin và Raymond.

Hai người đối diện đồng thời di chuyển.

Dilin không dám chậm trễ, ngay lập tức thiết lập một tấm chắn bằng nước giữa ba người.

Lần này Kevin dùng thủy cầu công kích, vô số thủy cầu từ trên trời giáng xuống.

Dilin nhanh nhẹn né tránh.

Hydeine hừ lạnh.

Dilin biết hẳn mất hứng mình dùng thể năng giải quyết vấn đề, đành phải làm giống như vừa rồi, liều mạng phân tách thủy nguyên tố của thủy cầu. So với hỏa nguyên tố của Hydeine, cảm giác và lực khống chế của cậu đối với thủy nguyên tố rõ ràng cao hơn nhiều, hơn nữa số lượng thủy cầu không nhiều lắm, phân tách cũng không cần cố hết sức. Chân chính khiến Dilin chú ý là Raymond. Hai người ở chung với nhau lâu như vậy, nhưng hiểu biết với Raymond chỉ dừng lại ở suy nghĩ cổ quái của hắn, cùng với việc hắn xem tiểu thuyết thật chăm chú, còn với ma pháp của hắn vẫn mảy may không biết. Cho nên khi cậu cảm thấy bùn đất dưới chân đột nhiên trôi lên, theo bản năng định lợi dụng thân thủ lần thứ hai tránh ra.

Hydeine thuận tay bắn ra hỏa cầu vào sát gót chân Dilin.

Dilin kinh hãi nhảy dựng, dùng phong hệ ma pháp nháy mắt vọt đến phía sau Raymond.

Hydeine lúc này mới vừa lòng.

Raymond và Kevin hiển nhiên không ngờ tốc độ của cậu nhanh như vậy, đến lúc kịp phản ứng, hai cột nước đã rút xuống đầu.

Kevin chịu qua một lần, đã thành quen. Còn Raymond rung mình một cái thật mạnh.

“Đạo sư.” Dilin cung kính đi đến trước mặt Hydeine, đôi mắt trông mong nhìn hắn.

Hydeine vung tay với đám người Raymond, “Xem diễn xong rồi, trở về đi.”

...

Xem cuộc vui rõ ràng là bản thân hắn! Bọn họ rõ ràng là đến diễn kịch!

Raymond và Kevin thực phần nộ – nhưng chỉ dám trộm phần nộ trong lòng. Hai người tâm tình phức tạp liếc mắt nhìn Dilin một cái, một phải một trái kéo Soso đi.

Dilin âm thầm thở dài. Raymond và Kevin vốn tới giúp cậu, hiện tại ngược lại, bị cậu không duyên cớ giới

nước một trận. Nếu có một ngày cậu bị chúng bạn xa lánh, không cần hỏi, nhất định là tại Hydeine.

“Không tính quá ngốc.” Hydeine đánh giá biểu hiện vừa rồi của cậu.

Về mặt Dilin bình tĩnh. Khen ngợi cái gì, từ ngày cậu nhận thức Hydeine đã không hy vọng xa vời.

Hydeine nói: “Lại đây.”

Dilin đi qua.

“Xoay người.”

“...” Dilin hồ nghi nhìn hắn một cái. Ánh mắt kia giống như đang hỏi, anh có phải chuẩn bị đá tôi.

Hydeine nhướn mày: “Người có thể lựa chọn chủ động, bị động.”

Dilin không lên tiếng xoay người, nhưng thân thể căng cứng, hiển nhiên thực phòng bị.

Trong giây lát, một mặt đá xuất hiện trước mặt.

Dilin ngẩn người, thân thể theo bản năng lui về phía sau, vừa lúc ngã vào ngực Hydeine.

Đầu Hydeine hơi nghiêng, mũi cọ vào tóc cậu, thản nhiên nói: “Đây là lam bảo thạch.”

Dilin đỏ bừng mặt. Cậu đã nghe kể nhiều về việc tặng châu báu. Tại Shamanlier, quý tộc có thói quen dùng các loại châu báu đến lấy lòng người mình yêu.

“Có thể tăng cảm giác của người với thủy nguyên tố.” Câu sau của Hydeine giống như chậu nước lạnh xối cho nhiệt độ trên mặt cậu biến mất.

Dilin cảm thấy lam bảo thạch cách vật liệu y phục có chút thanh lương.

“Hai khối phía dưới lam bảo thạch là mảnh vỡ của đấu tinh.” Hydeine nói, “Tăng mạnh tinh thần lực.”

Dilin giật mình. Giá trị của đấu tinh thạch gần với nguyên tố tinh, mặc dù là đá vụn, cũng thực trân quý.

“Được rồi.” Hydeine giúp cậu đeo vào.

Dilin xoay người, trong mắt còn lưu lại chút cảm động. Có lẽ Hydeine đối xử với cậu thực nghiêm khắc, nhưng ở thời khắc mấu chốt vẫn là tương đối che chở. Cậu cảm giác được.

Hydeine nghiêng đầu nhìn, đột nhiên vươn tay đem mặt đá nhét vào trong áo cậu.

Tay hắn rất lạnh, da thịt nơi xương quai xanh của Dilin nhất thời nổi da gà.

Hydeine cất kỹ xong, mới nói: “Ngày mai nếu như thua...”

Dilin nháy mắt.

“Về sau ngày nào cũng sát hạch.”

Mặt Dilin trắng bệch. Cảm động tới quá sớm, đi quá nhanh.

“Nếu thắng...” Hydeine chậm rãi nói.

Dilin vênh tai.

“Mỗi tuần sát hạch một lần.”

Mặt Dilin biến thành màu đen, “Không thể không sát hạch?”

“Có thể.” Hydeine nói, “Xử lý toàn bộ St Sorvi.”

“...” Cậu sớm nên biết, “có thể” của Hydeine cho tới giờ đều thành lập trên cơ sở “không có khả năng”.

Cho dù chỉ là sát hạch.

Hydeine đưa vòng cổ xong, không nói gì nữa thả cậu đi.

Dilin nhớ tới mình vừa gội nước Raymond và Kevin, thập phần áy náy, tự tay bưng đồ ăn ngon về phòng.

Kevin và Raymond đã thay quần áo, đang nói chuyện với Soso, thấy cậu tiến vào, cũng không hé răng.

Dilin đặt đồ ăn trên bàn, vội ho một tiếng: “Mình tới giải thích.”

Raymond và Kevin dùng khước mắt liếc cậu.

Soso nói: “Các anh ấy vừa mới nói phải bắt anh kì lưng cho bọn họ đủ một năm.”

Dilin sắc mặt như thường, “Em không nói cho bọn họ biết anh một năm chỉ tắm một lần?”

Khước miệng Raymond và Kevin co rút.

Raymond kêu lên: “Huynh đệ bao nhiêu lâu, việc nhỏ ấy cũng không đáp ứng? Một chúng tớ vừa mới này còn làm bìa ngấm cho cậu một lần.”

“Hai lần.” Kevin giơ ngón tay tính toán.

Dilin giận giữ nói: “Mình sợ nhìn thấy các cậu lỏa thể sẽ không kiềm chế được.”

Raymond vừa mới gấp khối pho mát bỏ vào miệng, thiếu chút nữa phun ra.

Kevin một bên giúp hấn vỗ lưng, một bên nói: “Cậu thật kinh tởm, chúng ta đổi điều kiện.”

Dilin kéo ghế dựa ngồi xuống nói: “Rửa chén?”

“Không thể để cậu vớ bở thể được. St Paders không cần nhân viên rửa chén.” Kevin nghiêm mặt, “Chúng tớ muốn biết, vì sao cậu không cần chú ngữ cũng có thể sử dụng ma pháp?”

“Cái này, là có nguyên nhân.” Dilin nói.

Raymond và Kevin vểnh tai.

Soso tuy rằng không thể sử dụng ma pháp, nhưng đối với phương diện kiến thức ma pháp cũng phi thường có hứng thú.

“Bởi vì, mình không biết bất kì chú ngữ nào.” Dilin nói.

Kevin và Raymond hai mặt nhìn nhau.

Raymond nhin không được hỏi: “Vậy cậu sử dụng ma pháp thể nào?”

Dilin nói: “Khổng chế thủy nguyên tố trong đầu.”

Kevin và Raymond nhìn cậu, như đang nghe kể chuyện cổ tích.

Dilin nghiêm mặt, dùng thanh âm đứng đắn nói: “Thật sự.”

Hồi lâu.

Raymond mới chậm rãi mở miệng: “Mình từng nghe ma pháp sư vỡ lòng nói qua, ma pháp sư cường đại nhất là không cần chú ngữ và động tác. Bọn họ dùng tư duy để khống chế nguyên tố.”

Kevin thấp giọng lặp lại: “Cường đại nhất?”

Dilin vội vàng khoát tay: “Danh hiệu này quá lớn.”

Raymond phòng mặt nói: “Thực hâm mộ cậu.”

“Hâm mộ cái gì?” Dilin mơ hồ đoán được hắn định nói gì.

“Hydeine đạo sư tuy rằng biến thái, còn muốn bắt cậu dập lửa, nhưng anh ta đích thực là một đạo sư tốt.” Raymond không cần đoán cũng biết thành tựu của Dilin hôm nay là từ đâu mà có.

Dù Dilin cảm thấy câu “còn muốn bắt cậu dập lửa” kia thực cổ quái, bất quá cũng không nghĩ sâu, chỉ đáp: “Mình không thực hiện được ma pháp tạo ra lốc xoáy như Kevin.”

Kevin không lên tiếng liếc nhìn cậu một cái.

Dilin nói: “Mình tin rằng chỉ cần kiên trì và cố gắng, mỗi loại phương pháp đều có thể đạt tới đỉnh cao.”

Trong lòng Raymond thoáng thoải mái, “Đúng vậy, Melina đạo sư chưa chắc đã đánh không lại Hydeine.” Ngoài miệng thì nói vậy, trong đầu vẫn không hề tự tin.

Dilin cười nói: “Nếu cậu có thể đạt tới trình độ rực rỡ chói lọi của Melina đạo sư thì quá tuyệt diệu.”

Raymond nghĩ nghĩ, nhất thời thoải mái. Mục tiêu của hắn là thuận lợi tốt nghiệp St Paders, điểm ấy học Melina đạo sư đã đủ dư thừa, không nhất định phải là Hydeine. Nghĩ đến đây, hắn lại nhớ tới tình cảnh đối thoại với Hydeine hồi chiều, mồ hôi lạnh ứa ra sau lưng. Chẳng những không hâm mộ Dilin, ngược lại còn thông cảm với cậu ấy.

Kevin đột nhiên nhìn Dilin: “Sau khi kết thúc trận đấu, chúng ta lại đấu tiếp một trận.”

Dilin không chút nghĩ ngợi đáp ứng.

Cậu có thể không kế thừa trọng trách gia tộc Bassekou, nhưng không thể không kế thừa kiêu ngạo của gia tộc Bassekou!

57. Chương 56: Công Thành Đại Tái (sáu)

Buổi tối xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

Thời điểm Dilin và Raymond nhìn thấy Tommy xuất hiện ngoài cửa, đều có cảm giác đầu ần ần đau.

“Hắc, nhóm tiểu tử kia.” Tommy ôm một khung ảnh lồng kính to dùng tiến vào.

Dilin đành phải nhường chỗ ngồi.

Khung ảnh lồng kính đặt trên mặt đất, kéo mở khăn che, lộ ra một bức tranh phong cảnh.

Raymond giành nói: “Lần này cháu biết, đây là cảnh tượng hồ Huyền cảnh.” Khó có dịp xem hiểu một bức họa, hắn vội phần kích động.

“Đây là một trò chơi nhỏ.” Tommy không quá tán thưởng độ tinh tường của hắn. “Chủ yếu là đoán trong tranh có bao nhiêu con hải âu.”

Raymond: “...” Nơi này có hải âu?

Dilin, Soso và Kevin đều sắp lại gần.

Tommy tự mình tìm ghế dựa ngồi xuống.

Raymond nói: “Có gợi ý gì không? Tỷ dụ như, tại vị trí nào.”

Tommy nói: “Không bằng ta cho người biết ở giữa hai số chẵn là cái gì?”

Raymond nhỏ giọng: “Là số lẻ.”

Kevin chỉ vào phía trên bức họa: “Một con, nơi này.”

Phải không?

Dilin và Raymond hoài nghi nhìn vị trí ngón tay hằn chỉ.

Tommy nói: “Người nên đeo kính đi, kia rõ ràng là mây trắng.”

Kevin ngượng ngùng dời ngón tay.

Tommy đột nhiên vẫy tay với Soso đang đứng bên cạnh nghiêm túc tìm tòi, “Bé mặt tròn, lại đây.”

Dilin nhẹ nhàng kéo Soso đang hết sức chăm chú.

Soso mờ mịt quay đầu.

“Lại đây.” Tommy vỗ vỗ vị trí bên người.

Soso buồn bực ngồi xuống.

Tommy đưa tay sờ sờ đầu nhóc, “Gần đây thế nào?”

Soso thực nghiêm túc suy nghĩ nói: “Đồ ăn nơi này không ngon như ở nhà ăn học viện.”

Tommy gật đầu: “Đương nhiên. Đầu bếp ở St Paders đều là hỏa hệ ma pháp sư, tại phương diện khống chế độ lửa không có người nào có thể vượt qua bọn họ.”

Hỏa hệ ma pháp sư làm đầu bếp?

Nghĩ đến học viện dùng phong hệ ma pháp để chia đồ ăn, bọn Dilin không thấy ngạc nhiên nữa.

“Còn gì nữa?” Ngón tay Tommy nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu Soso.

Soso nói: “Quan giám sát thực dài dòng.”

Tommy nói: “Đại đa số quan viên trên đại lục đều thực lắm miệng. Đó là đường tắt cho bọn họ thăng chức.”

Dilin và Raymond không hé răng.

Tuy hắn nói rất không lưu tình, nhưng đích thực là hiện trạng của đại lục.

Raymond có chút xấu hổ. Vị quan giám sát dài dòng này xuất thân từ Sonlisgar.

Tommy rất nhanh chuyển hướng đề tài, “Nhóc có tính toán gì cho cuộc thi ngày mai không?”

Soso nói: “Dilin định tìm chỗ cho cháu trốn.”

Tommy nhìn về phía Dilin.

Dilin nói: “Em ấy được phân nhiệm vụ thổi kèn.”

Tommy nói: “Nghe cũng tốt. Ngày mai nhớ ăn nhiều điểm tâm một chút, vậy mới có khí lực.”

Soso do dự, nhỏ giọng nói: “Cháu muốn dùng ma pháp.”

Chòm râu hoa râm của Tommy đảo qua trước ngực, đậu trên vai Soso.

“Cháu muốn giúp học viện đánh thắng St Sorvi.” Thanh âm Soso rất nhẹ, nhưng thực kiên định. Cặp mắt trong suốt yên lặng nhìn Tommy, hoàn toàn không có bất luận tư tâm gì.

Tommy thở dài: “Ta không giải được phong ấn của cháu.”

Dilin nhú mày. Dù thời điểm hắn nói những lời này thanh âm thực bình tĩnh, nhưng ánh mắt lóe ra đã bán đứng ý nghĩ của hắn.

Soso rũ đầu xuống.

Tommy nói: “Kỳ thật cháu có thể thử học tập ma pháp trong trạng thái bị phong ấn.”

“Trong trạng thái bị phong ấn?” Dilin nhìn hắn như đang nhìn một tên lừa đảo. Để Soso học ma pháp trong trạng thái bị phong ấn, giống như để một người mù đi đọc thư.

“Tin tưởng ta. Cảm giác lực của nhóc ấy đối với nguyên tố rất mạnh, nếu nhóc có đủ tinh thần lực cường đại, sẽ trở thành ma pháp sư vĩ đại nhất trên đời.” Tommy trịnh trọng nói.

Dilin bất vi sở động, “Ngài có thể nói kỹ càng tỉ mỉ thêm chút không?”

Tommy nói: “Nhóc ấy sở dĩ bị phong ấn vì không đủ tinh thần lực để khống chế nguyên tố tinh linh của mình, ngược lại bị nguyên tố tinh linh khống chế. Mặt khác, nếu có đủ tinh thần lực mạnh mẽ để khống chế nguyên tố tinh linh kia, phong ấn sẽ không còn ý nghĩa tồn tại. Đương nhiên, nhóc ấy sẽ trở thành đệ nhất ma pháp sư của đại lục.”

Dilin nói: “Nhưng cảm giác của em ấy bị phong ấn.”

Tommy nói: “Tác dụng của phong ấn cũng không lớn như các người tưởng tượng.” Đây là kết luận hần cho ra sau nhiều lần suy xét. So với suốt ngày lo lắng khi nào phong ấn mất đi hiệu lực, hóa nguyên tố tinh linh nóng nảy kia một lần nữa chạy ra, chẳng bằng bồi dưỡng tinh thần lực cho Soso, nếu nhóc quả thật có thể làm được, vậy Mộng đại lục sẽ xuất hiện một vị ma pháp sư siêu cấp.

Dilin nói: “Ngài không trả lời trực tiếp câu hỏi của cháu.”

Tommy nói: “Ta chỉ cho các người một lựa chọn. Các người có thể chọn tiếp nhận hoặc không.” Hần đứng lên, nhìn Raymond và Kevin đã sớm không yên lòng, chậm rãi hỏi, “Thế nào? Tìm được mấy con?”

Raymond và Kevin cùng lắc đầu.

“Kỳ thật có một trăm lẻ một con.” Tommy không để ý bọn họ nhìn ngó lung tung khắp bức tranh, kéo vải bọc lại kỹ lưỡng, kẹp dưới cánh tay, đi ra ngoài.

Raymond nhịn không được hỏi: “Ở chỗ nào chứ?”

“Trong hồ. Điều đeo đá chết đuối.” Tommy thuận tay giúp bọn họ đóng cửa.

“...” Raymond nói, “Ai làm?”

Ngày hôm sau, trận đấu rốt cục bắt đầu.

Trong khách sạn tràn ngập không khí dị thường khẩn trương và khí tức căng thẳng.

Khi ăn điểm tâm, thanh âm thìa đĩa dao so với trước đều vang dội.

Dilin thậm chí nghe được tiếng tim đập loạn nhịp.

Raymond xoa xoa hai tay nói: “Rốt cục đã bắt đầu.” Buổi sáng hôm nay rời giường, lời này của hần chưa

từng ngừng lại, đây là biện pháp hấn dùng để xua tan khẩn trương.

Dilin nói: “Tất cả sẽ đổi theo ngài, tướng quân!”

Bả vai Raymond rút lui, “Đáng chết, hình như chân mình rút gân rồi.”

Dilin cười: “Có cần tôi mát xa cho ngài không? Tướng quân đại nhân?”

Raymond nói: “Không, cậu chỉ cần lấy cho mình một ổ bánh bao, mình sắp chết đói.”

Dilin nói: “Cậu đã ăn chín cái bánh mì.”

Raymond nói: “Nhưng mình vẫn đói.”

“Không phải cậu đói, là khẩn trương.” Dilin nhẹ nhàng vỗ sau lưng hấn, “Ăn không thể giải quyết vấn đề, một vừa hai phải thôi. Mình không muốn có một tướng quân vì bụng quá lớn mà không chạy được.”

Raymond bình tĩnh lại, quay đầu nhìn Soso đang khí định thần nhàn uống sữa, “Em không khẩn trương?”

Soso nói: “Em chỉ phụ trách thổi kèn.”

Raymond ảo não: “Đáng lẽ mình nên lưu phần việc béo bở này cho bản thân.”

Ăn xong điểm tâm, toàn bộ học sinh tập hợp trước cửa khách sạn.

Nhóm ma đạo sư St Paders đứng ở phía trước nhất, mặt đối mặt nhìn bọn họ.

Quan giám sát thật cẩn thận nói với Hydeine: “Thời gian gần đến rồi.”

Hydaine dùng phong hệ ma pháp ném hấn ra xa mười thước, sau đó nói với học sinh: “Thua sẽ rất mất mặt.”

Học sinh yên tĩnh.

“Đừng có làm chúng ta bẽ mặt.” Hydeine nói xong, nghiêng đầu nhìn Melina, “Có cần nói thêm không?”

Melina trừng mắt liếc hấn một cái, nói với học sinh: “Người nào làm mất thể diện, ta sẽ ném hấn vào hồ

Huyền Cảnh.”

Đây là đe dọa trắng trợn.

Các học sinh xôn xao.

Hydeine thực vừa lòng với uy hiếp của bà. Đây là nguyên nhân hấn làm cho bà mở miệng.

“Raymond, kế tiếp giao cho người.” Hấn ngoắc tay về phía Raymond, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Dilin đứng bên cạnh.

Dilin mặt không đổi sắc.

Raymond đi đến trước đội ngũ, chân phải rút gân đến giờ còn có chút mềm nhũn, nhưng trên mặt thiếu niên lại lộ ra kiên định dũng cảm tiến tới, không chút nào lùi bước, “Để chúng ta mặc sức thi triển ma pháp, giành lấy thắng lợi!”

Phía dưới một mảnh yên lặng.

Điều này không giống với kịch bản trong tưởng tượng của Raymond, trong tưởng tượng của hấn, nhiệt tình của mọi người hấn phải tăng vọt mà lập lại câu vừa rồi mới đúng. Dilin, Kevin và Soso nguyên bản muốn phụ họa, nhưng miệng còn chưa có mở ra, đã bị sự tĩnh mịch xung quanh đè bẹp.

Raymond dùng ánh mắt hướng về phía Dilin xin giúp đỡ.

Dilin đột nhiên vỗ tay nói: “Tốt, nói rất tốt!”

“Nói rất tốt!” Kevin rất nhanh phụ họa ở một đầu khác.

Vỗ tay lục tục vang lên, sĩ khí không quá tăng vọt.

Raymond xoay người, hướng về phía tường thành.

Dilin bước theo hấn, thời điểm lướt qua Hydeine, Hydeine nhẹ giọng nói: “Khẩu hiệu không được.”

Dilin ngẩn người, quay đầu lại, Hydeine đã lẫn vào giữa các ma đạo sư khác.

Đi lên tường thành, có thấy thể rõ ràng bình nguyên bên ngoài tường thành.

Thái dương mọc lên từ nơi nào, lặn xuống phía sau lưng.

Raymond vất vả phân công vị trí của mỗi người. Về phối hợp, trước đã bàn bạc tốt lắm, nhưng có thể phát huy hiệu quả hay không, chỉ có trời biết.

Soso bị nhét vào góc, tay gắt gao nắm chặt kèn.

Dilin ở ngay bên cạnh nhóc.

Đây là chiều cổ đặc biệt của Raymond.

Trên bình nguyên, xuất hiện những hàng người đông nghìn nghịt, tốc độ cực nhanh tiến về đây.

Các tiểu ma pháp sư khẩn trương hô: “Đến đây đến đây.”

Qua không lâu, ầm ầm có tiếng vó ngựa.

Trong ngực Dilin đột nhiên nhiệt huyết sôi trào.

Nếu như nói điểm khác nhau lớn nhất giữa kỵ sĩ và ma pháp sư, chính là ma pháp sư thường xuyên yêu cầu lãnh tĩnh để cảm giác và khống chế ma pháp, trong khi kỵ sĩ thường dùng nhiệt huyết để chiến đấu.

Dilin hít một hơi thật sâu, chậm rãi áp chế nhiệt huyết vừa sôi trào.

Tay cầm kèn của Soso toát mồ hôi, lau lau trên quần áo: “Đã thổi chưa?”

“Chưa, chờ một chút.” Dilin nói.

Cửa thành mở ra, nhóm ma đạo sư St Paders mặc trang phục thuần một sắc đen đứng dưới tường thành, giống như giới tuyến không thể vượt qua.

Các học sinh trên tường thành chậm rãi bình tĩnh lại.

Thầy trò St Sorvi rốt cục đã đến.

Ngân giáp bạch mã thuần sắc, rực rỡ dưới ánh mặt trời mới mọc. Mặt sau đội ngũ là các công cụ cỡ lớn dùng để công thành.

“Thực uy phong!” Không biết ai trên tường thành nhỏ giọng nói thầm một câu.

Tay Dilin hơi căng thẳng. Dòng máu Bassekou trong thân thể kêu gào, giống như trách cứ cậu đứng sai trận doanh.

Kỵ sĩ đứng đầu nhảy xuống ngựa, cởi mũ giáp màu bạc, lộ ra mái tóc vàng sáng lạn như của Hydeine. Hắn đến trước mặt Hydeine, vươn tay nói: “Lucas.”

Mắt Hydeine nhìn ma đạo sư bên cạnh mình.

Đối phương thực thức thời bước ra, thay hắn bắt tay thăm hỏi với Lucas.

Lucas lơ đãng cười với Hydeine, “Tính tình ma pháp sư còn cổ quái hơn so với tưởng tượng của ta.”

Hydeine thản nhiên: “Chứng tỏ người rất thiếu trí tưởng tượng.”

Khiêu khích như vậy cũng không tạo ra bất luận ảnh hưởng gì đối với St Sorvi. Mỗi người bọn họ đều an tĩnh ngồi trên ngựa, chờ đợi lệnh tiến lên.

Quan giám sát cuối cùng tìm được cơ hội đứng ra, “Căn cứ vào hiệp nghị trước đó của song phương, các người phải bảo hộ học sinh đối phương, cho nên thỉnh nhóm đạo sư St Paders ra phía sau học sinh St Sorvi, đạo sư St Sorvi lên tường thành.”

Lucas nhướng mày, chờ Hydeine tỏ thái độ.

Hydeine nói: “Không cần phá hư học sinh St Paders.”

Lucas nghi hoặc: “Phá hư?”

Hydeine nói: “Ý tứ bình thường.” Hắn phát tay, “Đi thôi.”

Tất cả ma đạo sư đột nhiên giống như gió, xuyên qua đoàn kỵ St Sorvi, nháy mắt đã xuất hiện phía sau.

Nội tâm Lucas rung mình. Thực lực của đệ nhất học viện Mộng đại lục quả nhiên không phải tầm thường.

Hắn nghiêng đầu, vút cho đồng sự phía sau một ánh mắt ra hiệu.

Trong khoảnh khắc, sáu thanh kiếm bay ra, đình một tiếng, từ trên xuống dưới, dưới như cây thang cố định

trên tường thành.

Lucas nhảy lên tường thành trước tiên, tại thanh kiếm thứ tư tính từ dưới lên, nhẹ nhàng nhún một cái, nhảy lên đầu tường.

Đạo sư St Sorvi theo sau hắn, nhịp nhàng nhảy lên đầu tường, người cuối cùng thuận tay đem sáu thanh kiếm thu hồi, sau đó lần lượt đứng phía sau học sinh St Paders.

Dilin bọn họ không có chút cảm giác an toàn nào, ngược lại, có một áp lực cực lớn áp bức, cơ hồ không thở nổi. Trong đó, cảm giác rõ ràng nhất là Raymond, thậm chí hắn mở miệng cũng thấy yết hầu khàn khàn.

Hắn nhịn không được đến bên Dilin, như thể chỉ có vậy mới có thể kéo lại dững khí. “Hiện tại chúng ta nên làm thế nào?”

Dilin nhìn ra hắn khẩn trương, vươn tay nhẹ nhàng ôm vai hắn: “Dựa theo đúng kế hoạch.”

Lucas nhìn qua bên này.

Dilin không quay đầu lại.

Dù theo quy tắc, đạo sư song phương tới bảo hộ học sinh của đối phương, nhưng nghĩ cũng biết, sâu trong nội tâm bọn họ đều hy vọng học sinh của mình thắng. Cho nên trên cơ sở đảm bảo an toàn mỗi một học sinh, bọn họ đều sẽ dùng các loại phương pháp để trợ giúp cho phe mình.

Thực hiện nhiên, phương pháp St Sorvi dùng là áp lực.

Cậu nhìn lực lượng học sinh St Sorvi đồ sộ bất động, thẩm thử dài. So sánh ra, tổ chất tâm lý của học sinh St Paders quá kém.

Ồ...

Tiếng kèn của đối phương vang lên.

Học sinh St Sorvi đồng loạt nhảy xuống ngựa, không nhanh không chậm tới gần tường thành.

Nhưng bọn hắn không xếp thành đội ngũ hình vuông đi tới, mà tản ra thành hình vòng cung.

Raymond cau mày: “Như vậy sẽ phân tán lực công kích.”

Dilin nói: “Trước hết phải người tấn công công cụ công thành!” Nói xong câu đó, cậu cảm thấy phía sau St Sorvi có hai đạo ánh mắt cực kì sắc bén nhìn mình.

Cậu buông Raymond ra, khẽ đẩy hẳn một chút, “Cậu đến, quan chỉ huy.”

Raymond quay về phía Soso hô: “Thối kèn!”

Ô...

Tiếng kèn so với đối phương rõ ràng yếu hơn.

Mười mấy hỏa cầu từ không trung đánh xuống.

“Đáng chết.” Raymond gấp đến độ cào da đầu, “Mình còn chưa nói công kích chỗ nào!”

Hỏa cầu yếu ớt rơi trên mặt đất, tiểu kỵ sĩ phía dưới nhẹ nhàng né tránh.

Dilin nhíu mày.

Không được, sĩ khí quá yếu!

Raymond vọt tới giữa tường thành, hét lớn: “Nghe rõ, tấn công công cụ công thành.”

Hỏa cầu và thủy cầu chia nhau đánh ra ngoài, nhưng công cụ công thành đã tách ra.

Sau cây thang, một cột gỗ thật lớn!

Cột gỗ đã vọt đến trước cửa thành.

Raymond sốt ruột, bất chấp tất cả quát: “Đánh vào người!”

Hỏa cầu và thủy cầu phóng xuống, nhưng học sinh nâng cột gỗ căn bản không thèm tránh. Ngay tại khoảnh khắc sắp đánh tới, hỏa cầu đột nhiên biến mất, thủy cầu giội vào người họ, không đau không ngứa.

Toàn bộ học sinh cực độ sợ hãi, nhìn về phía đạo sư của mình sau lưng St Sorvi.

Có mấy đạo sư còn đang vung tay giữa không trung, hiển nhiên vừa ra tay là bọn họ.

Đáng chết! Trúng kế!

Dilin đột nhiên nghĩ thông suốt quỷ kế của đối phương.

Dưới tình huống song phương không thể bị thương, thể lực kỵ sĩ chiếm thượng phong. Chỉ cần bọn họ có thể xông lên tường thành, bên ta phải thua không thể nghi ngờ!

Cậu nhìn về phía Hydeine ở xa xa. Điểm này cậu thật sự không tính đến, nhưng là...

“Làm thế nào bây giờ?” Raymond đã loạn bố cục, nhảy đến bên người cậu.

Dilin nhắm mắt, hít một hơi thật sâu nói: “Đáng chết, bằng bất cứ giá nào!”

Cậu đẩy Raymond vào vị trí phòng thủ của mình, vọt tới giữa cửa thành, hô to: “Chúng ta là ma pháp sư vĩ đại! Đánh cho kỵ sĩ cuốn xéo! Từ giờ trở đi, nghe ta chỉ huy!”

58. Chương 57: Công Thành Đại Tái (bảy)

Tại thời khắc này, đã không ai còn chú ý tới người nào là chỉ huy, giống như một đám lạc lối gặp được người dẫn đường, mặc hấn nói đúng hay sai, tóm lại có thể dẫn mọi người đi là được.

Dilin rất rõ ràng tâm lý này, cho nên cậu không nói lời thừa, trực tiếp hạ chỉ lệnh.

“Thổ hệ ma pháp sư ngáng chân, không để bọn họ tới gần cửa thành!”

“Thủy hệ đánh về phía đầu.”

“Hỏa hệ nhắm vào thang và gỗ công thành!”

“Mộc hệ đợi lệnh!”

Dilin dùng tốc độ nhanh nhất nói, hai tay duỗi ra, một trận gió mạnh thổi bay, mạnh mẽ ngăn trở cước bộ kỵ sĩ St Sorvi.

Trì hoãn chốc lát này, giúp ma pháp sư St Paders có đầy đủ thời gian niệm xong chú ngữ.

Trong phút chốc.

Hơn mười ngọn lửa và thủy cầu từ trên đầu tường phóng xuống.

Nước che chắn tầm nhìn của kỵ sĩ, lửa bén vào gỗ công thành và thang, nhưng không bốc cháy.

Ma pháp sư đứng cạnh Dilin nói: “Bọn họ tắm nước, không dễ đốt.”

Đang nói, trên mặt đất trước tường thành nhô lên một đồng đất, nhưng học sinh St Sorvi có năng lực cân bằng rất tốt, đại đa số người chỉ loạng choạng, rất nhanh lại tiếp tục hướng về phía trước.

“Đắp lũy cao trước cửa thành, bảo hộ cửa thành!” Trán Dilin toát mồ hôi, gió thổi qua, từng trận rét run.

Nhưng mệnh lệnh của cậu hạ quá muộn, gỗ công thành phanh một tiếng, nặng nề đánh vào cửa thành.

Sáu cây thang tới tấp dựa vào tường thành, có mấy ma pháp sư St Paders sợ tới mức thét chói tai. Bọn họ đại đa số là bình dân, chưa bao giờ tiếp thu huấn luyện quân sự, tình cảnh trước mắt chân thật đến mức giống như thật sự có địch nhân muốn công phá gia viên và tổ quốc, sợ hãi trong lòng tựa như nước trong chén, không ngừng tràn ra.

Dilin lấy lại bình tĩnh.

Gỗ công thành lần thứ hai nặng nề đánh vào trên cửa.

Công kích của nước, lửa, đất vẫn tiếp tục. Trong tay bọn họ không cầm gậy ma pháp, mà mang nhẫn... Hiển nhiên, vì trận đấu lần này, đạo sư bọn họ cũng vung tay một phen. Nhưng dù có đạo cụ ma pháp phụ trợ, uy lực ma pháp bọn họ thi triển cũng không tăng mạnh. Trước khi bọn họ trưởng thành thành ma pháp sư chân chính, các ma pháp nhỏ đối với chiến tranh mà nói, thật sự giống như gãi không đúng chỗ ngứa, trừ bỏ coi được ở ngoài, không hề có lực uy hiếp.

“Làm sao giờ?” Kevin xuất hiện phía sau cậu.

“Còn nhớ tuyệt chiêu của cậu không?” Dilin cũng không quay đầu lại. Trong đám tân sinh bọn họ, Kevin tuyệt đối có thể tính là mũi nhọn.

Kevin không lên tiếng, hai tay lập tức đưa ra trước, miệng niệm chú ngữ.

Thủy nguyên tố dung hợp thành gió lốc, cuốn kỵ sĩ trước cửa thành vào trong, quăng ra ngoài. Lần này, nhóm đạo sư St Paders không nhúng tay, chỉ dùng gió nhẹ nhàng tiếp lấy trước khi bọn họ bị vút ra trên mặt đất, không để cho bọn họ rơi thảm. Về phần tại sao bọn họ chỉ bị vút ra ba thước, lại rơi xuống vị trí

cách gần mười ba thước... Điều này không quan trọng.

Gỗ công thành rơi xuống đất, cửa thành cuối cùng nhẹ nhàng thả phào.

Kevin xoa xoa cái trán đầy mồ hôi.

Tường thành tuy rằng không cao, nhưng vượt qua phạm vi sử dụng ma pháp bình thường của hắn, cho nên vừa rồi với hắn mà nói, đã là phát huy vượt xa thường ngày.

“Kế tiếp chúng ta nên làm gì?” Hắn nhìn về phía Dilin.

Dilin nhíu mày. Cậu đột nhiên nhớ tới một vấn đề...

Cuối cùng thế nào mới tính là đả bại đối phương?

St Sorvi thắng lợi rất đơn giản, chính là cướp lấy tường thành.

Nhưng bọn cậu không thể tiêu diệt đối phương, lại không thể rời tường thành đi cướp đoạt bình nguyên...

Dilin phát hiện, thủ thành thật sự là bẫy rập cực lớn, trách không được St Sorvi sống chết không chịu tiếp nhận củ khoai sọ phỏng tay này. Cậu có chút hối hận, sớm biết vậy, lúc trước cậu nên cùng Raymond đàm luận chiến lược thủ thành kỹ càng, mà không phải có lệ.

“Lên đây!”

Có ma pháp sư hô to.

Dilin quay đầu nhìn, quả nhiên có kỵ sĩ sắp trèo lên đến nơi, mũ giáp màu bạc lóe lên dưới thái dương mọc cao, chói sáng đến mức không thể mở mắt.

Gió thổi mạnh qua, hất cả người hắn rơi từ trên thang xuống.

“Nơi này nơi này.” Một đầu khác, một hỏa hệ ma pháp sư liều mạng dùng hỏa cầu công kích thang.

Kevin nói: “Tiếp tục như vậy không được.”

Dilin trầm mặc.

Cậu cũng biết tiếp tục như vậy không xong.

Vừa rồi là nhất thời xúc động trong cục diện rối rắm, căn bản không có phương án ứng chiến hoàn mỹ.

Cậu nhìn về phía nhóm đạo sư St Paders, không biết bọn họ giờ phút này đang suy nghĩ gì? Lo lắng, câu kỉnh, ảo não, phần nộ, thất vọng hay đau lòng?

Khuôn mặt như giấu như không của Hydeine tiến vào trong óc.

Nếu là anh ta, nhất định sẽ một mình đối phó? Cho rằng chiến tranh là của một người.

“Chúng ta có phải nên phối hợp chiến?” Tại nơi của Raymond thấy các loại tiểu thuyết, Kevin cũng có kinh nghiệm nhất định.

Dilin lồi vòng cổ trước ngực ra. Lam bảo thạch và đấu tinh toái thạch tỏa sáng rực rỡ.

Cậu nhắm mắt, vươn hai tay.

Các loại nguyên tố lại biểu hiện rõ ràng trong đầu.

Phanh!

Gỗ công thành một lần nữa đánh vào đại môn.

Nơi nơi thanh âm ngấm xương.

Nhiệt độ của lửa, độ ẩm của nước, hỗn độn vũ động giữa không trung.

Dilin mở to mắt, hai tay hơi nâng lên.

Thủy nguyên tố trong thang bị ép ra. “Đốt thang!” Thanh âm của cậu gần như lạnh khốc.

Các học sinh hỏa hệ căn bản không hỏi nguyên nhân, trực tiếp sử dụng hỏa hệ ma pháp.

Thang nhất tề bốc cháy.

Kỵ sĩ treo trên thang quyết định rất nhanh, rút kiếm cắm vào tường thành, sau đó nhảy lên chuôi kiếm,

mượn lực phi lên đầu tường.

Dilin phát huy uy lực phong hệ ma pháp đến mức lớn nhất, đem ba người đầu tiên đặt chân lên đầu tường, cơ hồ có thể xếp vào danh sách anh hùng trận đấu thổi bay xuống.

Raymond đột nhiên hướng về phía này, “Có thể sử dụng kế hoạch C!” Thành quả thức đêm trước trận đấu rốt cục có thể phát huy công dụng.

Đã ác chiến hơn nửa canh giờ, các ma pháp sư nhí St Paders chậm rãi nắm chắc tiết tấu trận đấu.

Sáu hố đất nhỏ xuất hiện trước cửa thành ngay tại nơi nhóm kỵ sĩ phá cửa đặt chân, gỗ công thành nhất thời không cầm chắc, nặng nề rơi xuống đất.

Nước dội xuống từ trên trời, giống như tưới hoa, biến hố đất nhỏ thành hố nước.

Ma pháp sư mộc hệ rốt cục tìm được tác dụng của mình.

Alidi kích động hét lớn một tiếng: “Thời khắc của trường thảo đã đến!”

Phối hợp thủy, thổ, mộc, trên cột gỗ xuất hiện một cái cây thật lớn, cắm rễ sâu vào trong hố đất, mặc cho người St Sorvi nỗ lực thế nào cũng không ra.

Đốt thang, cắm rễ gỗ công thành, St Paders từ trong nguy cơ lớn nhất tìm được cơ hội thở dốc.

Hai tay Dilin dựa vào tường thành, chậm rãi thở ra một hơi.

“Làm tốt lắm!” Raymond và Kevin một trái một phải ôm tay cậu.

Dilin kéo khoe miệng. Cậu đã nghe kể nhiều về chiến tranh, rất rõ ràng đây chỉ là bắt đầu. Ưu thế thể lực lớn nhất của St Sorvi còn chưa phát huy.

Tiếng kèn ô ô thổi lên.

Bọn Dilin quay đầu, Soso đứng ở đầu kia tường thành, trong tay cầm chặt kèn, lộ ra tươi cười cực kì sáng lạn.

Raymond thấp giọng: “Chúng ta thắng sao?”

Bốn phía thực an tĩnh.

Nhóm đạo sư St Sorvi bị phái tới bảo hộ đều mặt không đổi sắc đứng sau bọn họ, đôi mắt nhìn như không thấy trước hết thảy. Gương mặt Lucas giấu sau khôỉ giáp màu bạc, nhưng ánh mắt lại như có điều suy nghĩ mà chú ý nhất cử nhất động của Dilin. Hiển nhiên, một loạt động tác vừa rồi của cậu đã khiến cho hắn hứng thú.

Đinh đinh đinh...

Thanh âm trước sau không đồng nhất gõ vào tường.

Các học sinh St Paders từ trên tường vươn đầu ra.

Thanh kiếm một phen cắm vào tường thành, giống như động tác lúc nảy của đạo sư St Sorvi. Chỉ là dù đi một bước hay cắm một thanh kiếm, tốc độ và sức mạnh đều kém hơn rất nhiều.

“Đợt công kích thứ hai.”

Tới thực mau.

Ngón tay Dilin căng thẳng, “Thủy hệ ma pháp sư chuẩn bị!”

Thái dương đã chuyển từ đông sang tây, chiến đấu vẫn tiếp tục.

Ven tường thành, nơi nơi đều là dây leo ướt sũng và vết nước che phủ mặt đất cháy sém.

Nếu không phải nhìn thấy tận mắt, rất khó tưởng tượng, chỉ là học sinh hai học viện vừa nhập học không bao lâu, thế nhưng cũng có thể khiến cho tình trạng trận đấu trở thành thảm thiết như vậy. May mà, không có thương vong.

“Ai nói không có thương vong.” Raymond kháng nghị, “Cậu xem đầu gối mình này.”

“Là cậu tự ngã, còn trách ai.” Kevin nói.

Raymond hung hăng trừng mắt liếc đạo sư St Sorvi vẫn đứng bên cạnh không nhúc nhích. “Bọn họ căn bản không tuân thủ ước định.”

Kevin nói: “Bọn họ chỉ bảo hộ thương tổn trong chiến đấu, không bao gồm thương tổn ngoài ý muốn.”

Raymond còn muốn biện bạch tiếp, nhưng Dilin phát phát tay.

Trong gió truyền đến tiếng bước chân cực nhẹ.

Học sinh St Sorvi lại bò lên tường.

Cậu quét mắt nhìn hàng ngũ bên mình.

Đại đa số đều dựa vào chân tường ngủ say, bổ sung tinh thần lực. Còn lại vài người đang đứng cũng chỉ là miễn cưỡng chống đỡ.

Raymond nhìn Dilin không biết lần thứ mấy dùng gió quét học sinh St Sorvi sắp chạm vào đầu tường bay xuống dưới, hăm mộ trong mắt đã biến thành kính nể. Thời điểm này, Dilin hoàn toàn xứng đáng là lãnh tụ tinh thần.

Những người khác sợ dĩ có thể ngủ an ổn như vậy, bởi vì Dilin từ đầu đến cuối đều đứng ở chính giữa, đảm đương phòng tuyến cuối cùng.

“Còn tiếp tục chịu đựng, cậu sẽ suy sụp.” Kevin ngồi xuống. Tinh thần lực của hắn đã đến cực hạn. Tinh thần lực đến cực hạn là chuyện cực kì đáng sợ, so với thể lực đến cực hạn còn đáng sợ hơn nhiều. Hao phí tinh thần lực quá độ, có khả năng biến thành mất trí. Không ai nguyện ý vì một trận đấu như vậy mà trở thành điên loạn, dù sao cũng chẳng phải thời khắc tồn vong sinh tử của quốc gia.

“Bọn họ lại tới.” Raymond bất đắc dĩ, “Mình muốn uống nước.”

Trước mắt hắn lập tức xuất hiện một thủy cầu bập bênh giữa không trung.

Raymond nhìn một chút, lắc đầu nói: “Thôi. Tới gần nó, mình có ảo giác sẽ bị đánh.”

Dilin thuận tay hạ thủy cầu.

Không nên lãng phí.

Alidi lôi kéo Jeffrey tới, “Còn tiếp tục như vậy, chúng ta nhất định sẽ thua.”

Dilin hết sức chăm chú nhìn học sinh St Sorvi lại bắt đầu leo lên, “Nói câu nào mới hơn đi.”

“Chúng ta cần nghĩ biện pháp.” Alidi nói.

“Đương nhiên. Chúng ta... cho nên cậu nghĩ nhanh lên.” Trong óc Dilin ông ông oang oang. Vô luận thế nào, đem tất cả thắng bại trận đấu đặt trên người cậu, thật sự quá mức nặng nề.

Kevin thả ra một câu, “Có ma pháp nào hoàn toàn chặn đứng bọn họ không?”

Tốc độ hội tụ thủy nguyên tố của Dilin càng ngày càng chậm, cho nên không thể không chuẩn bị sử dụng ma pháp từ lúc đối phương mới đến được một nửa.

Raymond lo lắng nhìn sắc mặt Dilin tái nhợt, “Cậu có khỏe không?”

“Cậu vừa mới nói gì?” Hai tay Dilin chống tường thành.

“Cậu có khỏe không?” Không phải thính lực cũng kém đi chứ? Raymond càng lo lắng.

Dilin nghiêng đầu nhìn Kevin, “Cậu kia của cậu.”

“Ma pháp hoàn toàn đã bại bọn họ.” Kevin rất nhanh tiếp lời.

Dilin nhắm mắt, ngón tay nhẹ nhàng vuốt mũi, giấy lát, mở to mắt, “Mạnh tay một lần đi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-vien>